

Dénesi Ildikó

Az ezüstíjas

Mercurator
Stúdió

Minden jog fenntartva, beleértve bárminemű
sokszorosítás, másolás és közlés jogát is.

Kiadja a Mercator Stúdió
Felelős kiadó a Mercator Stúdió vezetője

Szerkesztő: Dr. Pétery Kristóf
Műszaki szerkesztés, tipográfia: Dr. Pétery Kristóf

ISBN 963 606 561 6

© Dénesi Ildikó, 2006
© Mercator Stúdió, 2006

Mercator Stúdió Elektronikus Könyvkiadó
2000 Szentendre, Harkály u. 17.
www.akonyv.hu
T/F: 06-26-301-549
06-30-305-9489

Családomnak

TARTALOM

Prológus	6
1. fejezet Észak	19
2. fejezet Tavaszünne	28
3. fejezet Elveszett múlt	40
4. fejezet Az útonállók tábora	49
5. fejezet Krynem	62
6. fejezet Calapteryx	76
7. fejezet Lázadók	83
8. fejezet Jill	93
9. fejezet A Rongyosok	107
10. fejezet Csapda	113
11. fejezet Fogságban	125
12. fejezet A vörös vadász	137
13. fejezet Szabadság	153
14. fejezet A hullarablók földjén	166
15. fejezet Újra együtt	172
16. fejezet Észak válasza	182
17. fejezet Az ostrom	195
18. fejezet Logen fiai	213

Florian vagyok, a vándorló dalnok. Akár a széllel sodródó őszi levél, úgy kóborlok a Kontinens városai és falvai közt. Történeteket mesélek, melyek aztán tovább élnek a távozásom után. S kívánhat-e ennél többet egy lyukas csizmájú énekes? Hosszú ez az éjszaka, ma már aligha indulok tovább. A hús, édes borért cserébe halljátok hát ezt a mesét Észak titokzatos vidékéről és az ott élők küzdelmes napjairól...

A követek hajnalban meghozták az örömteli hírt, és a Fekete Völgy minden lakója izgalommal várta vissza a Kontinens ifjú urát. Feldíszítették a házakat, virágokkal szórták fel a porlepte utakat. Aranda, a szépséges trúbiai hercegné mindeközben a készülő gobelinkép előtt üldögélt. Kecses ujjai új szálát fűztek a tűbe. Talán épp ezen a napon derül fény a szíve alatt rejtőző édes titokra, amikor Logen herceg végre hazatér a gyarmatokért vívott második hadjáratból...

PROLÓGUS

*„izzad már a király, reszketeg, sápatag,
a látványtól beteg!
Nézd, ez a csőcselék itt,
tajtékzik, egyre nő, falaidon tetézik:
– Mind koldusok, Uram, mert nincs mit enniük!”
/Arthur Rimbaud: A kovács /*

Komor és vigasztalan volt minden. A néma folyosók vége beleveszett a szürkén gomolygó füstbe, mert a nehéz, zsíros, fojtogató függöny, az enyészet borzalma beette magát mindenhová – a kövek és az ablaktáblák sem állhatták útját. Kísérteties ábrák villantak fel a fehérre meszelt falakon, ahogy a tűz vörös fénye megvilágította őket. Elhaló sóhajok reszkettek a díszesen faragott oszlopok között, noha a Fekete Vár emeletein egyetlen lélek sem járt. A hatalmas szobák üresen tátongtak – már nem volt kiket vendégül látniuk. A magasrangú főurak, nemesek és a szomszédos tartományok követői mind holtan heverték odalent a lobogó máglyák közelében.

Halk suttogás és sietős léptek zaja szakította fel a nyomasztó csendet. Két árnyalak osont a széles kőlépcsők felé. A hold sápadt fénye megvilágította az arcukat: nem krullok voltak.

– Igyekezz már, te szerencsétlen! – sziszegte hátra az elől haladó, piszkosszürke egyenruhát viselő katona. – Meglátott minket valaki?

– Nem hiszem. Bár ezeknél a szörnyszülötteknél sosem lehet tudni. Sokszor úgy érzem, belelátnak a fejembe, olvasnak a gondolataimban. – A társa lihegve beérte és lopva megtörölte izzadt homlokát.

– Átkozottul nehéz ez a flaska!

– Ne törődj vele. Csak hozd utánam! – mordult fel a hórihorgas alak és dühödten mérte végig a fújtató férfit. – Örülj, hogy nem kell ölnöd!

Az alacsony, köpcös katonának elkerekedett a szeme. Hitetlenkedve rázta meg a fejét.

– De, Youri! Arról egy szót sem szóltál, hogy valakinek meg kell halnia...

– Ostoba barom! Azt gondoltad, hogy az őr majd tárt karokkal fogad minket? Már bánom, hogy téged választottalak. Gyáva alak vagy! – köpött egyet, aztán tovább indult.

– Várj meg! – Colin húsos tokája remegett az izgalomtól. – Veled tartok. Hiszen megegyeztünk. Elvégzem a feladatot.

– Ne feledd: itasd le. Nem akarom, hogy fellármázza a többieket. Most pedig indulás. Még egy istenverte emelet hátra van.

Colin még mondani akart valamit, de sürgősen becsukta a száját. A társa nyomában a halál szele gomolygott, hideg gyűlölet övezte. Colin háta lúdbőrös lett a közelségétől. Meg sem bírta mukkanni, s mintha álomban mozgott volna, felemelte a borral teli bőrflesskát és nehézkes léptekkel megindult a cinkostársa után.

Ahogy elhaladtak a hercegi pár egykori, fényűzően berendezett lakosztálya mellett, Colin szívét jeges félelem szorította össze, foga megállíthatatlanul vacogott. Érezte, hogy a tettéért lakolni fog. Youri mindebből semmit sem vett észre. Elvakította az arany, amit a sikeres rablás után ígértek. Időnként mormolt néhány szót ritkás, sárga bajusza alatt, de a mögötte lopakodó férfi nem értette elharapott szavait.

Csak egyetlen szoba előtt állt ő. Egy ideig feszes vigyázzban várt, aztán maga elé emelte a kardját, tisztelgett és díszlésben megtett két apró kört. Eddig mindig a társaival felváltva örködtek az emeleten, de a barátja most a lovagteremben tivornyázott. Ő is ment volna, de a parancs erős volt, nem hagyhatta el az őrhelyét. Hirtelen magára vonta valami a figyelmét, egészen apró nesz, mintha patkány surrant volna át az oszlopok között, de miután hiába fürkészte a sötétet, elindult a hátsó termék felé. Ha valaki jár ott, hát meglakol. Kardja ütemesen csörgött fénylő páncélzata oldalán. Colin csak erre várt. Néma léptekkel osont a katona után. Youri közben halkan kinyitotta a fekete anafából faragott ajtót, és eltűnt a hercegné szobájában.

Az őr nemsokára megfordult és majdnem beleütközött az őt követő katonába. Döbbsenten meredt rá, mint aki kísértetet lát. Az előbb... mintha egyedül lett volna.

– Hát te, mit keresel itt? – kérdezte mély, nyugodt hangon. Ujjai az oldalán lógó kard markolatára zárultak.

– Bort hoztam. Gondoltam, unod már magadat egyedül.

Az őr szélesen elmosolyodott.

– Valóban. Egy pisszenés sem hallatszik ki már órák óta.

– Szegény asszony, egyetlen nap alatt veszítette el a férjét és a testvérbátyját...

– Mi is a neved? – kérdezte ekkor az őr barátságosan.

Colin alig észrevehetően megremegett. Hátrafordult, hogy vajon jön-e már a társa.

– A barátaim csak Köpcösnek hívnak. Na, igyunk, amíg nem késő! – emelte fel a flaskát és kinyitotta. Az őr átvette tőle és alaposan meghúzta. Nagy, hangos kortyokkal ivott, a vérpiros folyadék gyöngyözve csorgott végig csillogó mellvértjén.

– Ez igazán jólesett. Egészen felfrissültem. Gyere csak, cimbora! Igyál velünk! – kiáltott oda jókedvűen a közeledő Yourinak. A férfi nyugodt léptekkel ballagott feléjük. Szemével intett a társának, mire Colin megkönnyebülten sóhajtott fel. Ahogy odaért, kezét fogott az őrről.

– Nem, köszönöm. Én már ittam eleget – hárította el a felkínált flaskát. A katona vállat vont.

– Rendesek vagytok, barátaim. Ez legalább felmelegít. De lassan vissza kéne mennünk.

– Hogyne – felelte készségesen Youri és átfogta az őr vállát. Az meglepetten nézett rá. Aztán elgondolkozott.

– Nem ismerlek téged. Ki a vezetőd? – kérdezte nehezen forgó nyelvvel.

Youri barátságosan ránevetett.

– A vezetőm? Ezen még nekem is gondolkodnom kell – szólt és tövig szúrta kétélű törét az őr fedetlen torkába. Meleg vér öntötte el a kezét és az arcát. Szorosan tartotta a férfi rángatózó testét. Az őr szájából fuldokló bugyborékolás tört fel.

– Áruló! – hörgögte kínlódva. Iszonyattal meredt gyilkosa arcába.

– Fogd szorosan – mormolta Youri. Colin hátracsavarta a görcsösen rángó karokat. Végül elhallgatott a kétségbeesett sípolás és a test végleg elernyedtt. Youri utálkozva lökte el magától a hullát.

– Na tessék. Most vehetek egy másik inget! – szitkozódott fojtott hangon.

Colin öklendezve fordult el a véres tetemtől.

– Megvan a nyakék? – nyögte ki nagy nehezen.

Youri letörölte a kését.

– Igen. A fésülködő-asztalkán volt. Nem ébredt fel. Nézd!

– Csodálatos! – sóhajtott fel az alacsony, kövérekés katona. Egyszeriben elfeledte rosszullétét. Ujjai mohón tapadtak a finoman kidolgozott ezüstmedálra.

– Most már a miénk – súgta örvendezve.

– Igen. Jó szolgálatot tettél nekem, Colin. Ezt nem felejem el, ne aggódj. Sokszor eszembe fog jutni. De most... búcsúznunk kell. Hidd el, odaát is értékelné fogják a segítségedet.

– Odaát? Hol? – kérdezte értetlenül a kövér férfi. Youri egészen közel hajolt hozzá.

– A másvilágon! – súgta a fülébe és szúrta. Most nem hibázott. Colin azonnal meghalt. A tör éppen a szívébe fúródott. Az áruló gúnyos mosollyal nézte a földre hengeredő testet.

– Gyáva féreg – szólt megvetően, aztán sietve elindult a szürkésfehér ködbe burkolózott folyosó északi vége felé. Elégedetten rejtette el zekéjében a hercegné nyakékét. Nem vette észre a nyomában burjánzó, hideg ködpamacsokat. Mire elérte a lépcsősor elejét, már térdig beburkolta a nyálkás, csontig hatoló hideg. Lefutott a mitikus alakokkal díszített széles kőlépcsőn. Léptei zaja sokáig visszhangzott még a komor falak között.

A lovagterem ajtaja hirtelen kivágódott. Két tagbaszakadt alak tántorgott el az oszlopok irányába. Mind odajártak könnyíteni magukon, a szolgák hajnalban úgyszólván eltakarítják majd a nyomokat. Pokoli hangzavar hallatszott ki a nagyteremből. A Fekete Horda egykori katonái közé vegyültek a keleti nagyúr krulljai, és mind úgy ittak, mintha másnap vége lenne a világnak. A hosszú asztalokat roskadásig megpakolták hússal, fehér kenyérral és gyümölcsökkel. A katonák őrgöngyölítve faltak, sokuk hosszú hónapok óta most evett először rendes ételt. Jónéhányan már hortyogva aludtak, arccal a fatányérokra dőlve, míg mások üveges szemmel bámulták velük szemközt ülő, ordító társaikat.

– Uram! Úgy tűnik, itt az idő! – lépett oda az egyik fekete köpenyes krull a hercegi trónon ülő kapitányhoz. Drasen sötéten felnevetett.

– Hozd ide az apródot! – recsegte jókedvűen.

Régóta figyelte a legénykét. Logen herceg legkisebb apródja eddig a zsírtól fénylő tányérokat mosogatta. Szemei duzzadtak voltak az álmoságtól. A krull vezér látta, hogy a fiúcska alig áll a lábán. Elkapta szanaszét meredező vörösesszőke loboncát és magához rántotta.

– Eredj, kölyök. Hozz bort. Két hordócskával! – vakkantotta.

– De uram. Már így is eszméletlenül itták magukat – felelte alázatos hangon Luiggio.

Drasen elvigyorodott. Borostás arcából kivillantak hegyesre reszelt fogai. Félelmetes látványt nyújtott.

– Lódulj! – hördült fel és az ajtó felé taszította a gyermeket.

A kis apród villámgyorsan eltűnt.

– Nem is olyan rossz! Add nekem és engedelmes szolgát faragok belőle – kérte vezérét a krull katona.

– Hidd el, szívesen a kedvedben járnék, de nem tehetem. Fargia azt parancsolta, hogy senki sem maradhat életben. És ez ellen még én sem tehetek semmit – vonta meg robosztus vállát Drasen. Ásított egyet.

– Koszos csürhe. Zabálnak, mintha valami mulatságon lennének, nem a hercegük halotti torán.

– Nincs bennük egy csöppnyi tisztesség sem – helyeselt a krull. – De ez az ital hatása. Fel sem fogják, mi történik velük. Olyanok, mint azok a nagy, kövér állatok, amelyek fent a ziháni szigeteken élnek.

– Valóban. Csak uszonyuk nincs – felelte Drasen. Hahotázni kezdtek. Féktelen kacagásuk beleveszett a pokolbéli ordítózásba és éneklésbe.

Luiggio remegő inakkal futott le a földszintre vezető lépcsősoron. Biztos volt abban, hogy ezek a emberi szörnyek a pokol legsötétebb bugyrából jöttek ide. Sosem látott még félelmetesebb hadsereget. Szeretett volna elbújni az egyik istállóban, a jó illatú szénában, de tudta, hogy akkor megkorbácsolnák. Így hát óvatosan átlépdelt a kövezeten heverő alakokon és kisurrant a félig nyitott hatalmas bronzkapun. A látványtól azonban, ami az udvaron fogadta, szinte földbe gyökerezett a lába. Nyöszörögve simult a hús falhoz és megbabonázva bámulta a véres borzalmat...

Logen herceg halott katonái mezítelenül heverték a vérüktől sikamlós földön. Testüket valósággal szétkaszabolták. Az előkelőbb harcosok tetemei a Holtak Gödre mellett feküdtek, borzasztó összevisszaságban. Luiggio megtántorodott az iszonyattól. A krull katonák fel s alá futkostak, éjfélete köpenyük lobogva úszott utánuk a fojtogató búzzal telt levegőben. Ordítva nógatták a félmeztelen szolgálólányokat gyorsabb munkára. Parancsok harsantak fel, nyomukban pedig kétségbeesett sikolyok, ahogy a korbácsok lecsaptak a csupasz hátakra. A nők arca eltorzult az emberfeletti testi és lelki kínoktól.

Saját férjük, fiuk véres tetemét kellett a sziszegő lángok közé vetniük. Luiggio a villámlás fényénél észrevette Grindolát is, a hercegné trübiai udvarhölgyét. A lány mezítláb lépdelt a mindent elemésztő lángok felé. Ekkor egy krull rohant oda hozzá és hosszú aranyló hajánál fogva lerántotta őt a feldúlt sártömegbe.

Grindola kétségbeesetten tekergett alatta, öklével ütötte a súlyos testet. Aztán ellenállása megtört, csak fuldokló zokogása hallatszott hosszú percekig. Miután a katona otthagya őt a földön, lassan feltápászkodott. Eltépett szoknyáját szorosan összefogta maga előtt és

bicegve elindult a szolgák házai felé. Ahogy a lány eltűnt a félig kitárt ajtó mögött, Luiggio nagyot sóhajtott, majd futva indult a borospincék felé. Sokáig tartott, amíg a nehéz hordókat felcipelte a lépcsőn. Jókora nyaklevessel jutalmazták a késésért, aztán visszazavarták a dézsák mögé.

Drasen kitöltötte az éjszínű bort, miközben egyik katonája fehér port szórt a tele kupákba. A krullok ekkor odaléptek a magatehetetlen katonához, erőszakkal szétfeszítették a szájukat és megitták őket. Luiggio dermedten nézte, ahogy a herceg zsoldosai engedelmesen, tiltakozás nélkül isszák a nyilvánvalóan mérgezett bort. Hirtelen egy súlyos kéz nehezedett a vállára. Könnyes arccal fordult meg. A krull vezér volt az. Atyáskodva ölelte magához a gyermeket.

– Már nem tart sokáig, fiam. Nemsokára pihenhetsz – mondta neki. Csak egy pillanat volt az egész. Az apród nyögve emelte fel sápadt arcát, aztán összecsuklott. Drasen gyengéden csúsztotta le a fiú testét a lába elé. Markolatig döfött kés állt ki a gyermek hátából. A krull átlépett fölötte és a társaihoz sétált.

Győzedelmes ordításuk megremegtette az elkeseredett szolgák szívét. Észak Vára immár teljesen a keleti nagyúr és vérszomjas serege martalékává vált. A herceg katonái mind egy szálig odavesztek.

Logen szépséges hitvese mindeközben alétan hevert a gazdagon hímzett párnákkal teleszórt ágyon. Derékig érő szőke haja aranyló keretbe vonta sápadt arcát. Lehunytt szeméből még álmában is egyre hullottak szerettei elvesztése miatt ontott keserű könnyei. A délelőtti borzalmi megtörték szelíd lelkét, a nap hátralévő részét teljes magányban, csendes kábulatban töltötte. Nem hallotta a lenti sikolyokat, a kegyetlen temetés hangjait. Bénultan ült a tükör előtti széken és monoton mozdulatokkal fésülte hosszú haját. Egyszerű dalocskát dúdolt, amit még az anyja tanított neki. Golo jutott az eszébe. A bátyja mindig mellette állt, segítette a beilleszkedés nehéz heteiben. Most mindennél jobban hiányzott neki. Elrendezte a kis ruhákat a ládjában, forró könnyeket hullatott felettük, majd odasétált az ágyához. Elsötétült előtte a világ és ájultan rogyott le díszes fekhelyére.

Gyötrő álma olyan mély volt, hogy nem ébredt fel a testét szaggató, görcsös fájdalomra. Amikor pedig magához tért a hidegtől, amit teljesen elázott ruhája okozott, már késő volt. A szülés megindult. Nem tudott segítséget hívni. Átkarolta szétpukkanni készülő, feszes hasát és belekezdett a szülő nők imájába:

– Boldogságos Istennőm! Te látod lelkemet! Mindig hűséges voltam hozzád, még ezen az idegen földön sem tagadtalak meg. Segíts, kérlek!

Nincs más, aki bátoríthatna! – Zokogástól elfúló hangon rebegette az ősi rigmusokat, aztán ajkába harapott a rettenetes kintől. Zihálva megragadta az ágy kovácsoltvas fejrészét és várt. Amikor csitult kissé a derekát kízó fájdalom, remegő kézzel nyúlt a párnák után. Gyönyörű vonásai eltorzultak a félelemtől.

– Nem ilyen halált érdemlek! – kiáltotta sírva. Sötét árnyak szállták meg a szobát, ahogy a hold fénye besütött a félig elhúzott függönyökön. Fájdalmas arcok bontakoztak ki az árnyakból, segítségért esedező karok nyúltak felé. Félelmében eltakarta a szemét.

– Ó, Logen! Miért hagytál itt engem? Az életünkre törnek! – Sóhajtván hanyatlott hátra. Érezte, hogy lassan elveszíti kapcsolatát a valós világgal. Nagyon félt. Amikor a kérlelhetetlen fájdalom ismét visszatért, eltakarta az arcát. Ekkor halk, kedves hang szólalt meg, valahonnan a szoba mélyéről. Aranda megkínzott arcán szomorkás mosoly suhant át. Már nem kellett félnie.

...Logen herceg, a fiatal és forróvérű trónörökös, hat éve vette át apjától a Kontinens kormányzását. Az öreg Lardan bölcs és igazságos útján szeretett volna járni. Katonailag erős, kitűnő kereskedelmi kapcsolatokkal rendelkező birodalmat örökölt. Összefogta a túlságosan önállósodó helytartóságokat, az északi és déli területeket, és eltörölte a rabszolgaságot. Katonái állandóan a városokat járták, így rövid időn belül értesült a felmerülő problémákról. Igazságos és keménykezű uralkodó volt, akihez bátran fordulhatott a pórnép is, nemcsak a nemesség. Hű barátja, a trúbiai hadak kapitánya, egy nap bemutatta neki művelt és elragadóan bájos hűgát. A nép meg volt győződve arról, hogy a herceg végre révbe ért, de őt nyughatatlan természete újabb és újabb kalandok felé hajtotta. Hiába volt minden könnyörgés. Felbőszült oroszlánként, maga vezette seregét, a hírhedt Fekete Hordát, a területszerző hadjáratokra. Két csatából győztesen tért vissza. A harmadik azonban a környező szigetvilág ellen irányult. Az otthoniak csak annyit tudtak róluk, hogy még életben vannak.

Egyik este Golo kapitány kért bebocsátást a hercegi sátorba. Arcára mély barázdákat szántott az aggodalom. Hetek óta úton voltak már, amikor eltévedtek az ismeretlen rengetegben. Tartalékaikat csaknem teljesen felélték, és félt volt, hogy a seregben kitör a lázadás. Ekkor talált rájuk Fargia, a messzi Keletről származó nagyúr. Megígérte a hercegnek, hogy kivezeti katonáit a mocsárvidékről, ha ő és közel ötszáz fős krull alakulata egy ideig az uralkodó vendégszeretetét élvezheti. Logen sokáig

ellenállt. Nem tetszett neki a nagyúr inkább holt, mint eleven ábrázata. Végül engedett a kérésnek. Veszére...

Mikor a kapitány belépett, Logen felugrott az asztal mellől és megölelte.

– Jöjj, vezérem! Oszd meg velem szegényes vacsorám. Ne félj, hamarosan otthon eszünk! – kínálta a robosztus termetű férfit. De Golo megrázta a fejét.

– Nem mulatozni jöttem, herceg úr. Rosszat sejtek. Engedd meg, hogy elmondjam...

– Nem, ne tedd. Előbb igyál velem. Mire hazaérünk, talán már megszületik a fiam! – Logen szeme csillogott az örömtől. Gyorsan töltött, nehogy a barátja meggondolja magát. Golo ekkor elmosolyodott és átvette a felkínált kupát.

– Megkértem az udvarhölgy kezét. Az indulás előestéjén.

– Hogy tudtad eddig titokban tartani? Hiszen csaknem öt hónapja távol vagyunk. – A herceg hitetlenkedve rázta meg fekete fürtös fejét.

– Egyre közeledik az idő. Ha az istenek a kegyeikbe fogadnak minket, a tavasz első napjait már a virágzó völgyben ünnepelhetjük. Nem ezen az elátkozott helyen. Várni akartam, amíg haza nem érünk. De végül úgy döntöttem, előbb mondom el neked, hogy ne érjen készületlenül a hír.

– Ez nem csak neked öröm, Golo. Hidd el, nagyon boldog leszel a trúbiai hölgygel. Aranda rajongásig szereti őt, és nem csak azért, mert egy föld szülőttei vagytok. A testvérének tekinti Grindolát.

– Lassan már kétszáz éve annak, hogy népünket leigázták a gyarmatosítók. Azelőtt Trúbia nem ismerte a szolgaságot. Fiai és lányai szabadon éltek, semmiben sem szenvedtek hiányt. Aztán a tengerentúliai elfoglalták az országot és ez a földi paradicsom lassú hanyatlásnak indult. Atyád megpróbálta megállítani a folyamatot azzal, hogy Északhoz csatolta hazánkat. De csak idő kérdése a teljes összeomlás és beolvadás.

– Ismerem az ország történetét, jó Golo, ezért is próbálom visszaállítani a régi rendet. Nagyon sok tervem van még. Bár lehet, hogy aggyastán koromra sem tudom mindet megvalósítani. Talán majd a fiam.

Golo türelmesen sorolta fel a várható akadályokat. A herceg végül nevetve adott neki igazat. Halkan beszélgettek. Éjfél is elmúlt már, amikor a kapitány szívét megmagyarázhatatlan borzongás reszkette meg.

– Hercegem... van még valami, amit nem mondtam el neked. Tegnap éjjel a sátrak között sétálgattam. Ahogy közeledtem a krullok szállása felé, beszélgetés foszlányait hozta felém a szél. Odalopakodtam, hogy meghallgassam, miről is van szó. Hamarosan észrevettem a katonáinkat, lehettek úgy huszan, harmincan. Fargia állt közöttük és valamit

magyarázott. Csak néhány szót értettem meg belőle, de a te neved is elhangzott.

Golo erőteljes vonásai megkeményedtek, miközben úgy kapaszkodott a fakupába, mintha képzeletben ellensége torkát szorongatná.

– Nemsokára befejezte a mondandóját, aztán hirtelen kékes lángok csaptak ki a szeméből és... – De nem tudta folytatni a mondatot. Logen ugyanis akkorát kacagott, hogy Golo, amúgy is feszült idegállapotában, elejtette a boroskupát. Röstelkedve nyúlt utána.

– Drága jó kapitányom! Kedves barátom! Neked megártott a bor. Még hogy kékes lángokat lövelljen valakinek a szeme. Menj, jobb lesz, ha alszol egyet.

– De, Logen, ez nem holmi mese! Ha más mondta volna, hidd el, én is épp ezt gondoltam volna. De az a helyzet, hogy szerény személyem alig néhány lépésnyire volt tőle.

– Ugyan már, csak képzelődtél. Éppúgy beleuntál a harcokba, mint én. Ez volt az utolsó hadjárat, megígérem. Ideje lesz végre megállapodnunk – nézett barátjára komolyan a herceg.

Golo egy ideig csendesen fürkészte nyílt, becsületes vonásait. Logen mosolyogva nézett rá, aztán átölelte a trúbiai kapitány széles vállát.

– Megtartom a szavamat. Ez volt az utolsó.

A férfi bólintott. Felállt, kinyújtóztatta elgémberedett tagjait és nyugodt éjszakát kívánt urának. Ahogy kilépett a hercegi sátorból, nem vette észre a tőle karnyújtásnyira álló sötét alakot. A nagyúr volt az. Észrevétlenül lapult egy szélben hajladozó fácska törzséhez. Minden szót hallott. Zord mosollyal nézte a lassan távolodó, erőteljes alakot. Arcán kendőzetlen gyűlölet ült.

– Jól gondoltad, herceg úr! Valóban ez lesz az utolsó hadjáratod.

Hangja a levelek suttogására emlékeztetett. Néhány katona bukkant fel a fáklyákkal megvilágított úton. Fargia szikár alakja beleveszett az éj rosszindulatú sötétjébe...

Észak új ura szemügyre vette birodalmát. Drasen, a krull vezér, ott lépkedett mellette. Hűséges kutyaként kísérte mindenhová. Végigsétáltak az egymást követő belső udvarokon. Amerre elhaladtak, a szolgák babonás félelemmel tértek ki az útjukból. De Fargia egyetlen pillantásra sem méltatta a rettegő embereket. Torz vigyor ült ki hullafehérségű arcára. Nemcsak Logen hercegsége, hanem kis családja is a tulajdonába került. Előre örült a pillanatnak, amikor Aranda megszabadul a terhétől és az övé lesz. A gyönyörű, fiatal hercegné különösen értékes volt számára. Mint nő nem érdekelte, nem a teste vonzotta. Sokkal inkább a tudása. Az aranyhajú teremtés ugyanis arról a vidékről származott, mely messze

földön híres természettudósokat nevelt. Biztos volt abban, hogy Aranda is ismeri az egyszerűbb varázslatokat, hiszen erről tanúskodtak a vár körüli pompázatos kertek. Elgondolkodva fordult oda a krull vezérhez.

– Ahogy megszületett a gyermek, vegyétek el az anyjától. Nem nevelheti. A saját céljaimra akarom felhasználni.

– Tehát, Nagyuram, azért kellett meghalnia a hercegnek, hogy az utódja a tiéd lehessen – szólt közbe a krull.

– Okos vagy, Drasen. Egész könnyen ment. Az arany ígérete elvakította az ostoba katonákat. Most ők is ott fekszenek urukkal valamelyik hevenyészett gödör alján.

– A barmok! Pedig Logen tűzbe tette volna értük felséges kezét – felelte röhögve a krull kapitány. Fargia maszkoszerű arcán borzalmas mosoly suhant át. Áthaladtak a reggel még virágzó kerteken, melyek mostanra, a gonosz érezhető jelenlététől, szinte órák alatt elpusztultak. Egy újabb elkerített udvarra értek.

– Itt valaha gyakorlótér lehetett – mutatott körbe a krull kapitány. Elvette az egyik arra siető szolga kezéből a fáklyát, a megrettent férfit pedig elzavarta. A láng lobogó fénye körbepásztázta a kis udvart. Régóta nem használhatták már. A köveket mindenhol felverte a gaz. Az átjárókat lezárták, az őrbódékat raktárakká alakították.

– Nagy hiba volt, hogy nem gyakorolták a harcot – kacagott Drasen.

Fargia hirtelen félbeszakította katonáját.

– Vajon az a rozsdafoltos ajtó hová vezethet?

Drasen közelebb lépett. Vastag pántokkal megerősített tölgyajtó terpeszkedett előttük a boltíves falmélyedésben. A nagyúr türelmesen várakozott, amíg vezére kikereste a megfelelő kulcsot, majd szélesre tárta a nyikorgó ajtószárnyakat. Áporodott szag terjengett a lehűlt levegőben. A krull belépett a tágas előtérbe. Néhány lépésnyire tőle csúszós, nyálkával fedett lépcsősor vezetett a mélybe. Fargia unott pillantással nézett körül. Az erős falakon vastagon ült a zöldes penész. Elindultak lefelé.

– Átkozott patkányok! – kerülgette undorodva a krull a visongó állatokat. A fáklyák táncoló fénye hosszú folyosórendszerrel világított meg, ami lassanként beleveszett a dohos, szürke homályba.

– Uram! Nem pincében vagyunk, hanem... börtönben.

– Méghozzá a Fekete Vár hírhedt kazamatáiban. Íme, az üres cellák végelethetetlen sora. Még a penészes szalma is ott rothad a kövezeten.

Lépteik monoton zajjal verődtek vissza a málladozó falakról. Az út végül önmagába fordult vissza. Megálltak a hatalmas kerengőben. Körben a falon még látszottak itt-ott a bilincseket tartó vaskarikák. Fargia kacagni kezdett. Hangja hátborzongatóan futott végig a körtermen.

– Logen, a vajszívű uralkodó! A szegény bolond.... Hogyan is képzelhette, hogy majd az a büzlő, semmirekellő tömeg, amit ő a népének nevezett, hallgatni fog a szavára? Azt hitte, szép szóval elérhet bármit! Le a rabszolgasággal! Nincs halálbüntetés, csak száműzetés! Ha-ha!

– Hamarosan újra lobogni fog itt a tűz, erről kezeskedem. Ezeken a csinos karikákon sem pókhálók fognak csüngeni – felelte sötéten a krull vezér és meglebbentette éjszínű köpenyét. Ez volt az ő igazi közege.

– Menjünk, Drasen. A szépséges hercegné már vár engem!

Karcsú, légies árny osont ki a szolgák egyik félreeső házából. A tűz vöröslő sugarai megvilágították a kecses alakot. Grindola volt az. Hosszú, szürke lepelbe burkolózva, riadt léptekkel osont az istállók felé.

Lábával betaszította a deszkából tákolt kaput. Horkolás, köhögés, álmos mozgolódás fogadta. A bűz nehézkesen terjengett odabent. Rengetegen aludtak a szalmával felszórt hideg köveken. Csaknem orra bukkott a lábak kusza összevisszaságában, sápadt arcán kétségbeesés ült. Átugrott néhány alvón, majd egyszer csak észrevette Golo fiatal barátjának, Mishának a csizmáját. Térdre vetette magát a hason fekvő fiatalember mellett és megrázta a vállát.

– Misha, Misha, ébredj! Könnyörgöm... – suttogetta reszkető hangon.

Álmos szempár meredt rá kifejezéstelenül, ám a fiatal kovács nyomban magához tért, ahogy meglátta a lány holtra vált arcvonásait.

– Beszélj, mi történt? – súgta önkéntelenül olyan halkán, hogy Grindola is alig hallotta meg.

– El kell tűnnöd a Várból. Szörnyű dolgok készülnek. De nem egyedül mennél – hadarta gyorsan és szabad kezével kibontotta a szürke leplet. Egy csecsemő feküdt a karjában. Édesdeden aludt. Az udvarhölgy se szó, se beszéd, a jól megtermett kovács kezébe nyomta. A fiúcska szinte eltűnt a bámulatra méltó izmok között.

– Ne kérdezz semmit. Ne nézz hátra és... Ne akarj visszatérni. Úgy talán túlélheted. – Hangja elakadt az izgalomtól.

Az ifjú óvatosan magához ölelte a kis csomagot és halkán füttyentett. A közelükben villódzó félhomályból előbukkant egy barna lófej. Grindola imádkozva nézte, ahogy a kovács nesztelenül föl pattan a kezes állat hátára, és hangtalanul kiléptet az emberekkel telezsúfolt istállóból.

Ekkor teljes nyugalommal lenyúlt Misha ottfelajtott töréért. Ujjaival végigszántott sártól ragadó, megtépett hajkoronáján, és kísért a büzlő tömegszállásról. Arcán szelíd mosoly ült. Már nem félt. Gyors, határozott léptekkel indult a máglyák felé. A hegyek fölött lassan bíborszínűvé vált az égbolt. Közeledett a hajnal.

Az egyik krull, háttal neki, a kövekre támaszkodott és röhögve bámulta, ahogy a tűzre vetett holtak még utoljára felemelkednek, hogy egy végső ölelésben egyesüljenek, aztán eltűnnek a vakító lángok között. A lány felemelte a törét. Golóra gondolt, az elveszett boldogságra, a meg nem született gyermekeikre és szűrt. Nem egyszer, nem kétszer. Amíg el nem találta egy pontosan kilőtt krull nyílvevessző. Már halott volt, amikor rábukott kilyuggatott testű ellenségére.

Fargia akkor tért vissza a krull kapitánnyal. Mikor meglátta, hogy ki az áldozat, futni kezdett a vár felé. Drasen alig bírta követni. Kettesével vették a lépcsőket, örült iramban száguldottak a hercegi lakosztályok felé. Már messziről látták a fal mellett heverő mozdulatlan alakokat. Drasen odarohant hozzájuk, de elég volt egyetlen pillantást vetnie a két férfire, hogy lássa, régóta halottak már. Fargia borzalmas üvöltéssel feszült neki az ajtónak és beszakította.

Dermedten nézték a csendesen fekvő nőt. Aranda szemében már nem volt élet. A nagyúr örjöngve tépte lobogó fürtjeit és káromolva szidta sötét isteneit. Drasen ekkor meglepett kiáltással lépett előre. Valami mozgott a halott nő ölelő karjai között. Fargia odaugrott az ágyhoz és letépte a súlyos takarót. Az újszülött meztelen kis teste összerándult a hirtelen fagyossá vált levegőtől, és hangosan bömbölni kezdett. Fargia átkozódva fejtette le az élettelen karokat a csecsemőről és felemelte. A kisfiú élénken kapálózott a kezei között. Meglepően hosszú, fekete haja nedves csigákban göndörödött összeráncolt homlokán. Drasen körbesétált a feldúlt szobában. Az öltöztető láda félig nyitva volt, apró ruhácskák hevertek szanaszét a földön.

– Nagyuram! – szólt hangosan, mert úgy tűnt, Fargia tökéletesen megfélekezett róla. A férfi hirtelen felé fordult, jéghideg tekintete csaknem keresztüldöfte a krull kapitányt.

– Hajolj meg a herceg fia előtt, kutya! – sziszegte vészjósló hangon. Drasen térdre borult az elcsendesedett gyermeket tartó félelmetes alak előtt és homlokával megérintette a földet.

– Beszélj!

– Azt hiszem, valaki megelőzött minket.

– Miből gondolod? – kérdezte érdeklődve a nagyúr. Az ablakhoz sétált és lenézett a lobogó máglyákra meg az alatt sürgölődő szolgaseregre.

– Talán kerestek valamit. A hercegné nyilván annyira elgyengült, hogy nem tudta megakadályozni a behatólókát. Az a két katona, ott az ajtó előtt, halott. Azonkívül a ruhák is itt hevernek az ágy körül, de a kis hercegen egyetlen egy sincs.

– Igazad van. Vajon mit kereshettek, akik itt jártak?

Ránézett a halottra. Aranda arcán nyoma sem volt a szenvedésnek. Szőke haja fényét veszítve terült szét a párnákon, mintha a lelke magával vitte volna a csillogását is. A nagyúr tekintete a karcsú nyakra tévedt. Akkor látta meg. A nyaklánc, melyet Aranda délután még viselt, nem volt sehol.

– Azonnal induljatok. Kutassátok át a vár minden egyes szegletét, a házakat, az egész völgyet. Nem térhetsz vissza üres kézzel!

A krull vonásai elszürkültek. Ismerte már annyira urát, hogy tudja, nem csak üres fenyegetésről van szó. Némán meghajolt és kihátrált a csendes szobából.

A nagyúr kegyetlen arcvonásai szinte lángoltak a féktelen dühtől. A csecsemő megint sírni kezdett.

– A sötétség gyermeke leszel... fiam. Saját képemre formállak, hogy megadhasd nekem, amire mindig is vágytam: a hatalmat az emberi lelkek felett. Vége a boldog békeidőknek! Most jön az egyeduralkodó! Tiéd lesz a kormányzás, de enyém a hatalom! – Kacagása végigfutott a függönyökön, felborzolta gyönyörű rojtjaikat.

Odaugrott az ablakokhoz és sorra feltépte őket. Hangja túlszárnnyalta a lenti zűrzavart. Az emberek babonás félelemmel bámulták az odafenn álló férfit. Még a krull katonák is fejet hajtottak előtte. A nagyúr fekete fürtjeit vadul cibálta a haragos szél.

– Köszöntsétek Észak új urát!

Karmokként görbülő ujjai közt ott rugdalózott a kisfiú. Éles bömbölése könnyeket csalt a félholt szolgálólányok szemébe. A férfiak marcona arcán vérrel kevert izzadság csorgott végig. Mindenki őket nézte. Így történt, hogy senki sem vette észre, ahogy a Holtak Gödre mellé fektetett halottak mozgolódni kezdenek. Az egyik viaszsárga test lomhán arrébb gurult, és az alatta fekvő férfi ujjai ökölbe szorultak. Golo kapitány kinyitotta a szemét. Hörgő sípolás hagyta el megrogncsolt tüdejét. Látta még a nagyúr kezei közt üvöltő csecsemőt. Aztán újra belezuhant az örvénylő homályba. Ezen a gyászos reggelen új korszak virradt szerte a Kontinensen. A vér és fájdalom kora. A múlt elveszett, a jövő pedig, talán örökre eltűnt.

1. FEJEZET

ÉSZAK

Hosszan elnyújtott üvöltés verte fel a hajnali csendet. Röviddel ezután katonák rémült és értetlen csoportjai rohantak elő az őrség házaiból. Sokan még csak akkor ébredhettek, félig megkötözött ingük vizesen tapadt testükhöz. Nem értették, mi történt. A kiáltás a belső várfal védőfolyosói felől jött, és nemsokára felbukkantak maguk a csend-háborítók is.

Dobogó léptekkel kergette egymást két prémmel szegélyezett köpenybe burkolózott alak. Az elől rohanó nemsokára elérte a kiszélesedő bástyafokot, majd szembefordult üldözőjével. A mesterien megmunkált kardok szikrázva csaptak össze. Csak a küzdők fojtott zihálása hallatszott, az alant állók pedig néma döbbenettel figyelték a vére menő harcot. Hosszú percekig folyt az ádáz küzdelem, mígnem az egyikük meg nem tántorodott. A kard nagyot csörrenve hullott ki a kezéből. Ekkor letépte az arcát takaró maszkot. A katonák zúgolódni kezdtek, de a győztes csendre intette őket. A térdeplő férfi arca fájdalmas fintorba torzult. Homlokából patakozott a vér, bár a sebe nem tűnt súlyosnak. Fogcsikorgatva próbálta visszaszerezni fegyverét, de a fölötte álló arrébb rúgta. Megforgatta a kardját, majd összekulcsolta a kezét és magasra emelte a villogó pengét. Legyőzött ellenfele hamuszürke arccal nézett fel rá. Markáns vonásait megfeszítette a leplezetlen döbbenet. Ekkor a másik nevetve behajította a kardot a katonák közé. Hátralökte fejéről a csuklyát.

– Kelj fel, Richard! Az embereid már várnak! – Félresimította csillogó fekete fürtjeit izzadt homlokából, majd lenyújtotta kesztyűbe bújtatott kezét és felsegítette ellenfelét.

– Nem volt rossz! Csinos kis vágást ejtettél rajtam, annyi szent – tapogatta meg küzdőtársa a homlokán sajgó sebet.

– Az asszonyok majd ellátnak. Pár nap az egész – szólt a győztes és lekiáltott a hangosan vitatkozó katonáknak. – Katonák! A játéknak vége. Nehéz munka vár ránk. Egy kis ízelítőt kaptatok az elkövetkezendő napok kemény leckéiből. Nem engedhetem meg, hogy a seregem megfutamodjon a parasztok fapakái elől, mint múltkor, a fennsíkon. Dessaille kapitány majd kezelésbe vesz titeket! – Rákacsintott a mellette álló délceg férfire. Annak arcán nyoma sem volt már az előbbi gyengeségnek.

Sötétbarna, csaknem fekete szeme közönyös pillantással pásztázta végig a feszes vigyázzban álló rendezetlen alakulatot. Végül ajka gúnyos mosolyra húzódott.

– Hallottátok, vége a henyélésnek. Az emberek lázonganak. Egyre több helytartóságból jelentették, hogy újra szervezkednek a parasztok. Észak tekintélye forog kockán. A lázadásokat le kell verni, bármi áron. Ezért hát alakulatokat küldök a nagyobb városokba a krullok csapatai mellé. Mozgás!

A katonák szétszéledtek. A kapitány odafordult a nála fiatalabb férfihez:

– Az előkelőségek megérkeztek már?

– Amennyire én tudom, nem várunk senkit – felelte mogorván az ifjú. Járkálni kezdett, mint a ketrecbe zárt oroszlán. Köpenye éjsötét örvényeket vetett széles vállán. Türelmetlenül simította hátra arcából a fűtjeit. – Gyűlölöm ezt a napot! Minden évben emlékeztetnek arra, hogy egyedül vagyok. Mintha ezt nem tudnám magamtól is. Mindennek a tetejébe, még vendégeket is hívnak! Hát nem. Idén eltekintettünk ettől a szép szokástól. – Melle hullámozott dühében.

– Nem zárhatod ki a főurakat a koronázási ünnepségről – szólt csendesen Dessaille.

– De igen. Mától minden jogom megvan arra, hogy önálló döntéseket hozzak. Vége a bácsikám gyámságának. Én vagyok a Kontinens ura! És nem akarom látni a talpnyalók semmirekellő hadát. – Rátámaszkodott a védőfolyosó masszív párkányára. Arca kemény volt, akár az acél.

– Mikor akarsz indulni? – kérdezte kissé lágyabb hangon.

A kapitány felcsatolta kardját a derekát díszítő szegecselt övre. Hosszú, barna haja vértől csatakosan lógott a homlokába.

– Néhány hét múlva. Olyan emberekre van szükségem, akik képesek együttműködni a krullokkal. Tudod, hogy fegyelmezhetetlenek, a vérszomjuk pedig még a tiédnél is nagyobb – felelte vigyorogva a férfi.

– Nocsak. Újabb falut kebeleztek be?

– Szőröstül-bőröstül. Csak lerágott csontok maradtak utánuk. De komolyra fordítva a szót, a katonáimnak keményen helyt kell majd állniuk, ha együtt fognak dolgozni velük.

– Az előbb újabb zavargásokról beszéltél.

– Tudjuk, hogy maradtak csoportok, melyek újból és újból próbálkoznak fognak. Arra gondoltam, hogy elvegyítenénk az embereinket közöttük, így sokkal nagyobb csapást mérhetnénk rájuk.

– Nem rossz ötlet. De a katonáink nem a legmegfelelőbbek erre a szerepre.

– Van még időnk. A nyilvános kivégzések egyelőre elvették a lázadók kedvét.

Az ifjabb férfi elégedetten fűzte össze karját szoborszerű mellkasa előtt, ám a következő pillanatban elsötétült a szeme.

– Mocskos népség! Nagyon unom már az állandó jajveszékelésüket. A követek másról sem beszélnek csak éhezésről és nyomorról. – Gúnyolódó mozdulattal nyúlt a halántékához. – De dolgozni egyikük sem akar.

Jóképű vonásai eltűntek, ahogy a kegyetlenség rideg maszkja az arcára telepedett.

– Valamiről azért ne feledkezz meg, Landon. Ők a néped.

A fiatalember kék szeméből gyilkos lángok lövelltek. Megragadta a kapitány erőből duzzadó karját és magához rántotta. Az arcuk csaknem összeért.

– Vigyázz, Richard! – sziszegte vészjóslóan. – Ma nem vagyok jókedvemben. Nehogy olyasmit találj mondani, ami nem tetszik nekem!

Egyikük sem fordította el a fejét. Akár két hegyi medve, úgy méregették egymást, a másik pillanatnyi elgyengülésére várva. Richard ismerte már ezt a tekintetet, jól tudta, hogy ura nem a levegőbe beszél. Békülékeny mosoly kíséretében hátralepett és várta a hatást. Landon komor tekintete megenyhült. Dessaille halkán folytatta.

– Csak emlékeztetlek arra, hogy odakint nagyok a problémák. Az emberek azért panaszkodnak, mert okuk van rá. Hosszú volt a tél, talán túlságosan is hosszú.

– Elég! Mióta vagy te ilyen lágyszívű, mondd? Mióta érdekelnek ezek a dolgok? Az a feladatod, hogy gyilkolj, és nem az, hogy érzelmes jeleneteket rendezz nekem.

– Felejtsd el, amit mondtam – felelte vállat vonva Dessaille és könnyedén meghajtotta magát. Landon azonban még nem tekintette lezértnak a beszélgetést, érdeklődve várt. A kapitány kénytelen volt tovább beszélni. – Engedelmeddel, most elmegyek. Összeférceltetem a homlokomat, aztán megnézem az új rabszolgákat. Ha van kedved, tarts velem.

Landon engesztelő mosollyal nyújtotta felé nyitott tenyerét.

Ha többször látnák az emberek ezt az arcát, talán nem mindig a vérszomjas uralkodó jutna az eszükbe. De félő, hogy én vagyok az egyetlen, aki láthatom a másik oldalát is, tűnődött a kapitány. A következő pillanatban már vigyorogva szorongatták egymás kezét.

– Találkozunk a külső váruddal! Felynergeltetem a lovakat. Pontos légy! – Richard Dessaille, az északi katonák rettegett vezére sarkon fordult, és gyors, erőteljes léptekkel a gyilkjáró lépcsője felé indult.

Landon herceg tekintetével kísérte, míg el nem tűnt a vár egyik melléképületében. Akkor megfordult és felnézett a reggeli fényben úszó, gyémántként szikrázó ablakokra. Elvakította az éles fény, de azért

meglengette a kardját üdvözlésképpen. Biztos volt abban, hogy látja az illető, akit csak sejtett a csillogó ablakszemek mögött.

Fargia elgondolkodva lépett el az ablaktól. Körülnézett nevelt fia végtelen egyszerűséggel berendezett szobájában. Néhány könyvön és a legszükségesebb bútorokon kívül más nem is volt odabent. Igaz, az ifjú ideje nagy részét a katonák között töltötte, ide jóformán alig tette be a lábát. A komor hangulatú szoba híven tükrözte lakója lelkiállapotát. A nagyúr lassan körbesétált és alaposan szemügyre vette az egyszerű tárgyakat. Semmi fölöslegeset nem talált. Vékony ajka elismerő mosolyra húzódott. Landon túlszárnyalta legmerészebb álmait is...

Húsz év telt el. A Fekete Völgy lakói már nem is emlékeztek arra, mikor nevettek utoljára felszabadultan. Rettegés és félelem uralta egész életüket. Inuk szakadtáig dolgoztak éjt-nappallá téve, de uraik sohasem voltak megelégedve a munkájukkal. Aki pedig szót emelt, azt álmában hurcolták el, hogy soha többé ne térjen vissza az övéihez.

Az egész Kontinensen hasonló volt a helyzet. A városokban a kijelölt helytartók, a falvakban pedig az önkényurak sanyargatták a népet. Az emberek éheztek, időnként járványok bukkantak elő a semmiből, és a szerencsétlenek úgy hullottak, akár a legyek. Az eldugott falvak szinte állati sorba taszított lakói olykor fellázadtak, de összefogó erő híján a felkelések sorra elvéreztek. Az életükbe került minden kitörési kísérletük. A rabszolgáknak sokkal rosszabb volt a helyzetük. Ők még a lelkükkel sem rendelkezhetek, hiszen urukéi voltak egészen. Még a vágóállatoknál is kiszolgáltatottabbak voltak.

Észak mindenről tudott. Fogalommá vált. Az emberek nemcsak beszéltek róla, de hittek is abban, hogy a Castelot hegyvonulatán túl maga a Halál lakik. Soha senki nem tért vissza a zöldellő völgykatlanból, hogy elmondja, mit is látott odafönt.

Fargia saját fiaként nevelte az árvát. Híres tudósokat és tanítókat hozatott messze földről, akik az ifjú herceget az uralkodás nehéz tudományára oktatták. Landon műveltsége, tudása bámulatra méltó volt abban az időben. Beszélte a Kontinens területén elterjedt nyelvjárásokat, tudott írni, olvasni, ami az előkelő ifjak körében meglehetősen ritkaságnak számított. Nem akadt nála ügyesebb bajnok, ha dárdavetésre, kardforgatásra került sor. Vadászatairól minden esetben busás zsákmánnyal tért vissza, lovait a gyarmatokon is nagy becsben tartották. A harcokban nem ismert könyörületet, szemrebbenés nélkül küldte pokolra az ellenfeleit.

Külsőre rég elhalt atyjára emlékeztetett: ugyanazok a göndör fekete fürtök, ugyanaz a szoborszerűen tökéletes alkat. Csakhogy a szíve gonosz volt, vére és szenvedésre szomjazott. Fargia kacagni kezdett. Lesöpörte a nyitott könyveket az asztalról.

– Napról-napra nagyobb csodálattal bámultak, Landon. Életem főműve lettél, anélkül, hogy tudnál róla. Hamarosan kész leszel arra, hogy átadjam neked minden tudásomat. Korlátlan hatalom kerül majd a kezedbe. Remélem, a továbbiakban sem okozol nekem csalódást.

Felkelt és megfontolt léptekkel elhagyta a szobát. Hollófekete hajába itt-ott már ősz szálak vegyültek, de nem tulajdonított nekik különösebb jelentőséget. Az idő múlása nem foglalkoztatta úgy, mint az egyszerű halandókat. Fiatalságát pótolta a herceg jelenléte. A képcsarnok felé indult. Tudta, hogy ott fogja találni az ifjút.

Aznap délelőtt mindenki szótlanul tette a dolgát. A Fekete Vár olyan volt, akár egy halottasház. Amerre Landon elhaladt, elhalkult a beszéd, a szolgák lehajtott fővel álltak, amíg az elegáns ruhát viselő herceg el nem tűnt a szemük elől. Ma volt a születésnapja. A tavasz első sugarai, a nyíló bimbók minden emberben örömet ébresztettek, csak ez a komor, magányos ifjú zárta be a szívét, mely ezen a napon eltelt fájdalommal. Feldúlt arccal rohant végig a folyosókon, kivágta a képcsarnok súlyos ajtaját és belépett. Nehezen lélegzett.

– Ó, apám! Nem találom a helyemet. Miért nem vagy itt velem?! – Odasétált a terem végében függő életnagyságú festményekhez és megállt előttük.

– Nem vagyok boldog. Üresnek érzem magamat. Elnézem a pórnépet, ahogy csaknem beleszakadnak a munkába, nincs semmijük, de mégis boldogabbak nálam. Mit tegyek? – Ránézett a festett arcokra, a különös fényben ragyogó alakokra. Lehajtotta a fejét. Anyja tekintete szinte égette a bensejét. Torka elszorult. Odahúzott egy karosszéket a képek alá. Ez volt az egyetlen hely, ahol, hacsak rövid időre is, de leomlott arcáról a kegyetlenség maszkja. Majdnem olyan volt, mint a környezetében élő többi fiatal...

Szomorúan nézte az óriási festményeket, észre sem vette a közeledő férfit. Csak akkor eszmélt föl, amikor Fargia rátette csontos kezét széles vállára.

– Hát itt vagy, fiam – szólt csendesen.

A herceg beleremegett az érintésbe, arcán visszafojtott érzések villództak. Fargia leült mellé.

– Valamit el kell mondanom, bácsikám. Erről eddig még nem beszéltem neked. – Nehezen kezdett bele, láthatóan zavarban volt. –

Sokszor úgy érzem, mintha hiányozna belőlem valami. Mintha kettétépték volna a lelkem. Különösen ezen a napon erősödik fel igazán.

– Mire gondolsz? – kérdezte a nagyúr gyanakodva. Kutatva fürkészte az ifjú szép arcát. Vajon mennyit tudhat az igazságból?

– Nem tudom, mihez hasonlítsam ezt az érzést. Már egészen gyerekkoromtól üldöz. Olyan, mint amikor valaki elveszti a fél karját, és azt szeretné, ha visszanőne neki. Én is szeretném, ha választ kaphatnék erre a hiányra, de félek, nem fog sikerülni. – Szomorkásan elmosolyodott.

Fargia kinyújtotta felé a karját, de az ifjú elhúzódott tőle. Zord szíve nem tűrt meg semmiféle gyöngédséget. Hirtelen felugrott és szétvetett lábakkal megállt a nagyúr előtt. Arca eltorzult a dühtől.

– Segíts rajtam, kérlek! Borzalmas ez az érzés! Nincs se éjjelem, se nappalom. Nem hoz enyhülést sem a harc, sem a nők puha teste! Tehetetlen vagyok! – üvöltötte és ököllel támadt a festményekre. Örjögve ütötte őket és olyan hangon ordított, amitől még Fargiát is kirázta a hideg. Szolgák rohantak be, de a nagyúr egyetlen intésére sarkon fordultak. Aztán a roham csitult kissé, és a fiatal uralkodó leroskadott a kőpadlóra. Kezébe temette az arcát. Gyámja gyengéden felkarolta és visszaültette a karosszékbe. Aztán ellépett tőle. Jobbnak látta, ha magára hagyja, hadd pihenje ki magát. Az ajtóból még visszanézett. A délceg, rendíthetetlen ifjú összezuhanva ült szülei képe előtt, és vállát meg-megrázta a visszafojtott zokogás.

– Honnan hoztátok őket?

– Trúbia mellől, egy Tregen nevű városkából.

– Hányan vannak?

– Nyolcvanöten. A kisebb gyerekeket elrejtették, nem akadtunk a nyomukra. Csak a kamaszodókat tudtuk összegyűjteni. – Dessaille megrántotta sárga ménje kantárszíját. Az állat nagyot horkantva állt meg.

– Akarsz egy belső szolgát?

– Még nem tudom. Sok gondot okoznak az engedetlenségükkel – felelte tünődve Landon. Aztán ránézett a kapitányra. – Látom, nem véletlenül kérdezted.

– Valóban. Már kinéztem neked egyet közülük. Valériónak hívják, van egy nővére is.

Landon elnevette magát.

– Milyen figyelmes vagy, Richard! Na, menjünk, nézzük meg őket! – Robosztus, barna hátasa fájdalmasan felnyerített, amikor belevágta sarkantyúját az oldalába.

Egy csoportban álltak az egyik hátsó udvaron. Elrongyolódott ruhájukat vastagon belepte a por, lábukon jól látszottak a bilincsek ejtette sebek. Férfiak, nők, vegyesen és néhány karcsú testű fiatal. A két fenevad elsétált előttük. Éles szemüket nem kerülték el a gyűlölködő pillantások. Dessaille intett az egyik katonának, mire az a tömegbe rontott és kisvártatva előráncigált egy kapálózó gyereket. A fiúcska hangtalanul küzdött az erős kezek szorításában, de a katona meg sem érezte a rúgásait. Durván térdre lökte és elkapta csapzott hajánál fogva. Landon kíváncsian méregette a kis foglyot. Ekkor valahonnan a tömegből, halk, pergő beszéd ütötte meg a fülét. A katonák félrelökték a remegő embereket és megkeresték a rendbontókat.

Láncánál fogva rángatták elő a hangoskodót. Testvérek lehetnek, mert nagyon hasonlítottak egymásra. Az idősebb védelmezően ölelte át öccse vállát. Félelem nélkül nézték a mindenható uralkodót. Landont meglepte ez a nyílt ellenállás. Közelebb lépett a fiatalabb fiúhoz. Kezébe vette a gyermek hosszú, göndör, világosbarna fűtjeit, majd lágyan végigsimított sápadt arcán. Fivére szorosan összepréselte az ajkát, szeméből csak úgy süttött az elfojtott indulat.

– A kínpadot! – kiáltotta ekkor Landon. A foglyok soraiból többen előléptek, de a hegyes dárdák megálljt parancsoltak nekik. Dessaille tudta, mire készül a herceg, így kíváncsian várta a fejleményeket.

Az ifjabbat durván elszakították a fivérétől, aki rezzenéstelen arccal állt a mellének szegezett kardokkal szemben. Megpróbált bátorító gondolatokat küldeni a gyermeknek, de érezte, hogy a rettegés kódén nem hatolnak át. Pillanatok alatt letépték a rongyait. Szégyenlősen állt a tömeg előtt, bronzbarna bőrén megcsillant a napfény. Tizennégy éves múlt, teste őrizte még gyermeki báját, de feszes bőre alatt már ott készülődtek a majdani férfi izmai. A kínpad előállt. Ellenkezés nélkül hagyta, hogy odahurcolják, majd erős kötelekkel lekötözzék. Ám ahogy a korbácsot megsuhogtatták, sikoltás harsant fel a tömegből, egy idősebb asszony rohant elő és térdre vetette magát a herceg előtt.

– Ne bánts a gyermekeimet, herceg úr! – kiáltotta sírva. – Nem vétettek neked semmit!

– Addig ütök, amíg el nem áruljátok, hová dugtátok a többi – felelte csaknem szelíden Landon.

A nő megszaggatta mellén a rongyokat és fuldokolva zokogott. A katonák felrántották a földről.

Landon ekkor odalépett az asszonyhoz és felemelte az állát.

– Rendben van. Ne mondd azt, hogy szívtelen vagyok. Oldozzátok el a fiút! – Ránézett Dessaille-ra.

– Formáljatok kört. – A kapitány saját kezűleg fosztotta meg az idősebb fivért a ruháitól. Akár egy élő bronzszobor, úgy állt előttük, fénylő testéhez ölelte a kisebbet. A dárdák hegyén szikráztak a napsugarak.

– Válassz hát! – mutatott rájuk mosolyogva. – Válassz a két fiú közül. Egyikük életét meghagyom, az igazságért cserébe.

Az asszony ordítva fetrengett a porban. Hogyan is választhatna, hiszen a véréből van mindkettő. A két oly hasonló testvér némán nézte anyját.

– Akkor majd én eldöntöm! Kardot nekik! Amelyik meghal a párviadalban, szabad lesz.

Döbönt csend telepedett az udvarra. Landon kirántotta a hozzá legközelebb álló katonák kardját és bedobta a körbe.

Ólomlábakon vánszorogtak a percek. Még az ég is elkomorult. A két gyönyörű gyermek azonban csak állt egymással szemben, anélkül, hogy egyetlen izmuk is megmozdult volna. Egyszer csak elfojtott zokogás szakadt fel az idősebb tökéletesen megmunkált melléből, és lassan felemelte a kardját. A körön kívül állók meglepetten kiáltottak fel.

A pillanat törtrésze alatt támadott. Öccse alig tudta felfogni a halálos csapást. Egyre csak hátrált, amíg bele nem ütközött a befelé fordított dárdahegyek egyikébe. Akkor kénytelen volt ő is szembeszállni a saját bátyjával. Ez így ment percekig. Csak a küzdők kétségbeesett zihálása hallatszott és a kardok pengése, ahogy összezsaptak egymással.

Egy ideig némán köröztek, jó távol egymástól, aztán az idősebb megszólalt.

– Engedd, öcsém! Meg akarlak kímélni a rád váró borzalmaktól. – Elkínzott hangja megremegtette a foglyok szívét.

– Nem, bátyám. Gyenge a szíved, nem bírnád sokáig a rabságot – felelte a kisebbik és hirtelen megtorpant. Testvére pont szembekerült a nappal, alig látott valamit. Tétován lépett a fiú felé, de látszott, hogy elveszítette a tájékozódási képességét. Csak a penge suhogását hallotta meg, ahogy az centikkel kerülte el a fejét. Ösztönösen védte ki a vágást és máris megpördült. A kisebbik fiú ekkor, megriadva a hirtelen mozdulattól, rosszul lépett hátra és elesett a saját lábában. Ez máskor talán nevetést váltott volna ki a körülöttük állókban, de most mindenki tudta, hogy ez a botlás egyenlő a halállal. Fivére szeméből ömlöttek a könnyek, mikor megmarkolta a kardját és előreleundult. A fekvő azonban, talán az utolsó erejével, elkapta a közelében heverő fegyvert és eltartotta magától. Szinte keresztül nyársalta az őt leszúrni készülő súlyos testet. Testvére rázuhant, arcára csodálkozás ült.

– Bocsáss meg, Rolan! – súgta remegve a fiatalabb fivér.

– Semmi baj, öcsém. Megtetted, mert szerinted ez volt a helyes. Kérlek... vigyázz anyánkra. – Vér csordult ki az ajkai közül.

– Vidd hírül a holtaknak, mi történt a népünkkel – sírta el magát a gyermek.

– Emlékezz rám... Paquito... Ne felejts el... Majd egyszer... – Suttogását szelíden elnémította a közelben várakozó halál. Még lélegzett, amikor a testvére arcon csókolta és maga mellé fektette. A fiú ekkor belemártotta ujjait a bíborszínű vérbe és végighúzta őket a homlokán. A vérbosszú jele volt ez, a legszentebb esküvése, amit ember csak tehet istenei előtt. Aki akkor felállt a porból, már nem ugyanaz a személy volt. A végletekig megalázott gyermek eltűnt. A szemtanúk csak egy elsötétült tekintetű, bosszúért lihegő, barbár harcost láttak maguk előtt, akinek a testét megjelölték az istenek. Egyszerre tizen is ugrottak felé. A szerencsétlen anya ekkor újra felsikoltott.

– Légy átkozott, Landon herceg! Pusztulásod rettenetesebb legyen, mint az én fiamé volt. De előtte nézd végig saját véred kínhalálát! – ordította őriöngve. Az egyik katona odalépett és megragadta a nyakát. Egyetlen mozdulattal elhallgattatta őt.

Dessaille megkötöztette a túlélőt. Ő acsarkodva küzdött az őreivel, de a túlerő legyőzte hamar.

– Akár egy ifjú farkas – mérte végig a kapitány. – Mi a véleményed?

– Terveim vannak vele. Különítsétek el az övétől. Azt hiszem, neked is tetszeni fog, amit kitaláltam. Vigyétek őket! – intett Landon, aztán lehajolt a másik fiúcskáért.

– Nos, Valérió, remélem, engedelmes leszel, fiam. Láthatod, nem tréfálunk. Hol a nővéred?

– Már bent van a várban. A konyhán dolgozik! – zokogta kétségbeesetten a kisfiú.

– Ez az. Ha továbbra is így viselkedsz, megengedem, hogy néha találkozhass vele – felelte a herceg és feldobta a gyermeket robosztus termetű lova tetejére. A kis fogoly hozzásimult az állat forró nyakához és hüppögve átölelte. A hátsó halkan felhorkant, de nem dobta le magáról. Rövidesen Landon is nyeregbe pattant és keményen megrántotta a díszes kantárszárat.

– Richard, este még beszélünk kell. Számítok a véleményedre.

– Igen, uram! Majd jelentkezem! – Dessaille kapitány megsuhogtatta lovaglópalcáját és csendesen mosolyogva nézte, ahogy barátja elvágtat a szolgák szállása felé. Aztán lehervadt arcáról a mosoly, és hosszú, erőteljes léptekkel a szerencsétlenek után indult.

2. FEJEZET

TAVASZÜNNEP

A Kontinens déli része teljesen más arculatot mutatott, mint komor északi fele. Ahogy egyre távolodott Észak fenyegető közelsége, úgy változott a kép.

Halban bővelkedő, sebes sodrású folyók szelték át a végtelenbe nyúló alföldeket, ahol a gombamód szaporodó városok hatalmas gulyái legelésztek. Vadregényes dombvidékek, pompás fennsíkok tarkították a mesés tájat, mely közepén ékszerként szikrázott a Sever-tó. Két szigete otthont adott a megesett lányanyáknak és árváiknak, de menedéket találtak ott a szökött rabszolgák is. Egy év nehéz fizikai munka után, mint szabad emberek távozhattak a szigetekről, hogy új életet kezdjenek a környező városokban.

A helytartóságok katonái éberen vigyázták a rendet, mert a sokféle népcsoport között gyakran robbantak ki parázs viták. Ám ezek a hevenyészett fallal körülvett települések mind eltörpültek a Bothar-folyó északi partján álló, többszázévezres lakosú, óriási városállam mellett. Krynem volt a kereskedelem fellegrája, a déli területek központja. Az évtizedek során masszív, jól védhető kőfallal vették körül, a védelmét pedig tökéletesre szervezték. Négy kapuját naponta csak kétszer nyitották meg, és az átutazó kalmároknak súlyos összegeket kellett fizetniük, ha nem szálltak meg legalább egy éjszakára egy vendégfogadóban.

Krynem. Mindenki ide igyekezett és innen indult el. Mesterei céhekbe tömörültek, szigorú szabályokat alkottak és fellendítették a kereskedelmet a falakon túl. A gyönyörű várost egyfajta mesterséges választóvonalnak tekintették, mely élesen elhatárolta a két féltekét. A hófehér falakon túl már a természet volt az úr. A nem sok jóval kecsesítő Gorwent-hegyvonulat szinte átölelte a tájat, nagy részt szakított le a déli alföldekből. Egyik vége a szelíd Fearg-tenger korallzátonyainál kezdődött, míg a másik felhúzódott egészen az Arquent-félsziget kezdetéig, ahol csak úgy hemzsegetek az aranyások.

A kereskedőkaravánoknak három megfeszített hétbe telt, hogy átkeljenek a hegyóriáson, arról nem is beszélve, hogy az utazók az életüket is kockára tették.

– Thornstein, fiam! Ne báméskodj, hanem ragadd meg a kötőféket és húzd magad felé! Ne félj tőlük, az istenekre! – Jött az elfojtott kiáltás az alaposan megrakott szekér háta mögül. Thornstein megforgatta zöldes szemét.

– De mikor olyan makacs, akár egy sereg öszvér! Pedig ló! – válaszolta méltatlankodva és dühös arccal meredt az előtte toporzékoló brennai kancára.

Hatalmas kacagás felelt a szavaira. Kovalski mester, az ethless-i szekérkaraván vezetője, fél kézzel a szekér oldalához támaszkodott és egész teste rázkódott a nevetéstől. A fiú erre a lotyogó sárba vágta a sipkáját. A testes, nagyhangú kalmár magához intette a felbőszült kölyköt.

– Mit csináltál 16 éven keresztül, édes gyermekem?

– Kosarat fontam és a helyi fazekasnak segítettam. Ilyen fenevadakkal nem foglalkoztam.

– Hát, ha ez igaz... Gyere, cserélj velem helyet. Ül fel ide a bakra. Ha szólok, csapj oda nekik, aztán engedd meg a gyeplőt, de vigyázz arra, hogy a szekér egyenesben maradjon. Érted? – veregette meg a fiú piszkos képét.

– Igen – felelte a siheder, bár nem hangzott túl meggyőzően.

– Ajánlom is, mert különben keresztbe fektetlek előttük az úton!

Azzal cifra káromkodások közepette a lovakhoz evickélt. Az erdei utakat hetek óta térdig érő sár borította. A nagy oladások és az esőzés szinte járhatatlanná tették őket. A nyolc kocsiból álló menet már hosszú órák óta egyhelyben vesztegelt. Az összes lovasszekér beleragadt a fekete, bűzlő sártengerbe.

– Akkor hát, mindent bele! Csapj oda nekik, szép gyermekem! – ordította előre a kereskedő és megragadta a lovak kantárszíját. Az állatok pompás izmai kidagadtak selymes bőrük alatt, a kerekek nehézkesen recsegve megmoccantak, majd a következő pillanatban a kocsi szinte kirepült a gödörből. Kovalski mester alig tudott félreugrani a tüzes kancák útjából.

– Remek munkát végeztél, kölyök! – integetett vidáman előre, és szeretettel megveregette vezérlovának büszke nyakát. – Lejöhetsz onnan!

Ahogy a boldogan vigyorgó fiú odaért mellé, hirtelen megragadta karjánál fogva és felhajította őt az első ló széles hátára. Thornstein arcáról egyetlen pillanat alatt leolvadt a mosoly, ijedten nézett a pocakos férfire.

– Kényelmesebb lesz meglátod. Jobb, mint gyalogolni. Ez a leg-szelídebb lovam, bánj vele kedvesen. Gandan a neve. Most megnézem a többieket – nevetett jókedvűen a kereskedő és otthagyta.

Hatalmas felfordulás volt a szekereknél. A kalmárok átkozódva toporogtak a csüdig besüppedt lovak körül és kegyetlen hévvel ostromozták

a riadt állatokat. Kovalskit elfutotta a pulykaméreg. Nem törődve a cuppogó, gusztustalan latyakkal, amilyen gyorsan csak tudott, odasietett hozzájuk. Kikapta az ostort a hozzá legközelebb álló férfi kezéből és az arcába vágta.

– Elment a maradék eszetek is? Titeket kéne egy fához kötni és alaposan ellátni a bajotokat. Szegény párak nem is értik, mi történik velük!

A kalmárok elhallgattak. Feleségeik az egyetlen száraz földombon álltak összebújva és ugyancsak szótlánul várták a további fejleményeket. Ekkor az egyik gazdag kereskedő kilépett a többiek takarásából és ujját vádlón az ethless-i felé bökte.

– Már így is épp elég időt elvesztegettünk miattad! Rég a völgyben lehetnénk, ha nem ezen a lehetetlen úton jövünk!

– Csak tessék! Ha koldusként akarsz Towerdamba érni, eredj. Leveszem a kezemet rólad, és mindenkiről, aki csatlakozni akar hozzád. Nem tartalak vissza – válaszolta mérgesen.

– A szád járt csak, Kovalski! Ismerlek jól. Sokfélét beszélnek rólad az emberek! – vágott vissza az előkelő kalmár.

– Nocsak! Ez új nekem. Azt hiszitek, az útonállókat csak kitaláltam? Eddig nagy szerencsénk volt, kedvező csillagzat alatt utaztunk. De a Petch-fennsík első városa még több órányi út ide. Addig még sok minden történhet.

– Ki jön hát velem az egyenes úton? Délre már a fennsíkon lehetünk. – kérdezte a kereskedő hetvenkedve, anélkül, hogy odafigyelt volna a vezető intő szavaira.

Sokan csatlakoztak hozzá. Csak tizenegy ember állt az ethless-i kereskedő mellé. Kovalski gúnyosan meglengette a kalapját és sarkon fordult.

Az emberek készülődni kezdtek. A széthúzás igen elmérgesítette közöttük a hangulatot. Az ott maradók hangos szitkokat küldtek a távozók után. Azok rájuk se hederítettek.

– Jól tetted, mesterem – szólta le a magasból a kölyök. Már nem félt. A kereskedő ránézett a ragyogó szemű kis fickóra. Thornstein egy aranyásó árvája volt, és úgy követte őt Krynem óta, mint egy kutyakölyök. Megszerette az eleven, örökmozgó gyermeket.

– Meglátod, fiam, nekünk lesz igazunk. Most pedig imádkozz azokhoz a vérszívó isteneidhez, hogy még sötétedés előtt megérkezzünk a helytartóságra. Sajnálám, ha az áruim a nyomorult erdőlakók kezére jutnának – kiáltotta és felkapaszkodott a szőrmével letakart bakra. Pipára gyűjtött és vidáman elrikkantotta magát.

– Az első utazók hamarosan odaérnek Towerdam dombjai alá!

Sokkal gyorsabban haladtak, mint reggel. A fiú végtelenül boldog volt, hogy a kereskedő ennyit beszélt hozzá.

– Már harmadszor teszem meg ezt az istenverte távot. Nem elég, hogy engedélyt kellett kérnem a kihajózáshoz, de még ezt a rühes bandát is a nyakamba sózták. Hallgass ide, fiam! Én a te helyedben kitanulnék valami rendes szakmát, nem a hegyeket járnám.

– Kalandra vágytam – felelte hetykén a kölyök. – Untam már, hogy örökösen parancsolgattak, és többször láttam a botot, mint ételt. De mondd csak, jó uram, kik azok az útonállók?

– Szökött fegyencek, elbujdosott tolvajok. Azok értenek igazán a lopáshoz. Árgonra mondom, nem akad párjuk, ha ki kell rabolni valakit. Ezek nem tudják, mi vár rájuk. Örülhetnek, ha a ruhájukat rajtuk hagyják. Aztán azok a finnyás nők, akik velük jöttek... A barbár vezérek minden kincset megadnának, hogy elkapják őket! – Felborzolta a kölyök haját, aki időközben mellé telepedett, és nagyot kacagott.

– Tavaly egy bíbor kelmét adtam, hogy megmentsem egy előkelő hölgy becsületét. Ennyi volt az ára. Képzeld, mi történik, ha valóban meggyalázzák. Egy vörös képű bandita kölyke egy gazdag családban!

Thornstein tátott szájjal hahotázott. Szeplős gyerekképe csak úgy ragyogott az örömtől. Tetszett neki az utazás. Három hete vonultak már a déli kikötők felé. Ha gond nélkül átjutnak ezen a veszedelmes átkelőn, akkor már a Twiece-alföld békés vidéke várja őket. Ez a földi paradicsom nyitja meg az utat Kelet felé.

– Nagy mulatság lesz a kikötőben, fiam – szólt a férfi a mellette üldögélő fiúhoz. – Towerdamban ilyenkor ülik meg a Tavaszünnepet. Nemcsak mi igyekszünk ám oda. Jönnek messze földről komédiások és vándorszínészek, hogy mutatványaikkal elszórakoztassák a népet.

– Még sohasem hallottam erről. Mi az a Tavaszünnep?

– Mesélik, hogy a végtelent ostromló déli tengerben csodálatos lények élnek, és olyan óriási halak, amik egy egész embert lenyelnek. A tavasz első napjaiban a halászfalu lakosai virágokat szórnak a habok közé, hogy kiengeszteljék a tengeri isteneket, és bőséges fogásuk legyen egész évben.

A gyermek ásitott egyet. Nagyon fáradt volt. Kovalski gyengéden megsimította kócos fürtjeit.

– Menj aludni, fiacskám. Majd felkeltelek, ha történik valami érdekes – mondta halkan.

Towerdam a megfáradt utazók utolsó állomása volt. A napsütötte partokon túl már a tenger várta őket. Innen indultak a gyorsjárású hajók a misztikus Kelet felé. A kikötőfalu egész lakossága halászatból és hajóépítésből élt. A kereskedők évente csak egyszer jöttek erre, hogy legtöbbjük soha

többé ne térjen vissza távoli hazájába. Az újonnan megépített hajók ott ringatóztak a Fearg-tenger szürke hullámain. A vitorlák összetekerve pihentek vörösre festett árbocokon.

A vidám halászfalu apraja-nagyja egy hete serénykedett már, hogy mindent előkészítsen a két napig tartó ünnepléshez. A házakat feldíszítették és alaposan kitakarították. A gyerekek naphosszat a dombokon csavarogtak, hátha megpillantják a közeledő karavánokat. A nők sütöttek-főztek, a férfiak vadásztak. Spatterdamból, Towerdam ikerfalujából pedig útra keltek a fiatalok, hogy együtt mulassanak a barátaikkal. Ugyan ki törődött az óvatossággal? Az erdő fái között aludtak, ott és akkor, amikor az álom leteperte őket. Senki sem sejtette, hogy a régóta várt kereskedőkkel együtt egy másik csapat is a spatterdami dombok felé tart. Lovasok voltak, lehettek úgy hatvanan-hetvenen. Fekete köpenyük lobogott a hátuk mögött, ahogy hangtalanul vágattak a kereskedők után.

A kalmárok pedig gyanútlanul vezették őket a legdélebbi kikötő felé.

Két sudár, karcsú leány sétált végig a naptól felforrósodott parti fövényen. Göndör, fekete fürtjeiket vadul cibálta a rakoncátlan, sós illatú szél. Mezítláb, szoknyaikat összekötve lépkedtek egymás mellett. Néha lehajoltak egy-egy partra vetett rákért, hogy bevigyék a szelíd hullámok közé. Ilyenkor elmondták kívánságukat a tengeri népnek, de hangtalanul – még egymásnak sem árulták el a titkukat. A tenger habjai kedveskedve fonták körül formás bokájukat, miközben a sárgás homokszemek aranyos díszeket rajzoltak lábfejükre. A máskor oly kiszámíthatatlan tenger most csupa báj volt, nehogy elriassza a szépséges teremtéseket. A parton nem volt még rajtuk kívül senki, ők mégis egészen halkan beszélgettek, mintha attól féltek volna, hogy meghallja őket valaki. Alia halványsárga virágot tűzött a hajába és megfogta barátnője kezét.

– Lisa, meggyógyult már a testvéred?

– Már nem lázas, csak köhög. Ritz anyó gyógyteája jót tett neki.

– Ennek örülök. Akkor este már ő is ott lehet a tűz mellett.

– Remélem. Egyfolytában erről beszél. Nagyon várja a kereskedőket.

Tavaly egy fából faragott lovacskát kapott tőlük. Leni már látta őket a Spatter-folyó gázlójánál. Nagyon sokan jönnek idén.

Lisa szemében álmódzó fény jelent meg. Barátnője elmosolyodott, mikor észrevette a lány arckifejezését.

– Te is arra gondolsz, amire én? – kérdezte pajkosan.

– Igen. De már itt kéne lenniük.

– Valóban – sóhajtott Alia. – Lassan visszamehetnénk. A juhok azóta...

– Már a gabonában lehetnek! – fejezte be kacagva Lisa, és futni kezdtek a domboldal felé.

A gyapjas kis állatok azonban békésen legelésztek a fák hűs árnyékában. A két lány alaposan kifulladásra telepedett melléjük, és nevetve fonni kezdték egymás haját.

Kisvártatva kiáltozást hallottak. Dan, a velük egyidős, tizenhat éves pásztorfiú jelent meg a kis patak túloldalán, és mindkét karjával hevesen hadonászott feléjük. A lányok felugrottak. Csak másodszorra értették meg a szavait. Akkor azonban egymás nyakába borultak örömben.

– Itt vannak! Garni és a fiúk megérkeztek Spatterdamból!

Az emberek kitódultak a felvirágozott utcákra. Harsány kiáltozással ölelgették meg a gyalogosan érkező fiatalokat. Harmincan jöttek át a szomszédos kis halászfaluból. Két napja indultak el. Alaposan kiéheztek az út alatt. Csoportokba verődve, hangosan beszélgettek régóta nem látott barátaikkal, miközben az asszonyok süteményekkel kínálták őket. Ritz anyó hazafelé ballagott a közös kútról, mindkét kezében egy-egy korsó vizet cipelt, amikor előugratott az egyik kunyhó mögül egy sárral alaposan összekent lovas, és nagyot kurjantva leszállt a fickándozó állatról.

Az anyóka felsikoltott örömeiben, és ahogy öreg lábai csak bírták, szaladni kezdett a feketére mázolt alak felé.

– Garni, édes fiam! – kiáltotta vékonyka hangján. A magas, széles vállú fiatalember széttárta a karját és megölelte az öregasszonyt. Fogai kivillantak sáros arcából, szeme boldogan nevetett. Naptól kifakult világosbarna fürtjei vidám táncot jártak minden mozdulatára.

– Mamácska, látom, jó erőben vagy! Hadd segítsek! Elviszlek téged is, meg a korsókat is.

– No, csak lassan a testtel. – Ellépett és a kezét a szeme elé tartva, felnézett a nála jó két fejjel magasabb, izmos fiatalemberre. – Hát az unokaöcsédet hol hagyta?

– Lent van, Ritz anyó, a pataknál. A lányok most fürdetik.

– A kópé. Még most sem komolyodott meg?

– Nem. De talán már nem is fog. Hiszen ma van a születésnapja.

– Na, gyere. Készítettem egy kis harapnivalót nektek. Garni! Azonnal tegyél le! – kiáltozta méltatlankodva a néne, amikor az ifjú se szó, se beszéd felkapta, és óvatosan a szelíden várakozó kanca hátára ültette. Aztán egyik kezében a vizeskorsókkal, a másikban a kantárral, lassan elindult a kis házikó felé.

Alia és Lisa az örömdetes híre gyorsan összerelték az állatokat, és Lisa leakasztotta nyakából a kis sípot. Éles füttyszó harsant fel, aztán lassan elenyészett a domb fölött. A válasz nem sokáig késett. Itt is, ott is sípszó felett az elsőre, majd a szélrózsa minden irányából hasonló ruhába öltözött lányok futottak feléjük. Visítva menekültek valami elől, amit a két várakozó lány nem láthatott. Egymás szavába vágva kiabáltak.

– Rettentő piszkos alakok rohantak elő a bokrokból és ránk vetették magukat! – kiáltotta nevetve Jola, az egyik hajóács legkisebb leánya. – Alig tudunk elfutni előlük.

– Én bizony nem hagyom, hogy még egyszer rám ijesszenek! – felelte Bess harciasan, és megrázta öklét a zöld lombú fák felé. – Ha nem vigyáznak, egykettőre a patakban fogják találni magukat.

– De hát, mi történt? – kérdezte Alia meglepetten.

– Azt hiszem, sejtem, kik rejtőznek a sártömeg alatt – nézett körül Yella gyanakvoan.

Szavai nyomán megzörrentek a bokrok. Hatalmas zsvaj keletkezett. A lányok ide-oda futkostak az erdő széle és a patak között, miközben a koszos alakok megpróbálták elfogni őket. Végül szinte mindenki a hűs habok között kötött ki. Lisa lerántotta támadója fejéről a csuromvizes csuklyát, aztán nagyot kiáltott meglepetésében. A felismerhetetlenségig összekent izmos test gazdája ugyanis régi barátja volt. Ahogy ott álltak kacagva a langyos, simogató habokban, a lány hirtelen megcsókolta a sáros arcot. A magas, délceg ifjú csodálkozva nézett rá, majd komisz vigyor jelent meg markáns arcán. Elkapta Lisa karját és magához húzta. Lisa hátravetette hollófekete fürtjeit és kacagni kezdett. Az ölelés egyre szorosabb lett, aztán a fiatal férfi viszonzta a csókot... De ő már a piros ajkakra adta. Éljenzés harsant fel körülöttük. Barátaik ott tapsoltak mellettük, miközben bőrig ázva igyekeztek kimászni a patak selymes fűvel borított partjára. Többen prűszkölve bukkantak fel a víz alól, testükről lemállott a gondosan felkent sárréteg. Az ifjú kihúzta Lisát a partra és megrázta magát.

– Ránk fért már ez a kis fürdés! – kacagott. – Két napja nem láttunk vizet, csak amit a kulacsokban magunkkal hoztunk. Sokan eljöttek a fiatalok közül. Alig páran maradtak otthon.

– Bolondok vagytok. Minden ünnepen nyakig vizesek leszünk miattatok. Vagy így, vagy úgy. Tavaly, amikor vödrökkel rohantatok utánunk...

– Na, igen. Az volt az egyik legjobban sikerült tréfánk.

Lisa bosszúsan nézett rá, aztán nevetve legyintett egyet.

– A Tavaszünnepe már csak ilyen. Mindenki megőrül egy kicsit. Nem láttad Aliát? – kérdezte és kicsavarta copfjából a vizet.

Barátja körülnézett. Aztán pajkos fény villant a szemében.

– Ne törődj velük. Jobbat tudok. Gyere! – Ellentmondást nem tűrően húzta maga után a lányt. Barátaik jókedvűen kiáltoztak utánuk.

Nemsokára megérkeztek az oly régóta várt utazók első csapatai is. Szekereik a falu előtti széles mezőn sorakoztak fel. Rengetegen jöttek. Kereskedők, vándormuzsikuskok, akik hozták magukkal népes családjukat is. A komédiások, tarka ponyvával letakart szekereikkel, jóval távolabb telepedtek le. A színpompás összevisszaság jókedvre derítette a fáradt urazókat. A kalmárok áruik nagy részét már lepakolták, és most a fűben ülve falatoztak.

A falubeli gyerekek bámész hada egyre közelebb lopakodott hozzájuk. A bátrabbak zsebre dugott kézzel, mit sem törődve a kutyák fenyegető morgásával, odasétáltak a legelésző lovakhoz. A bohóckodó csikót akarták elcsalni az anyjától, de a kanca minduntalan belecsípett rakoncátlan kicsinyébe. Végül sikerült magukhoz édesgetni a kis állatot, és boldog kiáltozással kergetőztek a sátrak körül. A marcona, sokat próbált utazók ellágyulva nézték a visongó gyermekeket, talán saját távolban hagyott porontyaikra gondoltak közben.

A gyerekek nemsokára megunták a futkosást és melléjük telepedtek. Ott kuporogtak a lábuknál és tátott szájjal hallgatták a véres kalandokat. Bizony, mesélni könnyebb volt róluk, mint átélni őket.

– Egy ízben a fák közül morgást hallottunk. Csendben felvettük a nyilainkat és a késeket, egyebünk nem is volt. A fenevad igen közel lehetett a szekerekhez, már szinte a lihegését is hallani véltük. Parázsló sárga szeme kivillant a bokrok levelei mögül. Az asszonyok sikoltoztak, mi, férfiak, pedig harcra készen vártunk a támadásra, amikor az állat felordított és hatalmas ugrásokkal bent termett a tűz mellett. Egy óriási erdei kutya volt. De még mielőtt bármit is tehattünk volna, a fekete rém elterült a sárban. Zöldtollas nyílvesző ütötte át mellét. Döbbsenten néztük a haláltusáját. Bárki lőtte is ki a nyílveszőt, hálások vagyunk neki – mesélte az egyik szakállas kalmár, és felborzolta a mellette üldögélő fiúcska haját.

A csuromvizes, zajos társaság ekkor haladt el a szekértábor mellett. A kereskedők üdvözölték őket. Néhányan kiváltak közülük a csoportból és letelepedtek a vendégek sátraival. Az ízletes gyümölcsökkel megrakott tálak, ínycsiklandó húskok és mézédess bor odacsalogatták a kimerült fiatalokat. Garni a sor végén jött Aliával. Szorosán fogták egymás kezét. A gyerekek, ahogy észrevették őket, meglepetten szalmából font

kalapjukat, és harsány jókívánságokat kiáltoztak feléjük. Alia mélyen elpirult, Garni pedig megpróbálta elkapni az egyik szurtos süvölvény karját, de az kacagva bukfencezett el előle. Mindenki elfáradt. Tagjaikat elnehezítette a játék jóleső fáradtsága. Egymást ugratva bandukoltak a falu felé, nyomukban a bégető nyájjal. Alia hozzásimult szerelmeséhez.

– A mama azt szeretné, ha nálunk ennétek, amíg itt vagytok. Még nekem sem árulta el, hogy mit készít. Nagyon várt már benneteket. Mi pedig kora reggel óta a juhokat őrizhettük Lisával.

– Köszönjük, kedvesem. De ehhez meg kellene találnunk Mideket is. Ki tudja, merre kószál az én rakoncátlan rokonom.

– Sejtem, hol lehetnek – felelte mosolyogva Alia, és futó csókot adott a borostás arcra. Garni átölelte.

A gyümölcsös felé indultak. Már messziről fehérlett a rengeteg fa. Olybá tűnt, mintha egy pajkos isten illatozó hóval fedte volna be a towerdami dombokat. Andalítóan zúgott, döngicsélt a hullámozó rét. A szellő megpörgette a virágszirmokat, melyek lágyan hullottak a sétálók fejére. Alia tudta, hogy Lisa itt szokott sétálni, ebben az illatozó paradicsomban, de most nem láttak senkit. Tanácstalanul néztek egymásra, amikor Garni a homlokára ütött.

– Hát persze! Az a csirkefogó most akar halat fogni. Útközben találta ki, mondván, hogy ne jöjjünk üres kézzel. Eyla néni szereti egyáltalán a halat?

– Nem nagyon, de szerintem nektek nem fog nemet mondani. Akkor menjünk a tóhoz.

Átvágtak a gyümölcsösön és követték a patak egyre szélesedő medrét. Nemsokára megérkeztek a kis tavat szegélyező gáthoz. Lehasaltak a bokrok mögött és óvatosan kilestek az ágaik közül.

Garninak most igaza lett. Lisa ott üldögélt a tó partján, karjával átfogta a térdét, és valakivel beszélgetett. Partnerét azonban nem látták sehol. A hevenyészett horgászbót a lány mellett hevert a fűben, kissé távolabb pedig néhány jókora hal fickándozott. Garni már éppen kiáltani akart Lisának, amikor megrázkódott a tóparti fa hatalmas koronája, és leugrott ágai közül az ifjú. Esetlenül ért földet, de aztán gyorsan felpattant és letérdelt a nevető lány elé. Ragyogó szemmel nézte a gyönyörű arcot. Lisa kacagva nyitotta szét szorosan összezárt ujjait. Egy madár üldögélt a fiú kezében. Lisa megcsókolta a madárkát, mielőtt elengedte. Annyi báj és szerelem volt ebben az egyszerű mozdulatban, hogy a barátaik szégyenkezve fordultak el tőlük.

Midek kábultan feküdt a lány ölében és a lassan vonuló felhőket bámulta. Lisa lágyan beletűrt a szőke fürtökbe, melyek szinte ragyogtak a napfényben.

– Egy éve, hogy utoljára találkoztunk, Midek. Nagyon sok minden megváltozott azóta. De nem csak a mindennapok... hanem én is – suttopta a lány és mélyen elpirult.

– Amikor elmentem innen, egy pajtásomat hagytam itt. De most, hogy visszatértem, egészen másvalakit találtam helyette. Egy csodaszép, fiatal nőt, akivel már nem űzhetem a régi kamaszos tréfákat.- A fiú hirtelen oldalra fordult és egy fűszálat keresett, amivel aztán nagyot fűttengett összezárt hüvelykujjai segítségével, Lisa legnagyobb derűségére.

– Lisa! Emlékszel még a békára?

A lány pukkadozva kacagott az emlékeken. Midek is elnevette magát.

– Három napig ocsmány halszagú volt az ágyam, végül ki kellett dobni a szalmát és újat szerezni. Szegény anyám elátkozott titeket és minden ivadékotokat, amiért ilyen galádságot műveltetek.

– Nem is én tettem az ágyadba! – mentegetőzött Midek vörös fülekkel.

– Az igaz, de bizonyára te fogtad ki szegény párát. Apád jól érzi magát?

– Igen. Amikor elváltunk egymástól, éppen kosarat font. A lába már soha nem lesz a régi, ezt ő is tudja jól. Így helyette is én dolgozom. Ha a kereskedők elég pénzt hoztak, talán eladhatjuk az új hajót, és akkor kicsit könnyebb lesz.

– Hé, öcsém! Mi lesz a vacsorával?

Az ifjú azonnal fölugrott, a háta mögé tolta Lisát, és egyszerre próbált előre, hátra és oldalra figyelni, kereste az ismerős hang gazdáját. Garni a töltésen állt, kezeit magasra emelve integetett neki. Midek elnevette magát és átölelte a szintén kacagó lányt.

– Gyere, te gazember! – kiáltotta unokafivérének vidáman, és elindult a vergődő halak felé.

– Garni, én inkább idefent maradnék. – Alia hangja olyan halk volt, mint a fűrtjeivel játszadozó szellő. A fiatal férfi bólintott.

– Menjetek haza. Lisa majd elkísér. Nemsokára mi is jövünk.

Midek meglepetten nézte, ahogy Lisa átöleli a barátnőjét, és egyetlen szó nélkül otthagyják őket.

– Garni, mit szólsz ehhez? Egyszerűen itthagytak bennünket.

– Nem baj. Úgyis beszélni akartam veled. – Megemelte az egyik halat.

– Ez igen, öcskös. Jobb vagy, mint én.

– Na, csak lassan – mosolygott Midek és leült a parton fekvő korhadat fatörzsre. Unokafivére mellé telepedett. Egy ideig csendesen nézték a kéklő vizet. Körülöttük dalolt a természet, az első tavaszi nap ünneplőbe öltöztette a fákat. Midek a gyermekkorára gondolt. Életének első húsz éve felhőtlen boldogságban telt el. Övé volt az egész világ. Tekintete megpihent Garni nyílt, becsületes vonásain. Noha nem testvérek voltak,

mégis úgy szerették egymást. Midek mindent tőle tanult, neki köszönhetve, hogy halászatairól mindig gazdag zsákmánnyal tért vissza. Idővel persze túlnőtte mesterét, de Garni erre csak büszke lehetett, és az is volt. Nem akadt náluk ügyesebb íjász a faluban, sőt Garni szerint az egész helytartóságban sem.

Aztán unokafivére megköszöri a torkát és halkan beszélni kezdett.

– Felnőtt lettél, Midek. Amióta az eszemet tudom, együtt vagyunk. Nem ismerek nálad önzetlenebb barátot, és nem is kívánhatok magamnak jobbat. Remélem, te is hasonlóan vélekedsz rólam.

A meleg tekintetű barna szempár ránevetett. Garni folytatta a mondandóját.

– Te vagy az első, akinek elmondom az örömhírt. Feleségül veszem Aliát.

– Ez nagyszerű! De az anyja tudja már? – Midek őszintén meglepődött a bejelentés hallatán.

– Ma fogom elmondani neki. Meg azt is, hogy apa leszek...

Midek nagyot nézett. Garni elnevette magát a fiú megrökönyödését látva.

– Drága barátom! A meglepetés nagyobb, mint hittem. Hol maradnak a jókívánságok?

– Nem számítottam erre... – hebegte zavartan a fiú, aztán a következő pillanatban átölelte Garnit. – Tudod, annyira örülök, hogy te és Alia szeretitek egymást. Remélem, nagyon boldogok lesztek együtt. Mikorra várjátok a babát?

– Ősszel fog megszületni. De nem is ez a fontos. – Garni homlokán hirtelen komor árnyék jelent meg. Türelmetlen mozdulattal simította félre napszíta fürtjeit a szeme elől.

– Szeretnék mindent megadni nekik, hogy semmiben se szenvedjenek hiányt. Boldogabb életet akarok biztosítani nekik, mint az enyém volt. Még mielőtt megszületne a fiam, elmegyünk a faluból. Itt nincs semmi, csak por és szegénység. – Lemondó sóhajjal folytatta tovább. – Tudok írni, olvasni, mint itt a legtöbben, hála az öreg szerzetesnek. Ezzel talán kezdek valamit. Nem akarom az egész életemet lyukas hálók és korhadtt csónakok társaságában tölteni.

– Mihez akarsz kezdeni? – kérdezte Midek komoly arccal.

– Kereskedő akarok lenni. Beszélni fogok az egyik kalmárral. Mindig akad olyan, aki az utolsó pillanatban meggondolja magát és visszafordul. Idén is lesz. Azért mondtam el neked mindezt, hogy ha akarsz, velünk jöhess. A városokban sok mindenhez kezdhet az ember. Krynneembe mennénk, Midek.

– Köszönöm, hogy gondoltál rám. De még nem mehetek. Amíg apámnak szüksége van rám, addig maradnom kell. Ennyivel tartozom neki. Persze én is szeretnék körülnézni a nagyvilágban, de még nem jött el az ideje... Majd egyszer. Máris hiányoztok nekem. – Zavart mosollyal fordult felé.

– Ti is. De ez nem jelenti azt, hogy örökre elmegyünk. Amint megvetettük a lábunkat és lesz egy kis pénzünk, hazalátogatunk majd.

– Reméltem, hogy ezt fogod mondani, Garni – felelte vidáman a fiú és leporolta szürkésfehér nadrágját. Barátja is feltápászkodott, majd segített neki összeszedni a halakat. Gyorsan leütötték a rángatózó állatokat és ügyes mozdulatokkal zsinagregára fűzték őket. Átvágtak a kis dombokon, és nemsokára már a faluhoz vezető, kitaposott ösvényen bandukoltak. Midek haladt elöl. Füttyörésztek. Egy régi halásznótát, amit még Garni nagyapjától tanultak.

– Aztán Eyla ki ne szedje belőled a titkot halsütés közben! – figyelmeztette a fiatal férfi Mideket.

– Bízz bennem! – kiáltotta a fiú nevetve. – Nem fog megtudni semmit. Az első házaknál váltak el egymástól.

3. FEJEZET

ELVESZETT MŰLT

Beesteledett, mire mindennel elkészültek. Eyla adott Mideknek egy tiszta inget, a régít meg elégette. Többet ugyanis már nem lehetett foltozni.

– Meséld el, hány lánynak törted apró darabokra a szívét, gyermekem?
– csapta össze kezét a természetes asszonyság, amikor a fiú frissen borotválva megjelent a kis konyhában.

– Csak egynek, Eyla néni, de abba én is majdnem belehaltam – válaszolta a szőke fürtös halászegény, és megcsókolta a nő kerek arcát.
– Mehetünk?

Kettesben indultak a falu közepén álló hatalmas máglyához. Nagy nyüzsgés volt az egyetlen főutcán és a piactéren. A komédiások bolondos mutatóványai harsány nevetést váltottak ki a zsibongó gyerekhadból. A tarka ruhákba bújt vándorszínészek még a délután folyamán felállították a rögtönzött színpadokat és egymás után adták elő mulatságos jeleneteiket. A kalmárok hosszú asztalai pedig roskadoztak a szebbnél szebb ruháktól, ékszerektől és ritka, szárított gyümölcsöktől, amiket csaknem ingyen kínáltak. Hiszen Towerdam évről-évre nekik adta gyorsjárású hajóit. Midek ekkor észrevette Garnit a kavargó tömegben. Odacipelte hozzá Eylát.

– Az unokafivérem szeretne beszélni veled! – kiabálta a nő fülébe.

– Gyere, kedves! – kacagott a jól megtermett asszonyság és belekarolt Garniba. Turi, a towerdami kovács egyetlen fia, keresztülvágott a zajongó sokaságon, és mielőtt Midek sarkon fordulhatott volna, jókora boroskupát nyomott a kezébe.

– Szükségünk lenne rád, Midek! A vadászok hazatértek, nagyon sok az elejtett vad.

– Attól tartok, nem fog örülni a helytartó. Tilalmat rendelt el.

– Ami megmarad, azt félretesszük neki – felelte Turi és féktelenül hahotázni kezdett. Kisvártatva azonban elkomorult az arca. – Egész évben kifoszt mindenünkből, szinte már az éhhalállal küzdünk. Amit itt látsz, elrejtettük előle. Az erdő állatai pedig ugyanúgy a mieink is, mint az övéi.

– Bár így lenne! – sóhajtott Midek. – De ezen a földön nagyon keveset mondhatunk a magunkénak, barátom. A bőröd, talán az a tiéd. Gyere! Feledkezzünk meg egy kis időre a nyomorúságunkról.

Átverekedték magukat az eleven falon és a kissé távolabb felállított, virágokkal teleszórt mészárszékhez siettek. A spatterdami ifjak javarésze már ott serénykedett. Sietniük kellett. Az óriási máglyák körül egyre nagyobb tömeg gyűlt össze.

Leszállt az éj, mire mindenki elfogyasztotta az ízletes gyümölcsökkel megtűzdelt sültet, és a vének meggyújtották a gúlába hordott gigantikus farakást. Az eddig némán várakozó ünnepi máglya életre kelt. Áhítattal nézték a fenséges látványt. A kalmárok lehajtották a fejüket. Arra gondoltak, vajon látni fogják-e még egyszer a barátságos kis falut. Hosszú és veszedelmes út állt előttük, ahonnan csak kevesek tértek vissza. De a gyors meggazdagodás reménye évről-évre útnak indította az embereket az ismeretlen felé. Vendéglátóik mindent megtettek, hogy a gondolataikat vidámabb dolgokra tereljék. Az illatos borral színültig töltött kancsók kézzől-kézre jártak, így nemsokára dalolni kezdtek a messziről jött vándorok is.

Később, a pattogó tűz sejtelmes fénye mellett, a nagyvilág újdonságairól meséltek a kíváncsi falusiaknak.

– Abban a városban, ahonnan én jöttem, furcsa hírek keltek szárnyra. Újabb lázongások törtek ki. Az ethless-i helytartóságba katonákat vezényeltek Észak Völgyéből. Nálunk is felforgattak minden házat és előállították a fiatal fiúkat. Sokat elvittek közülük. Az anyák ott zokogtak a porban, de nem használt semmit. A krullok szolgálai lesznek – mesélte egy rövidre nyírt hajú kereskedő.

Döbrent csend támadt a szavai nyomán. A nők ösztönösen közelebb húzódtak férjeikhez, és magukhoz ölelték alvó gyermekeiket.

– Nekünk ehhez semmi közünk sincs – felelte csendesen a falu vezetője. Lassan és megfontoltan beszélt, minden egyes szót külön mérlegelt. – Itt mindenki teszi a dolgát, úgy, ahogy a legjobb neki is, és a helytartónak is. Ha a dézsmát jönnek begyűjteni, ugyanúgy megvendégeljük őket, ahogyan most titeket. Elviszik az év közben gyűjtögetett gabonánkat, gyümölcsünket, egyszóval minden javunkat. Ide hiába is jönnek. Az elégedetlenség pedig mindennapos a szegények között.

– Paul-nak igaza van – szólt közbe egy idősebb halász. – Akkora az éhínség a falvakban, hogy már emberevéstől tartanak az népek. Minket egyenlőre elkerült a vész, de félő, hogy már nem kell sokáig várnunk. Még egy dézsma és felkopik az állunk.

– Néhány falu már elnéptelenedett az éhínség miatt. Az emberek elmenekültek a környező erdőkre, hogy ott próbáljanak élelmet szerezni. Fehér agyagot kevernek össze fakéreggel, azt eszik – folytatta könnyek között a felesége.

– A krullok hogy néznek ki? – kérdezte az egyik pelyhes állú legényke.
– Ez jó kérdés, fiú. Csuklyát hordanak, hogy senki emberfia ne láthassa az arcukat. Már ha egyáltalán van nekik. Valahonnan Keletről jöttek, a nagyúrral együtt. Hordákban járnak, és ölnek, ha kell, ha nem. Mindenki retteg tőlük. Ők az északi katonák előőrsei.

– Tényleg Keletről jöttek?

– Így mondják. De az is lehet, hogy a pokol mélyéről. Senki sem parancsolhat nekik. Egyedül a legfőbb úrnak engedelmeskednek, ezért olyan félelmetesek.

Midek érdeklődve hallgatta a beszélgetést. Tetszett neki az érdes hangú kalmár, aki nyíltan mert beszélni ezekről az emberi szörnyekről. Megpróbálta elképzelni, milyenek is lehetnek valójában. Aztán Garnira pillantott. Alia ráhajtotta szép fejét kedvese vállára és a vörösen izzó parazsat nézte. Úgy ültek ott, mintha már egy külön világban lennének. Midek elmosolyodott. Eyla tehát igent mondott. Holnap indulhatnak az erdei szerzeteshez.

A szertartás gyorsan és könnyek nélkül zajlott le. Eyla megölelte őket és áldását adta rájuk. A gyerekek körbevették az idős papot és elárasztották a kérdéseikkel. Csaknem megfojtották. Midek nevetve szabadította ki a reszketeg öregembert a kis testek szoros gyűrűjéből.

– Gyere, atyám, frissítsd fel magad kissé. Ezek az ördögfiókák alaposan elfárasztottak.

– Ne mézsört hozz, fiam, hanem egy kis forrásvizet. Köszönöm. Mondd csak, hová készülnek a barátaid? – kérdezte fáradt hangon a férfi.

– Csaknem mindenki hazamegy. Kaptunk egy szekeret, így estére már a faluban lesznek. Garni és én még maradunk. Megjavítjuk Ritz anyó házának a fedelét. A múltkori esőzés alaposan megrongálta.

– Büszke vagyok rátok, Midek. Te és az unokabátyád voltatok a legokosabb tanítványaim. Sokkal hamarabb olvastatok, mint bárki más a falubeli gyerekek közül. Pedig csak kéthetente tudtam átjönni hozzátok. Tanulnod kéne, gyermekem. De itt, ezen az elhagyatott vidéken, nem sok lehetőséged van rá. Menj be a városba.

A fiú szomorú mosollyal fogta meg a ráncos kezeket.

– Nem tehetem. Apámnak még szüksége van rám. Nem hagyhatom magára, most, hogy ilyen beteg.

A vénember arcán fájdalmas árnyék suhant át. Midek azonban nem vette észre, mert Garnit figyelte. Aliával beszélt. A lány kedvesen könyörgött neki. Csak a párbeszéd végét értette meg.

– Kérlek, Garni, hadd menjek velük. Segítenék anyádéknak berendezni a kisszobát. Mire Midekkel visszajönnétek, mindennel elkészülnénk.

– Nem bánom. De ígérd meg, hogy végig a szekéren maradsz. Nem szeretném, ha bármi bajod esnék.

– Így lesz, szerelmem, megígérem – felelte kacagva a lány és megcsókolta.

Az egész falu elkísérte őket a towerdami dombok aljáig. Alia ekkor már a szekéren ült és kipirult arccal integetett a férjének. Midek odasétált Garnihoz és átölelte.

– Nagyszerű feleséged van. Hogy fogják hívni a fiadat?

– Természetesen úgy, mint engem. Ha a te nevedet adnám neki, félő, hogy ugyanolyan nagy kópé válna belőle, amilyen te vagy.

– Ugyan, ezt nem mondhatod komolyan! Nézz rám. Teljesen megváltoztam! – kiáltott nevetve a fiú.

Hosszasan néztek a távolodó csapat után. Csak a kavargó homokfelhő jelezte útjukat, majd nemsokára az is elenyészett a fák között. Tűnődve ballagtak visszafelé, amikor Midek könnyű érintést érzett a karján. A szerzetes volt az. Garni megcsókolta az öregember kézfejét, aztán egyedül hagyta őket. Az anyóhoz indult. Midek érdeklődve figyelte a csuparánc arcot.

– Fiam, beszélnem kell veled. Keressünk valami nyugodt helyet.

Elsétáltak az egyik árnyas bokorig és leültek az előtte heverő farönkre.

– Sok szellem jár a nyomodban, gyermekem. Erre már akkor felfigyeltem, amikor tanítottalak. Nem vetted észre a jelenlétüket? – fordult a szerzetes Midek felé és megérintette a homlokát. A fiúnak hirtelen elviselhetetlenül melege lett. Nyögve rázta meg a fejét.

– Eddig még nem. Miből kellett volna?

– Nézz körül. A madarak egészen közel ülnek hozzánk. A növények finoman fölénk hajlanak, hogy még több árnyékot nyújtsanak a nap sugarai ellen. Ezek a jelek mind erre utalnak. A természet tisztel téged. Uralhatod a teremtményeit, ha jó szándékkal közeledsz feléjük. Még a legvadabb állatok is meghunyászkodnak előtted, ha úgy akarod...

– Ez igazán nagyszerű. De mihez kezdjek vele? – A fiú még mindig nem értette, miről beszél a tanítója.

– Erre te magad fogsz rájönni. Tegnap éjjel álmodtam. Tudtam a jöttötökről, még mielőtt elindultatok volna. Téged is láttalak. Nem voltál egyedül. Sokan álltak körülötted. Ezért mondtam azt, hogy talán el kellene hagynod a falut. Az égiek üzenetet küldtek neked, fiam. Meg kell mentened valakit a sötétség fogságából.

– De hiszen mondtam az előbb. Nem hagyhatom magára apámat. Én vettem át a helyét a halászok között. Már felépült az új hajónk is.

– Senki sem sejtheti előre a sorsát. A szenvedést és a fájdalmat nem kerülheti el az ember.

Midek nyugtalanul fordult felé.

– Homályosan beszélsz. Nem értelek. Ha látod a jövőt, miért nem tárod fel előttem?

– Az istenek sokszor bizonytalanságban tartják az embert. Csak ennyit bíztak rám. A többi kérdésre magadnak kell a választ megkeresned.

– Rosszat sejtek. – Midek torka furcsán elszorult. Visszafordult az elnéptelenedett út felé. Aztán segített az idős férfinak felkelni a rönkről. A szerzetes hosszan nézte a fiú vonásait. Mideknek úgy tűnt, mintha az emlékezetébe akarná vésni az arcát. Végül az öregember felsóhajtott.

– Mennem kell. Az állataim már várnak. Az istenek óvjanak utadon, fiam.

Midek ekkor megnyugodott. Ez már újra a régi tanítója volt. Szeretett rejtvényekben beszélni. Úgy döntött, nem tulajdonít túl nagy jelentőséget a beszélgetésüknek. Elkísérte a férfit a kanyargó ösvényig, és megvárta, amíg eltűnik a fák mögött. Amikor visszaért a faluba, belevetette magát a munkába. Garni csodálkozott, milyen gyorsan készen lettek a javítással. Midek megpróbálta kiverni fejéből a szerzetes homályos szavait, de bármit is tett, a nyugtalanító érzés nem múlt el. Úgy érezte, készül valami. Valami rettenetes...

Az indulás előtti estén Midek lovagolni ment a tengerpartra. Amikor visszatért, Ritz anyó azonnal ágyba fektette. A fiú egész teste tüzelt a láztól, kusza beszéde rémülettel töltötte el az anyó szívét. Garni erőnek erejével tartotta vissza, mindenáron ki akart rohanni a kunyhóból. Végül nagy nehezen belecsavarták egy vizes lepedőbe és megitattak vele néhány bögre teát. Akkor lecsillapodott kissé. Ám amíg az anyó újabb borogatást készített, megragadta bátyja karját.

– Garni. Haza kell mennünk! Haza, apámhoz – zihálta.

– Jól van. Csak előbb pihend ki magad – csitítgatta szelíden.

– Nem érted?! Baj van. Láttam! – türelmetlenül rázta meg unokafivére vállát.

– Midek, nyugodj meg. Mit ettél ebédre? Biztos elcsaptad a hasadat.

– Nincs semmi bajom. Figyelj rám. Holnap el kell indulnunk. Kérlek. Higgy nekem! – könyörgött rimánkodva, miközben azok ketten együttes erővel újabb lepedőt borítottak rá.

– Rendben van. Holnap elindulunk.

Késő éjszaka volt, mire Midek kimerülten elaludt. Garni az ágya mellett virrasztott. Nem tudta, mire vélje Midek furcsa viselkedését. Végül úgy döntött, hisz neki. Reggel elindulnak Spatterdamba.

Lassan hajnalodott. A rózsás sugarak betűztek a repedéseken és a betört ablakon. Rettenetes felfordulás volt a kis szobában. Az egyszerű bútorokat szétdobálták, a ruhákat ízekre szaggatták. Morgan mester hasára szorította vértől sikamlós ujjait. Tátott szájjal lélegzett és könnyek peregtek végig beesett arcán. Ősz haja a szemébe hullott. Tudta, hogy meg fog halni.

A falut álmában támadták meg. Szinte még mindenki aludt, amikor a halál leszállt Spatterdam házai közé. A köd elrejtette a támadókat, így sokan nem is látták azt, aki az életükre tört. Hallotta az emberek sikolyait, a rémült kiáltásokat. Csaknem minden kunyhóra égő fáklyákat dobtak. A tűz hamarosan beborította az egész falut. Aki még élt, elkeseredett harcot vívott a könyörtelen gyilkosokkal. Aztán csönd lett. Végtelen csönd. Csak a kín maradt, hogy éles fogaival darabokra szaggassa. Nem hitte, hogy ekkora fájdalom is létezik. Imádkozott. A fiát várta. A fiát...

Még át kell neki adnia valamit. Eddig nem tette meg. Most pedig, lehet, hogy már késő...

Magasan járt a nap, amikor először megálltak pihenni. Nem maguk, a lovak miatt. Garni megtörölte izzadt homlokát, majd hátrafordult a nyeregben.

– Nézd! Ott, a távolban, mintha egy tó vize csillogna. Nem ismerem fel a helyet. Eltévedtünk volna?

– Csak lerövidítettem kissé az utat. – Midek hangja fáradtságról tanúskodott. – Menjünk oda.

Rövid galoppozás után elérték a tavat. Leugrottak a remegő állatokról. Midek futkosni kezdett a kis tisztáson, hogy elgémberedett lábaiba visszatérjen az élet. Garni addig elvezette a kimerült lovakat. Rekkenő hőség volt, a fák lombja mozdulatlanul terpeszkedett a fejük felett. A hőség miatt szinte remegni látszott a tó túlsó partja. Midek nem emlékezett arra, volt-e már ekkora forróság tavasszal. Különösen nem ilyen hosszú tél után. Jó volt kinyújtóztatni elfáradt tagjait. Hajnal óta vágtattak megállás nélkül. Legalább felfrissülnek kissé, mielőtt tovább mennek. Lassan sétált vissza a selymes füvel borított emelkedőn. Apró, tarkatollas madár kísérte, mohón csipegette az elszórt kenyérmorzsákat. Vidáman kiabált a tóparton kuporgó alaknak. A napsugarak elvakították, így nem láthatta tisztán, mit is csinál a fiatal férfi.

– Garni, mi lenne, ha füröd... – de nem tudta befejezni a mondatot. Csak akkor vette észre. A szörnyű látvány beléfojtotta a szót. Elkerekedett szemmel állt egy végtelennek tűnő pillanatig, aztán rohanni kezdett a part felé.

– Ne, az istenekre nee! – ordította és lerogyott a földön heverő hatalmas testek mellé. A lovak még éltek. Kifordult szemükben ott villódzott az elmúlás. Tátozó orrikaikból patakzott a vér. Lábaik görcsösen kapáltak, mintha el akarnának futni a könyörtelen halál elől. Aztán véget ért. Nyögő sóhaj szakadt fel a testükből és nem mozdultak többé. Midek iszonyodva ragadta meg a térdepelő férfi ingét. Garni üveges szemmel bámult rá. Ujjai még mindig a feleslegessé vált kantárszíjat szorongatták.

– Te is ittál? Válaszolj! Ittál? – A hangja megbicsaklott a rémülettől. Elvonszolta a férfit az elcsendesült hátságok mellől. Garni teste ekkor ívben megfeszült, majd rángatózni kezdett. Véres hab jelent meg a szája szélén. Ujjai belevájtak az őt ölelő karokba. Midek arca eltorzult fájdalomában.

– Nem hagyhatsz itt! Nem, ez csak álom! – kacagott fel, de közben pontosan tudta, hogy ez nagyon is valóság. A haldokló ekkor, összegyűjtve minden erejét, utoljára még szólásra nyitotta az ajkát.

– Menekülj...! Ez a halál völgye... Vigyázz Aliára... Vigyázz rá... Fuss... Mene... – Aztán már csak hörgő légvétele hallatszott. Ott halt meg Midek ölelő karjai között.

Az ifjú gépies mozdulatokkal felemelte a holtat és bevitte a bokrok közé. Nem volt idő arra, hogy tisztességgel eltemesse, ott kellett hagynia, kiszolgáltatva az elemeknek és a kósza vadaknak. Csak remélni tudta, hogy az istenek jogos haragja elkerüli őt. Kivette a nyeregtáskából Garni törét és az övére erősítette. Eddig nem hordott magánál fegyvert, csak egy bőrszíjat, amiből alkalmasint parittyát készíthetett. De most érezte, hogy szüksége lesz rá. Aztán futni kezdett. Olyan megfeszített iramban, hogy a talpát a csizmáján keresztül is felsértették az éles kavicsok.

Nem mert az egyenes úton menni. Bevetette magát a fenyves sötét fái közé. A vadak évszázados csapásain rohant végig, tudta, hogy azok kivezetik az ismeretlen rengetegből. Csodával határos módon egyszer sem sérült meg, pedig vakmerő ugrásai miatt sokszor az életével játszott. Nem törődött sem az éhséggel, sem a gyötrő szomjúsággal. Dübörgő szívverése üzte egyre tovább. Átvergődött a lankás dombokon, szűk, ember nem járta hasadékokon. Az erdő állatai sokáig követték a nyomát. Magasan a feje fölött dögevő madarak köröztek. Midek azokat figyelte. Nem volt nehéz kitalálnia, miért jelentek meg a magas hegyek lakói a tengerpart közelében. Döghúsrá gyűltek össze.

Végül kora délután elérte a spatterdami dombok egyikét. Zihálva dőlt egy vihar sújtotta faóriásnak. Körülnézett. Akkor látta meg a füstöt. Mindent beborított.

– Ég a falu. Felégették a házakat! – suttogta hitetlenkedve. – Túl későn érkeztem.

Elhomályosult a szeme, oldala minden egyes légvételnél fájdalmasan nyilallt egyet. Lehajolt egy jókora, erős faágért és rohanni kezdett. Nem érdekelte többé, hogy ott vannak-e még a támadók, hogy igazából fegyvertelen, hogy ő maga is meghalhat. Átszáguldott a mezőn, ahol nemrég még a lovakat legeltették, ahol gyermekként annyit játszott. Mindez a múltba veszett. Talán csak vízió volt az egész, talán csak a jelen borzalma volt mindig is a való.

A falu közelében megtorpant és fedezéket keresett. Fák és földkupacok biztos takarásában lopakodott egyre közelebb. Semmi mozgást nem észlelt. Csak a füst gomolygott egyre, elfeketítve az eget. A pusztulás füstje. Letörölte arcáról a pernyét. Nehezen lélegzett. Egy-két tyúk kapirgált a közelben, majd feltűnt egy sántító kutya is. Gazdátlan állatok egész hada kóborolt a falut körülvevő erdőkben.

Lassan, lépésről-lépésre közeledett, miközben feszülten várta a támadást. De minden csendes és mozdulatlan volt. Aztán meglátta az első halottat. A cipész volt az. Az oldalán feküdt, melléből két nyílvevő állt ki. Finoman borzolódó zöldes tollak ékesítették a halálosztó nyilakat. A látvány szinte beleégett az agysejtjeibe. Legyek szálltak fel a holtról. A következő holttest nem sokkal messzebb hevert. Egy nő volt. Az arcát a felismerhetetlenségig összeroncsolták.

Tántorogva indult el a faluba vezető úton. Amerre nézett, mindenütt a szörnyű mészárlás áldozatait látta. Férfiak, nők, gyermekek. A kunyhók üszkös romjai torz képet nyújtottak az egykor barátságos kis faluról. Az ajtókat betörték, leszaggatták. A feltámadt szél döngve csapkodta az ablaktáblákat az elégett falakhoz. Odaszaladt Garni szüleinek feldúlt otthonához. Az iszonyattól, ami bent fogadta, felkavarodott a gyomra. Alia a küszöbön feküdt, szoknyája cafatokra tépve csavarodott véres combjai köré. Garni idős szüleit az erős dárdák szinte a falhoz szegezték. Midek kiszédült a kunyhóból.

– Apa! Apám! – kiáltotta hangosan, de választ nem kapott. Csak az elmúlás szele zúgott az elpusztított falu fölött. Már nem remélt semmit. Botorkálva vágott át a szanaszét heverő gerendákon és a szénné égett tetemeken. Félrelökte házikójuk hasznavehetetlen ajtaját és a bejáratot eltorlaszoló asztalt. Rázta a hideg.

Morgan mester kinyitotta a szemét. Gyengén köhögött. Látta a felnagyított árnyékot a falon, hallotta a motoszklást.

– Midek, te vagy az? – Hangja alig volt több gyenge suttogásnál, de a fiú így is meghallotta. Örjögve kezdte keresni őt. A fal mellett talált rá. Az ősz férfi arca ijesztően beesett. A fia tudta, hogy már csak percei lehetnek hátra. Ölébe fektette az öreg elnyomorított testét.

– Tudtam, hogy eljössz – lihegte erőlködve az idős ember. Midek zokogva fedte el a tátongó sebeket.

– Ne beszélj, apa, legyengít.

– Hallgass ide. El kell mondanom valamit... Én, nem én vagyok az apád. Egyéves lehettél. Komédiások hoztak... Egy asszony, aki itt halt meg a pajtámban. Sohasem tudtam meg, honnan is származol... De... Úgy szerettelek, mintha a saját gyermekem lettél volna. – Köhögött. Melle sípolt az erőlködéstől. – Ez itt... A tiéd. Vele együtt érkezett. Talán ez segít... megkeresni a családotat – Vértől sikamlós ujjával átfogta Midek kezét. Egy lapos tárgyat csúsztatott a tenyerébe. – Nem így akartam, hogy megtudd.

– Kik voltak ezek, apám? Kik tették ezt veled?

– Nem érdekes. Már nem tart sokáig. Menj innen, gyermekem. Ne... nézd, ahogy... meghalok. Itt már csak holtak vannak... Eredj innen és ne gyere vissza többé... – Vér buggyant ki az ajkai közül.

Midek ráborult. Siratta azt az embert, akit apjának nevezett. Siratta elvesztett barátait, addigi életét. Hosszú órákig ült mozdulatlanul és nézte a lassan megváltozó arcot. Kezében ott szorongatta a vértől borított tárgyat. Egy medál volt. Nyakába akasztotta anélkül, hogy egyetlen pillantást vetett volna rá. A világ hirtelen ellenséges és hideg lett. Senkije és semmiye sem maradt. Pillanatok alatt vesztett el mindent, ami valaha fontos volt a számára. Csak a bosszú létezett. Hatalmas ürességet érzett. Ott állt a közepében és körülötte tombolva lüktetett a testét szaggató fájdalom. Feje majdnem szétrepedt az egyre növekvő, erőszakos kérdéstől: Akkor hát, ki ő valójában?! Összeszorított fogakkal állt fel. Kilépett a sötétedő utcára. Még füstölgött néhány rom. Keze ökölbe szorult.

– Megkeresem a gyilkosokat, akárkik legyenek is azok. Megfizetnek mindenkiért. – Szavaira senki sem felelt, csak az olyannyira szeretett tenger morajlott csendesen a távolban, mintha őt búcsúztatta volna.

Kemény léptekkel hagyta hátra az elnéptelenedett falucskát. Spatterdam megszűnt létezni. Egyetlen nagy temetővé vált. Az idő elvégzi majd a munkáját. Nem nézett hátra többé. Ment, egyre beljebb az éjszakába, egyenesen előre. A fák lágyan utat engedtek neki, majd susogva rejtették el a nyomait. Halk vigasztaló hangok kísérték, lehelletfinom érintések próbálták enyhíteni a fájdalmát. De Midek mindebből semmit sem érzékelt. Elszántan tört előre az éjfekete renetegben az ismeretlen felé.

4. FEJEZET

AZ ÚTONÁLLÓK TÁBORA

Tizenhat napja volt úton. A lakott településeket messze elkerülte, bár nagyon sóvárgott az emberek társasága után. Félelme azonban nem múlt még el, hiszen nem tudhatta, hogy a kíméletlen gyilkosok merre járnak. A nappalokat elhagyatott barlangokban vagy sűrű bokrok rejtekében töltötte, csak éjszaka indult el újra. Magányos kóborlásai során egyetlen társa volt csak, amitől azonban nagyon szívesen megszabadult volna: az éhség. A hosszú, téli álmából ébredő erdő nem adhatott elég ételmet a vándorlónak. A zsenge virághagymákból és apró tojásokból álló vacsorák csak ideig-óráig csillapították le követelőző gyomrát.

Egy nap, ahogy a halkan suttogó bokrok rejtekében hevert, újra kezébe vette a nyakában függő medált. Tüzetesen átvizsgálta az erősen megkopott rajzolatot, és az ékszer hátoldalára vésett ismeretlen jeleket. Egy zuhanó ragadozó madarat ábrázolt a nagy gonddal elkészített kép, de Midek még sosem látta ezt a fajt a déli partokon. Azt pedig végképp nem tudta megfejteni, mit jelenthetnek az apró betűk. Mert valamiféle írás volt a medál hátulján, abban biztos volt. Apja elgyötört arca jelent meg előtte. Több kérdés is válaszra várt:

– Vajon kik és miért támadták meg a kis falut?

– Miért mészároltak le mindenkit, miért nem kímélték még a csecsemőket sem?

– Apja miért titkolta addig, hogy nem az édesgyermeke?

– Kik lehetnek a szülei?

– Mihez kezdjen egyedül?

Fáradtan hunyta le a szemét. Hiába emésztette magát, nem tudott rájönni az esztelen pusztítás okára. Kezdte azt hinni, hogy merő szeszélyből, pusztá élvezetből irtották ki a falut. Ez a gondolat pedig elviselhetetlenebb volt, mint az egyedüllét fájdalma. Végigsimított a láncon. Apám... drága jó apám... sóhajtott, és akár a gyermekek, álomba sírta magát, miközben ujjai szorosan tartották a kis medált. Körülötte dalolt az erdő. Őrszemei észrevétlen ültek le a közelében ringatózó ágakra, hogy óvják az álmát. Jól tudták, hogy körülötte lopakodik a Holtak Ura, aki előtt minden élő meghunyászkodik. A halál ezüstös szakállú nagyúra édestestvére volt a szelíd mosolyú álomnak. A finom, légies Űrnő

azonban a karjába vonta a fiút és megcsókolta cserepes ajkát. Egy időre elfeledhette a valóságot, hogy megkezdhesse utazását a másik birodalomban...

...Kábultan nézett körül. A fák közül halk ének hangjait hozta felé a virágillattól terhes szellő. A jelenés hófehér ruhában állt, nyakában ott ragyogott a medalion. Futó lábak neszét hallotta a háta mögött, de ahogy megfordult, csak a fű susogott, mintha az ének a természetet is megbabonázta volna. Ellenállhatatlan erő vonzotta a fák közé. Elindult hát. Könnyed, légies mozgással haladt egyre beljebb az ismeretlen erdei úton. A hallgatag óriások utána nyúltak, de ő nem engedte, hogy feltartóztassák. Mélyen bent járt már, amikor hirtelen felkiáltott a döbbenettől. Ámuló szeme előtt alakult át az erdő, és a következő pillanatban egy fényben ragyogó folyosón találta magát. A kedves ének elhallgatott, nyomasztó csend ülte meg a szobrokkal díszített folyosót. Por szállt fel léptei nyomán, ahogy odasétált a rengeteg ajtó egyikéhez és megpróbálta kinyitni. Ám próbálkozásai rendre kudarcba fulladtak. Végül észrevette, hogy a lépcsőforduló előtti, fekete anafából készített ajtó résznyire nyitva van. Habozás nélkül széttárta a nehéz ajtószárnyakat és belépett a szobába. Enyhe virágillat terjengett a levegőben. Tudta, hogy egy asszony szobájában van. Összeszorult a szíve.

– Anya...! – Önkéntelenül bukott ki belőle ez a szó. Élőnek sohasem mondhatta. Heves vágy fogta el, hogy a nő visszatérjen. Hiszen az illata ott úszott még a levegőben. Körbejárta a szobát. Végigsimított az ágytakarón, megcsodálta a keretre kifeszített vásznat, melyben még benne volt a tű és az aranyozott fonál. Beszívta a csodálatos illatot, melyhez foghatóan édeset még sohasem érzett. Aztán odalépett a hatalmas, embernagyságú tükör elé. Rémült kiáltás szakadt ki belőle, ugyanis a tükör őrült ütemben pörögni kezdett. Olyan volt, mint egy óriási fénylő gömb. Az eszeveszett pörgés időnként megakadt, és akkor láthatta saját ijedt arcát. Ő volt az, de mégsem ő. Az elegáns ruha ugyanaz volt, de az arcképe megváltozott, mintha valaki csúfos játékot űzött volna vele. Sötét fürtök keretezték az arcát, kék szempár fúródott az övébe. Újból kiáltott és nekitámadt az ajtónak. Érezte, ahogy végre kinyílt a nehéz ajtószárny, és újra szabad lett. Kényszeríttette magát, hogy felébredjen.

Remegett a szokatlan kimerültségtől, vad tekintettel nézett körül, hol találhatna menedéket. Az álom annyira valóságosnak tűnt, hogy hosszú percekig várta, hogy újból felbukkanjon. De nem történt semmi.

Lassan sötétedett. Lomha éji madarak repültek el fölötte, sárga szemükben ott ragyogott a közelgő vadászat öröme. Leporolta a ruháját és ő is elindult. A gyomrát szaggató éhség tompult kissé, így bizakodva

tekintett az éjszaka elé. Ahogy átvágott egy kisebb tisztáson, elfojtott kiáltás ütötte meg a fülét. A szavakat nem értette, de a hangsúlyból ítélve a kétségbeesett hang gazdája nagy bajban lehetett. Futni kezdett. Hamarosan tisztán kivehette a sikoltások értelmét.

– Segítség, Sean! A lábam, széttépte a lábamat! – A további szavak elvesztek a fájdalom örvényében.

– Várj! Nem látom a fáktól! Félek, hogy téged találalak el – jött a válasz.

– Sean! Újra támad! Segítség, Istenem... ah!

Midek hunyorogva kereste a férfit marcangoló fenevadat. A szürkület azonban jelentősen csökkentette az esélyeit. Ekkor a bokrok közül riadtan csettegő madár szállt fel. Szaggatott énekéből azonnal felismerte a fürjet. Medve volt a közelben. Habozás nélkül kiugrott a rejtekéből és előrántotta a törét. Néhány lépés után meglátta a vadállatot. Óriási volt. Fogai villogtak kitátott pófájában, habos nyál csordult le fekete bundájára. A porban fetregő férfi deréktól lefelé csurom vér volt. Utolsó erejével megragadta a feje melletti csenevész bokrot és hörögve üvöltött. Társa közben észrevette az árnyékként közeledő ifjút és elkerelkedő szemmel figyelte. Midek halkán csettintett egyet, és nem messze a tragédia helyszínétől, megállt. A medve rosszindulatúan méregette, majd csendes dörmögéssel elindult felé. A sebesült társa közben minden ízében reszketve a fekvőhöz kúszott és elrángatta a fenevad közeléből. A medve észre sem vette a jelenlétét. Két hátsó lábára állt és elbödült. Kaszáló karmai ott hadonásztak a fiú sápadt arca előtt. A két férfi félelemmel vegyes tisztelettel bámulta a vakmerő idegent, aki úgy tűnt, nincs tudatában az őt fenyegető halálos veszélynek. Midek ugyanis lassan féltérde ereszkedett és csupasz tenyerét felmutatta az őrjöngő állatnak. A medve üvöltése elhallgattatott minden neszt a közelben. A férfiak várták, hogy mikor tépi szét a fiút, mint egy rongybabát. De nem ez történt. Az állat, mintha elvarázsolták volna, lassan újra négykézlábra ereszkedett és szuszogva végigszaglásztta az előtte térdepelő, apró emberi lényt. Nedves orra hozzáért a fiú selymes hajához. Midek félelem nélkül nézte a vértől lucskos, bozontos szőrrel fedett pófát. A medve ezután sarkon fordult és halkán morogva elballagott. Rövidesen elnyelték a környező bokrok lomhának tűnő, több mázsás testét. Midek ekkor feltápáskodott, és mintha mi sem történt volna, odasétált a dermedten ülő férfiakhoz. Úgy tűnt, jobban félnek tőle, mint a vadállattól. Végül az szólalt meg, amelyik látszólag sértetlen volt.

– Ki vagy te, uram, hogy egyetlen intésedre meghunyászkodnak az erdei vadak?

– Egyszerű vándor vagyok. Valamit tennem kellett, nehogy a barátod a medve gyomrában végezze. Ne féljetek tőlem. Ugyanolyan ember vagyok, mint ti.

– Csaknem megölte Craig-et. Bocsáss meg, hogy az utadba kerültünk – hebegte zavarodottan a Sean nevű férfi. Midek leguggolt mellé és a vállára tette a kezét. A férfi összerezzen az érintéstől.

– El kellene vinnünk innen a társadat. Ha nem látják el a sebeit, valóban meghalhat. Te tudsz járni?

– Igen. Nekem nem esett semmi bajom. Épp a pataknál voltam, amikor megtámadta.

– Tudsz errefelé egy javast, aki ért a sebekhez?

– Azt nem, de Takard talán tud rajta segíteni. – Végre ráemelte szemét az idegenre. A nyílt, mosolygó arc eloszlatta minden félelmét.

A sebesült férfi lábai rettenetes állapotban voltak, de legalább már a vérzés csökkent. Midek ekkor levetette az ingét és csikokra szaggatta, majd amennyire tudta, bekötötte a mélyebb sebeket. Úgy gondolta, hogy addig, amíg odaérnek ahhoz a Takard nevű felcserhez, kitart a kötés, bármilyen hevenyészett is. Halkan beszélt a félig eszméletlen férfihez, aki csöndesen nyögdécselt. Sean közben összegyűjtötte eldobált fegyvereiket. Magas, erős testalkatú, vörös hajú férfi volt, olyan, aki bátran szembe szállhatna tíz fegyveressel. Midek nem értette, miért nem segített a szerencsétlennek, de úgy döntött, nem firtatja.

– Hozz két erős botot! – kiáltott oda a férfinak.

Sean hatalmas zajt csapott a bokrok között. A sebesült ekkor felnyitotta a szemét és csodálkozva nézte a fölébe hajló arcot.

– Megmentetted az életemet. Köszönöm, akárki is vagy – suttogetta gyenge hangon.

– A sebeid súlyosak, de rendbe fogsz jönni – felelte Midek.

– Remélem is. Nem azért szöktem meg a táborból, hogy egy vadállat végezzen velem. – Megpróbált feljebb ülni. Midek összevonta a szemöldökét.

– Miféle táborból?

– Nem tudtad? Új rendelet született. A krullok a városokba jönnek, emberekből álló szolgasereget szednek össze, hogy azok gondoskodjanak róluk. Így anélkül, hogy megkérdeztek volna, egy éjjel rám törtek és erővel elhurcoltak. Néhány hete történt. Másnap, az első adandó alkalommal, két társammal elszöktünk. Azóta az erdőlakók között élünk. Allan ma nem jött velünk vadászni.

– Ki hozta ezt a rendeletet?

– Észak ura, a fiatal herceg. De mindenki tudja, hogy nem a saját akaratából. A nagyúr irányítja őt is, mint mindenkit. Honnan jössz, hogy mindezekről nem tudsz?

– A Spatter folyó partjáról. Hozzánk nagyon lassan jutnak el a hírek. – Elfordult, hogy a férfi ne lássa a szemét elfutó könnyeket. Sean közeledett, két jókora ágat vonszolt maga után. Együttes erővel levették Craig ingét, majd a társa is levette a sajátját. Midek pedig rafinált hordágyat készített az ágakból és ingekből. Így indultak el. Sokáig gyalogoltak a sötétbe borult vadonban, cipelték Craig tehetetlen testét. Sean csöndesen szitkozódott és bizonygatta, hogy megöli a medvét, ha még egyszer az útjukba kerül. Midek azonban már nagyon jól tudta, mire képes a férfi valójában.

Egy idő múlva Sean hátrafordult és megkönnyebbülten megszólalt.

– Hamarosan a táborba érünk. Bírod még?

Midek bólintott, aztán rájött, hogy a férfi ezt nem láthatta, így válaszolt neki. Alig várta már, hogy a tűz mellé ülhessen és valami rendeset egyen. Az egyre erősödő fények és a beszélgetések foszlányai reménnyel töltötték el a szívét. A fák közül előlépett két állig felfegyverzett vadász és megállították őket. Sean lelkenedezve mesélte el szerencsés megmenekülésüket. Az örök hitetlenkedve méregették a nagyra nőtt ifjút, aki csöndesen állt Craig felsőtesténél. Továbbmehettek, de az egyik fegyveres is velük tartott. A hír futótűzként terjedt a táborban. Amikor végre megérkeztek, mindenki halotti csöndben fogadta őket. Emberek sorfala közt haladtak végig, akik lobogó fáklyákkal álltak őrt. Midek látta, hogy sok asszony van közöttük és néhány csillogó szemű gyermek is. Amerre elhaladtak, halk suttogás támadt. A férfiak elismerő tekintettel nézték a szőke hajú idegen duzzadó izmait. Végül megálltak egy szarvasbőrrel borított sátor előtt és lefektették Craiget a földre. A sátorból rövidesen előlépett egy erősen hízásnak indult férfi. Némán szemügyre vette hármójukat. Haja több fonatban lógott a vállára, szürke szakála csaknem az egész arcát beborította. Midek semmiféle érzelmet nem tudott leolvasni a barnára sült arcról. Néhány másodperc után a férfi bólintott, és a közelében álló asszonyok bevonultak a sátorba, majd Sean és egy másik vadász becipelték a sebesültet. A vándor egyedül maradt. Barna szeme bizalommal tekintett a komor arcra. Az emberek feszülten vártak.

– Te vagy hát az idegen, aki a fején hordja az aranyát – szólalt meg az ősz hajú férfi és hozzá lépett. Megérintette a szőke fürtöket, mintha kipróbálná szavai igazát. – Napok óta figyelünk, ahogy kóborolsz az erdőben. Mit keresel erre felé?

– A nevem Midek. Spatterdamból jöttem, halász vagyok – felelte tisztán csengő hangon az ifjú idegen. – A városba tartok.

A férfi arcán alig észrevehető mosoly suhant át.

– Melyik városba? – kérdezte csendesen.

Midek meghökkent. Erre a kérdésre nem számított. Zavartan nézett maga elé. Nem tudta, mit válaszoljon. A körük gyűlt tömeg halkán suttogni kezdett. Ekkor a férfi ismeretlen nyelven szólt hozzá néhány szót. A fiú tágra nyílt szemében csodálkozó fények jelentek meg. Egy apró termetű asszony fordította le a szavakat a közös nyelvre.

– Azt mondja, te nem lehetsz halász. Azok nem hordanak láncokat a nyakukban. – A hangja közönyről tanúskodott.

Midek felsóhajtott. Ujjai önkéntelenül végigsimítottak a medálon. Végignézett a várakozó arcokon, aztán beszélni kezdett. Halk szavaiban ott vibrált az elmúlt napok minden keserősége. A nők sápadtan ölelték magukhoz a gyermekeiket, a férfiak vonásai megkeményedtek a gyilkos indulattól. Ott állt előttük, fájdalomtól összetörtén, szemében mélységes szomorúsággal, de a keze ökölbe szorult. A tűz megvilágította mezítelen felsőtestét és aranyló palástot vont a vállára. Olyan volt, akár a bosszú földre szállt angyala, aki eljött az emberek közé, hogy igazságot szolgáltatson a szenvedéseikért. Amikor végül elhaltak keserű szavai, Takard szembefordult népével.

– Emlékezzetek! Emlékezzetek arra, mit tettek veletek! A gyermekeitekkel, a családotokkal. És jusson eszetekbe az a nap, amikor az istenek megbüntetik az elnyomóinkat!

Fűlsiketítő éljénzés harsant fel. Takard rámosolygott a szótlanul álldogáló fiúra.

– Hány napja nem etté, gyermekem?

– Három – lehelte Midek. Érezte, hogy a lelkét körülvevő jeges burok lassan felenged.

Soha ennyire nem ízlett még neki a forró bor és a frissen sült nyúlhús. Alaposan megpakolták fatányérját, és valaki hozott neki egy tűrhető állapotban lévő inget is. Hajnalig ültek a melegen világító tűz mellett. Az örök ötször váltották egymást, mire az ég alján megjelent a hajnal pírja. Takard alaposan leitta magát, és nehezen forgó nyelvvel mesélt neki. Az előző életéről, ahogy ő nevezte.

– Nekem is volt családom. Asszonyom és két derék fiam. Mészáros voltam Ardahanban. Kevés pénzünk volt, de megéltünk belőle tisztességgel. Az idősebb fiam kelmefestő volt, abban az évben szabadult volna fel. A kisebbik mindenáron vándorszínész akart lenni. Egy nap hazafelé tartottam, amikor a városkapun megláttam az északi zászlót. Tudtam, hogy ez csak egyet jelenthet: katonákat toboroznak a Völgybe.

Futni kezdtem. A házakból zokogó asszonyok rohantak elő és átkokat szórtak a zsoldosokra.

A halálra rémült fiatal fiúk egy csoportban álltak a katonák felügyelete alatt, aztán elindították a szomorú menetet. Nem láttam az én gyermekeimet közöttük. Hiába kiáltottam a nevüket, egyikük sem válaszolt. Hazáig rohantam. A házam előtt nagy tömeg állt. Nem akartak beengedni, de én leráztam a karjaikat magamról. A feleségem lent hevert a szoba padlóján, az arca vörös volt. Megfojtották, mert nem engedte ki a fiúkat. A két szép gyermekemre a hátsó szobában találtam. Még halálukban is egymást ölelték. Több mint harminc szúrást számoltam meg rajtuk. Aznap éjjel öszültem meg. A saját kezemmel temettem el őket. Másnap elindultam a városból. Sokan jöttek utánam, majd még többen a környező városokból. Itt az erdőben a magunk urai vagyunk. Útonálló, akik vámot szednek az utazóktól, és akik igazságot szolgáltatnak. Követjük a területünkön portyázó katonákat. Figyeljük őket. Ha vétének az emberek ellen, meglakolnak. Mi így védjük Gorwent lakosságát. – Nagyot kortyolt a borostömlőből és megölelte a szótlan ifjút.

– Maradj köztünk, Midek. Mi itt mindannyian testvérek vagyunk, és nem engedjük, hogy ez még egyszer megtörténjen.

– Tovább kell mennem. Van egy feladatom, amit végre kell hajtanom.

– Nem ronthatasz nekik pusztát kézzel – méltatlankodott az alaposan elázott vezér.

– Nem is azt terveztem. Kaptam egy homályos jóslatot. Meg kell mentenem valakit a sötétség fogságából – felelte elgondolkozva.

– Talán börtönben van az illető? – kérdezte Takard csodálkozva.

– Még az is lehet. Egyelőre azt sem tudom, ki a szerencsés. Nem tudom, férfi-e vagy nő. Erre magamnak kell rájönnöm.

– Rendben van, ifjú barátom. Kitalálunk valamit. Most pedig menjünk aludni. – Nehézkesen feltápáskodott és az ifjú segítségével elbotorkáltak a sátráig. Ahogy Midek kilépett onnan, légiesen könnyű érintést érzett a tarkóján. Barna hajú, fiatal lány állt mellette. Szó nélkül karon fogta Mideket és a szomszédos sátorhoz vezette. Bent a jószagú félhomályban levetkőztette a fiatal vándort és lemosdatta a testét. Átgúrta fáradt izmait és megitta egy újabb korsó mézízű borral. Midek tudta, hogy ettől az italtól mélyen és sokáig fog aludni. Megköszönte az ismeretlen lánynak. Beletemette arcát az illatos hajfürtökbe, melyek betakarták mindkettejüket, és magához ölelte a karcsú testet. A lány úgy tartotta karjában az alvót, mintha a gyermeke lenne, és halk vigasztaló hangon suttogott neki...

...Élesen rikoltott egy madár. Midek kereste a hangoskodót, de a fák eltakarták előle. Távolabb, a fényben úszó tisztáson, megmozdult egy

árny. Talán csak a képzelete játszott vele, talán valóban volt ott valaki. Elindult felé. Gyöngyöző kacagást hallott a messzeségben. Sietősre fogta a lépteit. Ahogy kiért, látta, hogy rajta kívül nincs ott senki. Ekkor csaknem mellette elvágtatott valaki, de oly gyorsan, hogy csak a tébolyultan táncoló levelek jelezték, hogy ott járt. Midek a láthatatlan lovas után rohant. A következő pillanatban eltűnt a nyugtalanító táj, és ő egy széles kölépcső alján állt. Hárfa lány dallama zúgott végig a díszes faragásokon, melyek mintha megelevenedtek volna, állandóan feléje fordították az arcukat. Felért az első fordulóra, és az oszlopok takarásában észrevett egy magas, elegáns ruhába öltözött lovagot. Félig háttal állt neki, válláról bíborszínű köpeny omlott alá karcsú testére, lábánál virágszirmok heverték, oldalán kétélű kard lógott. Emberfeletti erő kellett, hogy valaki azt megemelje. Aztán a férfi lassan megfordult. Midek visszafojtott lélegzettel várt, de még mielőtt megpillanthatta volna az arcát, a kedves nevetés újra felharsant és a férfi visszafordult a hang felé. Aztán lángok csaptak ki az oszlopokból, és ő a rémülettől földbe gyökerező lábbal bámulta az egyre közeledő vörös halált. Végül felkiáltott és...

– Midek! Térj magadhoz! – Valaki erőszakkal rángatta, hogy visszatérjen. Hűvös ruhát érzett a homlokán. Kapálózott, hogy kiszabadítsa magát, de az erős karok nem engedtek szorításukból. Végre kinyitotta a szemét. Egy fa tövében kuporgott és értetlenül nézte a köré gyűlt embereket.

– Hogyan... Mi történt? – Úgy tűnt, még nem fogta fel, hol is van.

– Többen látták, hogy kirohantál a sátorból, aztán leroskadtl ide.

– Az álom – suttozta fáradtan, aztán felkelt a földről. Az arca visszanyerte egészséges színét. – Mennyi ideig aludtam?

– Csaknem két napig. De ez nem is csoda, alaposan kimerültél. – Sean vigyorogva nyomott a kezébe egy jókora sült combot. – Kapsz egy lovat, körbevezetünk a mi kis birodalmunkban.

Kara, a sárga kanca szelíd szemmel nézte a közeledőket. Midek kedvesen megveregette a nyakát, azonnal megkedvelte az állatot. Hamarosan kiderült, hogy egymásnak teremteték őket. Sean bemutatta neki Allant és egy alacsony, vidám fiút, Michaelt. Hármában mentek tovább. Michael mulatságos történetekkel traktálta őket és állandóan füttyörszített. Azt állította, ez megvédi az ártó szellemektől. Allan nem sokat beszélt, az erdőt fürkészte, mint aki mindenhol támadást vár. Bizonyos pontokon őrszemekkel találkoztak, akik ismerősként köszöntötték Mideket. Délutánra értek csak vissza. Takard az egyik asszonnyal beszélgetett éppen, amikor betoppantak a sátrakhoz. Hirtelen egy fiú rohant elő, és rémülten azt kiáltozta, hogy anyja meg fog halni. Midek a vezérrel együtt rohant a

fiú után. A kis erdei patak partján ott fetrengett egy nő, a ruháskosara mellette, a tiszta ruhák szanaszét a porban. Végtagjai, akár a sebesült madár szárnyai, törzse mellett verdestek, szemei forogtak vérekes üregükben, és a szája, mindenki legnagyobb rémületére, véres habot vetett.

Takard elzavarta a sokaságot az asszony közeléből és odaengedte Mideket. Az ifjú letérdelt a nő mellé és ölébe vette rángatózó fejét. A roham nemsokára csitult és a szerencsétlen asszony mély álomba zuhant. Akkor becipelték a táborba, ahol a többi nő lemosdatta. Midek megvárta, amíg eszméletre tér, aztán behívta Takardot.

– Máskor is előfordult ez veled? – kérdezte a nőtől és megfogta hideg kezét. A fáradt hang nagyon messziről érkezett.

– Utoljára akkor, amikor kislány voltam. Azóta nem.

– Éreztél előtte valamit, ami szokatlannak tűnt? – A nő kék szeme a fiú komoly arcára tapadt.

– Igen. Édes illatot éreztem, ami se virágra, se ételre nem hasonlított – felelte tétován.

Midek ekkor odafordult a vezérhez.

– Ismerem ezt a betegséget. A faluban volt egy szövőnő, csaknem mindennaposak voltak nála ezek a rángások. Ő harangzúgást hallott, ilyenkor már mindenki tudta, hogy nemsokára el fog ájulni. Azonnal lefektették és még amikor magánál volt, egy rongydarabot tettek a szájába. Egyszer ugyanis nagyon megharapta a nyelvét. Ti is ezt tegyétek. Fektesseitek puha bőrökre, hogy ne törje össze magát, ne fogjátok le. Hamarosan jobban lesz. Utána alszik, és nem tud arról, hogy mi történt.

Takard megsimította az asszony elgyötört arcát.

– Meg fog gyógyulni? – kérdezte.

Midek belenézett az ibolyaszínű szempárba, de nem tudott válaszolni. Nem merte elmondani, hogy a falubeli asszony, aki a barátja anyja volt, az egyik rosszullete után nem ébredt föl többé. De a nő megértette a ki nem mondott gondolatokat. Kezével megkereste Midek ujjait és gyengéden megszorította.

– Jobban leszek meglátod – szolt helyette is a vezérhez. – Vigyétek ki Angelót, ne lássa az anyját betegen.

Takard egy este félrehívta a fiút. Midek engedelmesen ment utána a vezéri sátorba. Két kupa forralt bor várta őket. Takard helyet kínált.

– Azt mondják, hamarosan útra kelsz.

– Igen. Holnapután indulok. Előtte mindenképpen beszéltem volna veled. Szükségem van a tanácsaidra.

– Az igazság az, hogy megkedveltelek téged. Hasonlítasz egy kicsit a fiatalabb fiamra, és ennek külön örülök. Már kezdtem elfelejteni az arcát. Menj Krynnebe. Ott keresd meg Pellt, a kocsmárost. Jó barátom volt. Nála biztosan kapsz munkát, mert a városban csak úgy maradhatsz. Ad szállást is. De most nem ez a legfontosabb. Tudom, mi zajlik a lelkedben. Láttál nyomokat a halottak körül?

– Nem nagyon figyeltem. A föld mindenütt fel volt túrva, azt az elkeseredett küzdelmet mutatta, amit az enyéim vívtak. De ... valamit mégiscsak megjegyeztem. A nyilakat, amikkel megölték őket. Zöld toll volt a végükön.

Takard elkomorult.

– Észak kutyái. Mit kereshettek lent délen?

– Krullok voltak? – kérdezte döbbenten Midek, és megpróbált visszaemlékezni mindarra, amit róluk hallott.

– Kegyetlenebbek még a hóhéroknál is. Aki egyszer a kezük közé kerül, élve nem jut ki onnét. Portyázó hordákban járnak, csak az északi uraknak engedelmeskednek. Kiváló harcosok, a meglepetésszerű támadásokat kedvelik. Minden városban van alakulatuk. A helytartósági katonákkal együtt harcolnak, de egyébként teljesen elkülönülnek tőlük. Épp úgy, ahogy a thrán zsoldosok. Nagyon vigyázz. Kerüld őket. Kifinomult ösztönükkel rájönnek, hogy gyűlölöd őket, és akkor véged. Légy ravasz és mutass irántuk tiszteletet. Ha eléjük kerülsz, légy alázatos, még akkor is, ha belül szétvet a düh.

– Félek, hogy nem fog menni – szólalt meg Midek keserűen.

– Gondolj akkor rám, és azokra, akiket szerettél. A küldetésed sikere múlhat azon, le tudod-e győzni önmagad.

Maga felé fordította az ifjú haragos arcát.

– Ne a bosszú éltessen.

– Hogyhogy? Pont te mondd ezt? – Midek nem értette.

– Valaha a férfi áldozatra született. Egyetlen magasztos cél érdekében, hogy odaadó hűséggel védje a szeretteit. Szeretettel. Mára... nem maradt senki, aki emlékezne erre. Csak a hódítás és a bosszú maradt, mindenkit ez éltet. De az igazi férfi mélyen belül képes arra, hogy ezeket az erőket egy jobb ügy érdekében használja. Ahhoz, hogy győzz a sötétség felett, először önmagadban kell legyőznöd.

– Nem értelek. Hiszen te éppoly veszteséget szenvedtél, mint én! Feledjem a holtakat?

– Nem, ifjú barátom. Korántsem. A te feladatod megmenteni a békét, az igazságot és a becsületet. De nem támadással.

– Akkor hogyan?

– Bölcsességgel és erős védelem megszervezésével. És ha most túl nagyoknak is tűnik a teher, jusson eszedbe, hogy nem leszel egyedül.

Midek szóttanul bámult rá. Takard köszöntőre emelte a kupáját.

– Te nemesember vagy, Midek... még ha a gúnyád pont az ellenkezőjét hirdeti is. Nem a külsőség számít, hanem ami belül van. Sugárzik rólad, ott van a mozdulataidban, a tekintetemben. Olyan ember vagy, akiben az értelem és az érzelem csodálatos harmóniában egyesül. A férfi szépségét nem a ruhák adják, ahogy az sem számít, kövér vagy sovány, öreg vagy ifjú. Önmagad legyőzése adja majd az erőt, mely végül elvezet a célodhoz.

A fiú néhány percig még ott üldögélt Takarddal, aztán felkelt, hogy átmenjen a számára felállított sátorba.

– Még valamit – állította meg a vezér. – Fedd majd el a hajadat, mert túl feltűnő. Könnyen rád akadhatnak. – Odadobott neki egy kockás kendőt, amit eddig az övéen viselt. Midek könnyedén meghajolt és eltűnt a sátorlapok mögött. Takard most rúgott csak be igazán.

A Prentner hullámain ezüstös fények siklottak végig. A folyó egyik partján rabszolgák tolongtak egymás mellett, miközben szinte kétrét görnyedtek a hátukat megterhelő súlyos ruhák, fegyverek és vérték alatt. A folyót átívelő hidakon egy-egy korbácsos, kopasz hajcsár várakozott. A túlparton pedig magányos lovas parádézott a hajnali párától nedves fűben. Óriási természetű lova gőzölgő testtel lépkedett arra, amerre ura és parancsolója irányította. Dessaille kapitány hirtelen megállította hátasát és felemelte a lovaglőostorát. Abban a pillanatban több száz meztelen test csobbant bele a jéghideg vízbe és kezdetét vette a kegyetlen verseny.

Ugyanakkor a rabszolgák hosszú menete elindult a fahidakon át a túlpartra, hogy a ruhák készenlétben legyenek. Az északi kapitány arcán elégedett mosoly jelent meg. A kiképzés a végéhez közeledett. Kivételesen jó katonákat szedtek össze az emberei. Ez a sereg még a hercegnek is tetszeni fog. A rabszolgák fásultan nézték az úszókat. Tudták, az is az ő dolguk lesz, hogy a holttesteket a partra vonszolják. Minden évben akadtak jónéhányan, akik nem bírták átúszni a sebes sodrású, négy méter mély folyót.

Dessaille lova nyugtalanul kapta fel hatalmas fejét. Gazdája keményen megragadta az aranylő szegecsekkel díszített kantárt és megfordult nyergében. A dombok felől vágatva közeledett egy várbeli katona. Ahogy odaért a kapitányhoz, leugrott a lováról és mélyen meghajolt. Aztán zihálva még az erőfeszítéstől, közölte, hogy a herceg várja őt az erdei laknál. Dessaille intett egyik hű emberének és azonnal útnak indult.

Mi lehet olyan fontos, hogy odahívat? Hiszen tudja, hogy ma van az utolsó megmértetés. Ha azon nem vagyok jelen, ez a mocskos csürhe még elbízta magát – morfondírozott, miközben óvatosan átvezette lovát a tüskés bokrok között.

– Már vártalak, Richard! – üdvözölte a herceg. Fent ült az egyik sziklán, meglepően jó hangulatban volt. Az északi kapitány felmászott mellé. Megveregették egymás vállát.

– Te vagy az első, aki megtudod a terveimet. Még a bácsikámnak sem mondtam el. Hadjáratot tervezek.

Dessaille hirtelen azt sem tudta, mit válaszoljon. Legszebb reményeit váltak valóra ezektől a szavaktól.

– Természetesen te irányítanád a kettes számú sereget.

– Köszönöm, uram. Megtisztelő feladat. Azonnal mondd el, mi az oka ennek a hirtelen elhatározásnak! – förmedt rá boldogan barátjára. Landon kacagni kezdett.

– Új területekre van szükségünk. Azonkívül apám ennyi idősen már két hadjáraton is túl volt. Én sem maradhatok le mögötte. – Ragyogó szemmel várta a választ.

– Tehát újabb gyarmatokat szeretnél Északhoz csatolni. Melyik szigetre gondoltál?

– Calapteryxre.

– A quercusok földjére? Azt beszélik, ott még az utakat is ezüsttel rakják ki – felelte meglepetten Dessaille.

– Tudom. A nagyapám irataiban rengeteget olvastam róluk. Ő annak idején meghagyta az ország függetlenségét, mert egy igen ritka faj él ott. A feketebőrű fa-emberek sohasem hagyhatják el a földet, ahol élnek. Tudod, miért, jó kapitányom?

– Csak homályos elbeszéléseket hallottam róluk, de szerintem azoknak a fele sem igaz.

– A fákat istenükként imádják, akárcsak a földet, amin járnak. Ezért nem is művelik. A földjük azonban olyan busásan terem, hogy felesleges lenne bármit tenni vele. Mezítláb járnak rajta, hogy minél szorosabb testi kapcsolatban legyenek vele. De ami a legkülönösebb, hogy valahányszor egy quercus csecsemő megszületik, egy fácska is kihajt a közelben. Ettől kezdve a fát is ugyanúgy gondozzák, mint az embergyereket. Ameddig az ember él, a fa is hajt. Halála után pedig lassan elszárad. Ezért nem hagyják el soha a szigetet, mert attól tartanak, akkor meghalnak.

– Tudják már, mire készülsz?

– A követeim nemsokára visszatérnek a királyuk üzenetével. De bármi legyen is az, megtámadjuk őket. Szükségem van arra a földre, a kereskedelem miatt. Hány katonát tudunk majd elindítani?

– Kereken kétezret. Ez a legjobban képzett alakulat, bármilyen harcban bevethető. Négy napig bírják ital nélkül és három hétig étel nélkül.

– A hajózással hogy állnak?

– Gondoltam mindenre, uram – felelte vigyorogva a kapitány. – Mikor szóljak nekik?

– Hamarosan, Richard. Persze előbb tájékoztatom a bácsikámat is, de csak a rend kedvéért.

Azzal elváltak egymástól. Dessaille visszavágtatott a katonáihoz, Landon pedig a várba, hogy előadja tervét a nagyúrnak.

Fargia érdeklődéssel hallgatta. Az ifjú uralkodó heves szavai örömmel töltötték el a szívét.

– Egyetlen feltételt szabok csak – szolt, amikor Landon befejezte a mondandóját. – Hozz nekem egy még érintetlen lányt arról a földről.

A herceg felnevetett, mire a nagyúr sötéten elmosolyodott.

– De gyermekem, az én koromban... Nem azért kérek meg rá. A mágiámhoz kellene. Ezek az emberek nagyon fogékonyak a túlvilági dolgokra, a szellemvilág üzeneteire. Tolmácsnak használnám.

– Nem lesz könnyű, bácsikám. Hozzak el egy részt a szigetből?

– A gondolat nem rossz. Tudom, hogy megoldod ezt a kis problémát. És most gyere velem. Tanulnod kell.

Landon az ablaknál állt. Nekiszorította arcát a hűvös üvegnek, úgy nézte az ágyán heverő karcsú női testet. Nem tudta eldönteni, vajon a rettenetesség vagy a szégyen festi pirosra a szép kis arcot. A lány egészen eltűnt a súlyos takarók között. Lehunytt szeméből lassan szivárogtak a könny-cseppek. Selymes bőrén táncot járt a tűz fénye. A herceg felsóhajtott.

– Menj, Valéria. Ma nincs szükségem a szolgálataidra – mondta szomorúan és intett neki. A lány nem hitt a fülének, hiszen hetek óta, minden este belökték ebbe az ágyba, amit annyira gyűlölt. Remegő testtel öltözött fel, hajbókolva, és még mindig csodálkozva elhagyta a hercegi szobát. Landon egyedül maradt. Mennyire szeretete volna, ha a gyönyörű rózsái virultak volna a keskeny arcocskán, ha nem a kín kiáltásai szakadtak volna fel a lány ajkáról. Kinézett az ablakon. A holdat félig eltakarták a felhők, melyek sejtelmes ábrákat rajzoltak a fekete égre. Hiába minden hatalma, ha szívét nem melegíti fel semmi. Estéről-estére némán szenvedett a lánnyal együtt, akit erőszakkal tartott a karjai közt. Ám a kényszerű csókoknak keserű volt az utóíze.

– Apám! Nagyon egyedül vagyok... – suttogta a hold kövér gömbje felé.

5. FEJEZET

KRYNNEM

Midek hajnalban érkezett meg a sárgásan hömpölygő Bothar déli partjára. A kifürkészhetetlen, indulatos folyó, most csendesesen folydogált. Habjai közül néha feldobták magukat a fürge mozgású halak, melyek különösen nagyra nőttek. Hálával gondolt az útonálló marcona vezetőjére. Takard tanácsára az első sulariai városban eladta a hátasát, és az árából tisztességes ruházatot vett magának. Bárki, aki meglátta, azt gondolhatta, hogy a Kontinens-szerte kóborló dalnokok egyike. Szőke haját félrecsapott sapka fedte, utazózsákját hanyagul a vállára dobta. Még a gyönyörű faragásokkal díszített mandolin sem hiányzott a kezéből.

A felszálló párák ködben pedig ott derengett a fenséges város lebegő, el-eltűnedező körvonala. A fáradt vándor ámuló szeme előtt lassan bontakozott ki a szinte álomba illő kép. A vakítóan fehér kövekből emelt várfalak csakugyan bevehetetlennek tűntek. A vár ezernyi tornyán ott lobogtak Krynem párducejjel ékesített, aranykeretes zászlói. A falak tetején sétálgató helytartósági katonák csak apró figuráknak tűntek onnan lentről. Fegyvereik, mint megannyi ékkő szórták szerte a kelő nap sugarait. Alig tudta káprázó szemét elszakítani a varázslatos látványtól, de egyre erősödő kiáltozás terelte el a figyelmét.

Jókora zsibongó tömeg gyűlt már össze a síkos kövekkel teleszórt sekély parton. A folyót átívelő széles fahídon katonák tucatjai álltak villogó kardokkal és a hullámozó sokaságot nézték. Midek tudta, hogy használnák gyilkos fegyvereiket, ha arra kerülne a sor. Lassan közelebb sétált a zúgolódó tömeghez. Hangos szitkozódás hallatszott ki az eleven gyűrű közepéből. Kíváncsian furakodott be közéjük. Két feldúlt férfi állt egymással szemben. Mindkettőt többen fogták le, nehogy egymásnak essenek.

– Te, átkozott! Elittad minden pénzünket! Ez volt az egyetlen lehetőségünk, hogy végre talpra álljunk – vicsorogta az idősebb és fenyegetően rázta meg az öklét. Nyilván az apa volt.

– Én is mulatni akartam! – siránkozott a fiatalabb és lerázta válláról az őt tartó kezeket. – Eddig mindig a bányában robotoltunk. Legalább egy éjszakára feledni akartam a gyötrelmeket.

– Többé ne lássalak, te mihaszna senki! Hónapokba telt, amíg ezt a kevéske pénzt összekuporgattam! Takarodj a szemem elől, vagy az istenekre mondom, nem nézem azt, hogy a fiam vagy. Gyötrelmemre jöttél a világra! – kiáltotta vérben forgó szemmel az idősebb férfi. Valaki ekkor leöntötte vízzel az öreget. Ő zokogva ült le a porba és a kezébe temette ősz fejét. A fia leroskadt mellé és átölelte.

– Vége az előadásnak! – nézett körül, mint aki most ocsúdik álmából. Az emberek hamarosan magukra hagyták őket. Akkor lehorgasztott fejjel felemelte apját, és elvándoroltak a fák mellé. Midek sejtette, hogy errefelé mindennaposak ezek a szívfacsaró jelenetek. Hosszasan nézett utánuk. Annyira más volt itt minden, mint amit otthon megszokott. Megpróbálta elképzelni, milyen lehet az élet az óriási városban, ahol ezernyi ember kavarog az utcákon és állandó a hangzavar. Apró, nevenincs déli városkája eltörpült a folyó túlsó partján álló óriás mellett. Elgondolkodva ballagott végig a hűsítő italokat áruló, kiáltozó kofák és kereskedők hosszú pultjai előtt, de a füléig nem jutottak el a szavaik.

Arra eszmélt fel, hogy egy jókora sátor előtt áll. Sült hús ínycsiklandó illata csapta meg az orrát. Visszanézett. A hangos piac eltűnt a fák mögött. Belépett a kézzel megfestett sátorlap mögé a tisztára seprő udvarra. Újabb sátrak hívogatták, amerre a szem ellátott, így elindult feléjük. Egy helyütt lármás zűrzavar fogadta. Előkelő külsejű urak ültek az árnyékokban és kockáztak. Midek érdeklődve lépett közelebb hozzájuk. Amikor meglátták, széles kézmozdulatokkal invitálták közelebb, de ő mosolyogva ingatta meg a fejét. Nem ismerte a játékot. Az urak vállat vontak, nem törődtek vele többet. Ahogy nézelődött, tőle jobbra lágyan félrelépett egy halványvörös függöny. Aranybarna bőrű, gyönyörű lány nézett vele farkasszemet. Finom csuklómozdulattal magához hívta. Lágy, dallamos hangon suttogott a fülébe valami sosem hallott nyelven, aztán megcsókolta. Midek kábultan ölelte magához, mélyen beszívta a nehéz virágillatot, ami a lányból áradt. Hirtelen elszakították tőle az ígész szépséget és egy hájas, öregedő nő termett a helyén.

– Hús rézpénz és a tiéd lehet – recsegte büzlő szájjal a vénség. Koszos ujjai begörcbültek, mintha egy keselyű karmai lennének. Midek utálkozva fordult el tőle.

Sokáig gyalogolt, amíg visszaért a zsúfolt piacra. Az egyik asszony hatalmas sárga gyümölcsöket árult.

– A gyarmatokról hozták ezeket a finomságokat. Vegyél hát, dalnok uram! Igazán olcsón adom őket. Elveszik az éhséget jó időre! – kínálta mosolyogva őket.

– Mikor nyitják meg a kapukat? – kérdezte a nőtől, miután megvett három gyümölcsöt.

A feketeszemű kofa hátrapillantott a falakra. Aztán neki is megmutatta.

– Mihelyt a napsugarak elérik az ezüstsínű gömböt a déli kapu fölött. A ragyogását az egész városban lehet látni. Ez adja meg a jelet, hogy Krynne négy kapuját kitarják az utazók előtt. Még van idő.

Midek így hát ráérvén sétálgatott a parton és a falakon strázsáló katonákat nézte. Időről-időre elnyújtott kiáltás hallatszott fentről, és látta a miniatűr színjátékot, ahogy köszöntötték egymást az őrszemek. Kisebb csoportosulás mellett haladt el éppen, amikor valaki meglökte. Olyan hirtelen érte a lökés, hogy alig maradt ideje megkapaszkodni a hozzá legközelebb álló alak díszes kabátujjában. Abban a pillanatban, ahogy hozzáért, négyen is ugrottak feléje. Tagbaszakadt testőrök vették körül, karját fájdalmasan hátracsavarták. Az elegáns ruhába öltözött férfi gúnyos mosollyal fordult felé.

– Koszos naplopó! Hogy hogy merészeled megérinteni a ruhámat? – sziszegte az arcába és megragadta az ingét. – Szerencséd van, hogy ma jó kedvemben találsz, különben megbotoztatnálak. Hordd el magad!

Elengedték. Midek sápadt arccal, némán hajolt meg előttük, de még mielőtt elléphetett volna az útjukból, a nemesúr csettintett az őreinek.

– Várjunk csak! Mi lehet a zsákosban, kobzos? Vegyétek el tőle!

Hasztalan küzdött, a túlerő hamarosan legyőzte. Néhány ütése célba talált ugyan, de ezzel csak még jobban feldühítette őket. Leteperték a porba, egyikük rátérdelt a mellkasára. Midek fuldokolva kapkodott levegő után, miközben lerángatták róla a zsákot és a tartalmát szétszórták a földön. Röhögve rúgták arrébb a gyümölcsöket és taposták bele új ingét a sárba. Végül megtalálták a tarsolyát. Felhördült dühében. A mellén térdpepelő visszakézből nagy pofont kevert le neki.

– Örülhetsz, hogy az életedet meghagytuk, fiú! – fröcsögte rosszindulatúan, aztán elengedte. Midek szikrázó szemmel tápászkodott fel a porból. Akik látták a jelenetet, hangos szitkokat szórtak a távozók után. Többen segítettek összeszedni szétdobált kincseit. Egy kövér asszonyosság anyáskodva letörölte álláról a vért, aztán megvizsgálta felszakadt ajkát.

– Most vagy itt először? – kérdezte tőle meleg, bársonyos hangon.

– Nem ismerem a szokásokat. Bizonyára a képem nem tetszett nekik – morogta bosszúsan Midek. Hajából csurgott a sár. A sapka feleslegessé vált.

– Ne törődj velük. Ez az urak kedvenc szórakozása. Majd megtanulod, hogyan véd meg magad. Sose tartsd olyan helyen a pénzedet, ahol könnyen ráakadnak. Tessék. Itt van néhány réztallér.

Midek összezárta ujjait a kis érmék fölött, aztán búcsút intett a nőnek. Ahogy lassan beleveszett a parton tolongó színes forgatagba, apró vörös

szárnyú madár röppent az asszony vállára. Halkan csipogott és felborzolta a tollait.

– Igen. Ő volt az – suttogetta a nő, majd eltűnt a fák között.

Midek lehajtott fejjel üldögélt a folyó egyik halászkunyhója mellett. Úgy tűnt, számára is csak ábránd marad a mesés város. A pénz, amit a kövér asszonyságtól kapott, épp csak arra volt elég, hogy sürgető éhségén csillapítson belőle. Egyetlen értéke a nyakában függő medál maradt, de attól az élete árán sem vált volna meg.

– Hé, fiú! Tarts velünk! – kiáltotta ekkor a közelében egy vidám hang.

Midek leárnýékolta a szemét és megkereste a hang gazdáját. Nyúlánk, tarka sapkás ifjú támaszkodott az egyik fához és neki integetett. Ahogy odaért hozzá, barátságosan kezét rázott vele.

– Béke veled! A nevem Fabio.

Az idegen fekete, göndör haja alól mogyoróbarna szemek villogtak elő, ajkán csibészes mosoly ült. Olyan ember lehetett, aki nem veszi túl komolyan az életet, ahogy önmagát sem. Végigmérte az ifjút, aztán megveregette a vállát. Midek meglepődött, de viszonzta az üdvözlést.

– Midek vagyok. Gorwent hegyei közül jöttem. A városba mennék.

– Ismételd meg, kérlek! Lehet, hogy nem jól hallottam. – A hitetlenkedő szavak a földről, a fa mellől érkeztek. Midek eddig nem vette észre a fűben heverő alakot, aki viszont most felült és tisztelettel bámulta őt. Fabio elnevette magát.

– Ő Lionel, egy patkolókovács fia. Itolenből jött, akárcsak én. Járvány tombol a városban, de nem kell félned, mi még idejében eltűntünk onnan.

– Kevesen jutnak át élve a Halálhágón – mondta rezzenéstelen arccal a hosszú barna hajú Lionel. Szürke szemével kihívóan fürkészte Mideket

– Nem vagyok bandita. Csupán... néhány napig vendégül láttak. Ha közelebbről megismered őket, rájössz, hogy ugyanolyan elnyomott emberek, mint te vagy én – felelte szintelen hangon. A fűben heverő ifjú elgondolkozott kicsit, aztán békülékenyen nyújtotta felé a kezét.

– Megértesz, ugye? Fabiónak hatalmas szíve van, boldog-boldogtalant a szárnyai alá venne. Aztán ő csodálkozik a legjobban, ha a helytartóság katonái megjelennek a szállásunkon. Igaz, hogy ő a csapat feje, de időnként szörnyen meggondolatlan.

– Többen vagytok?

– Öten – bólintott Lionel és lopva körülnézett. – Ott jönnek a többiek.

Valóban, a közös kút felől három alak közeledett feléjük. Ruhájuk éppen olyan szakadozott volt, mint az övék. Egyikük rendkívül magas volt, a legmagasabb férfi, akit Midek valaha látott. Az oldalán igyekvő fiatalabb fiúknak igencsak kapkodniuk kellett a lábukat, ha lépést akartak tartani

vele. Fabio előresietett és halkán kérdezett tőlük valamit. Az egyik fiú gyors izgatott beszéde hallatán a kis csapat feje szélesen elmosolyodott. Aztán átkarolta a vállukat és odaballagtak hozzájuk. Midek hitetlenkedve nézte a két fiút. Olyan egyformák voltak, akár két tojás. Rövidre nyírt, borzas hajuktól kezdve egészen mosolygó szemükig. Fabio vidám arccal nyugtázta Midek csodálkozó pillantását.

– Furcsa, ugye? Ikrek. Nemrég találkoztunk. Azóta nem tágítanak mellőlem. A jobb oldalamon álló derék legény, Soren. A testvére pedig, Moren. Két harangozás választja el őket egymástól. Ő pedig, Ole – mutatott a hallgatag óriásra.

– Épp csak magadról nem meséltél még semmit, Fabio – felelte Midek.

Lionel már készülődött, hogy ódákat zengjen a barátjáról, de a férfi villanó pillantása torkára forrasztotta a szót.

– Ahhoz értek amihez éppen kell. Gondolom, szükség van egy ilyen nagyvárosban a magamfajtára. – Többet nem is mondott, csak megveregette csalódott barátja vállát. – Nos, barátaim megvan a létszám. Hamarosan átsétálunk a hídon és meghódítjuk a csodák városát. Nagy lesz a tömeg. Katonák nyüzsögnek a kapu körül. Igyekezzünk együtt maradni, mert csak este nyitják ki újra ezeket az átkozott kapukat. Ha elkeverednétek, ugyanennél a kapunál találkozunk. – Ránézett az ifjúra. – Midek, te merre tartasz?

– Pell kocsmájába. Szállás és munka kell. Hosszabb ideig maradnék.

– Rendben van. Megjegyeztem a nevet. Számíthatsz ránk, mint állandó vendégekre. És most mutatnék valamit, ami érdekelni fog. Kérlek, fordulj hátra.

Mindannyian ezt tették. A hídnál már rengetegen tolongtak, de Fabio távolabbra mutatott. Néhányan különváltak, nevetséges módon egymást taszigálták. Majd az egyikük rángatni kezdte a ruháját, aztán sorra kidobálta a zsebeiben lévő kacatokat. Midek felismerte őket. Ők támadták meg.

Fabio ekkor elegáns mozdulattal a mellényzsebébe nyúlt és hat tömött tarsolyt húzott elő.

– Ezeket keresik az urak. De ma mi fogunk átjutni a hídon ebből a csinos kis summából. Láttuk, mit műveltek veled. Mi becsületesek vagyunk, a magunk módján. – Hunyorgó szemében szégyenlős mosoly ült. Lionel szorosan mellé állt és folytatta a megkezdett monológot.

– Tolvajok vagyunk. De mentségünkre szolgáljon, hogy csak a gazdagoktól lopunk. Nem akarunk éhen halni, bármennyire is szeretnék. Fabio, nos, ő különb mindannyiunknál. Krynem csak arra vár, hogy megkopassza kicsikét. Akarsz egy lovat? Én ugyanis csak azokhoz értek.

Bármikor elkötök neked egyet, csak szólj! – Átpillantott a barátjára. Fabio mosolyogva bólintott.

– Válaszd ki, melyik volt a tied, aztán mehetünk.

– Tolvajok vagytok... – Midek hitetlenkedve nézett végig rajtuk. Fabio ragyogó szeme barátságosan villant vissza rá fekete fürtjei alól. Végül az ifjú zsebrevágta a tarsolyt és nagyot sóhajtott.

– Köszönöm, barátom. Örökre lekötöleztél. – Megszorította a mestertolvaj kezét.

– Ne köszönd, Midek. Igazán semmiség. Tudod, valaha én is rendesen dolgoztam. Halász voltam, akárcsak te...

Midek belenézett a barna szempárba, de semmi ellenséges szándékot nem látott benne. Fabio megvonta a vállát.

– Rájöttem a kezed tapintásából. Nem rossz ez a gúnya, ami rajtad van. De igazad van. Ha el akarsz valaki elől bújni, jobb a névtelenség. Az énekeseket senki sem tartja számon, állandóan úton vannak. Menjünk.

Szapura léptekkel elindultak a fahíd felé. A zsvajgó sokaság megfogyatkozott kissé. A katonák üvöltözve terelgették a lökdösődő embereket két sorba. Fabio megcsörgette a tarsolyát, aztán az első vértess figura markába szórta a tartalmát. Igyekeztek méltóságteljes képet vágni, ami azonban éles ellentétben állt szegényes ruhájukkal. A katona összeráncolta a szemöldökét.

– Csak nincs valami gond? Megdolgoztunk érte – kiáltotta szemtelenül a tolvajok fejedelme és a katona szeme közé nevetett.

– Induljatok – válaszolta dühödten az őr és intett a többieknek. A krynnemi helyőrség éber tekintete előtt masíroztak át a folyó egyetlen fahídján. Midek a gondolataiba mélyedt. Számára több volt ez egyszerű átkelésnél. A régi életét hagyta maga mögött, amelyhez soha többé nem térhet vissza. Nem nézett vissza.

Emelt fővel és sajtó szívvel tette meg az első lépéseket az északi oldalon. Azok öten ujjongva borultak egymás nyakába és örömkömben táncra perdültek. Végül Fabio odalépett hozzá és forrón megölelte.

– Átjutottunk, Midek. Nézd ott a szerencsétleneket, a gázlóhoz mennek. Ránk is ez a sors várt volna, ha nem lopunk. Ne ítélj el minket ezért.

– Megértelek, Fabio. Neked még róluk is gondoskodnod kell. Remekül csinálod. Ha majd találkozunk, mutathatnál néhány fogást.

Fabio elmosolyodott. Megszorították egymás kezét.

– Biztosan találkozunk még. Akkor aztán mulatunk reggelig. Ezek a derék fiúk úgy tudnak inni, mint senki más. Hanem... Hallgasd csak!

Akik már az északi parton álltak, mind dermedten fordultak az emberekkel zsúfolt híd felé. Zúgó morajlás hallatszott a folyó mélyéről,

majd a következő pillanatban szinte felrobbant a híd. Hatalmas vízfüggöny árasztotta el a parti köveken állókat, míg a híd romjain csüngő emberek üvöltve próbálták megtartani magukat. Végül erejük fogytán tehetetlen rongybabaként repültek a levegőbe, majd eltűntek az őrjöngve rohanó habok között. A Bothar szinte pezsgett a csapkodó kezek, lábak alatt. Velőtrázó sikoltások harsantak mindenfelől. Aztán akár egy szörnyű álomban, hatalmas szürkésfehér test tűnt fel a feketén örvénylő vízben. A fenevad nyomban derékban kettéharapott egy fuldokló asszonyt. Midek abban a pillanatban tudta, mit kell tennie.

– Gyerünk, fiúk! – ordította és rohanni kezdett a sekélyebb part felé. Fabio is magához tért az iszonyattól és utána iramodott. Az északi kaput szélesre tárták és megszólaltak a vészkiáltók. Emberek, katonák tucatjai szaladtak utánuk, kötelekkel és falapokkal. Senki sem tudta, mi történik a vízben. Az alattomos örvények kedvükre ragadták el a fáradt, kimerült úszókat, míg a még élők üveges szemmel menekültek a gyilkos rém elől. Midek érte el elsőként a partot. Megfeledezett minden óvatosságról, ledobta a sapkáját és belevetette magát a vízbe. Fabio pillanatokkal később csobbant mellette, erőteljes karcsapásokkal evezett a jéghideg vízben. Az ikrek a szárazföldön maradtak és botokkal segítették partra a jajgató embereket. Lionel és Ole pedig berohant az immár őrizetlenné vált kapun, hogy takarókat szerezzenek.

– Mi lehet ez a szörnyeteg? – üvöltötte vizes ajkakkal Fabio.

– Nem tudom! – Midek csak az ajka mozgását látta, a hangját elnyomta a morajló víz. Egyenesen a legnagyobb csoportosulás felé úsztak. A fuldoklók egymást nyomták a vértől vöröslő víz alá. Az itoleni minden erejét megfeszítve evezett egy mozdulatlanul lebegő karcsú női test felé. Midek akkor merült le a mélybe, amikor újdonsült barátja végre megragadta a magatehetetlen testet. A lány hosszú vörös haja lángoló hínárként tekeredett a tolvaj nyaka köré. Fabio körülnézett. Mideket nem látta sehol.

Az ifjú eközben egyre mélyebbre hatolt a Bothar átláthatatlan, zavaros vizében. Jobb keze szorosan markolta törét. Agya lázasan zakatolt. Nem tudhatta, mi vár rá odalent. Óvatosan körözött a jéghideg mélységben, takarékoskodott az energiájával. Jóval tovább bírta a víz alatt, mint az átlagos emberek, akiket ráadásul a halálfélelem is elgyengített. Hirtelen azonban éles fájdalom hasított az oldalába, ugyanakkor örvénylő hullámok dobták arrébb a testét. A láthatatlan ellenség ott úszott körülötte, megannyi borotvaéles pikkely sebezte fel a testét. Felemelte a karját, lába ütemesen taposta a vizet. A következő pillanatban erős lökés repítette odébb, miközben semmit sem látott a felkavart mocsoktól és a vízben

örvénylő vértől. Gyorsan merült egyre lejjebb, tüdeje nyilallni kezdett. Hasztalan próbált szabadulni, láthatatlan ellenfele egyre csak körözött körülötte.

– *Engedj el! Egyenlő félként kell harcolnunk.* – Gondolatai dübörögve törtek utat a gyilkos lény elméje felé.

– Nem lehet. Meg kell halnod – jött a nem emberi válasz.

– *Ki küldött ide, hogy elpusztítsd az ártatlanokat?* – Kétségbeesetten próbálta legalább a karját megmozdítani.

– *A legfőbb úr. A parancsa szent.* – A lény teljes közönnyel készült elpusztítani őt. Midek szeme előtt vakító szikrák jelentek meg. Az nem lehet, hogy pont a legszebb város falai alatt érje utol a végzet. Maradék erejét összeszedve feldobta magát. Hirtelen megpillantotta a felé száguldó halált. A hal, akár a sebesen kilőtt nyíl, úgy úszott felé. A vízben sokkal nagyobbnak látszott, ahogy fordult, úgy tűnt, mintha a végtelenbe veszne. Kifejezéstelen szeme egyenesen az övét kereste. Talán az állat látni akarta a halálfélelmet áldozata tekintetében. Midek az eszméletvesztés küszöbén már csak ezt az üres szempárt látta. Keze mozdult és tövig szúrta a hal hatalmas puha szemébe a törét. Kirántotta fegyverét és újból szúrt. Aztán aléltan hanyatlott hátra. Nem érezte már, ahogy megszabadult a halálos szorításból, sem a hullámok gyengéd nógatását, ahogy szinte repítették a felszín felé. Csak akkor tért magához, amikor segítő kezek nyúltak utána, hogy végre a partra vigyék. Káprázó szeme előtt még felderengett a lény hatalmas mozdulatlan teteme, ahogy tovasodródik a nyugtalan folyón. Lustán forgott, mintha még élne. Megtört fényű szemében pedig ott ragyogott a tűr. Garni töre. Aztán a rémálomba illő szörnyet elnyelték az éhes hullámok. Mindkét parton üdvrivalgásban törtek ki az emberek. Lionel és Ole alig tudták megvédeni a még mindig kába ifjút az éljenző tömegtől. Lionel a hátára terített egy takarót és a kezébe nyomott egy kupa forralt bort.

– Mi volt ez a borzalom?

– Egy cápa... Még nem fejlődött ki egészen, így fért el a folyóban – vacogta Midek. Lionel kacagni kezdett.

– Csak álmodtál. A Bothar édesvizű folyó. Hogyan kerülne bele egy cápa a sós vízből?

– Volt már rá példa, hogy felúszott a torkolattól. Az élelem egyenesen a torkába pottyant. Ugyan, miért állna odébb?

– Elképesztő! De félre a mókát. Egy hétig ingyen ehetsz az összes kocsmában – vigyorgott rá a lótolvaj. Elvette a kupát reszkető ujjai közül – Sokáig fognak még erről a napról beszélni a városban.

– Köszönöm. Csaknem megfagytam odalent. A bor nagyon jólesett. Fabio merre jár?

– Már bent van a városban. Megmentett egy lányt, most ott kuporog az ágya mellett. Halálosan beleszeretett. Talán még dolgozni is hajlandó lesz a kis nő kedvéért. Vége a szép életünknek – vonta meg a vállát szomorkásan Lionel.

– Ezt nem mondod komolyan. Fabio szerelmes lett?

– Elég volt megpillantania a lány igéző tekintetét, máris a rózsákról kezdett hebegni, amiket a hegyekben látott. A lány épp, hogy megmenekült a halál torkából, máris egy újabb kelepcébe esett. Na, gyere. Keresünk valami szállást, ahol kipihenheted magadat.

Egy istállóban húzták meg magukat. Lionel élelem után járt a piacokon, az ikrek pedig körülnéztek a sikátorokban. Csak Ole maradt, hogy vigyázza a fiú álmát. Hamarosan azonban ő is mélyen aludt mellette.

...Végigsétált a gondosan nyírt gyepen. Feje felett rikító tollazatú madarak gubbasztottak, aranypettyes szemük lopva kísérté végig a kerteken. Émelyítően édes virágillat terjengett a levegőben. Egy kőfalhoz ért. Úgy tűnt, itt vége a pompás kertek végtelen sorának, amikor az egyik kő megmozdult az ujjai alatt. A hatalmas fal lassan kettévált, mögüle szürkés köd gomolygott elő. Belépett a hűvös párába. Nem sokat látott. Vakon tapogatózott előre, amikor halk beszédre lett figyelmes. Egy nő és egy férfi hangját vélte felfedezni. Bármerre fordult, mindenhol hallotta a dallamos, idegen nyelvű beszédet. Aztán lassan eloszlott a köd. Még látta a távolodó alakokat, és hogy a férfi óvón öleli át a lebegő léptekkel haladó asszonyt. Futni kezdett utánuk. Úgy tűnt, időtlen idők óta rohan az elenyésző pár után. Végül kimerülten leroskadott az egyik fa tövébe. Az égen egyetlen felhő sem volt. Felemelte könnyáztatta arcát a nap felé... Ekkor meglátta a madarat. Először egészen apró pont volt csak, de ahogy egyre közeledett, úgy nőtt az alakja. Sohasem látott még elegánsabb röptű ragadozót. Szinte meg sem mozdította a szárnyát, úgy vitorlázott a tengerhez hasonló égen. Aztán úgy tűnt, észrevett a messzeségben valamit, mert irányt váltott és zuhanni kezdett. De soha nem ért le a földre. Abban a pózban tűnt el a szeme elől...

Csuoimvizesen ébredt. Önkéntelenül is felemelte a fejét, de csak a legyekről hemzsegető gerendákat látta. Leakasztotta nyakából a medált és remegő ujjakkal megfordította. A kis karcolat az álombeli madarat ábrázolta. Ököibe szorította a kezét. Aztán felkelt. Csendben összeszedte a ruháit, majd miután felöltözött, lekuporodott Ole mellé. Az óriás békésen aludt. Nem volt szíve megzavarni az álmát, mely szemmel láthatóan nyugodt volt. Így mielőtt elhagyta volna a szegényes szállást, belevészte az egyik gerendába az álombeli madár körvonalait. Nesztelen léptekkel sétált ki az istállóból. Tudta, mi a dolga: meg kellett keresnie Pell kocsmáját.

Átvergődött a szűk utcácskákon. Nem volt hozzászokva ekkora tömeghez, odahaza minden tágas és szellős volt. Falak híján csak a képzelete szabott gátat, ha kísértált a tengerpartra és a végtelenbe vesző, nagy kékséget fürkészte, itt viszont az orránál sem látott tovább. A házak annyira egymásra épültek, hogy az eget is eltakarták előle. Monoton zsongás szűrődött ki a lezárt ablaktáblák mögül, mintha ezernyi méhraj zsidongott volna a falak közt. Némely ablak elé hosszú köteleket feszítettek ki, melyekről tarka rongyok szórtak hús permetet a járókelőkre. Csizmája ütemesen kopogott a kövekkel kirakott girbegurba úton. Takard egyik este mesélt neki a 30 évvel azelőtti nagy járványról, amikor Krynem lakosságának alig fele menekült meg. Akkor még földutak voltak szerte a városban. Patkányok ezrei rohagáltak az utcákon, a kóbor állatok feltúrták a szemétdödröket és a házakba is bemerészkedtek. Akkor a helytartóság elrendelte, hogy a környező hegyekből követ hozzanak és fedjék le az utcákat. Öt évig tartó megfeszített munkával alakították ki Krynem mai arculatát. A pusztító betegségek azóta a fehér falakon kívül rekedtek. Később egyre több város követte az óriás testvér példáját. Amíg Midek ezen töprengett, észrevétlen kiért a keskeny kis utcából.

Minden átmenet nélkül nyüzsgő, folytonosan lüktető színes forgatagban találta magát. Tágra nyílt szemmel bámulta a hullámozó sokaságot. Az emberek bolondos nótákat daloltak és nevetve sétáltak el mellette. A kellemesen hűs szellő meglepette a házak ajtajai felett függő cégtáblákat. Midek mosolyogva ismerte fel a kovács és a cipész hivalkodó réztábláit, hisz ilyeneket a falujában is látott már. Néhány táblán nem mulatságos jelenetek, hanem szépen vésett betűk hirdették a tulajdonos foglalkozását. Elindult hát a város szíve felé.

Az egyik kapualjban lovakat kínáltak a járókelőknek. Szegény párok nyugtalanul forgatták a fejüket, valahányszor egy-egy érdeklődő túlságosan közel lépett hozzájuk. Az árusok egymást túlkiabálva igyekeztek odacsodítani a vevőket. Midek gyorsan továbbment, az állatokból áradó félelem összeszorította a szívét. A következő sarkon rongyokba burkolt, barna bőrű asszony kapta el a karját. Fekete szeme lázasan csillogott. Piros kendő fedte hollőfekete haját.

– Gyere velem. Megmondom a jövődet, ha adsz egy rézpénzt. Három gyermekem vár éhesen otthon – kárálta elfúló hangon.

– Mióta állsz itt kint? – kérdezte Midek halkán és felemelte az asszony állát.

– Hajnal óta – felelte a nő és lesütötte a szemét. Midek szó nélkül elindult utána.

Koszorú kis nyomortanyához értek. Krynem sötét arca, amit igyekezett eltakarni a városba látogató nemesek elől. Átsétáltak egy alacsony folyosón. Mideknek szinte kétrét kellett görnyednie, hogy átférjen. Végül megérkeztek egy ócska szobához. Szakadozott függöny lógott a nyitott ajtó előtt. Bentről gyereksírás hallatszott. A nő előrement. A szobácskában meglepő rend fogadta őket. Az asszony igazat mondott. Valóban három rongyos, de tiszta gyermek üldögélt a szalmazsákon. Egyikük kezében megkopott falovacskát. A meggyötört arcú nő elmosolyodott.

– Ülj le ide, az egyetlen székre, én majd térdelek. A fiaim jó gyerekek, nem fognak zavarni minket.

Midek félretette a mandolint, majd természetes mozdulattal levette fejéről a kék sapkát. Szőke fürtjei vidáman hullottak a homlokába. Egy pillanatra egymásra néztek. Midek arcán zavar suhant át, amiért megfedkezett az óvatosságról, de az asszony nyugodt szemmel figyelte. Aztán kezébe vette a tenyerét és szóltanul szemlélte egy ideig. Amikor újra felemelte a fejét, arcán tisztelettel vegyes félelem jelent meg.

– Roddie, vidd ki a kicsiket játszani – fordult hátra. Hat év körüli fia komolyan bólintott. Tudta már, mi következik. Sokszor látta, ahogy az anyja megszabadult a ruháitól és vendégét a szalmazsákhöz vezette. De most egészen más történt. Az asszony halk zokogással borult a porlepte csizmák elé és átölelte Midek lábát. A fiú rémülten kapott a nő után és felsegítette a földről. Lassan, nagyon lassan nyerte csak vissza önuralmát az asszony. Midek keresett egy korsót és vizet töltött belé. Ám a nő ahelyett, hogy megitta volna a vizet, belemártotta az ujját. Apró jeleket rajzolt a fiatalember tiszta homlokára, majd az egész arcára.

– Igaza volt az öregembernek – suttozta az asszony réveteg mosollyal az arcán. – Néhány napja odajött hozzám. Addig sohasem láttam még itt, a város nyomornegyedében. Azt mondta: Jönni fog egy ifjú. Segíts neki. Segíts, hogy elindulhasson a végzete felé. Tudni fogod, ki lesz az. Adott egy kis pénzt, így a fiaim aznap meleg ételt ettek.

– Mit jelentsen ez? Kérlek, beszélj világosabban. Egy homályos jóslatot már kaptam.

– Óvakodj Észak kutyáitól. A vesztedet okozhatják. A sorsodat ugyan nem kerülheted el, hiszen azt az istenek jelölték ki neked, de késleltetheted a találkozást.

– Arra a személyre gondolsz, akit meg kell mentenem?

– Igen. Most még nem vagy elég erős, hogy teljesítsd a feladatodat. Ha most találkozna, megölne.

– Ki az? Te biztosan tudod. Látom a szemedben.

– Nem mondhatom el, uram. Megtiltották az égiek.

Midek meghökkenten kapta fel a fejét.

– Ne urazz engem. Nézz rám, egy senki vagyok. Nincs egyebem, mint ez a ruha és a mandolin, amin még játszani sem tudok. Azonkívül azt sem tudom, hol fogom az éjszakát tölteni.

– Nem vagy te vándor, sem dalnok, de még halász sem. Idővel úgyis rájössz... Uram.

Midek bosszúsan csóválta meg a fejét. Úgy látszott, a nő mindenáron ragaszkodik ehhez a megszólításhoz. Ám legyen. Csak árulja el, mi vár rá.

– Krynem most még idegennek tart. Olyan, akár egy szeszélyes asszony. Magához édesgeti a férfit, aztán kacagva eldobja. De egy nap ez a büszke város éppen úgy fog előtte térdelni, ahogy most én teszem. Emlékezz akkor majd rám.

Felkelt a porból és esetenül meghajolt előtte. Midek szétnyitotta a remegő ujjakat és beletette a rézpénzek felét. A nő ajkai hangtalanul mozogtak. Áldást mondott-e, vagy köszönetet, a fiú nem tudta. Sötétedett. Lehajtott fejjel ballagott ki a szegények negyedéből, mely élesen elütött Krynem többi részének pompájától. Akár egy külön világ.

Az egyik utcácskából négy kapatos legény bóklászott elő. Harsányan daloltak valami katonanótát a züllött utcalányokról. Midek a nyomukba szegődött. Mint az később kiderült, ők is Pellhez igyekeztek. Egy alacsony kőház felé tartottak. A kerek ablakokból gyér világítás szűrődött ki. Valahányszor benyitott valaki, az ajtó fölé akasztott csengő harsányan felcsendült. A fiú várt egy kicsit, aztán ahogy a jókedvű társaság eltűnt a kocsmában, előlépett a fal takarásából. Határozott mozdulattal nyitott be. Élénk láрма és olyan pipafüst fogadta, hogy elfutotta szemét a könny. Nagyon sokan voltak odabent, férfiak, nők, vegyesen. Sokaknak feltűnt az ismeretlen jövevény. Egyre többen gyűltek köré. Kíváncsian nézték, amint odasétált az egyik megüresedett asztalhoz. Nemsokára felbukkant egy fiatal, kék szoknyás lány és egy nagy korsó bort hozott neki. Midek megrázta a fejét.

– Nem hiszem, hogy van nálam ennyi pénz – mondta és vissza akarta adni a korsót. De a lány csak nevetett. Végül kedvesen odahajolt hozzá.

– Látszik, hogy csak most jöttél a városba. Ma mindenki ingyen iszik. A kocsmáros megnősült. Feleségül vette Randon özvegyét – sügta jelentőségteljesen, majd ringó csípővel távozott.

Mideknek fogalma sem volt arról, ki lehet Randon. Egy ideig nézegette a korsót. Úgy festett, mint aki vár, hogy gonosz tréfaként továtűnjön előle a jelenés, végül aztán egy hajtásra kiitta. A körülötte állók közül néhányan tapsolni kezdtek. Bizonyára ezt nem nézték ki belőle. Igazán bámulatra méltó mutatvány volt. Köré telepedtek. Egy vörösesbarna hajú nő mély,

búgó hangon felnevetett és lekapta Midek sapkáját. Megbabonázva bámulta az aranszőke fürtöket, aztán magához húzta és szájon csókolta.

– Honnan jössz, fiú? – kérdezte egy feketeszakállas férfi, aki aztán nagyot csapott a mellette elhaladó nő gömbölyű fenekére.

– Délről – felelte Midek. Hirtelen megszédült, alig evett aznap valamit. Megkapaszkodott az asztal szélében.

– Mikor ettél utoljára? – szólt hozzá nyájasan egy teltkarcsú szépség és végigsimította a fiú elkomorult arcát.

– Reggel.

– Ó, szegénykém. Hozzatok az aranyhajúnak valami harapnivalót! – kiáltotta hirtelen és összecsapta a kezét.

– Alig néhány rézpénzem van. Köszönöm, de semmi kedvem az utcára kerülni emiatt. – tiltakozott Midek.

– Sose aggódj. Legfeljebb megdolgozol érte. Igaz, Pell? – fordult a nő a szakállas férfihez. – Drágám, ebből a fiúból remek felszolgáló válna – kacagott fel édesen.

Midek ránézett a mosolygó férfire. Maga a kocsmáros ült vele szemben. Megragadta erős, tömzsi karját és megrázta. Ez a gesztus aztán megtette a hatását.

– Na, fiam. Ma nem csak az italra, hanem a vacsorára is a vendégem vagy – csapott az asztalra vidáman a kocsmáros. – Ha beállsz hozzám, jobb, ha rögtön elmondok mindent. Keményen kell dolgoznod, de látom ehhez megvan mindened. Nincs lazsálás. Hajnalig talpon kell lenned, ahogy a többieknek. Bírni fogod? – tapogatta meg a fiú domborodó izmait. – Hetente egyszer, pedig azt csinálsz, amit akarsz.

– Köszönöm, kocsmáros uram. Egy jóbarátod mondta, hogy téged keresselek. Azt mondta, neked van a legjobb borod egész Krynneben.

– Rosszul tudta. Az egész Kontinensen – felelte hahotázva a férfi. A többiek vele nevettek – Na, és ki volt az a jótét lélek?

– Takard a neve.

Pell szemöldöke egy pillanatra megrándult. Egyedül hagyták őket. Elgondolkodva nézte a fiú várakozással teli arcát.

– A fiai nem üdvözöltek? – kérdezte megváltozott hangon. Midek rögtön tudta, mit jelent ez.

– A fiai nem élnek már. Ahogy a felesége sem – felelte csendesen. Tekintetük összekapcsolódott. Aztán Pell vonásai megenyhültek. Megveregette Midek vállát.

– A legjobb barátom volt. Nem láttam azóta, hogy elhagyta a várost. De sokat tudok róla. Amikor utoljára láttad, jól nézett ki?

– Igen. De nagyon sokat iszik.

– Én is innék a helyében. Annyi szenvedés után ez az egyetlen dolog, ami még örömet szerez neki. Hogy hívnak, fiú? Hiszen még a nevedet sem tudom.

– Midek vagyok, Spatterdamból jöttem. Takard vendégül látott néhány napig. Elfogadom az állást. Sok mindenhez értek. Írok és olvasok a közös nyelven. Az állatokkal is jól bánok.

– Ezt majd később megbeszéljük. Itt a vacsora. Egyél. – kelt fel az asztal mellől a kocsmáros. Rátette a kezét a fiú széles vállára. A vendégek elhalkultak. Mindenki őket figyelte. – Barátaim! Ismerjétek meg az új legényemet. Ennek a derék ifjúnak fogjátok holnaptól a kéréseiteket eldalolni. Isten hozott, Spatterdami Midek, Krynem legjobb kocsmájában!

Koccintottak az egészségére. Pell a mellette álló nőre pillantott, aztán Midekre.

– Ez a gyönyörű asszony pedig a feleségem. Anyád helyett anyád lesz, kérhetsz tőle bármit, de ágyba nem viheted. Akad itt elég szép lány – folytatta kacagva és megölelte a vörös hajú nőt. – Mulassunk hát, barátaim. Messze még a holnap!

6. FEJEZET

CALAPTERYX

– Föld! Föld! – Az integető fiatal katona éles kiáltására mindenki a fedélzetre sietett. Harsány üdvölgéssel üdvözölték a magasban köröző halászmadarakat, a szárazföld hírnökeit. A hadvezérek elfojtott mosollyal nézték katonáikat, akik tánclépésben futkostak a szűkös deszkákon. Barnára sült arcukon gyermeki boldogság ragyogott.

Két és fél hete hánykolódtak már a viharos hullámokon, többeket nagyon legyengített a lázas betegség, ami röviddel azután ütötte fel a fejét, hogy tengerre szálltak. De most még a lábadozók is a fedélzeten tolongtak. Dessaille hátrafordult. A lovakat szállító hajón is hasonló ünnep kezdődött. Landon mellette állt, szeme szokatlan derűvel csillogott. Fekete haja lobogott a sós illatú szélben. Felemelte a jobb karját. A napfény beleharapott a köpenyét rögzítő arany nőalakba, ami ezerszínű szikrákat szórt szét, majd végigsiklott a rettentő dárda hegyén.

– Az öbölben vagyunk. Északi hajó, Lardan hercegé óta nem kötött ki ezen a helyen. A küldötteim a sziget másik oldalán értek partot. Amint lehorgonyozunk, Dessaille kapitány veszi át a parancsnokságot. – Landon végighordozta jeges pillantását a néma csendben álló embereken. Várt egy kicsit, aztán folytatta.

– A quercusok alapvetően békés nép. Nem elpusztítani akarjuk őket, csak az országukat akarjuk a Kontinenshez csatolni. Kereskedelmi célokból kell a sziget Északnak. Ezért aki megöl akár egyetlen bennszülöttet is, súlyos büntetésre számíthat. Néhányan külön feladatot fognak kapni, ezeket a katonákat a kapitány fogja kijelölni. – Ránézett a mellette álló férfire. Az északi kapitány meghajolt, majd előrelépett.

– Tökéletesen végrehajtott partraszállást akarok. Remélem, nem veszett kárba az a több hónap, ami révén az gárdisták is jelen lehetnek ezen a dicső napon. Calapteryx királya nem bánt ellenségesen a követekkel. Ezért mi is csak a legvégső esetben fogunk erőszakot alkalmazni. Készüljetek!

Landon herceg ekkor messzire hajította a dárdáját. A halálos fegyver halk surrogás kíséretében röppent a partok felé, majd rezegve megállapodott az egyik homokdombban. Kitörő örömujjongás fogadta.

A katonák egy emberként tisztelegtek uraiknak, aztán fegyelmezett sorokban elhagyták a fedélzetet. Landon leánykolt a szemét a tűző nap elől.

– Richard, attól tartok, a bácsikám kérése zavargást fog okozni a quercusok között – szólt tűnődve.

– Nagyon valószínű, uram. Ha békésen nem tudjuk teljesíteni, majd megy karddal. Háromszáz katonám van. Vérszomjasak, mint a farkasok – felelte csendesén a férfi. Tekintete a lassan előbukkanó sárgás partot fürkészte. Hatalmas fák lengték feléjük súlyos koronájukat, rikító színekben pompázó madarak repkedtek az alacsony bokrok között. Ettől eltekintve a parton nem volt nyoma életnek. Mintha némán készülődött volna valami.

– Nem tetszik ez nekem, herceg úr. Túlságosan csendes minden. A halál bármelyik fa mögül leselkedhet ránk.

– A leírások szerint nagyapámat is ugyanez a kép fogadta. Aztán a bennszülöttek szinte ölben vitték örömkben a királyuk elé. A mi esetünkben, persze, ez a rítus elmarad.

Dessaille kapitány nevetni kezdett. Rövidesen a herceg is csatlakozott hozzá. Erőtéljes kacajuk azután is a fényesre súrolt fedélzet felett lebegett, miután ők már régen elhagyták.

A lovak szilaj vágásban robogtak végig a parton. Lebegő sörényük vadul csapkodta gőzölgő testüket. Sokáig futottak, szinte megrészesültek a szabadság mámorító érzésétől. A katonák felöltötték harci vértjeiket, mialatt rabszolgák serege sürgölődött körülöttük a vizestömlőkkel. Aztán kürtző harsant fel a tömegből. Landon herceg ünnepélyesen felemelte súlyos kardját. Arca kipirult a feladat nagyságától, kék szemében büszke láng lobogott.

– Apám emlékének szentelem ezt a hadjáratot! – kiáltotta, aztán két marokra fogta a kardot és belevágott a mellette álló faóriásba. Pontosan háromszor. – Ettől a perctől kezdve Calapteryx Észak tulajdona. Minden java, összes élőlénye az új helytartóságot, ezáltal Északot illeti!

– Itt vannak – suttogta egy fák közt megbúvó riadt leány, és a kezébe temette az arcát.

Néma csend honolt. Amerre elhaladtak a katonák, vádló tekinteteket éreztek a hátukban. Az erdő figyelte őket. Élt, lélegzett, és ha a lábai nem lettek volna az életet adó föld testéhez rögzítve, bizonyára utánuk indult volna. Így csak ezernyi szemével követte az északi hadtestet. A katonák egyre beljebb hatoltak az ismeretlen területre. Landon egyenes derékkal ült óriási természetű hátságán. Az állat megérezte az erdő fái közül áradó nyugalanságot, és jobbra-balra forgatta a fejét. Időnként felhorkant,

figyelmeztette a gazdáját, akit a világon mindennél jobban szeretett. Talán mert ugyanolyan volt, mint ő: kegyetlen és határozott. Dessaille lova, hasonló gondoktól gyötört, szeretett volna kitörni a lassú menetből, de ura vasmarokkal tartotta. Kis idő múlva ritkulni kezdett a nyomasztóan csendes erdő, és nyílt területen, talán szántóföldön haladtak keresztül, bár munkának nyoma sem volt a talajon. Gyümölcstől roskadó alacsony fák álltak szabályos rendben a poros út mentén. Vöröslő termésük azonban elhajolt a katonák mohó kezei elől. Elvarázsolt erdő, gondolták rémülten.

Újabb erdőrész következett. Néhány emelkedő után pedig, akár egy gyönyörű álomban, előtűnt a város. Először azt hitték, lángol a házak teteje, de ahogy közelebb értek, meglátták a vastag aranybevonatot. A köveken sárga folyamként terült szét az arany. Ámuló szemük előtt korábban sohasem látott pompa bontakozott ki. De mint az erdő, a város is lakatlannak tűnt. Csak a langymeleg szellő fűtyült a házak között. A katonák szétszéledtek, de ahelyett, hogy feldúlták volna a csendesen álló házakat, ünnepélyes méltósággal sétáltak el mellettük. A kör alakú főtérre virágkoszorúk hevertek egy elszáradt fa körül. Ágának csonkjai könyörögve emelkedtek a kéklő égbolt felé. A virágok még egészen frissek voltak, mintha azok, akik idehozták őket, csak nemrég hagyták volna el a teret. Az alvezérek a katonák mellett maradtak, míg Landon és Dessaille, két másik katona kíséretében, továbblovagolt. A herceg elmosolyodott. Egy tó csillant meg előttük, a fák takarásában. S lám, a quercusok népe ott térdelt a tó partján. Behunyta szemmel énekeltek. Kicsik, öregek, férfiak, nők. Feltartott karjuk, mint megannyi inda, lebegett a fejük felett. Ujjaik leveleket utánoztak, ahogy a vihar szaggatja őket. Aztán egyszerre elhallgattak. Magas, élemedett korú férfi emelkedett fel a tömegből és botjára támaszkodva elindult a lovasok felé. A többiek a parton maradtak. Az idős ember őszülő fűrtjeit levélkoszorú díszítette, karjait aranykarikák. Felemelt fővel jött, csak akkor hajolt meg, amikor a két vezér elé ért.

– Észak hercege! Eljöttél hát, hogy rabszolgasorba taszítsd a népemet.
– Tisztán és érthetően beszélt a közös nyelvet. Landon szoborszerű arccal nézte Calapteryx királyát. Az idős uralkodó folytatta. – Mind itt vagyunk. Tudom, hogy nem téríthetlek el a szándékodtól, tudom, hogy hiába könyörögnék. Nem akarok vérontást. Fegyvert sosem használunk, megtiltották az isteneink. Önként adom hát kezedbe országom jogarát, e színarany faágat. – Barna arca megrándult, miközben kimondta a sorsdöntő szavakat.

– A katonáim elfáradtak. Örömmel venném, ha ételt és italt adnál nekik. Nem bántom a népedet. Úgy élhetnek továbbra is, ahogy eddig tettétek. Észak csupán figyelni fog. Hamarosan idejönnek az új helytartók és az

első telepések. Távol a várostól telepednek le, tekintettel a ti furcsa szokásaitokra – felelte Landon lassan, szótagolva, hogy a király pontosan megértse mindent.

– Az életünk már soha többé nem lesz ugyanolyan, ezt jól tudjuk. De nincs más választásunk.

– Ez igaz – mosolyodott el a fiatal uralkodó. Mosolya olyan volt, akár egy jóllakott ragadozóé. – Nagyon bölcs vagy, Calapteryx királya. Tartsd meg a jogart. Az országod már anélkül is az enyém.

– Ha megengeded, uram, visszamennénk a városba, hogy méltóképpen vendégeljünk meg titeket... – Szavaiba velőtrázó kiáltás hasított a szótlanul térdeplő emberek köréből. Egy asszony rogyott össze, oldalán széles vágás tátongott, melyből lüktetve spriccelt elő a vér. Iszonyodva nézték a haláltusáját. Nem tartott sokáig. Még Dessaille is elfehéredett. Nem értette, mi történt. De a király igen. Megragadta Landon lovának kötőfékét és könyörgő tekintettel fordult oda hozzá.

– A katonáid a városban vannak?

– Igen. De meghagytam, hogy nem nyúlhatnak semmihez a házakon belül. – Landon elképedve nézte a halott asszonyt.

– Nem az értékekről van szó, hanem a fákról. Nyilván tüzet akarnak rakni. Ő... meghalt, mert kivágták a fáját – folytatta remegő hangon az öreg király.

– Richard! Menj, mondd meg nekik. Egyetlen fához sem érhetnek a katonáid.

Az északi kapitány elvágtatott, csupán szürkén gomolygó porfelhő maradt utána. Az ifjú herceg hamarosan visszanyerte a hidegvérét.

– Néhány napig itt maradunk a szigeten. A készleteink kimerültek. Hosszú volt ez a tengeri út. Ugye, hallottál a Fekete Nagyúrról?

A quercus elborzadva bólintott. Landon elégedetten nyugtázta a reakcióját.

– Most a nevelőapám kérését tolmácsolom. Nem is kérés, hanem egyértelmű parancs. Válassz ki egy lánykát, akit még nem érintett férfi. Magunkkal visszük Északra.

– Északra – motyogta ijedten a férfi. Könyörgő kifejezés jelent meg fekete szemében. – Abba belehal. Ha elszakad a sziget földjétől, abba biztosan belehal.

– Gondoltam erre. Ha megvan a lány, mutasd meg a fát, ami hozzá tartozik. Elegendő földet fogunk kiemelni, hogy ezt elkerüljük. Érthetően fogalmaztam?

– Úgy lesz, ahogy parancsolod, herceg úr – hajtotta meg ősz fejét a király. Intésére lassan megindultak az emberek. Vissza a városba, amely már nem volt az övék. Ezt jól tudták. Észak kinyújtotta értük vértől

szennyezett kezét, hogy elvegye tőlük a hazájukat. A jövőjüket. Az életüket.

Az indulás előestéjén a quercusok szokatlan ünnepet tartottak. A katonák kíváncsian nézték a készülődést. A barna bőrű, izmos férfiak virágokat rendezgettek a téren álló kiszáradt fa körül, míg az asszonyok börtömlőket töltöttek meg vízzel. Az egyik kunyhót lezárták és többen őrizték. Bentről lágy ének hangjai szűrődtek ki. Mintha egy nagyon fiatal nő énekelt volna. Tüzek gyulladtak fel a város különböző pontjain, melyeket körbeültek a gyerekek. Nyakukban vörös bogycsokból font füzér lógott. A felnőttek a téren gyülekeztek. Landon és Dessaille letelepedett az egyik emelvényre, hogy onnan nézzék a szertartást. Amint a búcsúzó nap sugarai elérték a facsonk megmaradt ágát, gongütés remegtette meg a felforrósodott levegőt. Az asszonyok füstölőket gyújtottak és körbeálltak. Édes illat terjengett a füledt légben. Az eddig őrzött házikő ajtaja feltárult. Hófehér ruhába öltözött leány jelent meg a sötét nyílásban. Hosszú, fekete haja bársonyos csigákban hullott hátra egészen a derekáig. Szemét felnagyította a rituális festés. Széttárta ujjait, majd lassú, ringó léptekkel elindult a lobogó tüzek irányába. Nagyon fiatal volt még. Vékony karjain indák tekeregtek, csakúgy mint csupasz lábain. Az északi katonák megbabonázva nézték a bájos jelenséget. A férfiak dobolni kezdtek. A lányka sorra odalépett a térdepelő gyerekekhez, akik nyakába akasztották a füzéreiket. Hamarosan tekintélyes súly lógott rajta, de úgy tűnt, észre sem veszi. Mintha álomban mozgott volna. Landon tudta egyedül, milyen szertartás ez. Calapteryx királya elmondta, hogy így búcsúztatják a holtakat. Két ember cipeli végig a feldíszített holttestet a városon, hogy mindenki búcsút vehessen tőle. De ez most más volt. Itt élőtlől búcsúztak. A fiatal herceg szívét szokatlan, ismeretlen érzés kerítette a hatalmába. Még csak nem is sejtette a létezését. Rájött, hogy nem akarja elszakítani a lánykát azoktól, akiket szeret, és legszívesebben felkiáltott volna, hogy hagyják abba. És bizonyára meg is tette volna, ha nincs mögötte gyámja szelleme. Két akarat viaskodott benne. A gyermeki szeretet, amit nevelője iránt érzett, a feltétlen engedelmesség, és az önálló döntés, ami a szíve mélyéről fakadt. Végül erőt vett magán. Észak ura nem hallgathat hirtelen támadt szeszélyeire. Ha ezzel örömet szerezhet nevelőapjának, akkor bármi áron teljesíti a kérését. Jóképp vonásai megkeményedtek. Kék szemében hűvös önuralom jelent meg, amely elsöpörte az együttérzés utolsó szikráit is. Közben a lányka odaért a bálványhoz. Az asszonyok körbeállták és énekelve levették nyakáról a súlyos füzéreket. Egyikük koszorúba fonta csillogó hajkoronáját és halványzöld levelekkel tűzdelte tele. Amikor elkészült, átvezette az emelvényre a láthatóan sápadt

gyermeket, majd hajbókolva otthagya őt. A lány letérdelt a két északi úr előtt és csókkal illette a csizmájukat. Az öreg király odalépett hozzá és a karjába vonta. Mindenki elhallgatott.

– Ő a lányom, herceg úr. A neve Soldanella. Háromszor kelt már fel a hold azóta, hogy asszony lett belőle. Nem ismert még férfit, de remélem, egy nap visszatér ide, hogy egybekeljen azzal, akit az istenek majd megmutatnak neki egy éjjel. A fácskát meg fogjátok találni, szalaggal díszítettük fel. A város határában áll. A hajóitokra felhordtuk az élelmet, amire a visszaúton szükségetek lesz. A tömlők tele friss vízzel. A fácska nem száradhat ki, mert akkor meghal a gyermek is. Mi most visszamegyünk a tó partjára, hogy az indulásig hátralévő időt imádkozással töltsük. – Megölelte a lányát, aztán szó nélkül megfordult, és anélkül, hogy egyszer is hátranézett volna, népe élén elhagyta a várost. Dessaille visszavitte a minden ízében remegő lánykát a kis házikóba. Gondosan ellenőrizte, hogy máshol nincs-e kijárata, majd két katonáját az ajtó előtt hagyta.

Eljött a reggel. Derengő fényben ringatózott a két északi hajó a kékes hullámokon. Hajbókoló katonák álltak a pallók két oldalán. Vékony homokréteggel szórták fel az utat, amerre a lányka elhaladt. Landon az emelvényről nézte őket. Ezüstös köpenye lustán fodrozódott a vállán a csípős hajnali szélben. A gyermek halkan felsóhajtott, amikor meglátta a ketrecet. Aljában ott állt a homok, azon egy szalmazsák és egy szék a rácshoz rögzítve. A sarokban pedig, kövér földlabdával gyökere körül, a kis fa. A virágfüzerek már elfonnyadtak vékonyka ágain. A szögletes tákolmány tetejét ponyva védte a napsütés és az eső ellen. Dessaille szokatlanul kedvesen szólt a lányhoz, miután az belépett a rácsozott ajtón.

– Mindig lesz itt valaki. Máshogyan nem tudtuk megoldani az utaztatást. Ha megérkezünk Északra, meglátjuk, mit tehetünk. Légy erős, hogy túléljed a tengert és megláthasd a Kontinens szívét. – Otthagya a gyermeket. A lányka a rácshoz szorította az arcát és tágra nyílt szemmel nézte a lassan eltűnő partot. Hamarosan már csak a mindent felfaló hullámokat látta. Elcsukló zokogással hanyatlott a takaróval fedett zsákra.

Fargia forrón megölelte nevelt fiát, mikor belépett a toronyszobába. Végigsimított a kipirult arcon. Landon belevetette magát a nagyúr öblös székébe.

– Sima utunk volt, bácsikám. Itt a lány, ahogy kérted. Elhoztam vele a sziget egy darabját. Két jó lovamat kellett otthagynom, hogy elférjen az a temérdek föld a hajón.

– Sokáig fogják az emberek emlegetni ezt a hadjáratot, fiam. Az első Észak történetében, ahol nem fegyverrel szereztek földet. Büszke vagyok rád, Landon. Valéria epekedve vár a szobádban.

Landon arcán kaján mosoly jelent meg.

– Ha tényleg úgy van, ahogy mondod, hatalmas lakomát csapunk – válaszolta kacagva. Erőteljes léptekkel indult a súlyos ajtószárnyak felé. A nagyúr szeretettel nézte őt. Amint az ifjú elhagyta a komor szobát, elővette a kártyáit. Bort töltött a korsóba és újabb fát dobott a tűzre. Halk nyögés hallatszott a szomszédos kamrából. Egy szerencsétlen munkás vergődött az eltéphetetlen láncok foglyaként. Fargia átsétált hozzá és csapzott hajánál fogva megemelte a fejét. A szerencsétlen eszelős tekintettel meredt rá. Ahhoz sem volt ereje, hogy megszólaljon. Karjai groteszk módon kitekeredtek, ahogy a falhoz láncolták, lábai alig érték a vérrel pettyezett kőpadlót.

– Csak nyugalom. Pár percig pihenhetsz, aztán folytatjuk. Bárhogy ellenkezel, elmondod majd, mit pusmognak a faluban – suttogta Fargia az izzadságtól fénylő arcba. A férfi remegni kezdett. A nagyúr letörölgette kezéről a vért, aztán gyors mozdulatokkal kirakta a bonyolult kártyaformát. Rövid ideig nézte a hófehér lapokat, aztán a középsőt kissé eltolta a többitől. Tollat vett a kezébe és várt. Csakhamar lecsukódott a szeme, ajkát különös dallam hagyta el. Ujjai sebesen vezették a tollat, amíg ki nem fogyott a tinta. Hogy a kezét szellemkéz irányította-e, vagy borzongató tehetsége a megfoghatatlan iránt, arra hiába is keresnénk a választ. Az üres lapon nemsokára megjelent egy lovas. Szakadék szélén állt. A következő lapon már a szirt szélén feküdt, lova eltűnt a fák között. A harmadik lapon pedig egy újabb alak körvonala tűnt fel, a szakadék túloldalán. Jobbjában íjat tartott. Az ifjú kinyújtotta kezét a a túlparton heverő alak felé.

Fargia dermedten bámulta a három kártyalapot. Végül felemelte a negyediket is. A toll sebesen mozogni kezdett Komor fekete férfi tűnt elő a lapon. Arcát csuklya árnyékolta. Lassan közeledett. Kezében tör villant, majd hátralökte a vonásait takaró fejfedőt. A Halál kérlelhetetlen ura volt az. Fargia lesöpörte a kártyákat a földre. Hosszú élete során először remegtette meg köszívét a félelem. Veszélyben van. Gondosan felépített világát külső erők fenyegetik. Mi lehet az, amiről még ő sem tud? Újabb nyögés hallatszott a kínok kamrájából. Talán a szellemek válasz adhatnak a kérdésre. Töprengve indult vissza az áldozatához.

7. FEJEZET

LÁZADÓK

– Már egész tűrhetően játszol. Nyáron akár indulhatsz az évenkénti Dalnokversenyen.

– Szeretnéd, ha abbahagynám, ugye? – Midek felnevetett. Szobatársa lekuporodott mellé a kőfal tetejére. Alig pirkadt még. Midek lerakta a hangszert az öléből. Barátja álmos szemmel nézett rá.

– Megint álmodtál? – kérdezte, és figyelmesen tanulmányozta a fiú arcát.

– Nem hagynak nyugodni. El kell mennem az álomfejtőkhöz – felelte Midek.

Egy hónapja ismerték egymást. Stanley váltótársa megbetegedett, aztán otthagyta a kocsmát. Midek épp jókor érkezett. A kedves déli fiú azonnal életreszóló barátságot kötött a közel harminc éves, fiatalos szakáccsal. Stanley feltétel nélkül megbízott benne, elmesélte, hogyan jött Krynnembe tíz évvel ezelőtt a rabszolgaszigetről. Kisgyermek volt, amikor anyjával együtt megvásárolta egy gazdag földesúr. Kegyetlenül bánt velük, részegen hasba rúgta viselő anyját, aki pedig a gyermekét hordta. A magzat is és a nő is belehalt abba a rúgásba. Őt magát megedzették az évek, de egyre csak a bosszú éltette. Fogcsikorgatva küzdött az életben maradásért. Nem törte meg sem a korbács, sem az éhezés. Egyszer bezárták húsz patkány közé, mert elette a disznók elől a földre szórt kenyeret. Csúnyán összemarták, de mire napokkal később kiengedték, egy rágcsáló sem élt már.

Tizennyolc éves volt, amikor eszméletlenülre verték, mert törött karral nem akart vizet húzni. Azon az éjjelen megölte a gazdáját. De még előtte kiszedte belőle, ki volt az apja. Egy magasrangú északi katona, ez volt az utolsó, amit a gazember mondani tudott péppé vert szájával. Utána hónapokig bujdosott, mígnem elvetődött a Sever tóhoz. Egy évig dolgozott Doras barátságos szigetén, immár a saját szabad akaratából, aztán gyötrő emlékeitől végre megszabadulva, új életet kezdhett. Az ottani borbély eltüntette combjáról a bélyeg jelét, csak egy körkörös forradás maradt a helyén, és ahogy a fájdalom szívében, úgy halványult az is. Krynnemben talált munkát és hamarosan szeretőt is. Lana szintén a

kocsmában dolgozott. Stanley egy este megmentette három felhevült csavargótól, és a törékeny, félénk lány vele maradt.

Midek nagyon keveset mondott magáról. Mindenki csupán annyit tudott róla, hogy halász volt. Fájdalmát bezárta a lelkébe, csak olyankor engedte szabadjára, ha nem látta senki. Egy-egy ilyen pillanat alkalmával elkezdett játszani a mandolinon. Stanley biztatására azonban mind többet gyakorolt. Egy ideig csöndben ültek egymás mellett. Végül Stanley volt az, aki újból felvette a beszélgetés fonalát.

– Komédiások jönnek a városba, az első előadás a legjobb. Néhányan kimegyünk a főtérre. Ma te is szabad vagy. Velünk tartasz?

– Persze. Félénk is sokszor jártak, mindig nagyon szórakozatóak voltak.

– Lana szeretne egy új ruhát. Elhívtuk Myrát is, ketten együtt mégiscsak többre mennek.

– Myra kedves lány, de nem akarok tőle semmit, ha ez áll a ruhavásárlás mögött. – Midek összehúzta magán a kabátot.

Stanley kacagni kezdett.

– Pedig nagyon odavan érted, nekem elhiheted.

– Menyasszony vár otthon – felelte Midek, de magában tudta, hogy ez hazugság. Az otthona megszűnt és Lisa a távolba vészett. Valaha szerette, de túl sok sebet szakított volna fel, ha kettejükre gondolt volna. Jobb ez így. A lány lassan elfelejti őt és boldog lesz másvalakivel.

– Estefelé mennénk, akkor már lehűlt a levegő és jobb a hangulat. Jó lesz így?

– Igen. Addig elűtöm az időt.

– Akkor a betemetett kútnál találkozunk. – Stanley felkelt, leporolta a nadrágját és visszamászott a belső udvarra. – Midek, figyelj csak! – kiáltott fel még utoljára.

A fiú hátrafordította a fejét. Stanley megcsinálta azt az egykezes kézállást, amit csak a vándormutatványosok tudtak. Egyedül neki. Végül feldobott két sárga gyümölcsöt, és rövid zsonglörködés után, egyenként odahajította barátjának. Midek hálásan nézett utána, ahogy a szakács zsebre dugott kézzel elsétált a szállások felé.

Midek lassan kezdte kiismerni a várost. Krynem fokozatosan tárta fel előtte a titkait, mint egy szemérmes asszony. Stanley készített egy kezdetleges térképet a legfontosabb helyekről, így kis segítséggel mindenhová eltalált. Persze a barátja a kocsmák alapján tájékozódott, nem kis bosszúságára, mert Midek szinte alig ivott. Ám a szörny elpusztítójának mindenhol szívesen mértek egy-egy korsó forralt bort, ami azzal járt, hogy új utakat kellett keresnie, ha nem akart minden nap

négykézláb hazatérni. A régi romoknál járt éppen, amikor ismerős hangok ütötték meg a fülét. Közelebb ment a beszélgetőkhöz. A félig leomlott fal mellett nem mások üldögéltek, mint az itoleni mestertolvaj és hú barátja, Lionel. Amikor észrevették Mideket, csaknem ledöntötték a lábáról, olyan hevesen megölelgették. Fabio majd kiugrott a bőréből.

– Végigjártuk az összes kocsmát, amióta visszajöttünk a városba, de nem akadtunk a nyomodra. Pedig Lionel még rajzot is készített rólad.

– Pellnél dolgozom. Közel az északi kapuhoz – telepedett melléjük Midek.

– Mondtam, te lökött, hogy oda is menjünk be! – bökte meg Fabio a kuncogó lótolvaj oldalát.

– Ha még azt is megnézzük, ölben visznek minket haza! – felelt a fiú.

– Te már olyan részeg voltál, hogy egy szárnak tetted a szépet.

– Nem így volt! – tiltakozott erőtlenül Fabio, de Lionel gurgulázó nevetése beléfojtotta a szót.

– Egyre csak azt hajtogatta: Milyen selymes haja van, drágaságom! – utánozta barátja hanghordozását. Az oldalát fogva kacagott. Midek is hahotázni kezdett, míg végül Fabio is levetette a sértődöttség álarcát.

– Na, és mit szolt ehhez a gyönyörű barátnőd? – Midek elvette Lioneltől a flaskát és ivott néhány kortyot. Fabio megrántotta a szemöldökét.

– Ria? Már el is felejtette az egészet. Egyébként nagyon ügyes. Leleményességben még az ikreket is messze felülmúlja. Gyere velünk és bemutatom neked.

– Este néhányan kimegyünk a térre. Eljöhetnekek.

– Jó ötlet. Megbeszéljük. A gyerekek biztosan jönnek.

Elindultak. Fabio útközben elmondta, hogy ő már alig „dolgozik”. Egy hétig vizet hordott az aggok házába, hogy rendes úton jussanak pénzhez a lakbérre. Lionel aztán átvette a szót, és elhencegte, hogy az ikrekkel azért kiraboltak egy utasszállító batárt a Krynneembe vezető nyugati úton.

– Ole? Róla nem mondatok semmit.

Fabio hirtelen elsápadt. Segélykérően nézett Lionelre. A mindig vidám lótolvaj elkomorodott.

– Ole hírt kapott a családjáról. A feleségét elhurcolták, a lányait meggyalázták. Egyikük sem élte túl. Teljesen összezuhant. Halálra akarja inni magát.

– Ő is veletek él?

– Igen. Talán ha meglát, valamelyest rendbe jön. – Fabio reménykedve nézett Midekre.

Fabióék háza, amin hatan osztoztak, a város egyik takaros negyedében állt. Céh mesterek lakták azt a környéket, így nagy volt ott a tisztaság és

pezsgett az élet. Az ikrek néhány kisebb fiú társaságában karikát hajtottak, ám ahogy meglátták őket, elhajították a játékokat és kitörő örömmel rohantak feléjük. Az egyik virágokkal díszített ablakból pedig kihajolt a legvörösebb hajú leány, akit Midek valaha is látott. Rögtön tudta, hogy csak Ria lehet az. A fiatal lány barátságosan integetett nekik. Az itt lakók úgy tudták, mindannyian a városban dolgoznak. Nem is baj, hogy nem sejtették az igazat, így legalább biztonságban voltak. Fabio megcsókolta a lány piros ajkát, aztán átölelte Midek vállát, és összeismertette őket egymással.

– Ole odabent van – súgta Lionel, azzal elhagyták a házat. Soren még viaszszaladt, hogy megmondja, a tóhoz mennek. Midek belépett a hűvös szobába. Ole az egyik ágyon hevert, bal kezében egy flakával. Kinyitotta a szemét.

– Midek! De örülök, hogy látlak – nyögte akadozó nyelvvel. A fiú odahúzott az ágy mellé egy bőrrel bevont, alacsony széket, és kivette az elgémberedett ujjak közül a félig kiürült borosüveget. Ole nyugodtan nézte őt.

– Hallottam, mi történt. Ugyanaz, ami az én családommal. Mint oly sokunk családjával. Nem szabad összezuhannod, Ole. Ezeknek a fiúknak szükségük van rád. Összetartoztok. Egymás nélkül elvesznétek – mondta csendesen.

Az óriás szeméből hangtalanul peregtek a könnyek.

– Ők voltak az életem. Boldogan haltam volna meg értük. Elindultam a többi férfivel, hogy élelmet szerezzek. Löttem is egy szarvast. Aztán elfogtak. A kislányaim még nem voltak tizenkét évesek. Belehaltak abba, amit tettek velük. – Fuldokolva zokogni kezdett. Olyan szorosan fogta Midek kezét, hogy a fiú fájdalomában összeszorította a fogát. Nem, ő nem gyengülhet el. Akkor nem ér semmit az egész.

– Az én szívem is vérzik, örökké vérezni fog. De az élet erősebb, ahogy a bosszú is. Még nem tudom, hogyan, de megfizetnek a nyomorultak, akárkik legyenek is azok. Még ha az alvilág urával kell is egyezséget kötnöm, akkor is. Eljön az ideje, tudom, amikor ők fognak kegyelemért könyörögni.

Ole sápadtan hallgatta keserű szavait. Aztán lehajolt a flakáért és egyetlen szorítással összeroppantotta. Nem törődve vérző tenyerével felült az ágyon és megrázta magát.

– Rendben van. Nem halok meg addig, amíg meg nem bosszulom őket.

Midek Takardra gondolt. Az útonálló vezére figyelmeztette, hogy a bosszú rossz tanácsadó. Lehet. De pillanatnyilag ez volt az egyetlen fegyvere az örület ellen. Később. Később, ha már képes lesz máshogy is

gondolkodni, akkor biztosan megérti majd az erdei ember szavait. De most még nem. Bármilyen bölcsek legyenek is azok a szavak.

Kivezette az óriást az éltető napfényre a barátaik után.

Stanley már, ölében Lanával, a betemetett kút széles peremén üldögélt. Amikor észrevette barátját, lekapta a sapkáját és széles karmozdulatokkal jelzett neki. Myra egy hatalmas kosár gyümölccsel tért vissza a kofáktól. A három lány egyből különvált és hamarosan kacagva sétáltak el a ruhák felé. Stanley odalépett Lionelhez és alaposan szemügyre vette. Az ifjú végül elvörösödve felkiáltott.

– Pimasz fráter. Van itt elég szép lány, bámuld azokat!

– Hagyd csak, Lio! Bizonyára nem látott még ilyen hosszú szempillákat

– szolt oda békítően Fabio. Stanley kezét rázott vele.

– Fabio, nemde?

– Szolgálatodra, öreg barátom.

Midek döbbenten nézte, ahogy a szakács és a tolvaj kacagva meglapogatja egymás vállát.

– Ti ismeritek egymást?! – Lionel mérgesen fortyogott magában.

– Igen. Már találkoztunk. Két éve, az itoleni halfőző versenyen. Stan megnyerte a díjat. Elvitte... előlem.

– De nem tartott sokáig az öröömöm. Ha jól emlékszem, nemsokára téged boldogított a kupa, vén csirkefogó.

– Az aranynak nehéz ellenállni.

– Ám a káprázat hamar elillant.

– Így igaz. A kupa ugyanis hamis volt. Stan visszakapta megérdemelt díját. Hanem, Lio! Mutasd csak, hol vannak azok a szép lányok?

Rengetegen tolongtak az utcákon. A színes forgatagban feltűnés nélkül el tudtak vegyülni, bár Midek még ekkor sem vált meg kék sapkájától. A faragott szökőkutak bort permeteztek az ujjongó tömeg legnagyobb örömére. Tarkabarka ruhás, vékony nők egyensúlyoztak a fák között kifeszített köteleken, pörögtek, forogtak, anélkül, hogy egyszer is elvétették volna a lépést. Nagy taps jutalmazta a szédítő mutatványokat. Zenészek tucatjai húzták a pezsdítő dallamú zenét, hogy táncra buzdítsák a párokat. A legnagyobb mulatság közepette azonban velőtrázó sikoltás tépett a zene akkordjaiba.

– A krullok! Jönnek a krullok!

Kitört a pánik. Az anyáktól elszakadtak a gyermekeik, sokan az idősebbek közül nem bírták a sebes futást és az őrjöngő tömeg eltaposta őket. Az asztalokat felborították, a hófehér terítőket beletaposták a sárba. Midek felkapott egy síró kislányt és és egy biztonságot jelentő kapualjba rohant. Barátai már ott szorongtak a gyermek zokogó anyjával, aki szinte kitépte

Midek kezéből a kicsit. Dübörgő paták zaja verte fel a hirtelen elnémult utcák csendjét. Azután felbukkantak maguk a lovasok is. Talán huszan lehettek. Hátasaik gőzölgő párát fújtak maguk elé, robosztus lábaik türelmetlenül topogtak. A fekete csuklyát viselő északi szörnyetegek ellepték a teret. A szökőkút továbbra is ontotta az ízletes bort, nem számított már, hogy nem issza senki. Lélegzetviassafojtva várt mindenki a kapualjak rejtekében. A krullok vadászni jöttek. Ólomlábakon vánszorogtak a percek. A keleti zsoldosok lassan körbejárták az elnéptelenedett teret. Éjfelete hátasaik árnya megnőtt, lobogó sörényük, akár a halál rebbenő szárnya, úgy terült rájuk. A rettegő emberek közt egyre nagyobb lett a nyugtalanság. A gyermekek sírni kezdtek a félelemtől. Nem lehetett bírni ezt a halk sirámot. Végül egy elkeseredett férfi előrontott a szemközti árkádos kapualj alól. Sziszegő hang hallatszott. A menekülő szétvetett karokkal zuhant arccal előre a kövezetre. Csak fuldokló hörgése hallatszott egyre csöndesebben. Midek a borzalomtól sápadtan állt, szemében elmondhatatlan fájdalommal nézett a szakácsra. Stanley megrázta a fejét.

– El fognak menni. Csak egy áldozat kell nekik. Mindig így van – súgta halkan.

A fekete köpenyek lobogtak, lassacskán elrejtették viselőiket a kétségeesett városiak elől. Kisvártatva a krullok továbblovagoltak, otthagyták a téren leterített áldozatukat. Midek összeszűkülött szemmel nézte a szélben borzolódó tollakat. Aztán, ahogy a baljós hold fénye rásütött a nyílveesszőkre, megtántorodott, mint akit fájdalmas ütés ért. Zöld tollak díszítették őket.

– Menjünk – szóló rekedten. – Itt már nem tehetünk semmit.

Hamarosan az egész város tudott a szörnyűségről. Pell bosszúsan mérte ki az italokat. Gyűlölte az ilyen estéket, ilyenkor az emberek elkeseredésükben ittak. Stanley és a többiek leültek az egyik sarokban és hallgatagon nézték a fakupákat. Midek és Fabio mohón kiitták a sajátjaikat, aztán csak bámulták az asztalt. Hirtelen kivágódott a kocsmáajtaja és egy nagy csapat fiatal férfi nyomult be az amúgy is zsúfolt helyiségbe.

Stanley ekkor felkelt és a söntés mögé lépett. Kikészítette a kupákat. Nyúlánk, izmos ifjú perdült elé és szemtelenül ránevetett.

– Üdvözöllek, Stanley. Rég nem láttalak – szóló gúnyosan.

– Maradj veszteg, Kurt. Ma nincs valami jó kedvem – felelte mogorván a szakács. – A krullok megint itt jártak.

– Tudom. Ezért jöttem. Szükség van rád, Stan. – Hangja egészen megváltozott. Elvette a kupát és Pell felé emelte. A kocsmáros viszonzta a köszöntést.

A barna loboncú, nagyhangú ifjú kutatva nézett körül. Észrevette a kis csoportosulást a fal mellett.

– A te barátaid? – kérdezte Stanley-től.

– Igen. De őket hagyd békén. Először vannak a városban, először láttak ilyet.

– Ki az a szőke ott, középen?

– Itt dolgozik. Néhány hete jött délről. Azelőtt halász volt – felelte kurtán Stanley.

– Nocsak. Milyen érdekes – mormolta Kurt. Tűnődve nézegette a háttal ülő fiút. Aztán felkelt a söntés mellől és odasétált a csoporthoz. Ria félénken pillantott fel rá. Fabio ujjai észrevétlen fonták körül az övébe dugott török egyikét.

– Kelj fel – lökte meg Midek hátát az imént érkezett ifjú.

– Most nem dolgozom – válaszolta sötét hangon a fiú. Fabio jól látta a szikrákat a szemében. Csöndesen várta, mi lesz a tolakodó alak következő lépése.

– Azt akarom, hogy te szolgálj ki – makacskodott Kurt továbbra is, aztán félkézzel maga felé fordította Mideket. De a fiú egy párdúc gyorsaságával ugrott fel egy ültő helyéből, és úgy a földhöz teremtette a nagyra nőtt ifjút, hogy csak úgy nyekkent. Aztán a nyakánál fogva a földhöz szegezte és szelíden beszélni kezdett hozzá.

– Megérted végre, hogy ma nem hozok bort? – kérdezte minden egyes szót külön hangsúlyozva.

– Igen! Igen – hörögte ellenfele. Akkor végre elengedte. Kurt köhögve fetrengett a földön. Midek egy pillanatig nézte, majd lenyújtotta érte a kezét. Felhúzta az eltorzult arcú fiatal férfit. A tolvaj megnyugodva nyúlt az asztalon árválkodó kancsó felé. Egyetlen percig sem tétozott volna, hogy Midek életét megmentse. Stanley ekkor hahotázni kezdett. Rövidesen mindenkire átragadt a nevetés, még a pórul járt kötekedőre is.

– Jó kis verekedés volt – jelentette ki végül és kezet fogott Midekkel.

A körülöttük állók fellelegezhetnek. Kurt, a város 25 éves fenegyereke csak ismerkedni akart. Egyenként szállingóztak vissza az asztalukhoz. Midek és Kurt, mint két felbőszült bika, nem minden ok nélkül méregette továbbra is egymást.

– Remek harcos vagy – szólalt meg nyögve Kurt és megtapogatta sajtó oldalát.

– Gondolom, te is. Csak erre nem számítottál.

– Való igaz. Olyannak gondoltalak, akit elfúj az első tavaszi szellő.

– Mi dolgoz Stanley-vel? – kérdezte ekkor Midek.

– Barátok vagyunk. Régóta. Amióta eljöttem az apámtól – vont a vállát Kurt.

– Ez így van – sétált oda hozzájuk Stanely. Felborzolta az ifjú barna loboncát. – Kurt a rennegadi helytartó másodszülött fia, és mint ilyennek, el kellett jönnie otthonról. Ezeknél az úri családoknál ez a szokás. Nem kapnak semmit az örökségből, sőt még hálások is lehetnek, hogy annak idején nem fojtották vízbe őket. A többi fiútestvérére is ez a sors vár. Szétszóródnak, megpróbálják megteremteni a saját kis világukat. Kurt barátunk éppen Krynnet szemelte ki.

– Értem. Ezek szerint ugyanolyan nincstelen vagy, mint bármelyikünk. Miből tudsz megélni itt a városban? – Midek rögtön más szemmel nézte az ifjút.

– Lovakat tenyészték és eladom őket a vásárban. De ha most megbocsátotok, elrabolnám a szakácsot egy kis időre. Ígérem, épségben visszakapjátok – vigyorodott el, aztán hátravonultak a szolgák szállása felé.

Elég sok idő eltelt, Stanley egyedül tért vissza. A vendégek nemsokára szállingózni kezdtek kifelé. Fabio megölelte a barátját és megköszönte, amit Oléért tett. Lionel már félig aludt az ajtó mellett. Midek hosszasan nézett az itoleni tolvajpáros után. Gyanította, hogy még találkoznak egymással. Később, amikor már az illatos szalmazsákon feküdtek szobájuk magányában, Stanley felkönyökölt a sötétben.

– Midek, beszélünk kell.

– Nem aludtam még...

– Kurt nem véletlenül jött ma ide. Meséltem neki rólad. Azt mondtam, te olyan ember vagy, akiben megbízhatunk. Azóta figyelek, amióta felbukkantál a kocsmában. Ha nem így volna, ti ketten soha nem ismeritek meg egymást. Úgy gondoltam, jobb, ha előbb személyesen találkoztok.

– Nagyon komolyan beszélsz, Stan. Érzem, hogy tétje van annak, amit mondasz. Az életem, ugye?

– Igen. Én megesküdtem arra, hogy elvihetlek a többiekhez. Ha nem így volna, most megölnék. – A férfi hangja elcsuklott. – A barátom vagy, de ha csalódnom kell benned, a pusztá kezemmel fojtalak meg.

A fiú tudta, hogy Stanley nem tréfál.

– Stan, miről van szó? Ez a Kurt nevű fickó csak úgy felbukkan a nagy semmiből, te meg azonnal ugrasz egyetlen szavára. Nem ilyennek ismertelek meg.

– Tudom, hogy megzavart ez a kis közjáték, de ez csupán azért kellett, hogy a többiek ne fogjanak gyanút.

– Beszélj világosan! Mire készültök? És nekem mi közöm hozzá?

– Nem mondhatok többet, Midek. Csak annyit, hogy rád is nagy szükségünk van.

– Kiknek? – Midek hirtelen fázni kezdett. Az idős pap szavai jutottak eszébe. "Sokan várnak rád. Meg kell mentened valakit. Ha eljön az ideje, tudni fogod, ki az."

– Indulnunk kell. Hosszú az út és pirkadatra vissza kell érünk. Kövess.
– Stanley magára kanyarította foltozott köpenyét és a sötétben hangtalanul kinyitotta a hátsó udvarra vezető ajtót.

A fiú egy szóval sem ellenkezett. Olyan halkan, ahogy csak tudtak, kilopóztak az ajtón, le a lépcsőn, a hátsó udvarra. Csak a hold sápadt fénye világította meg az udvart. Épp hogy látták egymás körvonalát. Csakhamar már a házak között osontak. Midek nem tudta volna megmondani, merre járhatnak, vakon botorkált Stanley nyomában. A férfi egyszer csak megállt egy ajtó előtt és lehelletfinoman megzörgette.

Bentről nem jött válasz. Ekkor kinyitotta az ajtót és a sötétben maga után húzta Mideket. A hálósobában két alak feküdt az ágyban. Mélyen aludtak. Stanley továbbment a következő szobába. Apró kis luk volt az egész. A döngölt földpadlót deszkák fedték és egy nagy szőnyeg. A szakács elhúzta a rongyszőnyeget. Midek ámuló szeme előtt egy csapóajtó jelent meg. Rozsdás karika feküdt rajta. Stanley megragadta a hideg fémet és suttogva beszélni kezdett.

– Ebben a házban egy idős házaspár lakik. Hónapok óta használjuk ezt a titkos átjárót. Számtalan alagút vezet ki a városból a környező erdőkbe, de a legtöbbet már felfedezték az északiak. Ez még rejtve van. Csak éjjel használjuk, a legnagyobb körültekintés mellett. Mostantól nem beszélhetünk egymással, csak ha kiértünk. Az istenek óvjanak, barátom! – súgta még, aztán leereszkedett az ordító feketeségbe.

Alig kaptak levegőt. Az áporodott, dohos szag fullasztotta őket. Midek minden porcikája irtózott ettől, de Stanley suttogó szavai meggyőzték, hogy ilyen borzalmas helyre nem jönnek a helytartóságiak, így nyugodtan haladhatnak tovább, bármilyen visszataszító volt is a szűkös üreg. Tapogatózva haladtak előre a nyirkos fal mentén. Mideknek úgy tűnt, a végtelenbe tartanak, a mindent elnyelő semmibe. Aztán végre friss, szédítően élénk levegő csapta meg izzadt arcukat. Az erdő illata. Lerogytak a földre és fáradtan ziháltak. Nagyon kimerítette őket ez a föld alatti túra. Stanley átpillantott a társára. Midek szőke fűtjei szinte világítottak a holdfényben.

– És most? – zihálta fáradtan az ifjú.

– Most jön a dolog könnyebbik fele. Nemsokára odaérünk a táborhoz – felelte szaggatottan Stanley.

Átvágtak az erdőn. A szakács úgy kanyargott a fák között, mint aki mindig erre jár éjjelente. Midek gyanította, hogy ez nagyrészt igaz. Halvány fény pislálkolt a távolban. Tűz fénye lehetett. Léptek zaja

hallatszott a közelükből. Egyre többen csatlakoztak hozzájuk. Férfiak, nők, vegyesen. Kurt feltápászkodott a tűz mellől és eléjük sietett. Arca szinte lángolt az izgalomtól. Stanley helyet foglalt Lana mellett. Kurt a tűz fényéhez vezette Mideket.

– Barátaim, Stanley elhozta közénk azt a legényt, akiről hetek óta beszélt nekünk. Erős, mint az oroszlán, és helyén van az esze. Mideknek hívják. Remélem, csatlakozik hozzánk.

A fiú végignézett az elszánt arcokon. Egy titkos összeesküvés kellős közepén találta magát.

Tudta, hogy innen nincs visszaút.

8. FEJEZET

JILL

A rövid tavasz véget ért. Helyét fülledt, párás meleg vette át, ami felporzselte a legelőket és már a hatalmas város állatcsordáit fenyegette. Rengetegen dolgoztak a vízelvezető csatornáknál, hogy minél nagyobb területet tudjanak megmenteni az állatok számára. Erőfeszítéseik azonban rendre kudarcot vallottak. A máskor jéghideg Bothar annyira felmelegedett, hogy a helybéli gyermekek egész nap a sekélyebb vízben játszottak.

Midek hetente már három szabadnapot kapott, épp annyit, mint Stanley, aki már jó régen Pell kocsmájában dolgozott. Lana esténként felpakolta őket élelemmel, és a két férfi elindult az erdei szállásra. A fiú hamarosan mindenkit régi ismerősként üdvözölt. A lelkesedés magával ragadta, mintha mindig is ide készült volna. Minden nappal erősödött benne a társai érzett szeretetét és a feladat iránt érzett elkötelezettség. A szabadságvágy oly hatalmasra duzzadt a szívében, hogy az érzés már a szerelemhez hasonlított. Igen. Valamennyien szerelmesek voltak az eszmébe. Körülbelül ötvenen lehettek, köztük tizenöt fiatal nő és egy gyermek is, Patrik. Ez a tizenkét éves, korához képest rendkívül ügyes fiúcska egy krynnemi szajha és egy nemesember fattya volt. Az anyja nem sokat törődött vele, örült, hogy a fia nincs láb alatt. Így a gyermek szinte egész nap az utcákon csavargott, sokszor étlen-szomjan. Egy alkalommal összefutott Nenával, aki elsőként csatlakozott a felkelőkhöz. Nena a piacon dolgozott, virágokat árult. Egészen addig, amíg egy részeges krull meg nem támadta. Nagy szerencséjére a keleti katona csak a virágokat dülta fel, de a lány attól kezdve nem ment ki egyedül a piacra. Egy sikátorban találkozott a kölyökkel, aki pénzt kunyerált tőle. Nem adott neki, hanem kézenfogta és elvitte a lázadók akkori szállására. Kurt egyből megkedvelte a nagyszájú fiúcskát. Amolyan kis futárnak tette meg, ő közvetítette az üzeneteket az erdőlakók és a városiak között.

A város északi részét övező erdő még biztonságot nyújtott nekik. Barlangokban vagy gyorsan szétszedhető sátrakban húzták meg magukat, őrszemeik éberén vigyáztak rájuk. Élelem és víz volt bőven, fegyvereket pedig rövid portyázásaik alkalmával vagy kitűnő kapcsolataik révén szereztek. Kurt egyelőre még várt. A kedvező jelre és a kedvező

alkalomra. Kis csapata rendkívül elszánt volt, hiszen mindenkinek voltak személyes sérelmei. Azonban tudta, hogy a felkelés még nagyon gyerekcipőben jár. A hírek sem voltak túl biztatóak. Tudták, hogy Észak sorra leverte a lázongásokat, a résztvevőket pedig kivégezték. Óvatosnak és körültekintőnek kellett lennie. Aztán megérkezett Midek. Vele minden megváltozott.

Kurt elszánt gyűlölete és Midek vérszomjas bosszúvágya forrongó elegyet alkotott. Órákon át járták lóháton a vidéket, hogy pontosan feltérképezzék a legkisebb zsombékot is. Többször megközelítették a krynnemi helyőrség rettegett hadiszállását is, és suttogva megtárgyalták a problémákat. A legnagyobb az volt, hogy egyikük sem tudta, vajon mi lehet odabent. Az óriási terület számtalan halálos veszélyt rejtett magában. Ők pedig még mindig csak ötvenen voltak. Kurt, bár tudta, hogy egyetlen szavára emberek százai csatlakoznának maroknyi csapatához, még túl korainak tartotta, hogy az álmaiban létező terveket a nagyközönség elé tárja. Annyi embert irányítani és vezetni kell. Egyik elnyomásból a másikba csöppennének, hiszen szervezett sereget csak erővel lehet összetartani. A szabadságot előbb meg kellene tapasztalniuk, hacsak néhány napra is. Ezt a röpké időt szerette volna biztosítani a népnek. Egy nap Stanley két tarka ruhás fiatalemberrel állított be. Aldon és Garth néven mutatkoztak be. Savorból jöttek, ami négynapi járásra volt Krynnemtől. Vándorszínészek voltak, de a társulatuk felbomlott. Garth megsebesült, amikor az utolsó előadást tartották. Krullok is voltak a nézők között, és amikor a fiú szőrös álruhában jelent meg a szekérszínpadon, egy felbőszült krull kést hajított a bal vállába. Véletlenül épp Pell kocsmájába tértek be és Stanley szolgálta ki őket. Ennyi elég volt. Attól kezdve gyakran szórakoztatták a tűz mellett ülőket mulatságos rögtönzéseikkel, amik mindig a krullok felsüléséről szóltak. Egy ilyen vidám este után Kurt félrehívta őket. Másnap a két színész egy csomó ruhával tért vissza. Szorgalmasan gyakoroltak, távol a többiektől, valami kalmáros darabot. Nem árulták el senkinek, mire készülnek.

Midek közben kettős életet élt. Nappal ott serénykedett közöttük, aztán késő délután rohant vissza a városba, hogy a kocsmában folytassa a munkát. Stanley egy ideig bírta vele ezt a zaklatott életet, aztán máshogy döntött. Csak a szabadnapjait töltötte kint az erdőben. Kurt elégedett volt. A terv lassan összeállt. Mindenki tudta a feladatát. A nők közül sokan elszegődtek a helyőrségi házakhoz szolgálónak, így zavartalanul tudták a híreket szállítani. Titra, aki korábban főköltőket varrt, igen kedvező híreket hozott. Megtudta, hogy a helyőrség katonáit kivezényelték a Bothar egyik

szigetére, mert néhány rabszolga felégetett tíz házat és lemészárolt két előkelő családot. Így jó pár hétig csak a krullok alakulata marad a támaszponton. Kereken ötvenen voltak. Pont annyian, mint ők. Midek azt tanácsolta a barátjának, hogy üssenek rajtuk. Ennél jobb alkalmat keresve sem találhattak volna. Annál is inkább, mert rebesgették, hogy újabb krull csapatok érkeznek Északról. Akkor pedig elszánt, de kicsiny csapatuk nem bírta erővel.

Patrik valamelyik éjjel ismeretlen fiút hozott a táborba. Wulf, mert a nevét azért elárulta az egyébként igen csendes fiú, teljesen ki volt éhezve, testét gyógyuló korbácsnyomok borították. Lana nagy nehezen kiszedte belőle, hogy kegyetlen mostohaapja elől menekült el. Szürke szeme bizalmatlanul fürkészte a jóindulatú arcokat. Csak akkor enyhült meg, amikor az egyik felnőtt nagy karéj kenyeret nyomott a kezébe. Patrik egyetlen percre sem tágitott mellőle. Később Lana, aki úgy látszik megnyerte a fiú bizalmát, kimosta a sebeit. A siheder némán tűrte, hogy a fiatal nő hűsítő kenőccsel kenje be sajtó hátát. Másnapra azonban mintha kicserélték volna. Patrik boldogan tartott vele, hogy megittassák a rájuk bízott hátasokat. Wulf nemcsak idősebb volt nála, hanem a lovakhoz is jobban értett. Attól kezdve a két fiú együtt volt éjjel-nappal. Amerre Patrik járt, ott megtalálták Wulfot is, és fordítva. Mintha testvérek találtak volna egymásra.

Kurt egy enyhébb napon kilovagolt Midekkel a közeli sziklákhöz. Egyesek varázslatos erőt tulajdonítottak a hatalmas köveknek. A mondák szerint Bölcs Kazah, az első herceg, innen, a sziklákról intézte szónoklatát az összegyűlt nemesekhez. Előtte két héten át tartó harccal vívta ki a jogot arra, hogy egymaga irányítsa az egész Kontinenst. A kő akkor még fekete felülete kifakult az ünnepélyes trónfogaló beszéd után. Két jól kivehető lábnyom alakját tartotta csak meg eredeti színében. Rebesgették, hogy aki ugyanarra a helyre áll, azt megsegítik az istenek. Az anyák havonta egyszer elhozták ide dadogós gyermekeiket, akik boldogan csúszkáltak a köveken a napsütéses égbolt alatt. Ők még nem hittek a felnőttek csodáiban, kizárólag a magukéiban, amik ezúttal a játékok palotájává változtatták a köveket. Ha a dadogásuk nem is szűnt meg, de legalább játszottak egy jót.

A rennegadi ifjú napok óta le sem vette a szemét Midekről. Követte, akár az árnyék, míg végül Midek rákérdezett feszült viselkedésének okára. Felelet akkor nem kapott. Most leültek az egyik alacsonyabb kőlapra.

– Midek. Régóta készültem erre a beszélgetésre, de nem találtam megfelelő alkalmat rá. Aztán tegnap éjjel megértettem, hogy nincs tovább.

– Rezzenéstelen szemmel nézett Midek arcába. – Én gyűjtöttem össze ezeket az embereket, megkerestek, mert valamilyen oknál fogva azt gondolták, én vagyok a megfelelő személy. De tévedtek. Én nem vagyok irányító. Úgy érzem, alkalmatlan vagyok erre a feladatra. Az egyetlen, amihez igazán értek, az a harc. A küzdelemhez, szemtől-szemben az ellenféllel. Ezért hoztalak most ide. Kettesben akartam veled beszélni, barátom. Ha elfogadod, legyél te a kapitányunk.

Midek néhány percig némán szemlélte őt. Szeme szokatlan fénnel ragyogott. Aztán arcának feszült izmai elernyedtek, ökölbe szorított keze kinyílt.

– Elvállalom, Kurt. A vezérek leszek. Megjövendölték nekem ezt a napot, ez a sors akarata. De egyedül én sem leszek képes rá. Hiányzik belőlem a hadvezér rátermettsége, talán mert még sohasem próbáltam. Te viszont ebben éltél gyermekkora óta. Téged erre tanítottak. Legyél hát a jobbkezem. Stanley pedig a sokéves tapasztalatával fog segíteni nekünk. De egyet tudnod kell, Kurt. Ha velem történne valami, nektek kell a felkelést győzelemre vinni.

– Úgy lesz, Midek. Az első pillanattól tudtam, hogy te leszel az, akivel győzelemre vihetjük a lázadást. Volt benned valami rejtélyes erő, ami szinte köréd vonzotta az embereket, feltétel nélkül követtek. Én is a bűvkörödbe kerültem, és nem bánom, hogy le kell mondanom az eddigi tisztségemről. Elég megerőltető volt, minden az én vállamat nyomta. Hármásban könnyebb lesz. Hová mész? – kérdezte hirtelen. Midek ugyanis bocsánatért motyogva feltápáskodott és feljebb mászott.

– Azt hiszem, vihar lesz. Talán innen jobban látok – felelte, aztán kiegyenesedett. A feltámadó szél belekapott szőke fürtjeibe, vadul megcibálta. Egyszerű köpenye vad hullámokat vetett széles vállán. Kurt megigézetten bámulta. Midek abban a pillanatban nem is élő embernek tűnt, sokkal inkább a harc istenének, aki eljött a földre hű emberei közé, hogy támogassa őket nehéz harcukban.

Az erdő zúgni kezdett. Valahol élesen rikoltott egy madár. A fák haragosan rázták koronájukat. Kurt tátott szájjal nézett fel rá. Szentül hitte, hogy Midek akkor megálljt tudott volna parancsolni a viharnek. És a rennegadi helytartó másodszerű fia lassan féltérde ereszkedett, majd fejet hajtott a messziről jött halászlegény előtt.

– Hamar! Jöjjön ide mindenki! – Vidám hang hasított a hajnali levegőbe. Álmos arcok bukantak elő, aztán kissé még kótyagosan előtámasztogtak a sátrak tulajdonosai. Frank, az egyik ügyes kezű fegyverkovács tért vissza a szomszédos városból. Idős anyjánál járt. Egy kis zsákot szorongatott egészen addig, amíg jó sokan össze nem gyűltek

körülötte. Akkor ünnepélyes mozdulattal megoldotta a zsák száját és a tenyerébe szórt egy jókora adag fekete port. Többen bosszúsan felmordultak.

– Te bolond! Ezért ugrasztottál ki minket a jó meleg fekhelyünkről?! Hiszen ez nem más, mint egy marék fekete por – méltatlankodtak.

– Várjátok ki a végét – somolygott a kovács és a port rádobta a tűzre. Készületlenül érte az embereket a dobhártyaszaggató dörrenés. A nők felsikoltottak, a férfiak rémülten ugrottak hátra. Frank pedig harsányan hahotázott. Kurt előlépett. Ő is megijedt a hirtelen felvillanó fénytől és a hangos dőrejtől.

– Ez meg mi? Talán lent jártál a poklok fenekén?

– Dehogy! – felelte még mindig nevetve Frank. – A városban vettem egy vénembertől. Két foga volt mindössze. Elárulta, hogy a messzi Keleten már évek óta ismerik, fekete lőporként emlegetik. Elmondta a receptet, amiből összeállítják ezt a keveréket. Azért hoztam el, mert talán még hasznát vehetjük.

– Ha mi ennyire meglepődtünk, akkor egy hordónyi adagtól az ocsmány fajzatok hanyatt-homlok fognak menekülni. Mennyit tudsz előállítani, Frank? – fordult hozzá Midek.

A fiú elgondolkodott, majd szélesen elmosolyodott.

– Ha minden megvan hozzá, annyit, amennyit akartok.

– Jó. Patrik és Wulf majd segítenek neked. – Beletűrt szőke sörényébe és végignézett a rongyokba öltözött társaságon. – Kellene majd mindenkinek egy rend új ruha, különben még nem vesznek komolyan minket. Azt fogják mondani, mi ez a rongyos banda? Ezek akarnak ellenünk lázadást szítani? – mondta elgondolkozva.

– Nem is rossz. Rongyosok. Hiszen egyelőre csak nyugtalanítani akarjuk őket. Csipkedni, mint egy szemtelenkedő légy. Hadd kaffogjanak a rühes kutyák. Legyen hát neve a fantomnak, ami lesből támad, mindig új helyről, mindig kiszámíthatatlanul – válaszolta Stanley és forrón megcsókolta Lanát.

Anja, aki Kurton kívül az egyetlen nemesi származású lázadó volt a kis csoportosulásban, és Karen, egy favágó leánya néhány nappal később épp az erdő mélyén szedték a gyümölcsöt, amikor Kurt elvágatott a közelükben. Nevetve integettek neki, mire a férfi visszairányította a lovát. Ahogy közelebb ért, a lányok látták, hogy csöppet sincs jó kedve.

– Nem láttátok Mideket? – kiáltotta idegesen.

– Hellen azt mondta, hogy egy holtágba ment úszni. De ez még reggel volt – válaszolta Anja. – Miért, mi történt?

– A kocsma... Felforgatták. Nem mehet vissza többé. Stanley és Lana már itt vannak, de ő nincs sehol. – Az utolsó szavait felkapta a fák közt bújkáló szellő és messzire ragadta.

Felbolydult az egész csapat. Azt, ami a városban történt, Jonas mesélte el, Pell egyik istállófiúja, aki még a kocsma bezárása előtt elrohant Stanley-ért a városba.

– Előző este még minden rendben volt, a vendégek egymásnak adták a kilincset. Pell az egyik asztalnál beszélgetett a helyőrség kapatos parancsnokával. Mindketten ittak. Aztán verekedés tört ki. A végén már azt sem tudták, ki kit üt, rúgták-marták egymást. Amikor aztán feltápáskodtak a földről, egyvalaki ott maradt. A parancsnok. Mellén hatalmas véres lyuk tátongott és a kés Pell kezében volt. Ő csak hebegett összevissza, miközben részegségében csorogtak a könnyei. A beözönlő krullok jelenléte teljesen lebénította. Aztán kirángatták őt a hátsó udvarra és lefejezték. A felesége megőrült. Kihallgattak minket. De egyikünk sem tudott mondani semmit. Néhányan nem dolgoztak aznap, azokat most keresik. Mideket is.

A többiek lassan szállingóztak vissza. Sehol sem találták a fiút, és ez bizony nagy gond volt.

Pedig Midek nem tűnt el, ahogy azt barátai baljóslatúan hitték. A Bothar egyik holtágában, egy nádassal elkerített medencében úszkált. Egyszerűen csak egyedül akart lenni egy kis időre. Bár nem árulta el senkinek, ő is nagyon kimerült ettől a megfeszített tempótól. Pihenésre volt szüksége. Lehunyta szemmel lebegett a kellemesen langyos vízben. Nem gondolt semmire, élvezte azt az egyszerű tényt, hogy él. Ruháival együtt azonban az óvatosságát is a parton hagyta.

A lány hosszú ideje figyelte a lusta mozdulatokkal úszó férfit. Sohasem látott még ilyen jóképű harcost. Normális körülmények között talán az ágyába engedte volna, de ez most más volt. A katona az ellensége volt, így nem számíthatott semmi jóra. A nádas egészen halkan susogott, ahogy a könnyű páncélruhába öltözött leány felemelkedett rejtekhelyéből. Óvatosan célzott a fegyverével. A férfi pompás izomzatú, fénylő mellkasát vette célba. Aztán belenézett az őzbarna szempárba, mely a nedvesen göndörödő, szőke fürtök alól lesett rá. Midek nem hitt a szemének. Túl későn eszmélt fel. Hallotta ugyan a madarak csipogó figyelmeztetését, de nem foglalkozott vele. Most pedig egy remekbe szabott számszerű szegeződött a szívének.

– Egyetlen rossz mozdulat és meghalsz! – kiáltotta a lány a meglepett úszónak.

Ott állt a ringatózó zsombékon a karcsú, légies teremtés és halálos méreg csöpögött rózsás ajkairól. Midek még így kiszolgáltatottan is csak arra tudott figyelni, hogy milyen gyönyörű a lány kipirult arca.

– Úgy... és most lassan ússz ide. Figyelmeztetlek, katona, az életed a kezemben van! – A lány megrázta pompás barna haját és intett felé a fegyverrel.

– Ezt nem felejem el – mormolta a fiú dühödten. Csigalassúsággal evezett a part felé. Szemében a megalázottság keserősége ült. Csak magát okolhatta. A lány közben ügyes ugrásokkal követte őt, nádtorzsákon és korhadt vízínövényeken át. Végül megállt vele szemben a nedves parton. Midek előtte pedálozott, nyakig a sekély vízbe merülve. A lány széttúrta a ruháit, majd elégedett mosollyal csatolta fel a fiú új törét karcsú derekára.

– Rendben van, katona. Engedelmeskedni fogsz nekem! Szépen kísétálsz a vízből és letérdelsz előttem – szólott hozzá gúnyosan. Hangja metsző kegyetlenséggel hasított a levegőbe.

– Azt hiszem, tévedsz – szólalt meg Midek. Nagyon dühös volt, de a hangjában elfojtott izgalom bujkált. – Nem vagyok katona.

– Fogd be a szádat, rühes kutya! Ha még egy szót szólsz, kilyuggatom a bőrödet – kiáltott rá. – Mozogj! Tarkóra tett kézzel gyere ki.

A fiú sóhajtott egyet. Meztelen testéről ömlött a víz, ahogy kilépett a partra. Gúnyos mosollyal nézte a lányt, aki egy pillanatra elfordította az arcát, aztán újra a szemébe nézett. Arcán enyhe pír jelent meg. Midek tudta, hogy a fruska nagyobb zavarban van, mint ő.

– Itt a ruhád. Öltözz fel! – dobta oda neki a lány az egyszerű bőrnadrágot és a fehér szövetinget. Miután a fiú végre elkészült, a nyílpuskát a barna szempár közé irányította.

– Térdre, katona! Hol vannak a többiek?

– A válasz igen egyszerű, szép hölgyem. Sehol.

– Nem tréfálok. Nem te leszel az első, akit a halálba küldök – szólott szikrázó szemmel az amazon.

– Nincs velem senki, ezt te is láthattad. Még a fegyveremet is a parton hagytam.

– Mit csináltál itt a vízben?

– Úsztam – meredt rá meglepetten a fiú. A gyönyörű lány egy hosszú pillanatig elgondolkodva nézte, aztán megrántotta a vállát.

– Fordulj meg és térdre!

Midek elvesztette a türelmét. Arca megkeményedett, hidegen figyelte a vele szemben álló lányt.

– Vigyázz, hölgyem. Az életeddel játszol. Nem tudod, ki vagyok, és mekkora hatalom összpontosul a kezemben. – Hangja alig volt több fenyegető suttogásnál.

A lány felnevetett. Hangja végiggyöngyözött a nádason.

– Nem vagy abban a helyzetben, hogy fenyegezz engem. Vagy elfelejtetted, kinél van a fegyver?!

Midek felhorkant dühében és előrelépett. Abban a másodpercben szűrő fájdalmat érzett a nyakában. Mielőtt észbe kaphatott volna, már lent hevert a porban. Bágyadt mozdulattal nyúlt lüktető bőréhez, de elnehezült keze lecsúszott a nyakáról. Rémsülten küzdött, miközben egyre távolabbról hallotta a lányt.

– Így is jó – szólt lágyan a hang. Erőlködve tartotta nyitva a szemét, de aztán elhomályosult a látása. Utolsó gondolata az volt, milyen szép a fölébe hajoló bájos arcocska.

...Újra a mezőn találta magát. Tudta már, hogy merre induljon. Átvágott az erdőn, követte a szellemként suhanó lovast. Mint eddig mindig, most sem látta teljesen, inkább érezte a jelenlétét. De a kastély helyett hirtelen egy udvaron találta magát. Messziről zúgott a tömeg, amely ott állt valahol körülötte. Égett testek szagát érezte, émelyegve tápászkodott fel a földről. Forgott vele az egész világ, alig bírta megtartani az egyensúlyát. Aztán a semmiből előlépett egy páncélos alak. Egész arcát sisak fedte, csak kék szemét látta. Halál volt abban a szempárban. Jobbja önkéntelenül felemelkedett, akkor vette észre a súlyos kardot, amit szorongatott. A támadás olyan hirtelen érte, hogy alig tudott félreugrani. Csuklójába éles fájdalom hasított, vércsik folyt végig rajta. A lovas újra támadott, egészen addig, amíg ő el nem esett. Zihálva feküdt előtte, a végső csapást várta. Elfordította a fejét, felfedte a torkát.

– Essünk túl rajta! – mondta keserűen.

A félelmetes alak két kézbe vette a kardját és előrelendült. Midek akkor felkiáltott.

– Ne! Testvérem, ne ölj meg! – Aztán eltűnt a szeme elől a félelmetes jelenés. Csak a karját szaggató fájdalom maradt meg. Arra tért magához.

Szorosan megkötözve hevert egy fa árnyat adó törzse mellett. Rettentően szomjas volt, zúgott a feje, a teste fájdalmasan elzsibbadt. Késő délután lehetett már, a nap álmosan haladt nyugat felé. Nyilvánvaló volt, hogy a lány elcipelte valahová. Ezt a helyet ő nem ismerte. Egyetlen nesz sem hallatszott a közelében. Olyan fondorlatosan volt megkötözve, hogy esélye sem lett volna a kiszabadulásra. Ólomlábakon vánszorogtak a percek. Már éppen újra elbóbiskolt, amikor szétnyílt az egyik bokor és előbukkant a lány. Odalépett hozzá és lecsatolt a bőrvéről egy flaskát.

Megragadta Midek csapzott fűrtjeit és felrántotta a fejét. A fiú szeme elsötétült a haragtól, száját makacsul összeszorította.

– Igyál, te bolond! Nem foglak megmérgezni – szólt hozzá a lány, mert rájött, miért ellenkezik a foglya.

– Ugyan honnan tudhatnám, hogy nem akarsz megölni? – kérdezte rekedt, torz hangon Midek.

– Értékes fogoly vagy. Nézd, iszom előtted. Ha nem jutsz folyadékhoz, kiszáradsz. Túl sok kábító lövedéket kaptál. – A lány újból átkarolta a fejét, de ezúttal kissé magához is vonta. Beeröltette a kulacsot cserepes ajkai közé. Midek akkor megadta magát. Nagy kortyokkal ivott, amíg a lány el nem vonta tőle az üdítő nedűt.

– És most beszélj végre. Hol az alakulatod?

– Már elmondtam. Egyszerű halász vagyok, nem katona.

– Ugyan már. Az egyszerű halászok nem mozdulnak ki szerény otthonaikból. Tudják, hogy ezernyi veszély leselkedik rájuk. Nagyon makacs vagy, de majd a barátaim megoldják a nyelvedet – vonta meg a vállát a nő és egy hosszú bőrszíjat vett elő. Úgyesen átfonta vele a fiú csuklóját, majd néhány vágással megszabadította a többi kötélétől.

– Állj talpra, kutya – kiáltott rá. Fütttyentett egyet. Apró termetű, meglepően izmos lovacska futott oda hozzá. A lány felpattant rá. A megfeszülő bőrszík fájdalmasan vágott Midek kezeibe.

– Hová viszel?

– Olyan emberek közé, akik segítenek abban, hogy megbánd még a születésed is – felelte könnyedén a lány. Midek ekkor kacagni kezdett. Fogvatartója értetlenül nézett rá. A teljesen megalázott ifjú katona ott hahotázott a kötél végén.

– Elmegy majd a kedved a nevetéstől! – sziszegte felé.

– Az nevet, aki utoljára nevet – felelte levegőért kapkodva Midek. – Csak nehogy túlságosan meglepődj a fogadtatáson – szólt még kuncogva.

Erősen alkonyodott. Midek ekkor már pontosan tudta, merre tartanak. A lány az erdei szállásra cipelte. Nagyon kellett figyelnie, hová lép, a lovacska gyors iramot diktált. Karja hamarosan érzéketlenné vált, mardosó gyomra figyelmeztette, hogy régen evett már. Nemsokára vidám hangokat hozott feléjük a szél. Kiáltás harsant, a közeledőket jelezte. A tábor megélénkült. A szélrózsa minden irányából emberek futottak elő, hogy lássák a beléptető idegent. Lana, amint meglátta a fák közül előbukkanó lovacskát és rajta a lányt, felpattant és sírva-nevetve feléjük szaladt.

– Hiszen ez Jill! Hazajött! Jill hazajött! – kiáltotta és széttárt karokkal futott a lányhoz.

– Szóljatok Kurtnak! – jött a válasz.

Lana nem vette észre az árnyékban álldogáló fiút, hanem a vadóc teremtetést ölelgette. A kötél ekkor újra megrándult. Midek hallotta a lány büszke hangját.

– Barátaim! Elfogtam egy északi katonát. Nagyon könnyű préda volt. Nem akar beszélni. Gondoltam, hogy együttesen majd szóra bírjuk. – Előrángatta kötélvégre fűzött foglyát. A felkelők elképedten bámultak kettejükre.

– De... Midek, mi történt veled? Tűvé tettük érted az egész erdőt! – hebegte Stanley meglepetten. Nevetés harsant fel a sátrak felől. Glenda és Kurt jöttek elő. A lány haragosan nézte a nevető arcokat.

– Jill, ő a vezérünk – szólott Kurt és magához ölelte a lányt. Midek is nevetett, de szemében fenyegető tüzek gyúltak, ahogy a felsült lányra nézett.

– Ezt nem mondhatjátok komolyan – duzzogott Jill, miközben bénultan nézte, ahogy Kurt eloldja a fiút. A magas, szőke lázadóvezér, Kurt barátja, végigmérte a lányt.

– Nos, hölgyem. Visszaadhatnám a sok kedvességet, amit tőled kaptam ezen a szép napon. De tudod, engem egészen más fából faragtak. Kurt, ki ez a csípős nyelvű lány?

– A húgocskám. Eddig az apám rezidenciáján élt. Két hónapja ment haza, mert hiányolták már – felelte Kurt kedvesen és mosolyogva nézte vöröslő arcú testvérét.

– Jill, a veszedelmes ellenség pedig a felkelés vezetője, Spatterdami Midek. Most pedig, hogy már ismeritek egymást, a megbocsájtás jeleként öleld meg a barátomat.

– Inkább meghalok! – sziszegte dühösen a lány és elviharzott. A kacagás csak most tört ki igazán.

A késői vacsorán jó messzire ültek egymástól. Midek egyszer sem nézett a lány felé, úgy tűnt, tudomást sem vesz a jelenlétéről. Jill magában füstölgött. Az ifjú úgy beszélgetett a bátyjával, mintha mi sem történt volna. Csakhogy az asztal másik sarka, úgy tűnt, megszűnt a számára. Pont az, ahol ő is ült. Azaz mintha csak ő lett volna légnemű anyagból, a fiú vidám tekintete átsiklott felette. Dühét csak tovább növelte fivére vidám kijelentése, miszerint ezentúl más szálláshelyet kell keresnie, mert ő Midekkel osztja meg a sátrát. Alig látott a méregtől. Ez a pimasz halász kitúrta őt Kurt szívéből. Glenda átkarolta és kedvesen mosolyogva elvezette a kacagó férfiak közeléből. Nála fog aludni, mondta anygali hangon, és megmutatta a sátrát.

Ám az éjszaka volt a legrosszabb. Jill álmatlanul forgolódott az ágyán. Glenda már régen aludt, amikor ő halkán kísértelt a sátorból és a pislákoló tűzhöz ült. Merengve nézte a vörösen izzó parazsat, de aztán azon kapta magát, hogy Midek mosolygó arcára gondol. Elhessegette a képet maga elől. Hiszen ő az örök független nő. Nem fogja alávetni magát az érzéseinek. Ő fogja eldönteni, kibe szeret bele. És a fiú lenne a földön a legutolsó, akinek odaadná magát. Térj észhez, Jill, győzködte magát. Hisz gyűlölitek egymást...

A következő napokban lázas készülődés kezdődött. Akik még a városban voltak egy csomó karddal és nyíllal tértek vissza. Éjt nappallá téve gyakorolták a közelharcot és a pontos célzást. Esténként mindannyian a tűz mellett kuporogtak és Kurt terveit hallgatták. Aldon és Garth eltűnt a táborból. Egyedül a három vezér tudta, hová is mentek. Midek napok óta ébren volt, újabb és újabb támadási variációkon törte a fejét. Fel s alá járkált a kis patak partján, de tágra nyílt szemével nem a lágyan csörgedező vizet látta, hanem a füstölő romokat és a holttesteket a zöld nyílveesszőkkel. A kialvatlanságtól fekete karikák ültek a szeme alatt. Kurt aggódva figyelte. Barátja túlságosan kimerítette magát. De Midek nem akart hibázni.

Esténként saját készítésű, egyenlőtlen szárú íján dolgozott, apró ezüstlevelekkel vonta be az erős szerszámot. A nyílveesszőket is maga faragta ki és spatterdami motívumokkal díszítette. Az ezüstlapokba pedig beleütötte a nyakában függő medálion madárképét.

A támadást megelőző nap délutánján kilovagoltak Kurttal a tisztásra, hogy még egyszer utoljára átvegyenek mindent. Midek lova engedelmesen poroszkált Kurt éjfékete csődőre mellett, óvatosan vitte a gazdáját, nehogy leessen. Midek ugyanis elaludt. Kurt átvette a ló kantárszárát és a fák árnyékába vezette. Leemelte a halálosan kimerült fiút a nyeregből és lefektette a fűbe. Midek meg sem moccant. Kurt leült mellé. Órák teltek el. A lovak békésen legelésztek mellettük, csak néha dobbantottak, ha a legyek túlságosan elszemtelenedtek. Aztán Kurt csődőre felkapta hatalmas fejét és figyelmeztetően felhorkant. Jill közeledett feléjük a kis tisztáson keresztül. Vízet hozott nekik. Kurt suttogva beszélt hozzá. Vissza kellett mennie, de nem akarta egyedül hagyni az alvó fiút. Jill fintorgott, de végül beleegyezett, hogy vigyáz rá.

Enyhe szél bujkált a zöld levelek között, felborzolta az alvó fürtjeit. Midek olyan sebezhetőnek tűnt. Egyik karját lazán átvette a homlokán, a másik hasán nyugodott. Jill lekuporodott mellé. Az álom szinte elvarázsolta a fiút. Nyúzott vonásai kisimultak, előtűnt mögülük a valamikori gyermek. Jill nem tudta volna meghatározni a pillanatot, amikor

menthetetlenül beleszeretett a fiatal vezérbe. Nézte a békés arcot, az ajkán ülő mosolyt, és tudta, hogy ő, aki eddig tudomást sem vett a közelében élő ifjakról, most megelégte azt, akiről titokban mindig álmodozott. Ujjai finoman megremegtek, aztán szíve legyőzte utolsó ellenállását is. Lágyan a karjába vonta Midek felsőtestét és elhalmozta csókokkal az arcát. Beletúrt az aranylő fürtökbe, végigsimított a szépen ívelt szemöldökön, a borostás állon. Aztán boldog sóhajjal mellé heveredett és ő is álomba szenderült.

Lassan alkonyodott. Az ég alja bíborszínű árnyalatot öltött. Stanley a kardokat és a töröket élesítette és Kurttal beszélgetett.

– Azt hiszem, hiba volt pont Jillre bízni Mideket. Tudod, hogy ki nem állhatják egymást.

– Nem baj. A húgom kissé szétszórta és forróvérű. Most legalább felelősséget fog érezni valaki iránt. Azonkívül Midek nagyon jóképű... Ideje lenne, hogy valaki betörje végre ezt a rakoncátlan nőszemélyt.

Stanley felnevetett.

– Neked elment az eszed. Jill lenne az utolsó, akibe Midek beleszeretne. Tűz és víz a két ember.

Kurt felnézett a lemenő nap aranyos fényével teleszórt égboltra. Összefűzte kezét a tarkója mögött.

– Majd elválik, kinek lesz igaza, barátom – felelte sokatmondóan.

Midek zúgó fejjel ébredt. Percekig azt sem tudta, hol van. Ahogy megpróbálta bal karját felemelni, az nem engedelmeskedett neki. Elfordította a fejét... Akkor vette észre az oldalához simuló lányt. Barna fürtjei elfedték az arcát, csak körvonalai tűntek elő sejtelmesen. Midek megilletődötten nézte. Torka furcsán elszorult. Már nem is emlékezett erre az érzésre. Meghatotta a lány közelsége. Mozdulatlanul feküdt és gyönyörködött benne. De a varázs nem tartott sokáig, mert Jill ébredezni kezdett. Egyik kezével végigsimított Midek mellkasán, amitől a fiúnak elakadt a lélegzete. Tekintetük találkozott egymással. Mindketten rettenetes zavarban voltak. Jill arca szinte lángolt.

– Csak... azért... történhetett ez... – dadogta Jill és elfordította égő arcát.

– Mert? – kérdezte gúnyosan Midek és összefűzte a karját.

– Mert hűvös lett – fejezte be gyorsan a lány és felpattant mellőle.

– Nekem nem úgy tűnt – szólt mosolyogva a fiú és megrázta a haját. Jill is a hajával volt elfoglalva, keserves arccal próbálta kiszedegetni az aljnövényzetet belőle. Midek egy darabig csendes örömmel figyelte, aztán mögé lépett, hogy segítsen. Ahogy ujjai összeértek, Jill hevesen

megrázkódott. Remélte, hogy a fiú ezt nem vette észre, de Midekből kirobbant a nevetés.

– Vigyázz velem, kis hölgyem. Maga a tűz vagyok!

– Eressz el, te sátánfajzat! – Jill kitepte magát a karjai közül és lekevert neki egy pofont. Ujjainak nyoma maradt a fiú arcán. Aztán egy gazella kecsességével futni kezdett. Midek felhevülten nézett utána, aztán végigsimított égő arcán.

– Nem sokáig fogsz játszani, Jill! – suttogetta a fáknak, majd elindult ő is a tábor felé.

A végsőig elszánt felkelők maroknyi csapata hajnalban indult útnak. Még alig pirkadt az ég alja. Hat lány és az öreg Mikhal a táborban maradt, buzgón imádkoztak a szerencsés visszatérésükért. Wulf a Bothar túlsópartján várta őket Patrik társaságában, tizenöt engedelmes lóval. Az okos, harchoz szokott lovak patáit rongyokkal kötötték be, hogy minél kevesebb zajt csapjanak. A haragos folyó csendesen hullámozott, ezüstös halai egészen kiűsztak a partra. Kurt szembefordult az embereivel.

– Igyekeznünk kell, a krullok nemsokára megkezdik a szokásos csapatszempléjüket. Aldon és Garth két napja a helyőrségen vannak. Most valószínűleg ők is részegen hevernek valamelyik sátor alján. A tábor alaprajza a következő: nagyjából négyszögletes alakú a terület, rengeteg épülettel. Óvatosságnak kell lennünk, hiszen bárhonnan várható ellentámadás. Két kút van a közepén, ha minden jól ment, Garth a kábító folyadékot már tegnap beletöltötte mindkettőbe. Az istállók felől lehet a legjobban megközelíteni a területet. Legalább negyven ló van odabent. A vezérségi sátrakat őrzik a legjobban, azokat középen találjátok. A fegyverraktárak a tábor két szélén vannak. Frank, ez a te feladatod lesz. Négy csoportra oszlunk, ahogy azt már megbeszéltük. Stanley megy azokkal, akik a főkaput támadják. Kaptok három lovat. Midek a tíz legjobb íjással az elágazáshoz lovagol és elintézi az őrszemeket. Én azokkal tartok, akik az istálló felől törnek be. Végül Petrusék tartalékként a háttérben maradnak.

– Ha minden a terv szerint alakul, hamarosan visszahangozni fognak a dombok a felkelők nevéből. Csak a legvégső esetben öljetek, hiszen most nem ez a célunk. Csúpan figyelmeztetjük őket, hogy a lázadásokat nem verték le mindenhol – vette át a szót Midek. A fiatal vezér lassan körbehordozta komoly pillantását. Ragyogó szemek néztek vissza rá. –

Tudom, hogy mindenkinek vannak személyes sérelmei, de azokat majd a következő ütközetnél törlesztjük. Rongyosok! Az istenek óvjanak titeket!

Izgatott morajlás kezdődött. A csoportok összerendeződtek. Jill azokkal tartott, akik az istállókhöz indultak. Midek hosszasan nézett a lobogó hajú leány után. Kurt csapatát hamarosan elnyelte a vékony erdősáv. Stanley melegen megölelte Mideket, aztán néhány halk szó után útnak indította az embereit. Midek átvette Patriktól az íját és megerősítette a tegez szalagjait. Patrik egy ideig mellette szaladt.

– Vigyázz a többiekre, kölyök! – intett neki Midek és elvágtatott. A tíz fiatal férfi szélesebben követte. Petrus és a hátramaradt nyolc ember, köztük négy nő, elbújtak a napokkal ezelőtt kiásott földhányás mögött, hogy ott várják be Kurt követét. Csak hárman tudták, hol lapulnak a tartalék harcosok. Patrik sápadtan ballagott vissza és lekuporodott Wulf mellé. A fiú szürke szemében elszánt nyugalom ült. Kezét összefonta a mellén és lehunyta a szemét. Belső feszültségéről csak ütemesen őrlő fogsora tanúskodott. Patrik egy ideig szótlánul nézte a barátját, aztán ő is becsukta a szemét. Megpróbálta elképzelni a krull tábor, a gonosz lakhelyét.

9. FEJEZET

A RONGYOSOK

Kurt és társai közben egyre közelebb jutottak a tábor keleti oldalához. Már látszottak az istállók nádfedeles tetejei. Garth szerint a lovakat őrizték a legkevésbé. Hátrafordult. Minden egyes fa és földhányás mögött lapult egy-egy felkelő. Övükben ott csillogott a rövid tör, hátukon a napokig élezett kétélű kard. A nők ruhájában pedig ott lapult a fúvócső, amit Jill is használt. Sikerült észrevétlenül megközelíteniük a kerítést, és miután ártalmatlanná tették az arra járó katonákat, sorban mindenki bemászott a hátsó udvarra. Nem telt bele két perc és az utolsó felkelő is bejutott az istálló biztonságos épületébe. A lovak nyugtalankodni kezdtek, de a finom érintések és az apró cukordarabok hamar lecsendesítették őket. Komótosan eloldották az összes lovat.

Midek és társai eközben megállíthatatlanul vágattak a kis erdőben, egészen a tisztásig. Az őrbódék nyílt terepen voltak, de nem hiába gyakorolták egy héten keresztül a támadást, most szó nélkül tudta mindenki a dolgát. Kettesével váltak szét, és mindannyian más irányból közeledtek az egyelőre mit sem sejtő északi katonák felé. Körülbelül huszan lehettek odakint. A készülődés jeleiből a felkelők arra következtettek, hogy hamarosan őrségváltás lesz. A krullok épp a felszerszámozott lovakat vezették a kinti kút felé, amikor feltűnt az első páros. Harald és Javier nagyokat kurjantva robogott a katonák felé. Kivont kardjukon szikrázva táncoltak a kelő nap sugarai. A krullok ordítva pattantak fel a lovaikra és a menekülők után vetették magukat. A két csibész sebes vágásban csalta őket egyre messzebb. Hirtelen, szinte a semmiből, felbukkant a következő páros. Geoff és Mickey szabadjára engedték szélesebben röpdülő lovaikat és nyilazni kezdtek. A feleslegesen lógó kantár vadul csapkodta a lovak lobogó sörényét. Aztán sorban megjelentek a többiek is: Ted, Maurice, Arnon, Rodrigo, Jeff, Ivar és végül Midek, akinek kezében ott ragyogott az ezüstlapokkal díszített íj.

A felbőszített krullok vérfagyasztó üvöltéssel üldözték a vakmerő, tarka rongyokba burkolózott alakokat. A tizenegy lovas már jó messzire elcsalta őket az őrhelyről, amit az üldözés hevében így őrizetlenül hagytak Észak mocskos kutyái. Ekkor Midek felemelte a jobbját, és harcosai szinte egyszerre fordultak hátra a nyeregben. A krullok összezavarodtak a

hirtelen váltástól. Halálos nyílzápor zúdult rájuk. A lázadók, kihasználva a meglepetést, csakhamar szembekerültek üldözőikkel. A kör bezárult. A krull zsoldosok halálra váltan tekintettek a sehonnai bandára, ami így átverte őket. Szemükben dühödő lángok égtek. Midek elordította magát. Akár az éhes farkas vérfagyasztó dala, olyan volt ez a harci kiáltás. A többiek lelkesen feleltek neki. A tanácstalanul toporgó lovak hátáról egymás után fordultak le az ellenséges katonák, testüket elnyelte a gomolygó porfelhő. A felkelők közül senki sem sebesült meg komolyabban, csupán Ted karját súrolta végig egy tétován és erőtlenül kilőtt zöld tollas nyílvesző. Ám mielőtt a feldühödött lázadók lovai végleg széttiporták volna a földön heverő holttesteket, Midek újból felkiáltott.

– Elég volt, barátaim. Vissza kell mennünk a fegyverekkel, hogy a többieknek segíteni tudjunk! Számítanak ránk!

– Igen! Kurt és a többiek mostanra már bejuthattak! – felelte Jeff és visszafordította hátasát. – Gyerünk, Rongyosok! Ma győzelemre visszük a felkelést!

Stanley lélegzetviasszafojtva várt. Társai szinte beleolvadtak a környező bokrokba és földmélyedésekbe. Az egykori rabszolga torka összeszorult az izgalomtól. Utoljára akkor érzett így, amikor gazdája kövér nyakát szorongatta. Óvatosan megtörölgette izzadó homlokát. Bruno észrevétlen odakúszott mellé. Stanley megragadta a mellényét és lenyomta vörös hajánál fogva.

– Mi van, kölyök? – kérdezte halkan, miközben egyszerre háromfelé próbált figyelni.

– Calista kérdezi, hogy mikor megyünk be – súgta kipirult arccal a szinte még gyermek ifjú.

– Frank jelére várunk. A robbanóport el kell helyeznie a fegyverraktáraknál, és meg kell gyújtania a kanócokat. Az akkora kavargást fog okozni, hogy fel sem tűnik majd a rohadékoknak a jelenlétünk.

Ahogy ezt kimondta fülsiketítő robbanás remegtette meg a levegőt. Nyomában kétségbeesett ordítás és nyihogás támadt. Bent elszabadult a pokol. A krullok fele dermedten nézte a füstből felbukkanó, vakon rohanó lovakat, és a nyomukban megjelenő kormos arcú idegeneket. Stanley felpattant és kivont karddal futott a hatalmas kapu felé. Az északiak másik fele rémült igyekezettel próbálta kinyitni a kapuszárnyakat. Csakhogy azok nem kifelé, hanem pont ellenkezőleg, befelé nyíltak, mintha szellemkéz akadályozta volna őket a menekülésben. Stanley és csapata üvöltve ugrott be a mind jobban kitáruló kapun, és nekiestek az

előttük tolongó katonáknak. Lana felmászott az egyik faház tetejére, és hűvös eleganciával onnan vette célba a körbe-körbe rohangáló, teljesen megzavarodott krullok. A kábító lövedékek hosszú időre elaltatják majd őket. Végszóra aztán megérkeztek Mideké is, a gyorslábú lovokról egyenként támadták az ellenséget. Már szinte biztos volt a győzelem, amikor felharsant az északi horda jellegzetes csatakiáltása, és a felkelők legnagyobb döbbenetére újabb krull alakulat bukkant fel. Midek egy szempillantás alatt döntött. Kifeszítette íját és célba vette az élen vágató, fekete köpenyes alakot. A krull kalimpálva bukott le a lováról. Mindenki megértette a jelzést. Stanley megforgatta nehéz kardját és nekirontott két fekete katonának. Üvöltve tűntek el a sátrak között. Kurt egy menekülő lovas után eredt, majd ahogy kellően megközelítette a katonát, eldobta a törét. A fegyver sziszegve repült halálos útján, hogy aztán megállapodjon a krull hátában. Midek átugratott egy feldőlt szekéren és kardjával levágta az egyik nőt megtámadó szörnyeteget. Titra hálásan mosolygott rá, aztán előkapta fúvócsövét, és a szakállas tűt a fiú felé közeledő északi kutya fedetlen torkába fújta. A krull elvágódott, mint egy darab fa. Midek továbblovagolt. Kockás kendője izzadtan tapadt a hajára, szeme lázasan csillogott. És akkor... A hatalmas zűrzavaron keresztül meghallotta a kiáltást.

– Kurt, segíts!!

Női hang sikoltott. Midek szíve összeszorult – Jill hangját vélte felfedezni. Megrántotta a kantárt, majd hátasát a kétségbeesett hang felé irányította. Ló és lovasa szinte úszott a levegőben. Jill valahol az istállók közelében lehetett. A fiú nem nézte, hány testen vágat át, csak az édes arcot látta maga előtt. Aztán megpillantotta a lányt. Jill őt krull katona gyűrűjében állt, nedves haja az arcára tapadt. Mindenre elszánt tekintettel nézett szembe a biztos halállal. Az egyik krull megindult felé. Jill nagyot sikoltott, megforgatta a kardját és elhárította a súlyos csapást. Midek tudta, hogy a következőre már nem maradt ereje. Megveregette lova gyöngyöző nyakát, aztán felkiáltott. A krullok csak annyit láttak, hogy egy hatalmas testű állat repül át felettük, ugyanakkor Midek lenyújtotta a kezét és megragadta Jill karcsú derekát. A lány ájultan hanyatlott az őt ölelő erős karokba. A ló földet ért, és Midek halk parancsára szembefordult a katonákkal. Stanley és Ted futva közeledtek, Harald pedig a tetőről nyilazta a katonákat. Midek és Stan pillantása találkozott egy pillanatra, aztán a fiú magához ölelte az ájult lányt és elvágatott a hátsó kapu felé.

Messzire vitte, távol a véres harc színhelyétől. Jill közben magához tért és remegve simult Midek széles mellkasához. Nem mert a fiú haragtól elsötétült szemébe nézni. Végre, egy árnyas ligetben megálltak. Midek

szótlanul fordította maga felé a lányt. Hosszú ideig némán meredtek egymásra.

– Ostoba – szólalt meg végül Midek elcsukló hangon. – Meg is halhattál volna.

– Nem nézhettem tétlenül, hogy az új katonák lemészároljanak titeket – vágott vissza a lány. Abban a pillanatban már meg is bánta a kötekedő hangsúlyt. Midek markáns arcán fájdalom suhant át.

– Eredj vissza a táborba! Ott biztonságban leszel! – A hangjában nyoma sem volt az előbbi elgyengülésnek. Jill egy szóval sem ellenkezett. A fiatal vezér egy hosszú pillanatig némán nézett utána, aztán lóra pattant, és elvágtatott.

– Ide gyorsan! Ez még él! – A kiáltás az egyik lerombolt sátor felől érkezett. A krull katona halálra váltan nézett a fölébe hajló, acsarkodó arcokba. Mozdulni sem tudott. Jobb vállát dárda ütötte át, ami szó szerint a földhöz szegezte. Sok vért veszített.

Kurt felordított, előrántotta a törét és a a krull fedetlen torkának rontott. A fiatal katona ijesztően elsápadt, csúf vonásai megkeményedtek. Ám mielőtt lecsaphatott volna a tör, egy kard az útját állta.

– Várj, barátom. Ne öljük meg! A hasznunkra lehet még. Ellátjuk a sebeit, aztán útnak indítjuk Észak felé. A követünk lesz. – Midek odahajolt a korom és vér csíkozta durva archoz és halkán megkérdezte. – Mi a neved, katona?

– Kootchek – hörögte a krull.

– Pfu! Akár egy rühes kutya. Nemhiába nevezik őket így. Észak vérszívói – morgott Ate. Midek felegyenesedett. Körbenézett a méltatlankodó társaságon.

– Rendben van. Emeljétek meg. Te ott, a fejét fogd, ti pedig a törzsét és a lábait. Óvatosan vigyétek.

– Hogyan? Még mi finomkodjunk? Inkább lássam ezt is a föld alatt! – méltatlankodott tovább Ate.

– Lassan a testtel! Talán olyan akarsz lenni, mint ők? Most mutasd meg, hogy különb vagy náluk! A tetteiddel magasodj föléjük.

– Te talán így teszel? – vágott vissza a fiú. Keze ökölbe szorult. Midek ráemelte a szemét.

– Igen. Csak így lehetek erősebb. A szeretet, amit azok iránt érzek, akiket ők elpusztítottak, az segít most, hogy ápoljam az ellenségemet.

Mélységes csönd lett. Ate megszegyenülten hajtotta le a fejét. Aztán Stanley odalépett a katonához és nyaka alá csúsztotta a kezét. Sokan segítettek neki. A krull testén végiggyűrűzött a fájdalom. Összehirapta a fogát, csak vöröslő szeméből sütött a mérhetetlen kín. Végig magánál

volt, ahogy a felkelők táborába cipelték. Midek a sebesült mellett ballagott. Tudta, hogy a cselekedete mérföldkőnek számított. Legyőzte önmagát.

Ahogy beértek a táborba, külön sátorba vitték a harcost. Az asszonyok iszonyodva bámulták a katona tetoválásokkal borított tar koponyáját. A krull némán várt. Egyre Mideket figyelte, ahogy a fiú vizet melegített, majd kifőzte a tiszta fehér golyósdarabokat. Nem ellenkezett, amikor Stanley segítségével levágta róla a harci ingét, sem akkor, amikor körbetisztogatta szörnyű sebeit.

– Ki fogjuk húzni a dárdát. Innod kell – szolt Midek, aztán megemelte a katona fejét. Addig töltötte belé az erősen fűszerezett, forró bort, amíg az el nem kábult. Még Stanley-t is meglepte az a tetemes mennyiség, amit a krull megivott. Midek ráfektette a tenyerét a harcos hideg verítékben úszó mellkasára, és ránézett a barátjára. Sietniük kellett. Közben bejött Lana és Jill is. Lepedőket készítettek elő és kötszereket. Segítettek a tehetetlen testet oldalra fordítani. A krull tompa fénnel ragyogó szeme lassan lecsukódott. Akkor Stanley egyetlen mozdulattal kettétörte az erős dárdát. Velőtrázó ordítás harsant fel, aztán csend lett. Még ez az elnyűhetetlen szervezet is megadta magát az erősebb hatalmaknak. Midek ekkor kihúzta a sebből a fegyvert és alaposan kitisztította a szúrt üreget. Szorosan rögzítették a harcos karját. Egy ideig biztosan nem hadakozhat vele. Ezután Midek tiszta vizet kért és egy újabb rongydarabot. Felkészült az éjszakára. Stanley kiment a sátor elé. Lanával letelepedtek a bejáráshoz, nehogy a felhevült lázadók rátámadjanak a sebesültre.

Néhány óra múlva a katona belázasodott. Ide-oda dobálta magát, teste égetett, mint a tűz. Midek és Jill felváltva borogatták egész éjjel. Amikor rövid időkre magához tért, a lány megpróbált belédiktálni egy kis levest, aztán átkötötte a sebeit. Örömmel szolt a fiúnak, hogy nem érzi a rohadás bűzét. Ez azt jelentette, hogy sikerült megmenteniük a katona karját. Midek ezt jó előjelnek tekintette. Aludni küldte a lányt, majd ő is elszundított egy kicsit a tűz mellett. Arra ébredt, hogy nézik. A krull katona magához tért. Teljesen éber volt, csak nyúzott vonásai tanúskodtak a szenvedésről, amit el kellett viselnie. Midek felkelt és megitta. Egy ideig némán figyelték egymást, aztán a katona megszólalt a közös nyelven.

– Miért tetted? Miért mentetted meg az életemet? Hiszen gyűlölsz. Hiába is próbálsz takargatni, látom a szemedben. A szíved nem hazudik – motyogta.

– Szükségem van rád. Sokat tudsz Északról. Kellott valaki, aki elviszi a hírünket a hercegnek. Azt akarom, hogy komolyan vegyék a felkelést – felelte szelíden a fiú.

A katona erőlködve emelkedett feljebb, hogy lássa a sebeit. Midek kérdően nézte.

– Nem fáj. Csak a fejem. Mintha egy egész század zajongana benne – szólt a krull. Szabad kezével hirtelen megragadta Midek karját. – Kérlek, ne küldj vissza. Az a biztos halált jelentené. Inkább te ölj meg, mint ők. Te nem tudod, milyen kegyetlenek. A te kezedtől szívesebben halnék. Jó voltál hozzám, az ellenségedhez!

Midek lefejtette az ujjait. Megrázta a fejét.

– Nem, én nem ölök meg. De innen el kell menned.

– A rabszolgád lennék, amíg csak élek! – könyörgött alázatosan a katona.

Midek hosszasan nézte a fiatal arcot, mely most páni félelmet tükrözött. Végül felkelt és lassan levette fejéről a haját takaró kendőt. A krull megigézetten bámulta a tűz fényében aranyló fürtöket.

– Jegyezd meg, amit most látsz. Hogy el tudd mondani, ki vagyok. Mondd meg Észak hercegének, hogy a felkelők hamarosan a Castelot lábát ostromolják. Ezt a lázadást nem győzheti le!

10. FEJEZET

CŠAPDA

Észak mindenható ura ott állt toronyszobája rejtekében és a tüzet élesztgette. Kint tombolt a vihar. A lángok csakhamar erőre kaptak, megpróbálták átmelegíteni a fagyos levegőt. Fargia fölējük nyújtotta hosszú ujjait, élvezte a csontjait átjáró forróságot.

Sokáig állt így. Köpenye meg-meglebbent, ahogy a szobát elárasztotta a kellemes hőség. Végül ellépett a kandallótól és kikiáltott az ajtónállóknak. Kisvártatva egy kétségbeesetten kapálózó férfit vonszoltak be. A szerencsétlen hasztalan küzdött, hogy súlyos láncaitól megszabaduljon. Fargia hideg mosollyal figyelte, ahogy krulljai a falhoz láncolják a halálra vált foglyot. Miután a katonák sűrű hajbókolások közepette kihátráltak, a nagyúr kiszedte a férfi szájából a rongyokat.

– Kegyelmezz, Nagyuram. Nem követtem el semmit! – esdekelt a fogoly, mikor végre levegőhöz jutott.

Egyszerű paraszt lehetett, akit a földekről hurcoltak el. De Fargia pont ilyet akart.

Mintha meg sem hallotta volna a rimánkodást, a széles asztalhoz sétált, és egy kis üvegcsével tért vissza. A rettegő rab szeme láttára kesztyűs kezébe szórta a fiola szürkésfehér tartalmát.

– Csak eszköz vagy, semmi több. Ha megtudtam, amit akarok, meghalsz. Tartogasd az erődöt, még szükséged lehet rá. – Elkapta áldozata sáros haját és felrántotta a fejét. A port a paraszt tágra nyílt szemébe fújta. A férfi egy ideig dermedten csüngött a láncain, aztán összerázkódott. Időbe telt, amíg újra megmoccan. Lassan felnyitotta vérben forgó szemét, pupillája hatalmasra tárgult. Vontatott hangon beszélni kezdett.

– Figyelmetlenek voltak és elbizakodottak. Az a mocskos csürhe alaposan elintézte őket. Látszott a támadáson, hogy harcban járatos emberek tervezték. Nők is voltak velük. Hárman vezetik a felkelőket. Az egyikük világos hajú.

Fargia előredőlt. Hullaszerű arcán érdeklődő kifejezés jelent meg.

– Hogyan? Mennyire láttad őt?

A rab megremegett. Ide-oda forgatta a fejét. Úgy vergődött, akár egy rémült madár.

– Kendő takarta a haját. De amikor levette, láttam. Olyan a színe, mint az aranyló búzának.

– Honnan jött?

– Délről.

Fargia lázasan gondolkodott. Felkelt a karosszékből és elővette a kártyáit. Nem létezik. Délen nincsenek szőke hajúak. Igaz, az idő múlásával egyre többen keveredtek a városlakókkal, de azért ez mégiscsak furcsa. Három lapot terített ki. Halvány vörös színben játszott a szélük. Kiválasztotta a középsőt. Ujjai közé vette a tollat, és a következő pillanatban a tollhegy rajzolni kezdte a képzeletében megjelenő alakokat az addig még üres kártyalapra. A szürke ködből lassan bontakozott ki a kép. Lustán hömpölygő folyót látott. A partján álló fa ágai megnyúltak, karokká alakultak. Halk ének tört elő a homályból... A lapon pedig gyorsan felvázolódott a jól felismerhető rajz. A túlparton feltűnt egy sétáló alak. Madarak ültek a vállán. Egyik kezében fegyvert tartott. Fargia ekkor komótos mozdulattal felemelte a jobb oldali lapot. Belemártotta a szépen faragott tollhegyet az éjsötét tintába. A képen egy sereg közeledett, örökös vágásban, mely sohasem akart véget érni. Ismerős volt a rövid jelenet. Valahol látta már. Az elől vágatók lassan elenyésztek a gomolygó porban, ahogy a sötétkék tinta teljesen beborította a lapocskát. A harmadik lapon, csakúgy mint a múltkor, a halál nagyura tűnt fel. Komótosan görgetett maga előtt egy nagy szekérkereket. Villogó szemével egyre a nagyurat nézte. Baljában megcsillant a tör. Ezüstözött markolata volt. Fargia az ablakhoz lépett. Lent, a belső udvaron állt a nagy ketrec, amelyben a quercus lányt tartotta. A fácska az udvar másik végében hervadozott, a levelei enyhén sárgultak.

– Tehát, a lány fogja megmutatni, ki is az ismeretlen. Hamarosan megtudjuk, ki veszélyezteti Észak hatalmát. Az áruló is ugyanezt mondta. Dessaille zseniális ötlete bevált. Úgy tűnik, nem fogtak gyanút. Igaz, hogy a pimasz támadás sok katonánk életét követelte, de a terv egyre jobban összeáll. Az elbizakodottság fogja a veszítüket okozni. Mindazonáltal nem árt az óvatosság. Most kell lecsapni rájuk, amíg még Krynem falai alatt tanyáznak. – Visszafordult a lehunytt szemmel pihegő férfihez.

Egyetlen mozdulattal elvágta lüktető nyakát. A rab kínszenvedése nem tartott sokáig. Kitérte az ajtót.

– Vigyék a hullát. Ha végeztetek, kíséritek föl a herceget. Elővette azt a kártyalapot, amin a szakadék túloldalán álló ifjú látszott. Homályos volt a kép, de nagyjából látszott az arca. Az ördögi ügyességgel megrajzolt fürtök jól mutatták, hogy világos színű a haja.

Nemsokára megérkezett Landon. Egyenruhája helyett most egyszerű vászoninget és barna nadrágot viselt, öltözeke még inkább kihangsúlyozta

tökéletes testét. Hosszú, fekete haja sűrű csigákban göndörödött a vállán. Kék szemében kíváncsi várakozás ült.

– Meglep, ugye, hogy ilyenkor hívatlak?

– Épp aludni készültem, bácsikám.

– Nos, nem véletlen ez a kései találkozás, gyermekem. Kémeim aggasztó híreket kaptak. Minden eddiginél nagyobb felkelés készülődik Krynneben. Több katonát kell odaküldened. Egy teljes alakulatot semmisítettek meg a város alatt.

– Dessaille említett valamit. Visszajött egy krull. Azt mondta, hogy a vezérük kímélte meg az életét.

– Azt is tudja, hogyan néz ki?

– Azt mondja, nagyon okos és meglepően irgalmas. Életben hagyta, noha mindenki fel akarta koncolni. Világosszőke haja van, ez a legszembetűnőbb ismertetőjegye. Azon felül persze, hogy szemtelenül vakmerő. Üzent nekem. – Elmosolyodott és kinyitotta a tenyerét. Apró ezüstlap feküdt benne. Fargia döbbenetn nézte. Nem csalt a szeme: egy egészen más ember állt előtte. A fiatal herceg arcáról ugyanis, ha csak egy pillanat töredékére is, de leolvadt a ráfagyott álarc, és előtűntek a valódi vonásai. Még a hangja is máshogy csengett.

– Csak egy madár alakja van belevésve. Semmi több. Tessék, nézd meg. –

Átnyújtotta gyámjának a kis lapot. Fargia úgy kapta el az ujjait, mintha méreghez nyúlt volna. Arca megnyúlt, ajkait szorosan összepréselte. A meglepetten álló ifjú nem tudta mire vélni ezt a hirtelen változást.

– Meg kell ötletned, Landon. Túl nagy veszélyt jelent ránk nézve. Itt ez a kártya. Látod? Megjövendölte az eljövetelet – krákgota a nagyúr. Leroskadt a székbe. Landon figyelmesen tanulmányozta a kártyán aprólékos gonddal felvázolt képeket.

– Körülbelül húszéves lehet. Nagyon megnyerő a mosolya. – Maga sem tudta, miért mondta ezt. Fargia egyre növekvő félelemmel nézett rá. Ez a változás semmi jót nem jelentett. Veszélyben érezte a terveit, és saját életét is. Ha Landon kicsúszik a kezei közül...

– Meg kell tenned, különben ő fog elpusztítani téged, Landon. – Igyekezett, hogy a hangja barátságosan csengjen. Mintha egy kőszobor próbált volna szerenádót adni. Nem az előtte álló idegenre próbált hatni, akit nem ismert, aki mindeddig elnyomása alatt élt, hanem az uralkodóra, Észak ifjú urára.

– Most még könnyű lenne. Nem ismeri a Kontinenst, a követői kevesen vannak. A városiak gyávák, nem adják fel olyan könnyen a javaikat egy álmodozó kedvéért. Az álmodozók túl veszélyesek a nagy egészre. A terveik egy idő után terhessé válnak a követőiknek, így dicsőségük

magukban hozdozza a vesztüket. Csak a szerencsájüknek köszönheték a lázadók ezt a győzelmet. De ha elérik Észak határait, elképzelhető, hogy már tekintélyes sereg fog a hátuk mögött állni.

Landon odasétált az ablakhoz és kinézett a sötétségbe borult hegyek felé. Elgondolkodva forgatta kezében a kártyalapot. Végül zsebre tette, az ezüstkorong mellé, amit a krull hozott.

– Holnap megmutatom a képet Dessaille-nak. A hír gyorsan eljut a helytartóságokra. Két héten belül mindenki tudni fog róla. Ha valóban szervezkednek, megtaláljuk a módját, hogyan törjük le a szárnyaikat. Azonkívül a városban van az emberünk. Ha minden jól megy, ő is hasznos segítségünk lehet. Sok mindenre hajlandó a szerető gyermeki szív, ha az anyja élete egy hajszálon függ. A katonáim figyelik, ezt ő is tudja jól. De... ha most megbocsátasz, jó éjt, bácsikám! – Enyhén meghajtotta magát, aztán nesztelen léptekkel elhagyta a szobát. Fargia összedörzsölte a kezét. Kitérte az ablakokat. Csillagtalan éjszaka volt. A Fekete Völgy óriási hegyei komor monstrumonként magasodtak a vár fölél. Az éj sötét madarai ott kerengtek a torony körül, rikoltásuk betöltötte a szobát.

– Szorul a hurok a nyakad körül, barátocskám, akárki is vagy – kacagott fel a nagyúr -, még nem sejtet, milyen veszély leselkedik rád. Előbb-utóbb besétálsz hú embereim karjaiba. És akkor, kedvesem... vége az útnak!

Messze a hegyek között farkasüvöltés hangja szállt. Vadászatra indult a horda. Vezérhímje csattogó fogakkal vezette csapatát az őzek megszokott útvonalán. Sárga szemét a távolban derengő várra emelte. Halkan szűkölt, aztán futni kezdett.

Landon felsétált a szobájába. Valéria éppen a vacsorához készülődött, elrendezte az asztalon lévő tálcákat, és két almát készített a jókora fatányérra. Nem vette észre a belépő herceget. Halkan dúdolt, aztán a faragott ablaktáblához sietett, hogy behajtsa éjszakára. Hideg szél fújt a hegyek felől.

– Igazán ízletes a mai kínálat – szólalt meg a háta mögött Landon. Valéria felsikoltott és hátrálni kezdett. A herceg berúgta az ajtót, a súlyos retesz a helyére pattant. A kis szolgálólány minden ízében reszketve állt előtte. Landon ekkor odahajolt hozzá és megcsókolta kipirult arcát.

– Nincs kedvem egyedül enni. Boldoggá tenne, ha velem vacsoráznál – intett a gazdagon megrakott tál felé. Valéria rémülten pislogott. Mivel nem mozdult, a herceg megragadta a kezét és odavonszolta az asztal mellé. Saját kezüleg vágta fel a húst, majd egy szelet kenyeret nyomott a

lány reszkető, jéghideg ujjacskái közé. Ő pedig jóízűen beleharapott az egyik ínycsiklandó almába.

– Igazán furcsa. Ez a kis lapocska... Először láttam félelmet a bácsikám szemében. Ugyan miért? Mit akart üzeni ez a pimasz fráter? Honnan veszi a bátorságot...? – forgatta meg az apró ezüstös levélkét. Ránézett a riadtan kuporgó lányra, majd hirtelen felugrott és maga mögé taszította súlyos székét. Valéria tágra nyílt szemmel nézett utána. A herceg végigrohant a kihalt folyosókon, amíg a képtár elé nem ért. Feltépte az ajtót, és azzal a lendülettel kikapta az egyik fáklyát a külső falikarból és berontott a csarnokba. Ügyet sem vetett a rég eltávozott rokonai képeire, dühödt léptekkel vonult a két utolsó kép felé. Odarántott egy széket és felmászott rá, hogy egyvonalba kerüljön a festett alakokkal. Egészen közel hajolt anyja karcsú alakjához, hogy aztán döbbenet tántorodjon hátra. Két mély ránc jelent meg a szája sarkában. Miután meglelte, amire kíváncsi volt, leült az asztal mellé, törét belevágta a kis lapocskába, majd a durva szélű lyukon át a mindig nyakában függő lánrca fűzte. Végül pedig mélyen elrejtette az inge alá.

...Teljesen egyedül volt. A tengerparton állt, ami csak annyira volt ismerős neki, mint az összes többi: ugyanúgy homok borította ezt is. De azt sejtette, hogy nem a Fearg az. Máshogy morajlott. Elindult a fákkal szegélyezett fövényen. Balra tőle elhagyatott halászkunyhó állt, félig a homokba süllyedt. A hálók maradványait lustán görgette tova a sós szellő. Hirtelen a homok kellős közepéből kiemelkedett egy kőfal, benne egy vasajtóval.

– Gyere! – hallotta a türelmetlen suttogást. Tétovázás nélkül lökte be a nehéz kaput. Kis kertben találta magát. Amerre elhaladt, kinyíltak az alvó virágok, és felé fordították a szirmaikat. Közelebb hajolt hozzájuk. A halványvörös erekek telefuttatott kék szirmokon azok a jelek virítottak, amik a medál hátoldalát díszítették. Lant gyöngyöző dallama szólalt meg a bokrok mögül. Széthajtotta a puha ágakat, és még látta a következő kapu mögött eltűnő délceg férfialakot. Felnézett a falra. A távolban, a vár ablakai fölött, ott függött a madaras címer. Az egyik gyémántként ragyogó ablakban megjelent egy karcsú nő sziluettje. Midek felé nyújtotta a kezét. Szeme előtt elmosódott a kis kert képe. Lágy érintést érzett az arcán, lehelletfinom csók perzselő nyoma maradt utána.

Kábultan futni kezdett. Egyre messzebb a szomorú asszonytól, aki átfogta a fejét, és anélkül, hogy egy pillantást vethetett volna arcára, megcsókolta őt. A távolban meglátta Jillt. Integetve szaladt felé. A lány szerelemtől sugárzott, ahogy várta. Midek a nevét kiáltozta.

Jill magához ölelte a vergődő alvót. Megrémítette Midek heves álma. Hiába próbálta, nem tudta felébreszteni. A fiút elragadták az álmok úrnőjének küldöttei, és addig nem eresztették, amíg az égi hatalmasság parancsot nem adott rá. Így hát csak szorította az izzadtságban fürdő testet és halkan énekelt. Kurt odaadta nekik a sátrát, most Ate mellett aludt. Kisvártatva Midek magához tért. Sápattan feküdt a lány ölelésében, és rémült gyermekként pislogott rá. Percekig azt sem tudta, hol van. Jobb kezével szorosan markolta a kis medált. Aztán Jill látta, hogy a tekintetébe visszatért az értelem. Megcsókolta a fiú cserepes ajkait. Midek zihálva szólalt meg.

– Megint álmodtam, Jill. Ugyanazt, mint három napja mindig. De most te is benne voltál. – Hangja fáradtan kongott.

– Talán azért, mert megpróbáltalak visszahozni. Nagyon szenvedtél.

– A krynnemi álomfejtő szerint a múltamat élem át. De az emberek sohasem mutatják meg magukat. Téged jól láttalak, de azt a két igéző alakot még sohasem láttam egészen.

– Lehet, hogy még nem akarják, hogy megtudd, kik is ők valójában. Biztosan megismered majd őket, ha itt az ideje – felelte szelíden Jill, és megittatta a fiút.

Csöndesen feküdtek egymás mellett. Jill a fiú szoborszerű mellkasára hajtotta a fejét és ellágyulva hallgatta erős szívdobbanásait. Midek lágyan simogatta a lány fénylő bőrét. Jill magához húzta a fiú félredobott ingét és a kezébe vette a medált.

– Amikor először láttalak, emiatt gondoltam azt, hogy helytartósági katona vagy.

– Ezt a láncot az apámtól kaptam. – Az ifjú hangja érezhetően elszomorodott

– Akarsz róla beszélni?

– Furcsa história ez. Apám a halála előtt árulta el, hogy felnevelt csupán, nem ő nemzett. Talán sohasem tudom meg, ha nem támadják meg a falut. Senki sem élte túl a vérengzést, csak én.

– Senkit sem kíméltek? – kérdezte döbbenten a lány.

– Nem. Még a csecsemőket sem. A mai napig nem jöttem rá, vajon mi lehetett az oka – válaszolta keserűen a fiú. Jill jobban szemügyre vette a medálion ábráit. Végigfuttatta ujját az idegen betűkön, megpróbálta megfejteni a jelentésüket. Szótlatlanul nézegette a finoman megmunkált madáralakot, ahogy kecsesen támad láthatatlan áldozatára. Midek közben elszenderült. Jill sajnálta ugyan, de kénytelen volt felébreszteni.

– Midek! Ez a medál egy címer részlete lehet. Nagyon értékesnek tűnik. Tudod, apám udvarában rengeteg gazdag és nagyhatalmú ember

megfordult az évek során. Az ő nyakukban láttam ehhez hasonló ékszereket. De tudod, mi ebben a legfurcsább?

– Na? – kérdezte Midek, de a válasz már kevésbé érdekelte. Sokkal inkább a lány karcsú nyaka.

– Hagyd ezt, Midek – szólt rá szenvedélyesen és átkarolta a felhevült ifjút. – Ezt a láncot egy asszony viselte.

Midek testén végigfutott a remegés. Elfordította arcát a lányétól.

– Honnan veszed? – Hangja visszafojtott könnyekről tanúskodott.

– Méretre is kisebb, mint a férfiak ékszerei, azonkívül a mintázata is eltér az övéktől.

– Ez még nem jelent semmit. Nem hiszem, hogy valaha a családom nyomára akadhatnék. A Kontinens óriási, és ugyan ki emlékszik egy húsz évvel ezelőtt eltűnt gyermekre? Vagy egy vándor-komédiásnőre, akit elvitt a tüdőbaj? Senki.

Egy ideig még heverésztek egymás karjában és halkán beszélgettek. Stanley pár nap múlva bement a városba és meghallgatta az embereket. A hír, amivel visszatért, nem volt túl biztató. Észak újabb katonákat küld a városba, hogy megkettőzzék az őrséget. Midek tudta, hogy a krull eljuttatta az üzenetét a herceghez. Ebéd után Stanley bejelentette, hogy Lana gyermeket vár, a negyedik hónapban van. A táborbeli nők gyümölcsökkel halmozták el a fiatal anyát, aki könnyein keresztül mosolygott az egykori szakácsra. A lázadás első gyermeke. Stanley nem kevésbé büszkén fogadta a gratulációkat.

Hirtelen vérvörös nyílvevessző csapódott a táncolók lába elé. Riadtan ugrottak félre. Még három követte. Jelzőnyilak voltak. Kurt felugrott. Stanley és Midek elhajították a hangszereket, és az ifjúhoz futottak. Az egyik öles tölgy tetején kuporgó őrszem kiáltását jól lehetett hallani a döbbszent csendben. Jill átölelte Lana vállát, riadtan nézték a férfiakat.

– Öten jönnek. Gyalogszerrel. Az egyikük egy halottat cipel a karjában!

– Senki más nem követi őket?

– Nem! Fegyvertelenek! Talán ismeri őket valaki – jött fentről a válasz.

Midek legnagyobb döbbenetére Ole jelent meg a fák között. Mögötte Lionel, aki a kisírt szemű ikreket ölelte. A szomorú sort Fabio zárta, akinek a vállán ott nyugodott a lepelbe csavart holttest feje: csupán hosszú, vörös hajának néhány elszabadult tincse lógott ki a szürke lepel alól. A tolvajok mindig vidám csapata most szótlanul állt meg a lázadók vezére előtt. Midek óvatosan átvette barátjától a halottat és gyengéden lefektette a tűz mellé. Fabio sápadt arcára mély árkokat vésett a szörnyű fájdalom. Nem mozdult, egyre csak a rőt fénnel égő hajtincseket nézte. Lionel közben Stanley-hez lépett és ételt kért a fiúk számára. Fabio egy kis idő múlva megtörölte könnyes szemét és rámutatott kedvese kihűlt testére.

– Megölték, mert nem volt hajlandó odaadni magát a helyőrségi katonáknak. A szépsége lett a veszte. Vele halt a szívem. Többé nem nézek asszonyra. Mi, itoleniek, egy életre választunk párt magunknak. Olyanok vagyunk, akár a farkasok. Most már nincs senkim. Beállok közétek, hogy segítsen a felkelést. Ők a barátaim – mutatott végig a lehajtott fejjel álló tolvajokon -, szabad akaratukból jöttek velem. Ha szükségetek van ránk, itt maradunk.

Midek ránézett az óriásra. Ole bólintott. Az ikrek könnyeiken keresztül, istenítve figyelték a szőke hajú vezért. Lionel szorosan Fabio megroskadt alakja mellett állt. Mosolytalan, elszánt arccal fordult Midek felé, aki erőteljes hangon beszélni kezdett.

– Barátaim. A lázadás most már nem csak minket érint. Minden városból csatlakozni fognak az elnyomottak, hogy behajtsák Északon szörnyű tetteit. A herceg és a nagyúr önkényuralma alatt emberek ezreinek ment tönkre az élete. Naponta hálnak éhen egész falvak, apák kötik fel magukat, mert nem tudják eltartani a családjukat. A krullok vérengzései családokat semmisítenek meg. Gyerekek tűnnek el örökre, hogy valamelyik gazdag nemes rabszolgái legyenek. Elég volt a szenvedésből! Ria teste legyen a bosszú emléke. Esküdjünk, hogy az utolsó lehelletünkig az elnyomás ellen harcolunk!

Az egész tábor letérdelt. Fabio a saját nyelvén mondott búcsút szerelmének, majd megvágta a karját. Vére befröcskölte a leplet, ilyen sajátos módon szentelte meg. Ezután minden nő virágot dobott a véres lepel alatt fekvő testre, mígnem a fehér és vörös szirmok teljesen elborították. A férfiak sorban letérdeltek a halott mellé és megérintették hófehér homlokát. Kurt vette át a szót.

– Ha tényleg így áll a dolog, akkor hamarosan szűkössé válik az erdő. Sokan tudják, hogyan mehetünk Északra a legrövidebb úton. Persze az is hónapokba fog telni. Véres harcokkal tarkított, hosszú hónapokba. Meg kell küzdenünk majd minden egyes útért, hágóért és fennsíkért, amíg elérjük a kikötőket. Néhány hétig még maradhatunk, mert itt viszonylagos védeltséget élvezünk, de tovább semmi esetre sem.

– Az emberek tudnak rólunk – folytatta Stanley komoran. – A városban, sőt a környező vidékeken is elterjedt a krullok és a krynnemi helytartóság csúfos vereségének híre. Fegyverek kellenek. Ha a lázadás átkerjed a Kontinens többi városára, már nem lesznek elegendőek a nyilak és a kardok. Csatabárdok kellenek, meg hordozható hajítógépek. Kardokat pedig acélból kell készíteni, a legjobb acélból, vagy ha kell, lopni. Igaz, hogy most szereztünk fegyvert, de ahogy a hadseregünk száma gyarapodni fog, már nem lesz elegendő. A közelharchoz márpedig jó fegyverek kellenek. Ismerek embereket, akik elkészítik őket. Nagyon jó

barátaim. Amíg rabszolga voltam, az ottani rabokkal kellett élethalálharcot vívnom. Felkészíthetlek titeket a küzdelemre.

Fabio odalépett a három férfi mellé. Midek tudta, hogy teljes a létszám. Négyük vezetésével már felvehetik a harcot Észak Völgyével.

Hirtelen szétnyílt a csöndes tömeg és Patrik rohant Stanley mellé. Kezében szakadozott, földdel és vérral bemocskolt inget tartott.

– Wulf! Eltűnt! – lihegte kétségbeesetten.

Midek azonnal az őrszemek után fütytyentett. Nem érkezett válasz. Kurt ekkor felkapta a kardját, és Stanley kíséretében elrohant az erdőszéli, álcázott őrállások felé. Az emberek ájultan hevertek a kis üregekben, és amikor felrázták őket, csodálkozva néztek barátaik eltorzult arcába. Egyáltalán nem emlékeztek rá, ki vagy mi támadta meg őket. Midek maga köré gyűjtötte a férfiakat.

– Ez nem lehet véletlen. Az őrköt nyilván azért ütötték le, hogy a fiút elvigyék.

– Ez bizony probléma – vakarta meg az állát Kurt.

– Így is lehet mondani. Wulf mennyire megbízható? Beszélni fog? – Midek Stanley felé fordult. A szakács megvonta a vállát.

– Nézd, elég sok időt töltött velem a gyerek, de erre a kérdésre nem tudok válaszolni. Mindenkiből ki lehet húzni a titkokat. Nincs az az ember, aki hosszú ideig bírja a kínzásokat.

– Stan! Wulf nyomot hagyott! – Örömteli kiáltás harsant fel a bokrok mögül. Ez megint Patrik volt. Odafutottak hozzá. Egy félig kifaragott furulya volt. Wulf és a fiúcska napok óta ezzel töltötték a szabadidejüket. Kurt bólintott.

– Jó. Akkor erre indulunk tovább.

– Várjatok! Rendben van, ezt Wulf dobta el, de mi van akkor, ha a helyőrségek félre akarnak vezetni bennünket? – Jill tűnődve forgatta kezében a kis faragványt.

– Arra célzol, hogy ez a nyom tévútra vinne minket? – Midek átölelte a lányt. Jill belesimult erős karjaiba. – Váljunk három csoportra. Az első kettő elindul, a harmadik itt marad és vigyáz a többiekre. Még nem lehetnek túl messze. Fabio?

A tolvaj megrázta a fejét.

– Inkább itt maradnék – szólt fájdalmas arccal. Lionel, mint mindig, most sem tárgított barátja mellől. Midek megértő volt. Kurt mellé viszont felsorakozott a két színész és Javier, míg Midek oldalán ott állt Stanley, Jill és a kis Patrik, bár a fiút rövid tanakodás után mégiscsak Fabio mellett hagyták. A többiek a táborban maradtak, készültek egy esetleges támadásra. Kurt úgy döntött, ők a környéket fésülik át, így Midek és társai

a nyomot követték lóháton. Hiszen a rablók is így nyertek egérutat, még mielőtt felfedezhették volna az álnok támadást.

Ahogy a keresők egyik fele eltűnt a fák között, Stanley magához húzta Mideket.

– Így nem indulhatsz útnak!

– Hogy így? – kérdezett vissza Midek kissé értetlenül. Stanley felborzolta a haját.

– Azonnal kiszúrnak és felismernek. Na, gyere!

Jill türelmetlenül toporgott a lova mellett. El sem tudta képzelni, mit művelhetnek azok ketten a színeszek üresen hagyott sátrában. De amikor Stanley kilépett egy férfivel, aki csak nagyvonalakban hasonlított a szeretőjére, rögtön megértett mindent. Midek szőke bozontja sötétbarna árnyalatot öltött, még a fiú ruházatát is megváltoztatta a szakács. Jill persze nem látta őt dalnokként, márpedig Midek most újra a mandolinnal pattant lóra.

– Mehetünk!

Stanley csakhamar megnyugtatta őket, hogy Wulf valóban lóháton tűnt el. Úgy olvasta a nyomokat, mint egy vadászkutya. Még a kis patak sem állhatta útjukat, átugrattak fölötte és száguldottak tovább. Abban azonban csalatkozniuk kellett, hogy időben indultak. Igazából nem is tudhatták, hogy Patrik felfedezése és a fiú elrablása között mennyi idő telt el. Kurt és csapata mostanra átfésülte a környéket, benéztek még a rókalyukakba is, de reményvesztetten tértek vissza a táborba. Midekék azonban talán elcsíphetik még a katonákat és visszaszerezhetik a fiút.

Az egykori szakács ismerte az utat. Parkaurban, a közeli kis bányászvárosban nem egy mámoros éjszakát eltöltött már.

– Ha erre vitték a kölyköt, biztos, hogy betértek a fogadóba. Azt nem tudhatjuk, hogy hajón akarják-e továbbvinni, vagy sem, de a helyőrség katonái szeretnek inni. És ebben még egy kalimpáló fogoly sem akadályozhatja meg őket.

– Mindeddig rossz nyomon jártunk – mordult fel Midek, kissé lemaradva tőlük. Stanley és Jill csodálkozva fordultak hátra.

– De minden jel arra mutat, hogy erre mentek.

– Azzal nincs is semmi baj. Csak ezzel itt, a kezemben. – Fáradtan figyelte, ahogy társai arca megnyúlt az ujjai közt tartott nyílvessző láttán. A zöld tollak, melyeket álmából felkeltve is felismert minden gyermek, meggyőzték őket Midek igazáról. Észak kutyái csaptak le a fiúra.

– Jó kis csetepaté lesz, annyi szent – válaszolt kisvártatva Stanley. Igyekezett, hogy hangja nyugodtan csengjen. – Ők tudnak csak inni igazán. Ne késlekedjünk. Sötétedésre elérjük a várost.

Parkaur csaknem teljes férfilakossága az utcákon tombolt. Stan elmesélte, hogy ilyentájt ünneplik a város megalapítását. Nem is olyan rég néhány bátor paraszt elhagyta az otthonát az aranyláz idején, hogy új életet kezdjen. A város ifjú volt még és bohó, akár egy siheder.

– Fogadó a Részeg Kalmárhoz! Ez lesz az. Csak óvatosan. Rengetegen vannak odabent. – Stanley leugrott a lováról, és miután a többiek is követték a példáját, elvezette a hátasokat. Midek ezalatt Jill társaságában benyitott a kétszintes épületbe. Füst és vidám dalolászás fogadta őket. Jill köhögve húzódott félre és intett Mideknek, menjen csak tovább, ő meghúzódik a sarokban. Midek így, vándordalnoknak álcázva, utat vágott magának a sokaságban. Megkönnyebbülten könyökölt fel a pultra, ahonnan viszonylagos nyugalomban körülnézhetett. Csakhamar felfedezte a távolabb ülő, fekete köpenyes társaságot. Ujjai keményen fonódtak a fakupára dühében. Végül elengedte, nyugalmat erőltetett magára és leakasztotta nyakából a mandolint. Sápadt arcán egy pillanatra átfutott a nehezen legyűrhető iszony, aztán könnyed léptekkel elindult a különálló csoportosulás felé.

Közben megérkezett egy négytagú, táncosokból álló csoport is, és a thrán katonák legnagyobb öröme, vidám táncot roptak az asztalok között. A lányok alig ruhácskájukban forogtak a dübörögve tapsoló lovagok előtt, míg a két zenész csaknem szétszaggatta a húrokat a hegedűjén. Az egyik zsoldos ekkor megállította Mideket. Az ifjú megrántotta a vállát, és hátra sem nézve indult volna tovább, mikor két thrán katona állta útját. Jill és Stanley rémülten figyelték, mi lesz ebből. A thránok nemigen szeretik, ha visszautasítják őket. Midek azonnal átlátta a helyzetet. A krullok ugyanis felfigyeltek a némajátékra, többen érdeklődve lestek felé. Az ifjú dalnok ekkor bocsánatkérő mosollyal fordult oda az előbbi zsoldoshoz.

– Jó uram, kérek, bocsáss meg, de már olyan sok lökdösés ért a mai nap, hogy azt hittem, megint csak félre akarnak söpörni.

– Elfogadom a bocsánatkérést, de játszaniod kell nekem. Egész este.

Stanley észrevétlen bólintott, mire Midek letelepedett az egyik asztal sarkára és megköszöri a torkát.

Ujjait lágyan végigfuttatta hangszerén, aztán énekelni kezdett. Kellemes, erős hangja betöltötte a termet. Még az öreg kocsmáros is félretette a rongyait, hogy a fiatal dalnokot hallgassa.

Midek a távoli dombokról énekelt, a tenger partján lévő falvakról, a halászok küzdelmes életéről. És két szerelmesről, akiknek boldogságát kettétépte az emberi gonoszság. A thrán lovagok lehajtott fejjel hallgatták

a keserédes történetet, némelyikük keze a kardja markolatán nyugodott. Amikor az utolsó énekhangok is elhaltak, nagy tapssal jutalmazták a fiút.

– Jill, itt túl nagy a zaj. Gyere kissé félre – húzta magával Stanley a lányt. – Megvan Wulf. Nem bántották nagyon. Tud járni, csak kihozni tőlük, az lesz egy kicsit nehéz feladat.

– Midek eléggé lefoglalja őket.

– Igen, de a thránok és a krullok érdeklődése eléggé eltér egymásától. Ezek az északi férges csakhamar elunják magukat és akkor továbbállnak. Nekünk pedig kell még egy kis idő.

– Mi van kint?

– Körbejártam az épületet, bementem az istállóba. A kis fogadót magas fal veszi körül, van ugyan egy hátsó kijárata, de azt úgy eltorlaszolták utazóládákkal, hogy szinte lehetetlen kinyitni. A fal azonban átér a szomszédos házhoz, a tető sem lehet régi. A két szint ablakai pont egymás alatt vannak. A táncosok a felső szint alatti szobákat kapták meg. Mi pedig a tetőtéri szobát. Hárman éppenhogy elférünk majd.

– Akkor most én jövök. Wulfot ki kell szabadítanunk még hajnal előtt, különben nem lesz rá több alkalmunk. Bízd csak rám a krullok érdeklődését.

Azzal Jill ellibbent. Csakhamar már az asztal tetején táncolt, miközben körülötte az északi és déli zsoldosok tombolva csapkodták öklükkel a pajzsukat.

11. FEJEZET

FOGSÁGBAN

Stanley saját köpenyébe burkolva támogatta oda hozzájuk a fiút, aki sápadtan és borzasan tűrte, hogy a többiek megölelgessék. A szakács azonban nem hagyott nekik sok időt a boldog viszontlátásra, sem a kérdezősködéésre.

– Igyekeznünk kell. Csakhamar felfedezik a gúzsba kötött katonákat és akkor végünk. Az ajtón nem mehetünk ki, azt őrzik. Az istállót nemkülönben.

Midek ezalatt az egyik kilazított deszka fölött hasalva a lenti kavarodást figyelte. A krullok dühödten üvöltöztek a reszkető csaplárossal. Többen közülük fölfelé tekintettek.

– Sietnünk kell – mosolyodott el az ifjú, és óvatosan visszaillesztette a deszkát. Jill hátára vette a könnyű kis tegezt és felcsatolta a törét. Stanley az est nagy részét a menekülés megszervezésével töltötte és helyre kis csapóajtót eszkábált a tetőtéri falra. Most egyetlen rúgással taszította ki a meglazított rejtekaajtót és gyorsan kituszkolta rajta Wulfot. A tetőn álltak. Még sötét volt odakint. Hideg szél fújta körül didergő testüket. Gyorsan keresztülfutottak az imbolygó cserepeken, aztán óvatosan lehasáltak a tető szélén. Kilestek az alattuk kanyargó utcára. Bár senki sem volt odakint, tudták, hogy hamarosan bekerítik őket. Jill ekkor bukkant elő a falon tátongó résből, őt követte Midek. Egyre közelebből hallatszottak a fenyegető kiáltások. A következő pillanatban a kis padlástér ajtaja beleremegett a nekifeszülő jókora testek nyomásába. Csak idő kérdése és bejutnak.

– Gyerünk, kislány! – súgta Midek ellentmondást nem tűrő hangon. A felszálló köd jótékony takarásba vonta az épület nagy részét. Jill kitapogatta a fal mélyedéseit és könnyedén leereszkedett az alsó szintre. Midek még látta, ahogy eltűnt az egyik ablakban. Stanley és Wulf már biztonságban lehetett. Éppen indulni akart utánuk, amikor dobogó léptek zaja ütötte meg fülét.

– Ott van! Kapjátok el! – Két felbőszült katona rohant utána az omladozó cserepeken. Midek felegyenesedett és hátrálni kezdett. Ahogy elérte a kéményt, nekivetette a hátát. Elővette a kését és várt. Egyik támadója egyensúlyát veszítette és nagyot sikoltva a mélybe zuhant. A

másik katona immár óvatosabban, villogó kardjával egyensúlyozva közeledett, arcán állatias vigyor ült. Hirtelen támadott, halálos fegyvere éppen csak elsuhant Midek nyaka mellett. A fiú elhajolt a második szúrás elől is, de a férfi szinte azonnal újra támadott. Midek választhatott: vagy leugrik, vagy kard által hal meg. Egyik lehetőség sem tűnt túl bízónak. Töprengésre pedig nem sok ideje maradt.

Hirtelen előrelelendült és megragadta támadója szegecselt bőrvét. Vészesen ingadoztak, a cserepek homokszemekként peregtek ki a lábaik alól. A meglepett katona kiáltani sem tudott, olyan gyorsan történt minden. A fiú kirúgta alóla a lábát és megtaszította. A következő pillanatban ő is elcsúszott, de még el tudta kapni a recsegő párkányt. Hála a viharos tengeren töltött rengeteg órának, centiről centire araszolgatott a ház sarka felé, amikor egyszerre úgy érezte, leszakad a jobb lába.

Csak lógott a szédítő mélység fölött, a szeme szikrázott a fájdalomtól. Nem tudta, mi történhetett, de a kínzó érzés szinte lebénította a jobb oldalát. Összeszorított foggal, hörögve lendítette át a másik lábát, majd elkapta a kiálló vízköpő acsarkodó pofáját. A másodperc töredékéig ott függött, aztán elengedte a kődíszt. Széttárt karral zuhant le, majd nagyot puffanva ért földet. Még látta vérző combjában a zöld tollú nyílveesszőt, de már nem tudott megmozdulni. Levegőt sem kapott, a fájdalom hatalmas hullámokban borította el. Már eszméletlen volt, amikor a medveszerű alakok körbevették. Hangos morgással hajoltak fölé. Egyikük kitepte az ájult fiú lábából a nyílveesszőt és apró darabokra törte.

Jill hangtalan zokogással nézte, ahogy Mideket elhurcolják az éjszaka förtelmes szörnyei.

Egy istállóban tért magához. Igencsak meglepte a látvány. Körülötte megláncolt emberek feküdtek, vagy ültek, aszerint, hogy láncaik mennyi teret engedtek nekik. Ő is feküdt, és amikor megpróbálta ülő helyzetbe tornáztatni magát, csodálkozva vette észre, hogy a teste nem engedelmeskedik az akaratának. Halkan szitkozódott, majd oldalra fordult, hogy szemügyre vegye sebesült lábát. Hevenyészett kötés borította, melyen átütött ugyan a vér, de már nem szivárgott.

– Vártam, hogy mikor ébredsz végre, fiam – szólalt meg hirtelen egy kuncogó hang. – Jó sokat kaphattál a bódító főzetükből.

Midek elfordította a fejét. Egy törpe kuporgott a jobb oldalán. Összegörnyedve ült a félhomályban és hosszú, gubancos szakállát simogatta.

– Hol vagyunk? – kérdezte Midek fintorogva, mert bilincse élesen belevágott a csuklójába.

– A krullok fogdájában. Innen indítják a rabszállító hajókat Észak felé –
jött a készséges válasz.

– Rabszállító hajók? – Csodálkozva nézett a töpörödött kis emberkére.

– Úgy tudtam, azok rég nem járnak már.

– Valóban így volt. De Észak ifjú hercege új törvényeket hozott.
Honnan jöttél, hogy erről semmit sem tudsz?

Midek arca elfelhősödött, ahogy a törpe megemlítette az uralkodót.
Bosszúsan válaszolt.

– Délről. Hozzánk lassabban jutnak el a hírek.

– Na igen. A déli rész. Sok arra a feltáratlan vidék.

A fiú végigmérte a törpét. Ahhoz a fajtához tartozott, akinek a vonásai
egyszerre tükrözték egy gyermek kíváncsiságát és egy vénember
mindentudását. Nem tudta megállapítani, mennyi idős lehet.

– Mit követtél el, hogy ide kerültél? A ruhádból ítélve elég módos
lehetsz.

A törpe felemelte összeláncolt kezét és megvakarta az állát. Midek
látta, hogy a rozsdás lánc sebesre marta az apró emberke gyenge bőrét.

– Igen. Valaha igen előkelő ember voltam. De az már rég a múlté.
Udvari tanácsos voltam a hercegség egyik kormányzói uradalmában.
Gonosz ármánykodás miatt azonban el kellett bujdosnom. Szökésem után
új életet kezdtem, de amint látod, a végzetem mégis utolért. Csak abban
reménykedem, hogy tekintettel a koromra, gyorsan kivégeznek.

Midek hallgatott. Nem tűnt túl fényesnek az ő jövője sem. Ha Északra
viszik, ki tudja, mikor látja viszont a bajtársait, és az is kétségessé vált,
hogy egyáltalán élve kijut a halál völgyéből.

– Na és te, fiatal barátom? Nyilván komoly bűnöd lehetett, ha szemet
szúrtál a krulloknak.

A törpe apró szemei kíváncsian méregették. Mideknek az volt az
érzése, hogy a gnóm mindent tud. Ám ebben a helyzetben kénytelen volt
hazudni.

– Bevallom, elloptam ezt-azt. Lebuktam az utolsónál.

– Üldöztek?

– Igen. Ellőtték a lábamat. Csak így tudtak elkapni.

– Ezt már tudom, mivel én kötöztelek be. Idővel rendbe fog jönni. Hogy
hívnak?

– Mideknek.

Kis idő elteltével élénk mozgolódás támadt a rabok közt. A fiú csak
most vette észre, hogy egymással is össze vannak láncolva. Nagyon
kényelmetlen volt, hiszen bárki mozdult is meg, azt mindenki érezte. De
most, hogy zúgolódtak, a törpe segítségével észrevétlenül fel tudott ülni.
Végigsimította hasogató combját.

– Mi készül itt? – nézett körbe a félhomályban.

– Étel és vizet fognak hozni. Napok óta itt veszteglünk, mert a városban valami zavargás tört ki. Különben már régen úton lennénk – igazgatta meg a bilincseit a vénember, hogy kissé kényelmesebben tudjon üldögelni.

Midek sötéten elmosolyodott. Stanley a napokban ment ki huszadmagával, hogy megráfáljon egy csapat helyőrségi katonát. Őt jó lóval és egy csomó fegyverrel tértek vissza. A levetköztetett, felpeckelt szájú férfiakat jónéhány óra múlva találták csak meg a társaik. Ránézett a törpére.

– Honnan tudsz te minderről?

– Valaha ezzel is foglalkoztam – felelte kurtán. – Már jönnek is.

A nagy faajtó nyikorogva kitárult, majd nyomban éles fény árasztotta el a bűzlő istállót. A rabok eltakarták a szemüket az erős napsugarak elől, és szitkozódva rángatták a láncukat. Az állatias vonású krull katonák botokkal magasodtak föléjük. A következő pillanatban elképesztő színjáték vette kezdetét.

Kosarából félig nyers halakat zúdíttak a mocskos kövezetre. A foglyok acsarkodva küzdöttek egymással. Mideknek sikerült egy nagyobb darabot megkaparintania és elfelezte a törpével. Csak most tudatosult benne, hogy mennyire éhes. Ezzel eddig nem is foglalkozott. Azonban ördögi körbe kerültek. A sós hal rettenetes szomjúságot hozott magával. Az idősebb rabok sírva könyörögtek vízért, de a krullok csak röhögtek rajtuk. Majd amikor már nagyon hangosak lettek, két vödörnyi vizet zúdíttak rájuk. Senki sem mert megszólalni. Dideregve ültek a nedves földön, jól tudták, milyen kegyetlen lenne a megtorlás. Midek ingén egyre nagyobb területen jelent meg egy barnás folt. Először nem is sejtette, mi lehet az. Csak a gnóm meglepett kérdésére jutott eszébe minden.

– Neked világosabb a hajszíned?

Rémülten nyelt egyet, miközben vacogott a foga a hidegtől.

– Vándormuzsikus vagyok. Ez is része a mutatványnak. Nem volt időm lemosni a festéket. Még vörös is van otthon. Miért nem szóltál erről? – terelte el a szót.

– Nem akartalak rögtön az elején elkeseríteni – válaszolta a törpe, aztán elvackolta magát az ázott szalmán.

Két borzalmas nap után indultak el. Az éj leple alatt vezették elő őket, majd a nyomorúságos menet a krullok felügyelete alatt lesétált a folyóhoz. Komor, szürkén csillogó bárka ringatózott a Bothar fekete hullámain.

Mindenki bűzlött, testüket ezernyi rovarcsípés borította. Lelökdösték őket a hajó rakterébe és rájuk zárták az ajtót. A kísérteties utazás három hétig tartott.

Mire elérték az északi kikötőket, a rabok száma a felére fogyatkozott. Egyszerűen belehaltak az utazásba. A törpe is köztük volt...

A rozoga, deszkákkal teljesen befedett szekér nagyokat zökkenve haladt végig a völgybe vezető úton. Amióta kikötöttek a hírhedt Salach-tenger öblében és elhagyták a pokoli bárkát, megfeszített ütemben folytatták útjukat. A kocsis káromkodva ostorozta a küszködő lovakat. Szegény párák minden erejüket megfeszítve vonszolták a súlyos tákolmányt az emelkedőn. A szekeret lovas katonák kísérték. Fegyvereiken csillogott a déli napfény.

A foglyok elcsigázottan ültek szűkös börtönükben. Többeken már az örület jelei mutatkoztak, zavaros énekük meg-megszakadt, ha nagyokat zökkent velük a szekér. Midek is hallgatagon gubbasztott az egyik sarokban. Egyre csak a szabadulásra tudott gondolni. Legtöbbjükben csak ez a csalóka remény tartotta a lelket. Egy birkatolvajjal volt összeláncolva, aki egyfolytában sóhajtozott. Még a legerősebbeket is megtörte a kegyetlen bánásmód.

Zig, akit kéjhölgyei juttattak ide, kilesett a korhadtt deszkák résein. Zöldellő dombokat látott, és a távolban egy nagy, ezüstösen csillogó folyamot. Egyikük sem tudta, hová viszik őket. Ez a vidék teljesen ismeretlen volt a számukra. A dombokon itt-ott pásztorokat véltek felfedezni, akik a kezükkel leárnyékolták a szemüket, hogy jobban lássák a szomorú menetet. Beteges kinézetű marháik a közelükben legelésztek.

Nemsokára észrevehetően lassult az iram, amit a katonák diktáltak az egyenes úton. Zig, a szomjúságtól rekedt hangon, izgatottan mesélte el, mit látott. Egy hatalmas, szürkén csillogó kőfallal körbevett vár felé közeledtek. Szavai nyomán döbbsent csend támadt. A vár bevehetetlen erődként magasodott a vidék felett, tökéletesen uralta. Mindenütt katonák hemzsegettek, a kapu előtti széles kőúton lépni sem lehetett tőlük. A rabok megborzongtak. Suttogni kezdtek. Egyszerre rádöbbsentek, hová is hozták őket. A Fekete Völgy hírhedt börtönkazamatáiba. Midek teste összerándult, lesütötte a szemét. Gyűlölt ellenségének közelsége még inkább megerősítette az elszántságát. Nem így képzelte ugyan a találkozást, de eltökélte magát. Keserű mosoly jelent meg az ajkán. Begördültek a leeresztett csapóhídon. A katonák sorfalától magát az udvart nem látták, de Zig szerint óriási volt. A két kaputoronyban megszólaltak a harsonák. Vezényszavak harsantak, miközben továbbhaladtak a katonák tömege előtt. Amikor végre megállt a szekér, mindannyian a résekhez húzódtak, így körben kiláthattak. Egy belső udvarban voltak. A szélrózsa minden irányából futva érkeztek a krullok,

rostélyos sisakjuk elrejtette arcukat a kíváncsi szemek elől. A hosszúkás udvart körülvevő falakon is örök strázsáltak. A közelben várakozó félmeztelen rabszolgák elvezették a kimerült lovakat.

Egyszerre kürtszó hasított a levegőbe, majd szinte varázsütésre az összes fegyver a szekér felé irányult. Az odabent kuporgó foglyok rémülten hátráltak. A krullok egyre közelebb jöttek. Zig babonás félelemmel várta a halált, hiszen ő ült a legközelebb az ajtóhoz. Éles kiáltás hallatszott, majd következő pillanatban szinte berobbant a rozoga tákolmány elülső fele. Négy északi katona ugrott be a tátongó résen, és ütlegetni kezdték a rettegő foglyokat. Egyenként rángatták ki a kétségbeesetten védekező embereket a kövekkel felszórt udvarra. A gyengébbek arccal előre estek ki, nyögve terültek el az alatt várakozók lába előtt. Persze itt senki sem ejtett könnyeket értük – korbácsokkal segítettek nekik feltápáskodni.

Rövidesen mind a tizenketten ott álltak hunyorogva az éles fényben. Rossz volt rájuk nézni. Csaknem összeestek a gyengeségtől. A penészes kenyér és a poshadt víz megtette a hatását. Midek nem értette, mi ez a nagy felhajtás körülöttük. Olyan állapotban voltak, hogy egy férget is csak komoly nehézségek árán tudtak volna eltaposni. Csapzott, poros haja mélyen a szemébe lógott, de nem merte felemelni a kezét, nehogy önkéntelen mozdulata felingerelje az amúgy is ideges katonákat. Így lehajtott fejjel álldogált, elrongyolódott csizmáját nézegette.

Hirtelen elnémult az állandó kiáltozás. A krullok és az északi katonák feszes vigyázzba vágták magukat, még a rabok is igyekeztek egyenes tartást felvenni. Mindenki érezte, hogy valami rendkívüli történik. A várba vezető hátsó lépcsőn ekkor megjelent egy magas, délceg alak, és miután bólintott a katonáknak, elindult a foglyok felé.

Hosszú, szürke köpenye lobogva úszott utána, elegáns ruháját olyan büszkén viselte, amit még egy főúr is megirigyelt volna. Az örök kapitánya lehetett. Amerre elhaladt, megfagyott körülötte a levegő. Midek hátán nagy cseppekben folyt végig a hideg veríték. Érezte, hogy nagy bajban van. Ekkor lágy énekszó szólalt meg a háta mögött. Fiatal lány hangját hozta a szél. Midek félig hátrafordította a fejét, ahogy a többiek is. Barna bőré, karcsú rablány simult ketrece rácsához, és egyre csak énekelt, valami édes, sosem hallott nyelven. Aztán mielőtt a katonák elhallgattatták volna, kinyújtotta kezét a foglyok felé. Fekete szeme Midek arcára tapadt. A fiú szíve összeszorult. Mit követhetett el a lányka, hogy itt sínylődik a Fekete Várban?

A magas, kegyetlen vonásai ellenére is jóképű férfi közben odaért a foglyokhoz. Lovaglópalcájával egyenként emelte fel az állukat, markáns

arcán unott közömbösség ült. Midek a sor végén állt. Szíve őrült ütemben vert. Tehetetlen volt. Végül ő következett.

Egyenesen a rideg kék szempárba nézett. A hatás leírhatatlan volt. A kapitány vonásain csodálkozás suhant át, aztán sokat sejtető mosoly jelent meg a szája szegletében. Pálcája figyelmeztetés nélkül sújtott le, felszakította a fiú arcát. A mély sebből azonnal ömleni kezdett a vér. Midek azonban továbbra is mozdulatlanul állt, mintha az arcát szaggató fájdalmat meg sem érezné. A férfi ekkor odafordult a katonáihoz.

– Ez igen! Elhoztátok, még hozzá élve, a lázadók vezérét!

Hitetlenkedő zúgás támadt a katonák között. Minden szem az egyenesen álló fiúra szegeződött. Ő felszegett állal, rezzenéstelen tekintettel nézett el a fejük felett. Szájáról nagy cseppekben folyt a vér elszürkült ingére. A kapitány egyetlen intéssel elnémította a hangzavart. Nyugodtan folytatta tovább.

– Jól néztek meg. Nagyon ravasz. Krynem falai alatt egy egész krull alakulatot tett ártalmatlanná. Ezt ugyan most senki sem nézné ki belőle. Nos, mielőtt meghal, elmondja majd, amire kíváncsiak vagyunk. Vigyétek őket!

Ahogy az elcsigázott foglyok menete lassan elindult, Dessaille kapitány megragadta Midek rongyos ingét.

– Nagyon figyelj, te déli senki! Gondoskodom róla, hogy dalolj nekünk. Imádkozni fogsz a gyors halálért! – sziszegte az arcába. Annyi gyűlölet volt a hangjában, hogy a fiú végül meghunyászkodva hajtotta le a fejét. De a férfi nem ütötte meg újra. Hagyta, hogy elvonuljon előtte.

Fent, a vár lobogókkal díszített őrtornyában, megjelent egy komor, fekete hajú alak. Mozdulatlanul állt, amíg az elkeseredett emberek a kazamaták felé araszoltak. Szemtanúja volt az elmúlt perceknek, így különösen azt a szőke fürtös fejet nézte, amelyik utoljára tűnt el a börtöncellákhoz vezető mély alagútban. A kapitány elégedett mosollyal zárta le a súlyos vasajtót. Aztán hátrafordult. A vártorony ablakában már nem állt senki.

Keservesen haladtak lefelé. Valaki mindig elcsúszott a síkos köveken, így állandóan fennállt a veszély, hogy egymás nyakába zuhannak. A fáklyák lobogó fénye elkísérte a vánszorgó alakokat a cellasorok felé. Nagy zaj fogadta őket. A falba vésett cellák tömve voltak. A foglyok acsarkodva rohantak a dupla rácsokhoz és ordítva rázták az öklüket. Olyan nagy volt a zsúfoltság, hogy már ülni is alig tudtak.

Az örök azonban visszaverték őket, és a tizenkét embert egyenként lökdösték be az örjöngő csöcselék közé. Az újonnan érkező rabok

rángatózó testét hamar elnyelte a tömeg, borzalmas kiáltásaik sokáig kísértettek a többiek fülében. Midek csakhamar egyedül maradt. Amerre őreivel elhaladt, koszos, megnyomorított kezek simították végig a haját, a testét. Hangokat, sikolyokat hallott és megváltó halálért esdeklő, szívszaggató könyörgést. Őrei durván lökdösték előre, míg egy nagy, kör alakú földalatti terembe nem értek. Midek gyorsan körülnézett. Bármerre fordította is a fejét, mindenütt csonttá aszott, emberekre emlékeztető alakok lógtak rozsdás láncakon. Odarángatták őt is az egyik üres karikához és szorosan hozzá kötözték. Az örök pedig a vizeshordóknál álló társaikhoz mentek és förtelmes nyelvükön társalogni kezdtek.

Nemsokára egy tizenöt-tizenhatévesforma, meztelen felsőtestű gyermek lépett elő az egyik fal mögül, favödörrel a kezében. Görnyedt testtel, szinte a földhöz lapulva lépett oda a borozgató krullokhoz és szótlanul várt, amíg vizet öntöttek súlyos vödrébe. Az egyik krull Midekre mutatott, majd pár kurta szót vakkantott a fiúcskának. A gyermek bólintott. Ám ahogy megfordult, egyik őre durván belerúgott. A vödör értékes tartalma szétfolyt az ürülékkel szennyezett köveken. A gyermek szégyenlősen kapott utána és odabicegett Midekhez. Ami kevés víz megmaradt, azt óvatosan a fiú feldagadt ajkai közé csorgatta. Csak akkor pillantott a fogolyra, amikor az csendesen köszönetet mondott. Egymásra néztek. Midek meglepetten suttozni kezdett.

– Alek! Te mit keresel itt?

A fiúcska döbbenten tette le a vödröt, majd hitetlenkedve simította meg Midek koszos fűrtjeit. Félénken elmosolyodott.

– Nem hittem, hogy valakit is viszontlátok a faluból – felelte ugyancsak suttogva. Mintha egy felnőtt válaszolt volna. – Lent horgásztam a folyónál. Tizen támadtak rám. Kiáltani sem tudtam, olyan hirtelen történt minden. Midek, tudsz valamit a nővéremről?

Az ifjú keserűen megrázta a fejét. Hogyan is mondhatta volna el, hogy a porig rombolt kis faluban csak halottak maradtak. Alek azonban megsejtette a szörnyű igazságot. Keserves zokogással borult Midek széles mellkasára. Átfonta a nyakát és hangosan jajveszékelt. Az örök felfigyeltek a szokatlan jelenetre. Egyikük leakasztotta a korbácsot a falról és elindult feléjük. A többiek gyorsan követték.

– A fiú nem vétett semmit. Őt ne bántsátok. – Midek hangja alázatosan törte meg a csendet. Hatalmas pofont kapott, majd elszakították tőle Aleket. A gyermek éleset kiáltott, felé nyújtotta a karját, miközben elhurcolták. A két katona addig ütlegelte Mideket, amíg össze nem rogyott, csak felfüggesztett karjai tartották meg. Akkor eloldották, majd tovább hurcolták a szűk folyosókon. Többször nekitántorodott a nyirkos falnak, zúgott a feje az erős ütésektől.

Tűz fénye villódzott a távolban, majd az út hirtelen elkanyarodott. Néhány méter után belökték őt egy kis kamrába. Nem is próbált ellenkezni, teljesen felesleges lett volna. A kínzókamrában voltak. Midek tudta, hogy az út itt végetért. A rá váró szenvedések mázsás kőként nehezedtek a szívére. Közvetlenül előtte ott terpeszkedett egy magas kőasztal, amiről erős kötelek csüngtek. A fiú mellén eltépték az inget, majd hirtelen állon csapták. Egy pillanatra elszédült. Ez elég volt ahhoz, hogy ráfektessék az alvadt vérrel borított, hideg kőlapra és szorosan odakötözzék. Zihálva próbálta izmait megfeszíteni, de legyengült teste fájdalmasan ellenállt. Őrei hangosan röhögtek hiábavaló erőlködésén, aztán magára hagyták.

Kínlódva emelte fel a fejét. Látni akarta, mi vár rá. Polcok és apró szekrények borították a fal egyik oldalát. Vele szemben tűz lobogott, pokoli kínok hírnökeként. Az átellenes oldalon pedig falikarok lógtak, bennük különböző méretű bilincsekkel. Kötelek, súlyok, hússzagató karmok tarkították a fal többi részét. Midek lehunyta a szemét. Arra az emberre gondolt, akit apjának nevezett, amióta az esztét tudta, aki haldokolva is megvárta őt. És a lányra... akit utolsó lehelletéig szeretni fog.

Beszélgetés hangjait vélte hallani. Aztán erőteljes léptek csatlakoztak a hangokhoz. Kisvártatva felbukkant egy robosztus termetű, vörös csuklyát viselő alak. Őt követte az udvaron már megismert kapitány. A csuklyás ekkor odalépett a tűzhöz és tett rá néhány fahasábot. Ezután a sarokba hajított egy pokrócot és mellédobta a csuklyáját. Kopaszodó, fekete körszakállas, erőtől duzzadó férfi volt, érdeklődve vette szemügyre a nyomorúságában is büszke foglyot.

– Üdvözöllek a börtönkazamatákban. Fardon Greg vagyok, hóhér és kínzómeister. Okosnak látszol, éppen ezért mondom, jobban teszed, ha beszélsz. – Megkerülte az asztalt és megállt a fiú bal oldalánál. – Sokan meghaltak már a kezeim közt, fiam. Könyörögtek, rimázkodtak, hogy végre öljem meg őket. De errefelé nem jön könnyen a halál. – Ráejtette öklét Midek mellkasára. A fiú rezzenéstelen arccal állta a hóhér kutató tekintetét. Látszott rajta, hogy esze ágában sincs megszólalni. Szemében mosoly bujkált. Greg sóhajtva vont a megterjedelmes vállát. Ránézett a mellette álló kapitányra. Dessaille bólintott.

– Kár érted, felkelő. Sokra vihetted volna még. Készülj hát – mondta, azzal a falon függő kötelekhez lépett. Kiválasztott közülük egyet és belelógatta egy vizesvödörbe. Várt egy kicsit, aztán lassan visszasétált az őt némán figyelő, kiszolgáltatott fogolyhoz.

Fenn a cellasoron zavargások törtek ki. A rabok ütemesen döngették ormóttan facipőikkel a rácsokat és üvöltöztek. Addigra mindenki tudta, ki a fogoly, akit a Mesterhez vittek. Maguk között csak így emlegették az egykori katonát. Félelmetes híre volt a Fekete Vár hóhérének. És hogy miért volt ez a nagy felfordulás? Senki sem látta még a sárgás bőrű hullaszállítókat. A vallatás ugyancsak elhúzódott. Úgy tűnt, a lázadók fiatal vezérét kemény fából faragták. Az örök káromkodva verték vissza őket, de a kedélyek csak lassan csillapodtak. Mindenki várakozott...

A vér nehéz, édeskés szaga teljesen betöltötte a fülledt levegőjű kamrát. Fardon megtörölte izzadt homlokát. Midek látszólag élettelenül hevert a kötelékeiben, csak feszülő ökle és ütemesen emelkedő mellkasa árulkodott arról, hogy még él. A kínzómaster épp háttal állt neki, amikor felnyitotta a szemét. Csuklóiról szinte lemállott a bőr, ahogy kínjában megpróbálta béklyóit elszakítani. Rekedt hörgés hagyta el összeharapdált ajkát. Greg gyorsan odaugrott hozzá, nehogy foglya idő előtt meghaljon. Félrerántotta a fiú fejét, mire Midek nagy adag véres nyálat köhögött fel.

– Minden tiszteletem a tiéd, fiam, de beszélhetnél végre. Fogytán az erőd.

– Nem én. Inkább itt pusztulok el – hörögte Midek, mikor végre levegőhöz jutott.

Greg nem válaszolt, hanem kivett a tűzből egy vörösen izzó fogót. Midek arca a sebek és a kosz ellenére is jól láthatóan elsápadt. Kiáltani már nem maradt ereje. Ahogy a forróságában szinte jeges fogó belemart a vállába, belecsúszott az enyhét adó ájultságba. Dessaille komótosan odasétált a falon lógó eszközökhöz és leemelt egy hústépő, pókot utánzó szerszámot. Ám mielőtt átadhatta volna a hóhérnak, három katona bukkant fel és feszes vigyázzba vágták magukat.

– Jön a herceg! – kiáltották éles hangon.

A hóhér nagyot nézett. Ez most fordult elő először. Nem tudta, mitévő legyen. Végül úgy döntött, a tűz mellett marad.

Észak ura érdeklődve járta körbe az ájultan heverő fiút. Ő lenne hát a veszedelmes lázadó, aki az életére törne? Hiszen ez még csak egy kölyök, gondolta csöppnyi iróniával, hiszen gyanította, hogy egyidősek lehetnek. Mégis a fiatal felkelő vérmocskos vonásai mögött ott lapult valami nehezen megfogható gyermeki báj. Mintha nagyon hirtelen vált volna felnőtté... Mintha kiszakították volna egy meleg, biztonságos burokból. Közelebb lépett. A fiú lehunytt pillái hosszú árnyékot vetettek halovány arcára. Szőke haján meg-megcsillant a tűz vöröses fénye. A hóhér lehajtott fejjel várakozott.

– Nos, Mester uram, vallott már a madárka? – kérdezte a herceg mosolyogva.

– Még nem, herceg úr. Nagyon szívós.

Landon felkacagott.

– Talán nem jók a módszereid, hóhér! Bár látom, alapos munkát végeztél. Locsold fel.

Greg egy vödör jeges vizet zúdított Midek arcába, de beletelt egy kis időbe, amíg a fiú ki tudta nyitni feldagadt szemét. Homályosan látott csak, de mind a kínzóját, mind a kapitányt felismerte. Ahogy oldalra fordította a fejét, akkor vette észre a harmadik férfit. Lerítt róla, hogy nem tudja, magával az uralkodóval „áll” szemben. Landon ekkor kesztyűt húzott és kiemelt a tűzből egy vaspálcát.

– Így. Először vegyétek le a csizmáját, aztán fogjátok le. Lehet, hogy nem lesznek elegendőek a kötelek.

Ami ezután következett még a sokat próbált katonáknak is megremegtette a szívét. Greg iszonyodva nézte a fiú tönkretett lábait. Midek szeméből dühödt könnyek folytak alá kormos arcára. Szinte nem is fájtak rettenetes égési sebei. Hallotta ugyan a záporozó kérdéseket, de ha akart volna, sem tudott volna válaszolni rájuk. Landon felismerte ezt. Belenézett a fiú kintől elhomályosult barna szemébe. Fájdalom és döbbsen csalódottság sugárzott vissza rá. Talán azt hitte, az ismeretlen a kiszabadítására sietett. A herceg összerándult. Hol látta már ezt a tekintetet? Lehúzta kezéről a kesztyűt és a tűzbe dobta.

– Rendben van. Tegyetek sót a sebeibe és vigyétek a cellájába. Előbb-utóbb úgyis beszélni fog.

Greg bólintott és meghajolt. De a herceg nem mozdult. Biztos akart lenni abban, hogy végrehajtják a parancsát. Így a hóhér odasétált az egyik zsákhoz és mélyen belemarkolt. Ujjai közül lágyan peregtek ki a fehér sókristályok. Nem mert, nem tudott az áldozata szemébe nézni.

Midek kétségbeesett üvöltését sokáig visszhangozták még a komor falak.

Amikor végre kettesben maradtak, Fardon Greg eloldozta az eszméletlen fiatalembert, majd óvatosan lefektette a földre. Letérdelt mellé, és amennyire csak tudta, megtisztította a vértől. Csak most látta pusztításának szörnyű nyomait. Nem is emberi test feküdt előtte, hanem egy húscafat. A hóhér tudta, hogy a fiú haldoklik. Ha túl is éli ezt az éjszakát, az alattomos sebgennyedés meg fogja ölni. Midek egykor jóképű vonásai a felismerhetetlenségig eltorzultak. Greg remegő ujjakkal kereste ki az érverését. Alig érezhető gyenge pulzálás volt csupán.

Kikiáltott az öröknek. Néhány szót súgott a fülükbe, és egy teli tarsolyt csúsztatott egyikük kezébe. A katonák ráfektették a mozdulatlan testet a deszkából összetákoltt hordágyra és ráterítették egy pokrócot. Amerre

elhaladtak, döbbsent csend támadt. A rabok némán követték tekintetükkel a szomorú menetet.

Az utolsó cellák egyikébe vitték, ahogy Greg meghagyta. Lefektették a nedves kőre, aztán a sorsára hagyták. Midek magatehetetlenül, egyedül hevert a hideg kövezeten. Lassan elcsendesültek a hangoskodók is. Csönd és sötétség borult a kazamatákra. Csak a fordulóknál égtek a fáklyák. És akkor, valahonnan a cella mélyéből mozgó árnyalakokként emberek tűntek elő. Kinyújtották kezüket az eszméletlen fiú felé, mintha szét akarnák tépni. Majd egyetlen mozdulattal behúzták maguk közé, a sötétség jótékony takarásába.

12. FEJEZET

A VÖRÖS VADÁSZ

Hetek óta úton voltak. Midek egykori csapata, hűen a felkeléshez, rendületlen elszántsággal közeledett az északi határvonalhoz. Egyre több városból csatlakoztak hozzájuk éhhalállal küzdő családok és szökött rabszolgák. A lázadók száma napról napra nőtt. Körülbelül öt és félezen lehetnek, de a sereget lassította a sok nő és apró gyermek. A fegyverhez értő férfiak és harcra fogható sihederek száma háromezer főt tett ki. Stanley, Kurt és Fabio felosztották a csapatokat, és szigorúan betartatták az emberekkel az út közben kialakított szabályokat. Egy idő után azonban kénytelenek voltak a családosokat hátrahagyni, mert nehezítették útjukat. Húsz egykori rabszolga, akik remekül értettek a kardforgatáshoz, elvállalta a családok védelmét. Mintegy ötszáz emberről kellett gondoskodniuk. Vezetésükkel a nők, öregek és gyermekek kiváltak a Rongyosok közül, és behúzódtak a Pogány-fennsík egyik jól védhető völgykatlanjába, hogy ott várják ki a felkelés végét.

Landon herceg ekkor teljhatalmat adott Fargia kezébe, aki rögvest nekilátott, hogy letörje, csírájában elfojtsa a lázadásokat. Démoni serege még aznap elindult, és amerre elhaladt, nem maradt más, csak üszkös romok és temetetlen holtak.

A Rongyosok a közelgő veszedelemről mit sem tudva keltek át a Gront-alföld végtelen rónaságán. Véres ütközeteket vívtak nap mint nap a helytartósági katonákkal, a lázadókkal tartó hontalan szerzetesek sokszor már csak a halotti énekeket tudták elmondani az elesettek felett.

Többször rajtaütöttek az őket követő helyőrségi alakulatokon így azok igazából nem tudták, hány főt is számlál a felkelők serege. Olyanok voltak, akár a kísértetek. Nemsokára elterjedt az a hiedelem, hogy nem is hús-vér emberek, hanem kísértetek. Ez pedig igencsak kapóra jött a furfangos csapatnak. Minden erejükkel azon voltak, hogy az alaptalan híreket még jobban felerősítsék. Az ellenség őrzöngött. Lovak és fegyverek tűntek el a szállásaikról, hogy egészen más helyen bukkanjanak elő. Az északi katonák sem érezhették többé biztonságban magukat, sokuk vért nélkül ébredt a bokrok aljában, és beletelt egy kis időbe, amíg kétségbeesett ordítozásukra felfigyeltek társaik.

Jill búskomor lett. Napokig nem beszélt, miután Mideket elhurcolták, és még az sem tudta jobb kedvre deríteni, hogy gyermeket várt. A testében növekvő új élet apa nélkül fog felnőni. Biztos volt benne, hogy soha többé nem látja a fiút. Kurt hasztalan próbálta bátorítani, reményt sugárzó szavai süket fülekre találtak. Végül Fabio kilovagolt a lánnyal egy közeli patakhoz. Jill egykedvűen követte, mígnem egy öblös barlangnál meg nem álltak.

– Ez a hely a Fájdalom Szája. Még tegnap mutatta meg egy jóbarát, aki már járt erre. Ha itt bemész, egy kis medencéhez jutsz. Ül le a partján és várj a jelre. Eredj – szólott csendesesen a mestertolvaj. Elfordult, magára hagyta az összetört lányt és a közeli bokrok mellé sétált. Leheveredett a fűbe és a karjára hajtotta a fejét.

Jill fáradt léptekkel indult el, alakját nemsokára elnyelte a tátongó sötétség. Fabio ekkor halk suttogásra lett figyelmes. A nevén szólították. Felült és kábultan körülnézett. Senkit sem látott. A hang a fejében szólt.

– Fabio! Az utad nemsokára véget ér. Kívánsz valamit a halálod előtt?

– Ez aztán nem köntörfalazik! – suttogta maga elé. De ismerte már a szavak jelentését. Sorsát ő maga választotta. A múlt gyűlöletes árnya jelent meg lelki szemei előtt. Megborzongott a rátörő iszonyattól.

– Azt kívánom, ha eljön az idő, ne kelljen félnem! – lehellte megrendülten.

– Úgy lesz, Fabio! Most pedig aludj!

A tolvaj magatehetetlenül hanyatlott vissza a karjára.

Jill eközben meglegelte a csöppnyi medencét. Összekuporodott a sötétben és hallgatta a lassú cseppekben csöpögő vizet. Egy idő után káprázni kezdett a szeme. Kezét lapos hasára szorította és vacogó ajkakkal meredt a vörösben játszó, ugráló képre. Egyre nőtt, egészen betöltötte a kis kamrát. A vörös később kékbe, majd vibráló zöldbe ment át, mígnem ez a három szín pulzálva lüktetett előtte. Jill felkiáltott. Arcán patakzottak a könnyek. Sikoltva zokogott, öklével ütötte a lába előtt fekvő köveket. Aztán meghallotta a hangot.

– Jill... – jött a könnyörgő suttogás.

– Itt vagyok, szerelmem! Itt vagyok! – kiáltotta a néma falaknak.

– Még élek! Erős vagyok... Még nem öltek meg! – sóhajtott a tó, mintha egy haldokló szavait tolmácsolná.

– Nézz rám! A szívem alatt hordom a gyermekünket!- könnyörgött a lány. De a hang többet nem szólalt meg. Eltűntek a színek is, minden monoton sötétségbe borult. De Jill tudta, hogy valami rendkívüli történt ezalatt a néhány perc alatt. Akárhol is legyen Midek, tudatta vele, hogy él... és ennél pillanatnyilag semmi sem volt fontosabb. Mikor kilépett a fényre, Fabio, aki akkor ébredt, alig ismert rá. Jill sápadt arcocskáján

rózsák égtek, ragyogott a szeme. Odaszaladt és megölelte a kissé még kábult tolvajt.

– Köszönöm, Fabio, hogy elhoztál ide. Megkaptam a jelet. Tovább kell mennünk Észak felé. Még nem késő. Arra kérek, hogy add ide a késedet. Az enyém a sátorban maradt.

Fabio szótlánul nyújtotta át a tört. Jill ekkor összekötötte hosszú, barna haját és egyetlen vágással lenyisszantotta. A gyönyörű barna fürtöket szétzilálta a szél, beterítte velük a környező virágokat. Így rövid hajjal sokkal fiatalabbnak látszott, de bájos vonásai még jobban előtérbe kerültek.

– Tudom, hogy azt terveztétek, hogy elküldtök minket. Talán attól féltek, hogy a harcokban nem állnánk meg a helyünket. Be fogjuk bizonyítani, hogy ugyanúgy harcolunk, ahogy ti. Talán asszonyi mivoltunk zavar benneteket. Íme, levágtam a hajamat. Nadrágokat varrunk majd, hogy eltereljük az ellenség figyelmét. Messziről senki sem jön rá, hogy az a hús ember nő. Velünk erősebbek lesztek.

– Kurtak igaza volt. Csodálatos teremtes vagy. Irigylem Mideket. Ha még egyszer születhetnék, ilyen asszonyt szeretnék magamnak – felelte a tolvaj. Felsegítette a lányt a türelmesen várakozó hátasra.

Másnapra az összes lány megvált hajkoronájától, hosszú szoknyáikat szűk nadrágra cserélték. Jill és Lana elvezette őket a patakhoz, ahonnan csak késő délután tértek vissza.

Rituális táncot jártak, mely elég erőt adott nekik, hogy teljesíthessék, amit vállaltak. Jill lehunytt szemmel pörgött, majd térdre hullva a termékenységű tánc kézmozdulataival kísérte a többiek szédítő forgását. Mikor visszatértek, Stanley éppen a vadászatot beszélte meg a társaival.

– Többen láttak az erdő mélyén egy öreg szarvasbikát a teheneivel. Szűkében vagyunk a húsnak. Estig el kéne ejteni néhányat közülük, aztán védett helyre kell húzódnunk, mert úgy nézem, viharos éjszakánk lesz. Wulf, vigyél magaddal három lányt, és tegyétek lakhatóvá a régi barlangot. Itt töltünk pár napot.

Hamarosan elindultak. Tizenhat férfi és négy nő vállalkozott a vadászatra. A nap aranyló gömbje álmatagon követte őket, ahogy esteledett, úgy fogyott az ereje, míg végül csak imitt-amott csillant meg a fénye a fák között. Lassan megélné a föld. Lomha, szürke testek repültek el fejük felett, talán portyára indultak a sötétedő végtelenben. Apró szemek követték halk lépteiket, ahogy elhaladtak előttük. A vadászok egyetlen szót sem szóltak, nesztelen léptekkel haladtak a bokrok takarásában az alkonyi fényébe borított tisztás felé. Stanley haladt elől, arca feszült figyelemről tanúskodott. Hirtelen azonban megtorpant és megállította a társait.

Csaknem belerohantak a gyanútlan vadakba. De a vadász-szerencse mellettük állt, a szél nekik kedvezett. A portyázók néma, gyors jeleket váltottak egymással, aztán lidércek módjára szétszóródtak a közelben. Épp idejében. A tapasztalt öreg állat végül mégiscsak megneszelte a körülöttük ólalkodó halált és nyögve dobantott. Nöstényei közelebb húzódtak hozzá és nyugtalanul forgatták kecses nyakukat. Az erdő azonban, amely eddig finom étkeket és védelmet biztosított nekik, most ellenük fordult.

Éles kiáltás hasított a várakozással teli levegőbe, aztán a két kiszemelt szarvastehenet szinte felnyársalták a rövid, éles nyílvevők. Hörögve fetrengtek a vérüktől gőzölgő fűben, rángó lábaik nagy csomókat kapáltak ki a feltúrt földből. A többi tehén rémülten ugrándozott körülöttük, majd nagyokat szökellve eltűntek a sűrűben. Az erős, öreg hím fújtatva toporzékolt tehenei fölött. Patrik volt hozzá a legközelebb. A fiú előrántotta a kését, de a támadás olyan váratlanul érte, hogy használni már nem tudta. A megvadult állat hegyes agancsa végigszántotta a karját. Úgy látszott, a fiú végleg elveszett. Ám ekkor újabb nyíl repült és átfúrta az öklelni készülő bika tüdejét. Horkolva rogyott össze, mire földet ért, már nem élt. Patrik ájultan hevert a súlyos test fogságában. Társai odarohantak, hogy kirángassák a még halálában is tiszteletet parancsoló öreg bika alól. Ekkor a fák közül idegen férfi lépett elő. Jól megtermett vörös ló követte, idegesen kapkodta fejét. A férfi öltözkén látszott, hogy messze földről érkezett. Rövidre nyírt, hullámos ősz hajában szőke szálak csillogtak. Bal arcfelén mély forradás húzódtott végig. A hegyi vadászok ruháját viselte. A felkelők csöndesen nézték. Stanley ekkor felemelkedett Patrik összetört teste mellől. Az ismeretlen mély, zengő hangon üdvözölte.

– A vezéreteket keresem. A nevem Randall.

– Én vagyok az, idegen. Köszönöm, hogy megmentetted a fiút.

– Hosszú utat tettem meg, amíg a nyomotokra bukkantam. A Fekete Völgybe mentek, igaz?

– Honnan tudjuk, nem kém vagy-e, akit ezek a férgek béreltek fel, hogy elvezesd őket hozzánk?! – Stanley hangjában fenyegetés bujkált.

– A krullok buta lények, a keleti nagyúr bábjai. Ha a Völgyet keresitek, elvezetlek egy darabon titeket. Én magam is oda igyekszem.

Stanley leeresztette a kardját és az idegenhez sétált. Kezet fogtak. Stan jól megnézte magának a vadászt. Nem lehetett már fiatal, úgy az ötvenes éveinek végén járhatott. Mégis, magas, szikár alakján egyetlen deka fölösleg sem volt. Arca a sebesülés ellenére is bizalomgerjesztő volt.

– Az éjjelt a régi barlangban töltjük. A fiú balesete megváltoztatja a terveinket. Maradnunk kell egy ideig.

- Rendben. Majd a közelben letáborozom.
- Ne tedd. A vendégünk vagy.

Patrik többé nem tért magához. Csendesen, ahogy élt, elhagyta a barátait. A nők halkan zokogtak letakart teste mellett, míg Kurt és Stanley megásták a sírt. A vadász zárta le a fiú tágra nyílt szemét – már nem láthatta a fölébe hajoló búcsúzókat. A barlang előtt temették el, sírhelyét mindössze egy fiatal fenyő jelezte.

A felkelők szótlanul ültek a tűz mellett. A vadász törte meg a fájó csendet.

– Szomorú, ami a gyermekkel történt, de hosszú út áll még előttetek. Láttam a fegyvereket, amiket az óriás őriz. Nem elég jók a mágia ellen. Nyilván nem ismeretlen előttetek Fargia neve...

– Csitt, te szerencsétlen! A boszorkánymester keze messzire elér. Ha káromló szóval illeted, abba rövidesen belehalsz! – kiáltotta rémülten egy feketeszemű, rövid fürtös lány. Lám a hiedelmek, babonák világa messzire elér... A férfi csöndesen nézte egy ideig.

– Gyermekmesék között éltek – mormogta. – A nagyúrnak nincs hatalma a Völgyön túl. Ha beszélsz valakiről, azt hiszed, rögtön továbbadják madarak? Nem létező dolgoktól féltek.

– A mágia valós, nagyon is az! – vágott vissza a lány.

– Nézd csak, mindjárt megmutatom, mi a valóság – felelte a vadász és forrón megcsókolta a lány ajkát. Hanna, mert ő volt a rémült közbeszóló, elvörösödve próbált kiszabadulni az erős karok fogságából. Végül elkacagta magát, mikor látta, hogy a férfi nem engedi. A többiek is nevetni kezdtek.

– Na, és mi dolgod a nagyúrral? – kérdezte Stanley és a vadász felé nyújtotta kancsót. Jill döbbsen bámult a két férfire. Egymás mellett ültek, így a tűz mindkettejük vonásait jól megvilágította. Nem lehetett nem észrevenni a köztük lévő hasonlóságot. Mintha Stanley az idegen fiatalabb mása lett volna. Csupán sötét haja ütött el a vadász őszes fürtjeitől.

– Régi história ez. Valamikor ismertük egymást. Harcoltunk is egymással, de aztán minden megváltozott. Keletre mentem, ahol a varázslatokat tanítják. Évekig készültem arra, hogy visszajöhessenek. Sok az elszámolnivalónk.

– A börtönkazamatákról mit tudsz? – vágott közbe Garth. Beszélték a városban, hogy egy gálya indult Észak felé. Ha Midek még élt, ott kellett lennie.

- Igen rossz hely. Onnan csak halottak kerülnek ki.
- Még soha nem szökött meg senki?

– Tudtommal nem. A vár alatt húzódó folyosórendszert nagyon őrzik, így a szökés szinte lehetetlen. Ha mégis sikerülne, ott a Rouge-mocsár, ami felkúszik egészen a Castelot északkeleti hegyvonulatáig. A mocsár egyenlő a biztos halállal. De miért kérditek? Csak nincs ott valaki közületek? – kérdezte ironikus hangon. Arca a következő pillanatban rögtön el is komorodott, ahogy a fájdalommal telt szemekbe nézett. Kurt halkán válaszolt neki.

– A vezérünket elkapták. Néhányan a városból látták az északi rabszállító gályát. Ha odavitték, nem sok reményünk maradt, hogy élve viszontlássuk.

– Hiszen azt mondtad, te vagy a vezér – nézett kérdőn Stanley-re a vadász. Az egykori rabszolga megrázta a fejét.

– Csak addig, amíg Midek vissza nem tér. Így állapotunk meg. Egyikünk sem gondolta volna, hogy ez ilyen hamar bekövetkezik.

– Látom, ez igen fájó pont a számotokra. Rég voltam már emberek között, elszoktam a társalgás apró szabályaitól. Ha megbántottalak titeket, azt ennek tudjátok be. Szeretném, ha mesélnétek nekem erről a kivételes ifjúról. – Félrehajtott fejjel nézett rájuk, aztán hátradőlt és kezét összefűzte a mellkasa előtt. Bal térdét felhúzta kissé. Jill elsápadt. A mozdulat kísértetiesen emlékeztette valakiére. Valakiére, akinek hiánya eleven, perzselő tűzként égette a szívét. Ki lehet ez a férfi? Egyfelől Midekre ismer benne, máskor pedig Stanley köszönt vissza a vonásaiból. Bizonyára csak képzelődik.

Lionel, az örök mesélő beült a körbe, és megvárta, amíg a vadász megtömi a pipáját. Mindent elmondott, amit csak tudott a messzi délről érkezett halászárról, aki ostromra vezette őket Észak Vára ellen. Randall előtt egy nem mindennapi fiatal férfi életútja bontakozott ki. Amit Lionel kihagyott, azt a többiek kiegészítették. Végül odáig jutottak, hogy milyen is Midek valójában.

– Amikor először megláttuk, nem akartuk elhinni, hogy a saját haja van a feje tetején – nevetett Fabio.

– Talán kékre festette?

– Az még nem is lenne olyan szokatlan, de nem. Az ő haja olyan, akár az aranyló búzamezők, ha a nap beragyogja őket. Ezer közül is fel lehet őt ismerni. Ezért furcsa, hogy a városban senki sem tudta, hová tűnhetett.

– Szokatlan errefelé, hogy ennyire világos legyen valakinek a haja. Főleg, ha délről jött, ahol szinte feketék az emberek.

– Ahogy már mondtam, maga sem tudja, honnan származik. Ezért indult útnak. De mondok én valamit. Midek még a rongyaiban is tükröz valami egészen rendkívüli finomságot, nemességet. Ha csak egyszer felvenne valami úri öltözetet, esküszöm, a helytartó is térdre borulna

előtte. – Lionel komoly arca jól mutatta, hogy egyáltalán nem tréfának szánta a mondandóját.

Jill halkan közbeszólt.

– Ezt már én is észrevettem. Sohasem tanulta, hogyan bánjon ennyi emberrel, mégis mindenki vakon követi és megbízik benne. Kurt napok alatt megtanította arra, amit egy főúri csemete évekig tanul. Ír, olvas, akárcsak mi, akik nemesi családból származunk. Azt állította, hogy a falu papja foglalkozott vele. De szerintem titkol valamit. A szülőföldjét keresi, ahonnet még csecsemőkorában elszakították. Álmában többször beszélt valami érthetetlen nyelven, mintha rég elfeledett mondókát ismételgetne. – Itt elhallgatott, szeme teleszaladt könnyel. Lana szelíden átkarolta és elvezette a sátorhoz. A többiek is lassan feltápáskodtak a tűz mellől, csak az őrszemek maradtak. A vadász elsétált a lovához és ráterítette a pokrócot. A mén kedveskedve dörgölte bársonyos orrát a férfi zekéjéhez. Sokáig álltak egymás mellett, mígnem Randall finom érintést érzett a karján. Jill volt az. Suttogva csúsztatott a tenyerébe egy láncon függő medált. Azt mondta, a szeretője adta neki, azon a végzetes éjszakán. Ő messziről érkezett, talán meg tudja fejteni a titkos jeleket. Aztán ugyanolyan halkán, ahogy megjelent, eltűnt a barlangban. A vadász kilépett a holdfényre, hogy jobban szemügyre vehesse a medált. Többször is megforgatta, mígnem ámuló szeme előtt egy zuhanó madár képe bontakozott ki. Valahol látta már ezt a kis alakot. Valamikor... Nagyon régen. A következő pillanatban úgy vágott belé a felismerés, hogy csaknem hátratántorodott az erejétől. A mellkasa hullámozott, a keze ökölbe szorult. Amikor aztán megnyugodott, nehéz léptekkel visszaballagott a többiekhez. Nagy cseppekben esni kezdett az eső, sűrű szövésű függönyt vont a barlang öblös szája elé, eltűntette a nyomokat.

Reggel hűlt helye volt mind a vörös ménnek, mind a vadásznak. De ott hagyott maga helyett egy tarisznyát, benne a medállal és egy kézzel festett térképpel. Betartotta a szavát. Útba igazította őket Észak Völgye felé, még ha nem is személyesen. Jill hosszasan nézte a néma fákat, és azon tűnődött, látja-e még valaha az erdei vadászt.

A térkép igen részletes volt, mintha a férfi minden energiáját ennek a megrajzolásába fektette volna. Talán heteket, hónapokat is eltöltött a finom bőrdarab fölött, míg elégedett nem lett az eredménnyel. Még a legapróbb falvakat is feltüntette, a kutakat és vízmosásokat is, hogy legyen hol megpihenniük. Tételeken felsorolta a védhető völgyeket és sziklafalakat, támadás esetére, és a Fekete Völgy gyenge pontjait. A felkelők a térkép láttán úgy érezték, mintha már maguk is jártak volna arra. Újabb apró győzelemmel gazdagodtak a sok szörnyűség ellenére.

Becses ajándékot kaptak. Egy nagyszerű ember barátságát, ami lélekben erősebbnek bizonyult a legerősebb köteléknél is, amit emberkéz font.

Midek húsz napig lebegett élet és halál között. Rabtársai minden tőlük telhetőt elkövettek, de úgy látszott az erős, fiatal szervezet alulmarad a Halál Nagyurával folytatott küzdelemben. Saját ingük foszlányaival kötötték be förtelmes sebeit, hűtötték forró homlokát, ha a fiút a sebláz magával ragadta. Önkívületében hangosan jajongva szölongatta az apját. Akit ismert és... azt is, akit nem.

A rabok ami kis vizük volt, azt megpróbálták elfeketedett ajkai közé csorgatni, de az értékes folyadék kifolyt az eszméletlen fiú szájából és lepergett a koszos kövezetre. Greg jót akart. Az alkímiáért elítélt varázslók és az egykori hadurak közé rakatta be a fiút, de még az ő tudományuk is kevésnek bizonyult. Csüggedten figyelték, hogy lelkiismeretes ápolásuk ellenére nemhogy javult volna Midek állapota, tovább romlott. Aztán a huszadik napon váratlanul abbamaradtak a lázgörcsök. Barbarra, az egyik öreg varázsló örvendezve szólt a társainak.

– Ne bízd el magad, öreg! – intették le. – Nincsenek csodák.

– Te magad tudod a legjobban, mikor következik be ez a fordulat. Nézz rá. Haldoklik. Gyere inkább – lépett a varázsló mellé egyik fiatalabb rabtársa. Könnyecseppek csillogtak a szemében. – Ez mindig nagy veszteség.

De Barbarra ott maradt. A többiek a cella mélyébe húzódtak. Nem akartak ott lenni, amikor megtörténik. A vén boszorkánymester pedig ölébe vette Midek nyirkos testét és az imáiba mélyedt. Nem látta, mikor váltotta fel a kétségbeesett zihálást a nyugodt egyenletes légzés. A fiú elaludt. Kis idő elteltével a vénember megszakította elmélkedését, és a megszokott mozdulattal félresimította Midek szőke fürtjeit sápadt homlokából. Meglepetésében aztán még kiáltani is elfelejtett, amikor a fiú kinyitotta barna szemét, és csupán az ajkával formálva a szavakat, inni kért. Tekintete tiszta volt, nyoma sem volt benne a hagymáz ködös fényének. Az öreg varázsló remegő kézzel nyúlt az ütött-kopott korsó felé és néhány kortyot itatott vele. Midek teste hevesen összerándult, ahogy a hideg víz a szájához ért. Várnia kellett, amíg a torka legyőzte ellenkezését. Hűvös, reszketeg ujjak értek a homlokához, és ugyanúgy, ahogy egykor az a krynnemi jósasszony, telerajzolták mitikus jelekkel. A fiú végtelen mélységű, barna szeme hálásan pillantott a fölé hajoló mocskos arcra. Hű ápolója ekkor betakarta a moly rágta pokróccal, és odabotorkált a többiekhez. Cellatársai azt hitték, hogy az öreg megbolondult, de végül hajlandóak voltak megnézni a csodát, csak hogy megnyugtassák a szegény háborodottat.

A következő pillanatban azonban valamennyien ott térdeltek a kétségkívül élő fiú mellett, aki rekedt, torz hangon mondott köszönetet nekik. Elhalmozták lelkük minden áldásával, boldogok voltak, ha hozzáérhettek a rongyaihoz. A kazamatákban futótűzként terjedt a hír:

Spatterdami Midek visszatért a halál torkából!

A lázadók fiatal vezére nem adta meg magát!

Az eleven pokol foglyai az idő múlását csak az örök rendszeres körútjai nyomán tudták követni. Napfénytől elzárt világukba csak az egymás iránti törődés hozott némi világosságot. Az, hogy a fiú életben maradt, reménnyel töltötte meg csüggedt szívüket. Úgy babusgatták, mintha saját gyermekük lett volna. Ő volt közöttük a legfiatalabb, húsz évével egészen csecsemőnek számított a kortalan vénségek mellett.

Midek már a következő napon megpróbált lábra állni. Hosszas próbálkozás után, ha vészesen imbolyogva is, de sikerült neki. Arcát győzedelmes mosoly ragyogta be. Nem akarta észrevenni a borzalmas sebeket, amelyek félig gyógyultan tátongtak megkínzott testén. Társai ámulva nézték őt. Most, hogy a duzzanatok és véraláfutások visszahúzódtak az arcáról, csak most látták, milyen jóképű a fiatal vezér. Olyan volt, akár egy ifjú isten, akit letaszítottak égi trónusáról, és most törött szárnyait ápolgatja. Szőke fürtjei jóval fülei alatt göndörödtek, míg állán vígan burjánzott az aranyló körszakáll. Tett néhány bátortalan lépést, de összeégetett talpai nem engedelmeskedtek az akaratának. Midek nagyon elkeseredett. Talán soha többé nem fog tudni fájdalmak nélkül járni.

Aznap este a legöregebb bölcs kezébe vette sebekkel tarkított lábait és alaposan megvizsgálta. Midek a falba verte fejét kínjában, ujjai felszántották a sáros földet. Végül, amikor már úgy érezte, nem bírja tovább az öregember vizsgálódását, az szelíden megsimogatta csapzott fürtjeit.

– Csak annyit mondok el, amennyit feltétlenül szükséges. Se többet, se kevesebbet. Ha rendes ápolást kaptál volna és tiszta kötéseket, tökéletesen meggyógyult volna a lábad. De a semmiből kellett előteremtenünk mindent. Járás közben sántítani fogsz majd, hacsak újra meg nem égetik a lábad, hogy előcsalják belőled, amit akarnak. Akkor többet nem állhatsz rá.

– Köszönöm az őszinteségedet bátyám. Soha nem fogom tudni meghálálni mindazt, amit értem tettetek. Csak egy egyszerű halász vagyok. Semmim sincs, amit nektek adhatnék.

A vén alkimista azonban megrázta a fejét és nagyot sóhajtott.

– Több vagy annál, de egy nap majd te magad is rájössz, uram. Emlékezz akkor rám, mert én már messze leszek.

Midek tisztelettel ölelte meg az öregembert.

– Ne mondd ezt nekem, meg sem érdemlem, hiszen én vagyok az, aki a porban csúszik előtted.

De a kortalan vénember csak mosolygott, ahogy értetlen gyermekekre szokás, majd odaballagott a többiekhez.

Midek óráról órára erősödött. Hihetetlen erőtartalékai gyorsan átsegítették a lábadozás nehézségein. Azonban ez nem sokáig maradhatott tikokban, így történt, hogy két viszonylag nyugodt hét elteltével, Dessaille kapitány mogorva katonái érte jöttek, megkötözték a csuklóját és kirángatták a cellából. Nem ellenkezett, egyszerűen hagyta, hogy elhurcolják. A cellasoron a rabok káromolva szidták a katonákat, miközben hangosan éltették a már életében legendává vált felkelőt. Csak lassan tudtak haladni Midek fájó lábai miatt. A kapu közelében bekötötték a szemét.

A fiút beborította az éltető napsütés, csaknem elnyelte. Némán ujjongva állt a szabad levegőn, szinte megrészesgült tőle. Hiába voltak a kezei szorosan béklyóba kötve, félig szabadnak érezte magát. Nem látta, csak érezte a köréje gyűlt katonákat. Az északi harcosok csendesen beszélgettek egymással. Néha olyan közel léptek hozzá, hogy a bőrét felmelegítette testük kisugárzása. Nem értette a nyelvüket, de tudta, hogy róla van szó. Hirtelen elcsendesedett az állandó duruzsolás, és érezhetően hidegebb lett a légkör. Midek kétségbeesett. Az, hogy megkötözték és megfosztották a látásától, rendkívül sebezhetővé tette. Valaki megragadta az ingét és kibillentette az egyensúlyából. Némán küzdött az ismeretlen ellen, elszánta magát a legrosszabbra is. De nem történt semmi. Fogvatartói kis idő elteltével tovább hurcolták végzete felé. A vakok tétova, esetlen lépteivel haladt őrei között, mígnem a napsütés melegét újra elvették tőle. Lefejtették arcáról a kötést. Kanyargó lépcsősor előtt álltak. Durván meglökték. Egy örökkévalóságnak tűnt, amíg felértek a tetejére. Minden lépését vércseppek jelezték. Sötét színű tölgyajtó előtt álltak meg. Őrei megzörgették a vastag ajtószárnyakat, majd amikor kinyíltak, berángatták rajta. Midek nehezen kapkodta a levegőt, kimerítette a szokatlan séta, hiszen hetek óta meg sem mozdult. Kábán nézett körül. Az ablakokon kilátott a hegyekre, ebből gondolta, hogy toronyszobában lehet. Nem hagyták sokáig nézelődni, a falhoz rángatták és kíméletlenül hozzáláncolták. Karjait addig terpesztették, amíg vállalai groteszk módon meg nem feszültek. Arca eltorzult a szenvedéstől. Ekkor a sarokban megmozdult egy árny. Midek tarkóján égnek meredt a szőr, ahogy a

hullaszerű vonásokat nézte. Fargia lassú léptekkel közeledett felé, egyetlen intéssel elküldte a szolgákat. Egyedül maradtak.

– Régóta vártam erre a találkozásra. A kártya sosem hazudik. Landon..., sajnos megelőzött. Túlsgósan mohó volt, túl sokat akart. Ha velem találkozol elsőként, hamarabb célt értünk volna. – Mintha egy élettelen báb beszélt volna. Midek kétségbeesetten igyekezett szabadulni, de próbálkozásai hiábavalóak voltak. Fargia közben kis adag fehér port öntött kesztyűs kezébe. – Rengeteg időnk van egymásra. Mindent el fogsz mondani, amire kíváncsi vagyok.

– Inkább elpusztulok, de semmit sem árulok el! – tajtékozott a fiú. Fargia hullaszerű arca mozdulatlan maradt. Csak a szeme kacagott jeges kegyetlenséggel.

– Nem te vagy az első, és nem is az utolsó, aki ehhez hasonló badarságokat mondott ebben a szobában. Nem született még olyan ember, aki előbb-utóbb ne vallott volna. A testi kínok nem oldották meg a nyelvedet, de a mágia elvégzi majd a munkát.

– Lenne csak szabadon a kezem, nem használnának a játékszereid! – kiáltotta a fiú. Fargia ajka keskeny réssé szorult. Megragadta a szőke fűtöket.

– Tudom, hogy nem sejtet, kivel állsz szemben. Figyelmeztetlek, még egy ilyen, és elevenen falnak fel a torony keselyűi. Nézd meg jól őket. Egyetlen intésemre várnak csak – mutatott a kitárt szárnyú szobrokra. Normális esetben vízköpők voltak, de Midek hírből hallotta, hogy a keleti mágia még a köveket is életre kelti. Belenézett a gyűlölettel teli szempárba.

– A felkelést győzelemre viszik helyettem is. A magot már elültettem. Tőlem semmit sem fogsz megtudni.

– Landon játéka nem érdekelt engem. Sokkal fontosabb dolgok foglalkoztatnak holmi koldusok lázongásánál. – Belefújta a port Midek arcába. Az ifjút készületlenül érte a hirtelen csel. Nem számított rá, és nagyot szippantott a szállongó porból. Hevesen köhögni kezdett, de tudta, hogy elkésett. Teste rémisztő hullámokat vetett láncában. Végül remegés futott át rajta, feje a mellére csuklott, és éppoly élettelenül csüngött a nagyúr előtt, ahogy annak korábbi áldozatai. Ám hiábavaló volt Fargia minden tudománya, szótöredékeknél többet nem tudott előcsalni a fiúból. Midek most már örömmel válaszolt volna, csak azt nem tudta, hogy mire. Nem értette a számára semmitmondó kérdéseket, el sem tudta képzelni, miért érdekli személye a nagyurat. Nyöszörögve ingatta a fejét, remélte, hogy a pokoli fények, melyek elvakítják, csakhamar elnyésznek és magukkal rántják a semmibe, ahol nincs se fájdalom, se félelem. Nem volt mire emlékeznie. Fargia elvette a hallását és a látását, lélegző bábót

csinált belőle, de Midek továbbra sem tudott semmi érdemlegeset mondani. Végül Fargia volt az, akit kimerített saját mágiája. Dühödten magára hagyta a csaknem élőhalott ifjút. Tévedett volna, a véletlen hasonlóság csalta meg ennyire? Midek egyedül maradt agyának szörnyű képeivel. Színes gömbök kavargtak előtte, szófoszlányok merültek fel a semmiből, hogy ugyanúgy tovaússzanak. Nem tudta, meddig tartott ez a szörnyű állapot. Nem tudta, mikor zuhant bele a kimerült álomba...

...Egyre erősödő dübörgés hallatszott a zöldellő dombok mögül. Az emberek éljeneztek, levegőbe dobálták a kalapjaikat. Igen, gondolta boldogan. Igen, hazatértek végre. Leárnyékolta szemét a tűző nap elől. A dübörgést óriási porfelhő kísérte. Aztán a kavargó szürke ködből előbukkant két lovas. Hosszú köpenyük valósággal úszott utánuk. Őrült iramban vágattak, díszes lószerszámaik megannyi ékkőként ragyogtak. A jobb oldali lovas üdvözlésre emelte a kezét. Ő is intett neki. Ekkor megszólaltak a harsonák. Lassan előtűntek a többiek. Egymás után bukkantak elő a ködből az erőteljes lovak és a délceg katonák. Kezükben meztelen kardok villogtak. Mintha tisztelegtek volna velük. Ám a következő pillanatban borzalmas vérfürdő vette kezdetét. Ott a szeme láttára. Mindazok láttára, akik a leeresztett hídon álltak. Semmit sem tehettek. Semmit. A sikoltáson kívül.

Az elől vágató két lovaszt lassan beérték a többiek. A baloldalon vágató ló valószínűleg megijedt a hangos kiáltozástól, mert felágaskodott, mintha le akarná dobni lovasát. Gazdája alig tudta visszafogni. Hatalmas erő kellett a rémült állat megfékezéséhez. De a látszólagos győzelem igen mulékonyan bizonyult. A lovas ekkor hirtelen elejtette a kantárt, miközben másik kezével a kardja után kapott. Utána eltűnt a kavargó tömegben. Akkor sikoltott először, igaz hangtalanul. Valaki más kiáltott helyette. Ő csak érezte annak a másik személynek a fájalmát, a sikoly feltépte a szívét, úgy szenvedett, mint még soha. Mert ami ezek után következett, az minden képzeletet felülmúlt. Láttá, ahogy a másik férfi ordít halálfélelmében, láttá, ahogy török tucattjai mélyednek a mellkasába, és ahogy utolsó erejével még leszúrja egyik gyilkosát. Tompa puffanás hallatszott mellőle, mintha valaki összeesett volna. A katonák odalént véres orgiát rendeztek, a lovak megvadultan tiporták a földön heverőket. Majd az őrjöngő katonák mögül fekete árnyalakok bukkantak elő. Az egykori sereg kábultan torpant meg és tétován bámulta a közeledőket. Vezényszó harsant a maskarás figurák háta mögül, hogy néhány perc múlva haldoklókkal teljen meg a mező. Több száz nyílvesző állt ki vergődő testükből. Amikor az utolsó ember is görcsbe merevedett, a pokolbeli szörnyek megindultak a vár felé. Élükön a halottfehér arcú,

fekete ruhás alakkal. Újból kiáltott. Ezúttal hangosan és véget nem érően. Erre tért magához.

Csak ordított, amíg be nem rekedt, amíg már azt hitte, elveszíti ép eszét is. Kitekert karral, magatehetetlenül rángatózott. Égető szomjúság kínozza. Félig önkívületben lógott a bilincseiben, és sírt, mint egy gyerek. Elérkezett ahhoz a ponthoz, hogy végképp összetörjön. Meg akart halni.

Landon herceg átvágott az udvaron. Emberei ott nyüzsögtek mindenütt.

– Herceg úr! – szólította meg ekkor egy könnytől fátyolos hang. Először nem tudta, honnan jöhet. Aztán észrevette a rácshoz simuló törékeny lányt. Barna, selymes bőrén több színben játszottak a délutáni nap sugarai. A rabnő esedezve nyújtotta felé a karját.

– Ne engedd, hogy megölje őt. Ne hagyj, hogy elpusztítsa. Ő az erdő fia. Ha meghal, eltűnik az élet innen a völgyből.

– Ostoba nőszemély. Ez csak egy felkelő. Ha kell, a saját kezemmel tépem ki a szívét – mennydörögte Landon. – Hamarosan helyre áll a rend az egész Kontinensen.

– Soha többé nem fog, ezt te is jól tudod! Új korszak kezdődik – kiáltotta szenvedélyesen a lányka. – Nézd, letérdelek előtted, úgy könyörgöm!

– Elég ebből. Megkorbácsoltatlak! – mordult fel a herceg.

– Hallom a sóhajait odafentről... – suttogta a quercus fogoly.

Landon berontott a várba. Kettesével szedte a lépcsőfokokat, hogy minél előbb felérjen. Berúgta a masszív tölgyajtót, és még zihálva az erőfeszítéstől, odalépett a falhoz láncolt ifjúhoz. Midek válla megremegett. Valahonnan összegyűjtött annyi erőt, hogy megemelje a fejét. A két esküdt ellenség egymásra nézett. Makacs gyűlölet lobogott a kék szempárban, halálvágy a barnában.

– Életben maradtál! Még Dessaille-t is ámulatba ejtette a kitartásod, de azt hiszem, most elvesztetted a játszmat – kacagott halkán Landon. Midek némán nézett rá. Pillanatnyilag annak is örült, hogy egyáltalán lát valamit. A herceg ekkor megragadta az állát, amivel megakadályozta, hogy a fiú visszazuhanjon az ájult álomba. Az arca olyan volt, akár egy kőszoboré.

– Felelj, lázadó! Honnan ismered ezt a képet?

Midek káprázó szeme előtt ott fityegett egy vékony láncon a kis ezüstlap, amit saját kezűleg választott le az íjáról. Torka fájdalmasan összeszorult. Jill... nyöszörögte mélyen belül egy kétségbeesett hang. A sajátja lehetett. Landon dühödten várta a választ. Aztán Midek ajkai szétnyíltak.

– Kérlek, adj inni – suttogta alig hallhatóan, valami idegen nyelven. A herceg döbbsen tántorodott hátra. A fiatal vezér gyermekkorára rég

elfeledett szavait használta. Bizonyára csak tévedett. Hiszen azt rajta kívül nem beszélte senki. Ő találta ki, hogy a magányát enyhítse vele. Titok volt, melyhez senki sem férhetett...

Midek nagyon elfáradt. Már nem ismerte fel az előtte álló uralkodót. Nem tudta, kihez beszél. A hangja olyan volt, akár egy panaszkodó gyermeké.

– Fázom és szomjazom. Segíts – ismételte újra meg újra.

– Ki vagy te? – kérdezte Landon ugyanazon a nyelven.

Midek szeme azonban lassan lecsukódott.

– Ne, még ne! Várj! – Landon izgatottan fordult meg, hogy egy vizeskancsót keressen. Majd miután meglelte, kis tévovázás után felemelte a szőke fürtös fejet, hogy megitassa a foglyot. Megszűnt uralkodónak lenni, egyszerű ember lett, épp olyan, mint aki előtte állt. Vergődött az újszerű érzések fogságában, és bármennyire szerette volna lerázni magáról a most születő béklyót, az nem engedett az akaratának. Abban a pillanatban, hogy Midek megszólalt, Landon szíve körül elpatantak a húsz éve felerősített vaspántok. Iszonyatos indulatok kavargtak az elméjében. Egyszerre volt dühös és végtelenül meglepett, miközben nem talált választ arra, mitől kavargott fel ennyire. Legszívesebben eloldozta volna a ifjút és kimenekítette volna a borzalmak tornyából, legszívesebben saját karjában cipelte volna le azon az átkozott csigalépcsőn. Nagyon jól tudta, mi minden várhat itt Midekre, és azt is, hogy a nagybátyja karmaiból élve még nem távozott fogoly. A poklok tornácán ím, utat talált egymáshoz Észak mindenható ura és a lázadók vakmerő vezére. Beeröltette a korsó hús peremét a fiú cserepes ajkai közé, de Midek képtelen volt inni a fáradságtól. Ekkor Landon lehúzta a kesztyűjét, tenyerébe öntött néhány kortynyi vizet és megpróbálta belecsorgatni szétfeszített szájába. Midek újból kinyitotta a szemét.

– A két úr a lovon, a saját kato... – hebegte, de Fargia felbukkanása a torkára forrasztotta a szót.

– Félrebeszél – mutatott rá a nagyúr és kivonta a törét. Ám ekkor meglepő dolog történt. Landon odalépett a fogoly elé és saját testével takarta el a fénylő penge elől. Kék szeme ellentmondást nem tűrően villant gyámapjára.

– Ne öld meg. Holnap úgyis felkötik. Adjunk neki még néhány órát. Az egyedüllét úgyis kifacsarja belőle a maradék ellenállást. Talán szóra bírhatjuk hajnal előtt. Az éjszaka utolsó órája a legfélelmetesebb. Magányosan, nyomasztó gondolatokkal...

Fargia tekintete kifejezéstelenné vált. Irtózatossá, maszkhoz hasonlatos arcában ülő szeme érzelmek nélkül bámult a fiatal uralkodóra. Ez volt az első alkalom, hogy Landon szembeszállt vele. A sötét nagyúr színpadias

mozdulattal meghajolt előtte. Félreállt, hogy a katonák eloldozhassák a fiút, és hideg mozdulatlanságban kísérté tekintetével, ahogy kicipelték a toronyszobából. A lovagterem alatti magánzárkába vitték. Landon az erkélyhez lépett és lenézett a parányinak tűnő udvarra. A quercus lány fa társa hullatni kezdte a leveleit.

Az idő vészesen fogyott. Szűkös börtönébe minden egyes kalapácsütés behallatszott. Az ácsok őrült ütemben dolgoztak, hogy még sötétedés előtt felállítsák a vesztőhelyet. Midek a leghűvösebb sarokban ült és falatozott. Száraz kenyeret adtak neki és egy kancsó friss vizet. Mindez mennyei étek volt most a számára. Közben azon járt az esze, hogy is tud most enni. Holnap ilyenkor már rég a föld alatt lesz. Felnézett a penészes gerendákra. Homályosan rémlett neki, mi is történt odafent. Láta maga előtt a fiatal herceg arcát. A szemét, és hallott, hogy valahonnan távolról beszél hozzá. Olyan volt, mintha egy mély kútból visszhangoztak volna a szavai. Mi történik vele? A következő, ami eszébe jutott, Fargia mágiája volt. Nyöszörögve húzódott be a sarokba. Sosem szenvedett még ennyire, a hóhér vallatása semmiség volt a toronyszobában átélt szörnyűségekhez képest. Vajon mit akart megtudni Észak mindenható ura? Hiszen nem a felkelésről faggatta. Akkor meg miért volt erre szükség? Egyedül az a gondolat nyugtatta meg, hogy egyetlen kérdésre sem válaszolt. Biztos volt abban, hogy az akasztófa tövében is betartja majd az ígétét. Belőle aztán nem húznak ki egy szót sem. Nyugodt lélekkel száll majd alá az alvilág bugyraiba. Ennél már az is csak jobb lehet. Azaz...

Feslett ingéből kihajtotta a varrást. Apró csomag esett ki belőle. Jól emlékezett az öreg boszorkánymester minden szavára. Reszkető ujjakkal bontotta ki a kis csomagot, majd a benne lévő port beleszórta a félig kiürült kancsóba. Ledőlt a szalmazsákra és egy hajtásra kiitta a keserű italt. Hamarosan jelentkezett a hatás. Homlokát kiverte a veríték, arcán apró rángások futottak végig. Rohamosan terjedtek végtagjai felé. Dübörgő szíve majdnem szétvetette mellkasát. Feje hasogatni kezdett, majd olyan fájdalom rohanta meg, mintha kőfalhoz csapkodták volna, akár a halászok otthon a frissen kifogott halakat. Értelme utolsó fellángolásával az öregember szavaira gondolt.

– Halottnak tűnsz majd, azért, hogy élhess. Ne félj!

De félt. Rettenetesen. Aztán minden ködbe veszett...

Dessaille kapitány futva közeledett. Katonái ott tolongtak a félig kész akasztófa körül. Az ácsok tanácstalanul álldogáltak a falak árnyékában, nem tudták, hogy folytassák-e a munkát, vagy ugyanolyan gyorsasággal bontsák le az építményt. Aztán mindenki a lassan kitáruló vasajtó felé

fordult. Fargia Keletről hozott javasai jöttek elől, mögöttük a katonák, akik letakarva hozták a lázadó testét. A kapitány odaugrott és felrántotta a leplet. Undorodva fordult el. Senki sem tudta, hogyan történt mindez. A Holtak Gödrének rozsdás ajtaja nagyot döngve csapódott be. Émelyítő dögszag terjengett a levegőben. Az udvar elnéptelenedett.

Az igazat csak egyvalaki tudta. Mélyen, lent a kazamaták sötétjében, egy rég elfeledett, lassú rothadásra ítélt ember. Aki, ha már magát nem tudta, legalább a fiatal vezért meg akarta menteni. És úgy tűnt, sikerrel járt.

13. FEJEZET

SZABADSÁG

Kínzó fejfájás ébresztette. Teljes sötétség és olyan orrfacsaró bűz vette körül, hogy öklendezve fordult az oldalára. Nem tudott parancsolni háborgó gyomrának, mindent kiadott magából, amit még a zárkában lenyelt. El sem tudta képzelni, hol lehet, csak arra tudott gondolni, biztosan ez is része Fargia sötét mágiájának. Így akarja megtörni az ellenállását. Vakon tapogatózott maga körül, amikor legnagyobb rémületére egy emberi kart érintett meg. Egy hűvös, élettelen kart, mely a halál végső görcsbe merevedett. Akkor értette meg az öreg alkimista szavait. Halottnak tűnsz majd, hogy élhess! Tehát valamiféle kamrában lehet, ahová a holtakat lökik. Ez mind nagyszerű, de innen hogyan fog kijutni? Se élelme, se fegyvere, sőt még azt sem tudja, mi vár rá a falakon kívül.

Minden önuralmát összeszedve arrébb rakta a holttestet és fogcsikorgatva mászni kezdett. Hálát adott az isteneknek, hogy nem látta, mi van körülötte, bár az iszamós testek tapintása éles képet közvetített kimerült agyának. Többször megállt, és kényszeríttette magát a szörnyű valóság elfogadására, de még így sem tudta legyőzni ellenkező gyomrát. Jó ideje mászott már, amikor végre száraz csontokat érzett a tenyere alatt. Hatalmas üregben lehetett, amit zsúfolásig megtöltöttek a rothadó emberi maradványok. Ekkor nagy meglepetésére egy alacsonyabb falhoz ért. Reszketve, félájultan az undortól a hűvös kövekhez simult, és tiszta szívből köszönetet mondott az égieknek. Maga alá húzta fájó lábát és rövid, zaklatott álomba zuhant.

Nem tudta, mennyi ideig alhatott, hiszen időérzését teljesen elvesztette a kazamatákban töltött hosszú hetek alatt. Az egyetlen, amire felfigyelt, az egy igen szokatlan hang volt. Sokáig figyelt lélegzetviassafojtva a szabályos időközönként felharsanó hangra, mígnem megkönnyebbülten vette észre, hogy saját követelőző hasát hallja. Itt, ebben az örökké csöndes teremben, nagyon rémisztőnek tűnt éhsége. Óvatosan kúszni kezdett tovább. Kisvártatva újabb érzéksalódásnak lett tanúja, mert úgy vette észre, hogy élénkebb lett a levegő és ritkulni kezdett a láthatatlan falként terjengő bűz. Tudta, hogy csak képzelődik, mégis megrészegeülten szippantotta be a lágyan kavargó levegőt. Tágra nyílt szeme előtt lassan

körvonalazódni kezdtek a sziklák. Ez csak egyet jelenthetett, fény szűrődik be valahonnan. A fény pedig egyenlő... De erre gondolni sem mert. Fújtatva ült le, hogy kipihenje a szokatlan megrázkódtatást, amikor újabb nesz ütötte meg a fülét. Halk kaparászás, szuszogás zajára lett figyelmes a közelben. Karján felállt a szőr rémületében. Úgy tudta, a holtak nem ártanak senkinek. Vagy mégis igazak lennének a visszajáró lelkekről szóló rémmesék?! Lenyúlt a lába elé és tapogatózni kezdett. Talált is egy lábszárcsontot, szerencséjére már száraz volt.

– Gyere csak! – mormolta a sötétnek. A csontok ropogtak, nyögő hangok szakadtak fel a puffadt testekből. Ütésre emelte a karját. Nedves orr ért csupasz lábához, mire hangtalanul lesújtott egy megboldogult lábszárcsontjával. Szűkölő horkantást hallott, majd rohanó lábak neszt. Káprázó szemmel bukdácsolt a hang irányába, egyetlen fegyvereként a csontot szorongatva. Akkor látta meg a távolban derengő fénysugarat. Elhajította az immár feleslegessé váló végtagmaradványt és sziszegve támolyogni kezdett a fény felé. A remény megsokszorozta az erejét. A nyílás csupán akkora volt, amin egy kisebb kutya átfért, de egy felnőtt férfi semmiképpen sem. Legalábbis egy testesebb nem. Ő azonban sokat fogott, megtette hatását a kegyetlen börtönélet. Nyögve görgette arrébb az egyik követ, és kisebb horzsolásokkal, de keresztül préselte magát a kis átjárón. Koszosan, vérző lábbal, irtózatosszagot árasztva, de élve jutott ki a borzalmas helyről. Nem szégyellte a könnyeit, melyek sorra csordultak ki a szeméből. Ránevetett a lép fölött ragyogó hold sárgás gömbjére és széttárta a karját.

A visszanyert szabadságtól megrészegeülten botorkált egyre távolabb a szörnyű helytől. Most először mert arra gondolni, hogy talán fellelheti a társait. Addig mélyen eltemette fájó emléküket, mert tudta, túlságosan elgyengítenék. Egy ízben megállt és belesuttogta a lány nevét a haragos felhőkkel tarkított komor égboltba, és bármerre nézett is, az édes, szerelemtől ragyogó szempár nevetett vissza rá.

Az este közben egyre hidegebbé vált, a közelben elterülő láprengeteg cuppogó, hörgő morajlásai nem sok jót ígértek. Imitt-amott kékes lángok bukkantak fel a susogó nádas rejtekében, imbolygó alakjuk hívogatta a magányos vándort.

Sokan tán a sejtelmes fények felé indultak volna, de Midek nagyon jól tudta, hogy lassú kínhalál várja az odatévedőket. Így óvatos, kimért léptekkel haladt egyre beljebb a mocsárba, kutatta a biztonságos helyeket, ahová átugorhat, ha az alant tekergő éhes indák elkapnák a lábát. Jó ideje vándorolt már, amikor egy nagyobb száraz folthoz ért. A

hold sápadt sugarai körbepásztázták a sárgás zsombékot. Néhány lápi fenyő szegélyezte, és az elszáradt aljnövényzet pompás alvóhelyet kínált. Viszonylag védett zug volt, Midek úgy döntött, itt tölti az éjszakát. Nappal úgyis gyorsabban tud majd haladni. Felnyalábolt egy ölnyi, a nap melegét még őrző fűvet és szétterítette a fenyők alatt. Soha ilyen puha ágyon nem feküdt még. Egy ideig nézegette a felhők folytonosan változó képét, aztán elaludt.

Az éjszaka elnyelte, magába olvasztotta, elrejtette a mélyen alvó ifjút, aki szinte teljesen belefúrta magát a természet ölelő karjába. Régen eltávozott lelkek vigyázták az álmát s az élők áldása lebegett felette. Az imák meghallgatásra találtak.

Hajnalba a láp madarainak trillázó énekére ébredt. Vacogva rázta le magáról a gyöngyöző párát, de ruhája csuromvizesen tapadt a testére. Lomha barna békák pislogtak rá a mocsárba dőlt korhadó fatörzsekről, és riadtan ugrottak félre csapkodó mozdulataira. Sarkára ült és sziszegve masszírozgatni kezdte zsibbadt karját.

Akkor látta meg a két jól megtermett, szürke állatot. A farkasok vörösen égő szemmel követték a mozdulatait. Midek azonnal teljes mozdulatlanságba dermedt. Így nézegették egymást hosszú percekig, aztán a két fenevad lassan megindult felé. Nem morogtak, nem vicso-rogtak, csak nyugodtan köröztek körülötte. Midek bosszús volt. Ha már az emberi gonoszság nem tudta elpusztítani, nem akart a vadállatok prédájává válni. Halkan megszólalt, remélte, hogy nem hergeli fel az addig nyugodtan viselkedő vadállatokat. A hím torkából mély, zengő hang tört fel. Pompás izmai megfeszültek selymes bundája alatt. Fülei lelapultak. Nősténye odasomfordált mellé. Lihegve nézte a mozdulatlanul ülő fiút. Aztán vakkantott egyet. Ez igen felbátorította Mideket. Újból beszélni kezdett.

– Csak lassan, barátaim. Nem akarlak én bántani titeket, de ha mégis arra kerülne a sor, valamelyikőtökkel elbánnék. Na, gyere. – Lassan kinyújtotta a kezét. A farkasok viselkedése ekkor teljesen megváltozott. Midek egyszerűen nem hitt a szemének. A borjúnyi hím ugyanis lehasalt, míg a szuka farkcsóválva közeledett felé. Néhány pillanat elteltével pedig már csak kéznyújtásnyira volt tőle. Mikor végül megsimogatta az izgatottan mocorgó nőstényt, keze megakadt egy bőrből készült örvben. Ez volt hát az állat barátságos viselkedésének a magyarázata: embe-rekhez szokott, csak elvadult párja fogta vissza. Midek továbbra is nyugodtan beszélt, szemét a két állaton tartotta, felkelt a földről. A hím egyhelyben toporgott, nem tudta, mit tegyen. Párja közte és a fiú között

ugrált, egész lénye feszült várakozást tükrözött. Midek jókedvűen intett a bizalmatlanul morgó ordasnak.

– Gyere, komám. Úgy látszik, együtt folytatjuk az utunkat! Ki tudja, talán elvezettek a gazdáitokhoz. Ha meg nem, legalább vadat fogtok nekem.

Ahogy elindult, a hatalmas szürke farkas elvágatott mellette, majd átugrott egy vízenyős barna sáv felett. A fiú elégedetten bólintott. A jóval kisebb nőstény szorosan a nyomában ügetett. Hármában indultak tovább a láprengeteg ismeretlen belseje felé.

Az ordasok jó társaságnak bizonyultak. Egyetlen percre sem hagyták, hogy az elmúlt nyomasztó hetekre gondoljon, mert hol a helyes gázlót mutatták meg neki, hol meg csak úgy válaszolgattak neki a maguk fogcsattogtató módján. Mideknek sokszor meg kellett pihennie, bármennyire szeretett is volna gyorsan haladni. Fájó lábai figyelmeztették arra, hogy még vigyáznia kell. Ilyenkor akaratlanul is a herceg jutott az eszébe. A fogság, akár egy rettentő álom, úgy maradt meg az emlékeiben. Csak töredékeket tudott felidézni, de a fiatal herceg szemére határozottan emlékezett. Az álom és a valóság összekeveredett benne. Állandóan annak a titokzatos lovagnak a tekintete jelent meg előtte, valahányszor a hercegre gondolt. Landon nem engedte, hogy Fargia végezzen vele. De vajon miért? Egy ízben a karjára hajtotta a fejét és a mohával benőtt köveket bámulta, amikor a nőstény elheveredett mellette. Midek lágyan megsimította az állat okos fejét, mire az kölyök módjára hemperegni kezdett előtte.

– Éppen csak beszélni nem tudsz – sóhajtotta és meglegyintette a farkas vigyorgó pofáját. A vad elkapta a kezét és megszorította. Ekkor azonban a hatalmas hímen eluralkodott a féltékenység, az orrával megbökte a fiú térdét. Midek belenézett az aranypettyes szempárba és elmosolyodott.

– Nocsak, felség, hát csatlakozol hozzánk? – kérdezte csipetnyi gúnnyal a hangjában, mire a farkas prüszkölt egyet. A fiú nevetni kezdett. Hosszú idő óta először kacagott szívből. Egészen felfrissült tőle.

A nap magasan járt. A levelek szinte remegtek a forróságtól. A farkasok lógó nyelvvel baktattak előtte, orruk csaknem a földet súrolta. Még a madarak is elhallgattak, a mocsárnak ezen a részén teljes csönd honolt. Néha ciripeltek a hús lukakban tanyázó lápi bogarak. Midek is elfáradt, egyre bágyadtabban emelgette a lábát, mígnem leroskadt a földre, és azonmód álomba merült. A két vad szorosan mellé feküdt, éberén őrködtek felette.

Öt napja vándoroltak már. Midek egy egész napot töltött egy kis patak partján. Meztelenül hevert a naptól felforrósodott zsombékokon és gyógyította magát. Útközben bogyókkal és a nádasban talált madártojásokkal csillapította az éhségét, de a szomjúság egyre jobban kínozza. Így talált rá erre az édeni helyre. Az éltető napfény lassan elsimította arcán a szenvedés nyomait, sápadt bőre aranyos színben játszott. Amikor megunt a heverészést, játszott a farkasokkal. Mindhárman élvezték ezeket a meghitt percekét. Még a máskülönben mogorva hím is boldogan ugrált előtte, ha Midek elkiáltotta magát. Tökéletes biztonságban volt, nem kellett sietnie. Elvégre egy halottról senki sem feltételezné, hogy megszökik. Valahányszor erre gondolt, nevetnie kellett. Elképzelte, ahogy kínzói dühöngve állnak a félig kész vesztőhely körül, mert a gyönyörűen megtervezett akasztás elmaradt. Sejtette, hogy csak igen kevesen jutottak ki élve a nagyúr és a nevelt fia kezéből. Északról a nép azt tartotta, hogy maga a halál országa.

Utítársai jó ideje eltűntek már. Midek türelmesen várta őket, hiszen nekik is enniük kellett néha. Miközben a reggel szedett magvakat eszegette, azon morfondírozott, hogyan fog kijutni ebből a véget nem érő ingoványból. Arra már rájött, hogy a farkasok egy meghatározott cél felé vezetik, csak azt nem tudta eldönteni, vajon rábízhatja-e magát a két erdei vadra. Megzörrentek a bokrok. A hím farkas egy ernyedten lógó mocsári madarat tartott a szájában. Párja elégedett pofával állt mellette. Midek meghatódott. Szótlanul kezdett gyűjtős után keresgélni a környéken. A kis nőstény mindenhová követte. Hamar összegyűjtötte a tűzrevalót, most már csak a tűzcsiholás fáradtságos művelete volt hátra. Alaposan megizzadt, mire az első vékonyka füstcsík megjelent. Hamarosan azonban vígan ropogott a tűz. A sülő hús szaga egyre közelebb csalta a lángoktól megrémült farkasokat, majd amikor Midek nekik is dobott a húsból, elégedetten heverték le a lábánál. Fűszere ugyan nem volt, mégis igen ízletesnek találta a madarat.

A hatodik napon aztán váratlan fordulat állt be megszokott életükben. Kiérték a mocsárból. Midek ámulva nézte az egeket ostromló hegyóriásokat. Nem is értette, hogyan kerültek a lábba a farkasok, mikor ez az igazi életterük. Megsimogatta a nőstény kecses nyakát és felvett a földről egy erős ágat. Elkelt a segítség az emelkedőkön.

Délre egy kisebb tisztásra értek. A nagy szürke farkas leült a hátsó lábaira, mellén csak úgy világított egy hófehér folt. Midek odasántikált hozzá. A nőstény izgatottan ugrált egy bokorcsoport körül, majd a bozótba rontott. Mikor odaszaladt a fiúhoz, Midek csodálkozva nézte a szájában tartott rongydarabot. A szíve nagyot dobbant. A két vadállat egy percre sem tárgított mellőle, és elvezette őt az emberek közé. Átölelte a

hímfarkas nagy, busa fejét és kedveskedve suttogott a fülébe. Az ordas nagyot horkant és kirántotta magát a szorításából, de hosszú agyarakkal díszített pófája szinte nevetett. Nősténye ragyogó szemmel nézte őket.

Midek elindult. Rövidesen jól kitaposott ösvényhez ért. A két fenevad le-lemaradozva követte, míg végül egy helyen meg is álltak. Midek hátrafordult. Hat napot töltöttek vele, hat napon át tartották benne a lelket. Az életét köszönhette nekik. Némán búcsúztak el egymástól. Mélyen bent járt már a fák között, amikor felhangzott a kétszólamú üvöltés. Elmosolyodott. Jó vadászatot, barátaim, gondolta hálásan a fiú, és megszaporoázta a lépteit.

– Cole, siess! Itt vagyok a csapdák mellett! Nem vadállat vitte el a nyulakat, hanem egy idegen. A nyomokból ítélve, sérülései lehetnek. Nem juthatott messzire.

– Csak halkan! Ha valóban itt bujkál, megneszelhet minket. Kövessük. El, te menj a többiekért.

– Mi történt, Dwight? Találtak valamit?

– Jó, hogy jössz, Rowan. Valaki fosztogatja a csapdáinkat. Swannel menjetek a sziklákhöz, az jó rejtekhely. Cole és én a vízmósásnál nézünk körül. Ha megtaláljátok, tegyétek ártalmatlanná!

Az erdei vadászok kis csapata szétszéledt a környéken. Nem kellett sokáig kutatniuk. A csapdafosztogató, a naptól felhevült köveken hevert és szemmel láthatóan mélyen aludt. Csupán egy alaposan elrongyolódott, rövid nadrág volt rajta, keze ügyében pedig egy vastag bot. Testén jól látszottak a gyógyulófélben lévő sebhelyek. Nesztelenül közelítették meg, hogy csak az utolsó pillanatban eszméljen. Dwight döbbsenten bámulta a súlyos sebeket. Ránézett a társára, akinek az arcán hasonló érzelmek tükröződtek. Leeresztették a fegyvereiket. Sokszor láttak már félelemtől félőrült rabszolgákat, akik gazdáik elől menekültek. De ez a fiatal férfi más volt. Vagy egy medve intézte el ennyire, vagy rettenetesen megkínózták. Harcos lehetett, vagy egy értékes fogoly, aki az erdőben keresett menedéket az üldözői elől. Cole lehajolt és megrázta az alvó vállát.

Rowan ráterítette a mellényét Midek csupasz vállára és megnézte a lábát. A fiú egy lépést sem tudott már megtenni, talpai csúnyán feldagadtak az egész napos megfeszített tempótól. Tíz perc alatt összeeszkábáltak egy hordágyat és ráfektették. Hatan kísérték be Castelot hírhedt vadászainak falujába. Vezetőjük, Eleni Cant, lányai körében várta az idegent. Korosabb, de még mindig gyönyörű asszony volt. Vállán óriásira nőtt sas ült. Mideket a fogadtatás élénken emlékeztette az útonállók közt eltöltött napokra. Ülő helyzetbe tornázta

magát. A közös nyelven köszöntötte a nőt. A többi szava rekedt krákogásba fulladt. A nő mosolyogva fogadta az üdvözlét.

– Hosszú évekkel ezelőtt fordult elő utoljára, hogy a lápvidék felől jött ide valaki. Egy katona. Fél évig élt közöttünk, átvette a szokásainkat, az életmódunkat. Hasonló állapotban találtuk őt is. Szökésben vagy?

Midek egyelőre csak bólintani tudott. Nehezen nyerte vissza a hangját.

– Halálra ítélték. Heteket töltöttem el a kazamatákban. Rossz helyen voltam, rossz időben...

– Valamiféle mendemonda kering a környéken. A krullok állítólag elfogták a lázadók vezérét és a Várba vitték. A felkelők serege pedig a súlyos veszteségek ellenére is egyre közeledik. Számuk napról napra nő.

– A hír igaz. Reméltem, hogy a felkelést tovább viszik, amíg vissza nem térek. A nevem Spatterdami Midek. – Olyan méltóságteljesen hajolt meg, mintha nem is rongyokat, hanem keleti selymeket viselt volna. Eleni Cant ráemelte csillogó tekintetét Dwight barna arcára és enyhén elmosolyodott. Fia ajkán is mosoly bujkált, de korántsem gúnyos, inkább elégedett.

– Hol születted, lázadó?

– Délen nőttem fel. A többit a sírba vitte egy derék ember, akit apámként szerettem. Hogy valójában hol születtem, erre senki sem tud választ adni.

– A vonásaid ismerősek. Talán az őseid valamelyik közeli gyarmatról származnak.

– Minden lehetséges. Eleni asszony! Segítséget kérnék. Sokat meséltek nekem a börtönben a hegyi vadászok természetmágiájáról. Tanulni szeretnék. Katonailag erősek vagyunk, de a mágiáról nem tudok sokat, és Fargiát csak a saját fegyverével lehet legyőzni.

– Ez igaz. Nemsokára ideérnek a Nővérek. Ahogy beértél a mocsár területére, ők követtek, bármerre is jártál. Dwight és Cole át fognak vinni hozzájuk. Ők fognak felkészíteni a harcra, amit egyedül kell megvívnod. Mi pedig minden segítséget megadunk neked és a seregednek. Tudjuk, hogyan közelíthetitek meg észrevétlen a Várat, vannak lovaink, és az embereink közül sokan a Várban tanyáznak. Tőlük tudjuk, mi történt veled. Na, és Kootchek, a krull is sokat mesélt nekem a szöke hajú lázadóvezérről.

– Kootchek?! Hát életben maradt?

– Örökké hálás lesz ezért. Régóta ismerem. Bizonyos üzleti kapcsolatban állunk egymással.

A sas ekkor éleset rikoltott és széttárta meglepően hatalmas szárnyait. A tollait nem kurtították meg, bármikor elrepülhetett, de inkább úrnője aranyszállal hímzett vállkendőjén maradt. Aranypettyes szemével kutatón

fordult a kunyhók felé. Eleni Cant felemelkedett a székéből. A talpig hófehérbe öltözött varázslónők gyermekek gyűrűjében közeledtek egyszerű kunyhók között. Dwight mélyen meghajolt előttük.

– Légy üdvözlőve, felkelő! A mai napra vártunk – szólította meg Mideket a magasabbik nő, miután megcsókolta a vezetőnőt és a gyermekeit. Lángvörös haja a derekát súrolta. Átható tekintete megpihent Midek arcán. Az asszony harmincas éveinek közepén járhatott, hosszú körmein fekete festék csillogott. A kisebbik nő ajkán ezüstös festék ragyogott sejtelmes fénnel, haja éppoly vörösen lángolt, mint a nővééré. Anjanette és Megan, mutatta be őket Eleni. Tizenöt éve éltek a falu tőzsomszédságában. A vadászok számára egyszerre voltak felcserek, papnők és varázslók. Rengeteg dolguk akadt, de mind eltörpült a mostani mellett.

– Én küldtem a farkasokat – szólt csilingelő hangon Megan, a fiatalabb nővér. – Hamarosan te is megtanulod, hogyan irányítsd a vadakat, pusztán a gondolataid segítségével. De most egyelőre egészen más feladatod lesz. Eleni! Magunkkal vinnénk őt.

A varázslónők kunyhója meglehetősen tágas és otthonos volt. Rengeteg szárított növény lógott a gerendákról, aromájuk áthatotta a levegőt. Mideket a sarokban helyezték el egy frissen tömött szalmazsákon. Anjanette kötszereket tépett és színes kenőcsöket kent a fiú sebeire, míg húga egy nagy korsó teát itatott meg vele. Midek szemöldöke összerándult az undortól, olyan keserű volt a gőzölgő főzet, de Megan addig duruzsolt a fülébe, amíg nagy nehezen az egészet meg nem itta. Ruháját elégették, szakállát leborotvtáák, haját pedig olyan rövidre vágták, mint gyermekkorában. Nyugodtan tűrte, hogy tetőtől talpig átvizsgálják, egyedül akkor ellenkezett, mikor a talpához értek. Anjanette ránézett a testvéérére, aztán egy üvegcsét emelt le a polcról. Beleszórta a tartalmát egy újabb korsó teába, és Midek kezébe nyomta. Nem volt apelláta, meg kellett innia. A tea íze volt az utolsó, amit felfogott.

Napokig altatták a fiút, ezalatt ízekre szedték az emlékeit, hogy átéljék mindazt, amit ő átélt. Amíg aludt, felnyitották a sebeit és kezelésbe vették. Térdtől lefelé szorosan rögzítették a lábait, meg sem tudta mozdítani őket. Amikor végre felébredt, csaknem kietta a boszorkákat a tartalékaikból. Anjanette elégedetten figyelte, miközben új inget varrt neki.

– Végre elszállt a rontás a fejedről. Fargia ritkán folyamodik ennyire erős módszerekhez, többnyire a jelenléte megteszi a kellő hatást. Elvette az érzékszerveidet, hogy használni tudja őket. A legtöbben belehalnak ebbe. Te is vésszesen közel kerültél a halálhoz.

– A herceg akadályozta meg, hogy elvágja a torkomat.

– Ez lehetett az első emberi cselekedete – felelte gonoszkodva Megan.
– Még csak húsz éves, de annyi kegyetlenséget követett el eddigi életében, ami még egy hatvan éves aggastyánnak is sok lenne. Neki azonban meg se kottyan. Egyre erősödik nevelője mágiájától.

Midek elgondolkodott.

– Igazából nem Landon gyűlölöm, hiszen nem ismerem, sokkal inkább a rendszert, amiben uralkodik. Rengetegen szenvednek miatta. Számukra a herceg és a Fekete Nagyúr minden baj okozója. Nem tudhatjuk, hogy Landon milyen uralkodó lenne valójában. Mármint, ha Fargia nem kényszerítené rá az akaratát.

– Fargia az igazi ellenfél, ebben igazad van. Olyan akár egy mesteri bábjátékos. A Keleten eltöltött évtizedek alatt hatalmas tudást halmozott fel, és nagyon jól tudja, hogyan tartsa kezében a hatalmat. Uralni akarja a lelkeket, hogy örökké éljen. Senki sem tudja, mióta van a földön. Praktikái miatt csak nagyon lassan öregszik, alig fog rajta a múltó idő. Egyes hírek szerint csecsemők vérére issza, az tartja fiatalon. Mások tudni vélik, hogy a herceg közelsége miatt nem vénül.

– Landon miatt?

– A herceg anyja olyan vidékről származott, ahol élénken éltek még a régi babonák és hiedelmek. A mágia meghatározó jelentőségű volt az életükben.

– Nem hiszem, hogy szembe tudnék szállni vele. Hiszen csaknem megsemmisített.

– Tudjuk. Végigéltük mindazt, ami veled történt az elmúlt hetekben. Fargia, valamilyen megmagyarázhatatlan okból, fél tőled. Halálosan fél. A herceg közbelépése csak még jobban megrémítette. Egyelőre nem sejti, hogy élsz. A kártyáin taszítás ül, ezért nem fedezett fel idáig. A lapok ereje azonban egyre nő, hamarosan minden lépésedről tudni fog. Rá fog jönni, hogy csak tetszhalott voltál. A quercus lány a hatalmában van, azt tesz vele, amit csak akar. De meg fog fizetni azért, hogy a természet gyermekét kínozza. A lány sajnos beszélni fog, akarata ellenére is, különben Fargia borzalmas büntetést mér rá.

Midek felsóhajtott. Irreálisan nagynak érezte a feladatot erejéhez képest. Lenézett a lábaira. Combtól lefelé betakarták. Csak most tudatosult benne a lüktető fájdalom és kétségbeesetten fordult a nőkhöz.

– Mit tettetek a lábaimmal? Nem engedelmeskednek nekem.

– Újra hegednek a sebeid. A rabok megmentették az életedet, de örökké sántíthattál volna. Néhány nap és emlékezni sem fogsz a mostani fájdalomra.

Fehér ingére kék bogyókat kötöztek, hogy távol tartsák az ártó szellemeket. Esteledett már. Szorosan a tűz mellé ültették. Addig kellett a táncoló lángokat bámulnia, amíg káprázni nem kezdett a szeme. Amikor a forróságtól már megállíthatatlanul peregtek az arcán a könnyek és bőre perzselt a hőségtől, Anjanette finom mozdulattal bekötötte égő szemét és a hátára fektette. Megan ekkor odaült a fejéhez és illatos tenyerét forró homlokára szorította.

– A képzelet hatalmas dolgokra képes. Nincs lehetetlen, bármit elérhetsz. Gondolatban ízekre szaggathatod gyűlölt ellenségedet, falakat rombolhatsz le, gátakat törhetsz át. De ahogyan a saját fejedben életre kelnek a sokszor pusztító vágyak, úgy más is használhatja ezt a fegyvert. Ellenséged képzeletében pedig te leszel a vesztes fél. Felhasználhatod az elemeket a végső összecsapásnál, segíthetik a harcodat. A képzelet határtalan. Emlékszel a fehér porra, amivel Fargia a toronyszobában sarokba szorított? Megzavarta az érzékeidet, már nem tudtad, mi a valóság és mi álmok.

Midek egész testén végigfutott a hideg.

– Álom volt? Az a pusztulásra ítélt sereg annyira valóságosnak tűnt... Mintha én is ott lettem volna.

A két nő lopva egymásra nézett, aztán Anjanette gyengéden megérintette az ifjú karját.

– Mit láttál?

– Igazából nem is én láttam. Valaki más szemén át néztem végig, ahogy a közeledő sereg elbukik. Csak azt láthattam, amit az a másik ember, amerre fordult, arra fordultam én is. Mintha egy némajáték szereplője lettem volna, és csak a bábjátékos szeszélye folytán mozoghattam volna. Önálló cselekedetre nem voltam képes.

Megan hangja szomorúan csengett.

– Fargia is ott volt?

– Igen. De utoljára érkezett. Az ő parancsára mészárolták le a katonákat.

– Meg fogja akadályozni, hogy Landonnal párbajozz. Mostanra bizonyára felfedezték a szökésedet. Fargia várni fog rád. Ha visszatérsz a Várba, először vele kell leszámolnod. A nagyúrral.

– Igen, tudom. Csak rajta keresztül férhetek hozzá a herceghez.

– Vele mi a szándékom?

Midek nem válaszolt azonnal. Fejében egymást kergették a gondolatok. Végül megköszönte a torkát.

– Megmentette az életemet... Valaha az elpusztítására törekedtem, azt hittem, ő az oka annak, hogy fenekestül felborult az életem. Az adósa

vagyok, így minden erőmmel azon leszek, hogy megóvjam őt a többiektől. A barátaimtól.

– A terveidet elmondod majd valakinek?

– Talán igen. – Hangjában mosoly bújkált. – Egyetlen embert ismerek csak, aki segíthet abban, hogy észrevétlen visszajussak a Várba.

– Pihenned kell és erősödnöd. Ha készen állsz, Dwight és a vadászok eljönnek majd érted. A hegyi vadászok harcmodora sok újdonságot tartogathat számodra. Mire a felkelők megközelítik a fennsíkot, elég erős leszel, hogy újra csatlakozz hozzájuk. De most még nem vagy az, bármennyire is szeretnéd. Ha elengednénk, a természet elpusztítana, vagy te ölnéd meg saját magad.

– Bízató kilátások. – Midek újra elmosolyodott az arcát takaró rongyszövet alatt, aztán hosszú, álomtalan álomba merült, talán az első olyan álomba Spatterdam pusztulása óta, ahol nem kergették egymást a múlt és jelen villódzó árnyai.

Egy hét elteltével, Megan anyai tekintetétől kísérve, megtehetette első bátortalan lépéseit szorosan bebugyolált lábain az ágya és a kunyhó alacsony asztalkája között. Félt, nehogy frissen gyógyult sebei felszakadjanak, de a nő megnyugtatta, hogy a félelme alaptalan. Hamarosan rövid sétákra indult a kunyhó körül. A kötszerektől olyan érzése támadt, mintha felhőkön lépkedne. Dwight egy füledt délután bukkant fel az erdei úton. Midek a kunyhó előtt üldögélt. A vadász mellé telepedett.

– Elkészültek a fegyvereid. Holnap Cole és én magunkkal viszünk a vízmosáshoz. Szép munkát végeztek az asszonyok.

Midek talpáról addigra lekerültek a kötések, csizmát ugyan még nem vehetett fel, de ez a közelharc gyakorlásában nem okozhatott problémát.

– Vannak hírek a csapatokról?

Dwight elnézett a távolba. A fák halkán suttogtak, lombjaikon vékony csillámokban tört át a villódzó fény. Midek türelmesen várt, bár a szíve majd kiugrott a helyéből.

– Minden egyes nap és éjjel közelebb hozza őket, és velük a szabadulást. Lehetnek úgy háromezren.

Az ifjú torka elszorult. Háromezer ember... Alig ötvenen voltak Krynem falai alatt és mostanra egész hadsereg gyűlt össze, hogy Észak Völgyében megvívják a harcukat. Nem hitte, hogy ekkora létszámban csatlakoznak majd hozzájuk az emberek. Dwight köröket rajzolgatott a porba.

– A törzsi tanács úgy határozott, hogy a vadászok megadnak minden segítséget a lázadóknak, így mi is ott leszünk a nagy ütközet napján. Tudjuk, hol lehet észrevétlen betörni a völgybe, így előkészíthetjük a

terepet a sereg számára. Élelmet és lovakat adunk majd, mert a Castelot megkínozz embert, állatot egyaránt, amíg átvergődik rajta. Akkor holnap hajnalban értek jövnénk.

Megölelték egymást. Dwight barnára sült arcán biztató mosoly futott át, aztán észrevétlenül, ahogy jött, beleolvadt a környező fák sűrűjébe. Midek lassú léptekkel utána indult. A nők öreg lovackája a kunyhó közelében legelészett. Nyihogva fogadta a simogató kezeket. Midek az imént elhangzott szavakon rágódott. Kurt, még a krynnemi támadást megelőzően, mutatott neki néhány kezdetleges térképet az északi városokról és fennsíkokról, de most nehéz volt maga elé idéznie az útvonalat. Csak egyetlen kiugró részre emlékezett: a Saliva-tó kéklő foltjára. Talán ott elérheti őket. Ha viszont megelőzik, akkor Észak Fekete Völgyében találkoznak csak a döntő csata előtt. Hirtelen megjelent előtte Landon magas, sudár alakja. Mideknek a döbbenettől földre gyökerezett a lába, miközben a kis ló nyugodtan legelészett mellette. Csak káprázat volt az egész, egy jelenés, amit máris tovavitt az enyhét adó nyári szellő.

Ahogy visszatért, Anjanette-t egyedül találta. Megan a hegyi vadászok falujába ment élelemért és egy nehéz szülést levezetni. Az idősebb nővér épp halat tisztított.

– Bújj be, kapitányom! Ünnepi vacsorát készítek. A végső próba előtt állsz. Holnap a férfiak elvisznek, hogy testben és lélekben megerősödvé térhess vissza a tiédhez. – A gyönyörű szempár kedvesen villant a fiúra.

– Ugye, vár odalent valaki?

Midek szomorkásan elmosolyodott.

– Egy csodálatos lány. Hónapok óta nem láttam őt. Azt hiheti, hogy rég meghaltam.

– Ó, én nem hinném. Szerintem tudja, hogy élsz. Tudja és visszavár. De nem lesz könnyű megtalálnod a barátaid.

Újabb halat vett ki a kosárból, és gyors, pontos mozdulatokkal felhasította fehér hasát, hogy a belsősegeket kivegye. Midek csendesen nézte a serénykedését.

– A fennsík és a sivatag találkozásánál, ahol melegek a nappalok és hidegek az éjszakák, ott élnek a hullarablók. Ha eljön az idő, elmondjuk, hogyan juthatsz át élve a területükön. Vámat kell fizetned, hogy lehetőleg egy darabban átengedjenek. Sokan tűntek már el a föld alatti városokban. A hullarablók gyűlölik Északot. A nagyúr tette őket azzá, amik. Valaha éppolyan emberek voltak, mint te vagy én. Igaz, rengeteg bűn nyomta a lelküket. Lardan herceg idejében száműzték őket a senki földjére. Fargia pedig elvette testi épségüket, hogy aljas céljaira használja fel az életerejüket. Még az utódaik is szenvednek az átkoktól. Senki sem tudja biztosan, megszabadulhatnak-e valaha is rettenetes, torz küllemüktől...

Dwight és Cole betartotta a szavát. Leköltöztek a vízmosáshoz, és két héten át, éjt-nappallá téve gyakorlatoztatták Mideket, gyümölcsön és halon tartották, amíg elégedettek nem lettek az eredménnyel. Az ifjú, ha nem is szabályosan, de elég eredményesen védte magát a támadásoktól, akár két ember ellen is. Csak nagy nehézségek árán tudták sarokba szorítani, és akkor következett csak a test-test elleni küzdelem. Midek ebben gyakorlatilag verhetetlennek bizonyult, rendre győztesen került ki a viadalból. Lába immáron elég erős volt, hogy akár több napig tartó gyaloglással is megbirkózzon. Az indulás napján a két vadász visszavagolt vele az erdei táborba, törzsük nagyasszonyához, aki könnyes szemmel vett tőle búcsút. Megan jött érte és kísérte vissza, de még a kunyhó előtt elvált tőle, mert gyűlölte az érzelmes szavakat és a szívfájdító pillanatokat.

Anjanette a kunyhóban várta. Egy kardot nyújtott át neki és két kiélesített tört. Egy vászonzsákba egyheti élelmet készített össze.

– A kard a katonáé volt. Népünk húsz éve őrzi az emlékét. Sok mindenben hasonlítotok egymásra. Akár az apád is lehetne. Ki tudja, merre jár most. Az egyik tört add majd oda a hullarablók urának. Ismer engem. Visszaadtam az egyik fia látását.

– Az életemet köszönhetem nektek. Ha túlélem ezt az egészet, visszajövök, hogy lerójam a hálámat. Csak remélni tudom, hogy viszonzhatom, ha csak egy töredékét is annak, amit tőletek kaptam.

– A fennsík négy napi járásra van. Az istenek kísérlenek utadon, ifjú vezér. Ne feledd, Fargia katonáit legyőzheted karddal, de őt magát... csak a képzeleted erejével. Bármilyen szörnyűséget jelenítsen meg előtted, tudnod kell, hogy csak a fantázia szüleménye. Saját fegyverét fordítsd ellene és akkor vége. – A nő szorosan megölelte és forrón megcsókolta. Midek nem fordult vissza. Anjanette sokáig nézte az összezáródott faágakat. Az erdő fia erős, határozott léptekkel indult útnak, hogy végre újra a felkelők vezére lehessen.

14. FEJEZET

A HULLARABLÓK FÖLDJÉN

Kietlen vidéken bandukolt, az erdőt régen maga mögött hagyta. Erősen tűzött a nap, de az őt kísérő szellő mindig lehűtötte a testét. Az élelme jócskán megfogyatkozott már, amikor a harmadik estén sikerült elejtenie egy homoki tyúkot. Összeszedett annyi száraz ágat, hogy tüzet gyújtson. Halkan füttyörészett és jóízűen ette a hízott madarat. A szabad ég alatt töltötte az éjszakát, ami, ellentétben a tikkasztó forrósággal, igencsak fagyos volt. A kerek hold sápadt fénye mellett élezte meg a húsz éves álmából ébredező kardot. Egy északi katonáé volt, aki megszökött a várból. Vajon mi készítette erre az igen veszélyes vállalkozásra? Ujjait végigfuttatta a sötét fénnel ragyogó fegyveren. Gyönyörű volt. Saját ezüstös íja jutott az eszébe. Mennyire szerette, akár egy gyermekkel, úgy foglalkozott a halálosztó fegyverrel. Ezt az érzést csak a harcosok érthetik meg, hiszen szinte rábízzák az életüket az oldalukon lógó kardra, pallosra és íjra. Sokan még beszéltek is hozzájuk, mintha valóban éltek volna.

Eloltotta a tüzet. A makulátlan égbolton ezernyi csillag ragyogott. Midek azokat a formákat kereste, amelyeket még nevelőapja mutatott neki tengerparti sétáikon. Sohasem tudta elképzelni a mesét, miszerint a Kontinens túloldalán is éppen azok a csillagok látszanak. Most pedig itt feküdt, sok száz mérföldre a falujától, és íme, fölötte ragyogott a büszke egyszarvú, amelyik elrabolta a tó királyának a lányát, hogy magával vigye égi otthonába. Oldalára fordult, abba a pózba, amelyet gyermekként vett föl, ha az apja mesélt neki. Milyen boldog volt azokon az estéken.

...Elmosódott, tarka kép kúszott elé lassan, mintha ólomüvegen át nézte volna a vidéket. Vidám vásári zene akkordjai harsantak fel a homályból. Botorkálva haladt egyre beljebb, nagyjából érzékelte a vele együtt sodródó tömeget, de igazából senkit sem látott. Női kacaj és könnyed nóta lebegett a feje felett. Vörös, sárga, fehér fények villantak fel a ködből, szürkés falak ugrottak félre útjából. Egy bálteremben volt, de az egész valószerűtlennek látszott. Úgy tűnt, minden lebeg, attól félt, elég egy rossz mozdulat, és darabokra hullik a törékeny kép. Már nem a saját ruháit viselte: finom selyem ölelte, szőke fűtjeit elegáns kalap szorította le, csizmája a legfinomabb bőrből készült. Ámulva nézte a szokatlan ruhákat,

amikor a nevén szólították. Anyja állt előtte, de valahányszor megpróbált közelebb lépni hozzá, ő kedvesen ránevetett és szelíden elhátrált. Oldalán ott állt az előkelő lovag, akinek most sem láthatta az arcát, mert álarc fedte. Csak kék szeme ragyogott elő a vörösre színezett posztó alól. Térdre rogyott a mosolygó pár előtt, aztán a nő széttárta a karját, és miután elcsitult a zaj, édes-bús hangon szólt hozzá:

– Ő az édesapád, Midek!

– Engedd, hogy lássam az arcát! Anya!

– Még nem lehet, gyermekem, de hamarosan eljön az a pillanat is. Közel jársz a célodhoz.

– Mi történik most, anya? Hol vagyok?

– Az otthonomban. Abban a házban, ahol felnőttem. Ők itt, körülöttem, a rokonaid.

– De nem látom őket. Csak a hangjukat hallom. Miért nem láthatom őket? Élnek, vagy ugyanúgy meghaltak, ahogy... te is?! – Ökölbe szorította a kezét, a kiáltás dühödten szakadt ki belőle. Az apja szomorú mosollyal emelte fel. Midek arca olyan volt, akár egy csalódott gyermeké. Dacosan nézte az elrejtett vonásokat.

– Néhányan még élnek. Majd találkozol velük. Most menned kell, fiam! Ne feledd, mindketten veled vagyunk.

– Nem! – Iszonyodva hőkölt hátra. Hiszen az, aki az apjának nevezte magát, ott állt előtte. Ez nem jelenthet mást, mint...

– Hagyjatok magamra! Tűnjetek el! Minden hiábavaló volt. – Futni kezdett a fal felé. A zene egyre erősebb lett, az imbolygó, páraszerű alakok gúnyos nevetése még ébredés után is ott csengett a fejében. Átkozódva rúgta szét a kihűlt fadarabkákat, aztán megrázta öklét a rózsás hajnali égbolt felé.

– Miért csak most árultátok el? Ha előbb megtudom, nem indulok útnak! Maradtam volna az útonállók között, soha semmiben sem szenvedtem volna hiányt! Árva vagyok! Nagyszerű érzés! Ezt eddig is tudtam, de legalább volt kit gyászolnom. Árnyképeket kergetek hónapok óta, közben kockára teszem az életemet, és azokét is, akik fontosak nekem. Egy egész hadsereg van a nyomomban, nincs mit ennem, nincs hol lehajtanom a fejem! – Kimerülten hallgatott el. Mellkasa vadul hullámozott a visszafogott indulattól. Keményen farkasszemet nézett a lassan felkelő nappal, mintha azzal vissza tudta volna hozni az élők sorába a szüleit. Aztán lehajolt a zsákjáért, az övére csatolta a fegyvereket és elindult a nap után.

Két eseménytelen nap után elérte a fennsík peremét. Hirtelen, szinte a semmiből, görnyedt, torz testű emberek bukkantak elő. Midek

előrenyújtotta széttárt tenyereit, és illendően köszöntötte őket. Furcsa morgás volt a felelet. Erre ő lecsatolta a töreit, kardját pedig lefelé fordította – ezzel jelezte baráti szándékát. A hullarablók rekedt, fülsértő hangon kiáltozva közeledtek. A magas, szőke hajú idegen szemében azonban szelíd fények villogtak, hangja bizalomgerjesztően csengett. Az alacsony harcosok ráfogták kezdetleges fegyvereiket.

– Ki vagy te? Ezen a földön a halál tanyázik. Az életeddel játszol, idegen. Most még visszafordulhatsz! – mormolta a hozzá legközelebb álló, bűzlő alak. Bal arcfelét mélyvörös folt csúfította el, vágatlan haja ragacsos csimbókokban lógott a homlokába. A mellette állónak hiányzott az egyik füle, koszos ingéből kivillant véresre mart bőre. Midek nagyot nyelt, de elhatározta, hogy leplezi az undorát. A barátságtalan fogadtatás ellenére is nyugodtan válaszolt.

– Vezessetek az uratokhoz. Anjanette küldött. A lázadók vezére vagyok – felelte szemrebbenés nélkül.

– Ezt bárki mondhatja, különben is, ő a Vár foglya, ha azóta elevenen el nem rothadt!

– Amint látjátok, egészen tűrhető állapotban vagyok. De itt kezd igen meleg lenni. Tárgyalni jöttem, békés szándékkal. Nem én vagyok az ellenségetek, hanem aki odafent, Északon tanyázik.

– Elviszünk az urunkhoz. De ha nem az vagy, akinek mondod magadat, elevenen vágjuk ki a szívedet. Még érzed majd, amikor a penge felhasítja a mellkasodat.

– Igazán bízató. Azt reméltem, kicsit barátságosabbak lesztek velem. Messziről érkeztem ide.

– Felőlünk akár a pokolból is jöhetnél volna. Nem szíveljük a váratlan látogatókat. – Többet nem szóltak hozzá. Midek mosolyogva követte a szófukar és modortalan előőrset. Nem kellett sokáig gyalogolniuk a tűző napon. Ketten előtte, hárman mögötte lépkedtek, közrefogták, nehogy meggondolja magát. Szűk, poros alagutakon vezették keresztül. Sokszor kétrét görnyedve fért csak át az alacsony, boltozatos mennyezet alatt. Egy helyütt visongó bőregér csapott az arcába, aztán cikázva repült tovább. A mellékjáratok derengő félhomályából egyre több gnóm figura bukkant elő, gyulladásszerű szemükkel rosszállóan követték a nyugalmukat megzavaró idegent. Jó mélyen járhattak már a föld alatt, amikor egy nagyobb, tágasabb terembe értek. A fáklyák barnás fénye egy hosszú asztalt világított meg. Mocskos ruhájú katonák ülték körül, akik eleven kígyókat faltak nagy élvezettel. Egyikük felkelt, nyálkás kezét beletörölte a zsámolya mellett kuporgó, riadt tekintetű nő hajába, aztán a terem közepén álló székbe vetette magát. Az asszonyt pedig, akit a legnagyobb jóindulattal lehetett csak nőnek nevezni, odarántotta maga mellé.

Midek letérdelt és tisztelettudóan fejet hajtott a hullarablók ura előtt. Harsány kacaj fogadta ezt a csöppet sem odaillő mozdulatot, de ez legalább azt jelentette, hogy felébredt az érdeklődésük. A marcona alak megérintette a fiú aranylő fűrtjeit, ami újabb röhögést váltott ki a zabáló katonák soraiból.

– Te vagy az, aki a lázadók vezérének mondod magadat? – A vezér hangja éles ellentétben állt elhanyagolt külsejével. Meglepően tisztán formálta a szavakat és hangsúlyozása is szinte normális volt.

– A nevem Midek. Észak Vára ellen vezettem a seregeimet, mert a figyelmeztetéseink nem hoztak eredményt. Csaknem három hónapja már, hogy elfogtak a krullok. Szerencsétlen véletlen volt csupán. Most a társaimat keresem. Anjanette szerint ti tudjátok, merre járhatnak.

– Á, a boszorkányok gyöngye! Megüzenete, hogy jössz. Tudod, errefelé nem árt az óvatosság, Spatterdami Midek. Anjanette és a gyönyörű Megan régi ismerőseim. Még a vést megelőző időkből, amikor a derék Logen herceg megpróbálta megváltoztatni a világot. Mielőtt még Fargia átvette volna az uralmat a Kontinens felett. Nem fogunk megölni, de csakis az ő kedvükért. A vendégünk vagy, ez pedig nagy megtiszteltetés, lázadó. A hullarablók földjén igen keveseknek adatik meg, hogy együtt étkezzenek velünk, anélkül, hogy ők lennének az étkek.

Így hát Midek leült a tisztának nem mondható asztalhoz, a gyanús foltokkal díszített zsámolyok egyikére, és mivel nagyon éhes volt, habozás nélkül nekilátott az ételnek. Nem kérdezett semmit, úgy vélte, talán jobb is, ha nem tudja, mit eszik. Azt sem tudta eldönteni, hogy reggeli vagy vacsora volt-e az étkezés, hiszen a hullarablók szokásairól nem sokat tudott. Mindenesetre, miután felálltak az asztaltól, a katonák elheveredtek a szétdobált állatbőrökön és a legtöbben szivarozni kezdtek.

– A krullok meséltek rólad. Tudod, kereskedünk velük. A maguk módján egészen rendesek, tisztességes üzletfelek. Mondták, hogy az egész katonaságot ámulatba ejtetted, még maga Dessaille is megemelte nem létező kalapját előtted. Túlélted a kínvallatást. Azt mesélték, hogy rettenetes állapotban vittek a siralomházba. Aztán megghiúsítottad a kivégzést, és se szó, se beszéd, meghaltál. Szinte sajnálták, hogy elmaradt az akasztás. Igen érdekes história ez. Különösen az a része, amikor két hét múlva nyomát sem találták a holttestednek. – A hullarablók marcona, ám udvarias vezére odakínálta Mideknek a szivarját. Midek elfogadta, noha ő maga csak igen ritkán füstölt.

– Elég nehéz lett volna. Átkeltem a mocsáron, a hegyi vadászok vittek a Nővérekhez. Anjanette tanítványa voltam.

– Elég sokat tudhatsz, ha ezek a vadak nem estek azonnal a torkodnak. Hidd el, ha nem övez a természetmágia, most nem itt

beszélgetnénk. A hívatlan látogatókat jobb szeretjük holtan... – kacagott. Midek mosolyogva nézett rá. A vezér szemében vidám fények villogtak, amik meghazudolták előbbi szavait. Aztán a jókedve egyik pillanatról a másikra tovaszállt. A marcona férfi elkapta Midek ingét és közelebb húzta magához. – Undorodsz, ugye? Úgyesen palástolod, de nem tudsz átvérni. Szép tőled, hogy legalább halvány erőfeszítéseket teszel, az udvariasságra itt nagy hangsúlyt fektetünk. Valamit tudnod kell, fiacskám. Fargia kényszerített minket erre az állati életre, amitől mi magunk is iszonyodunk. A világ gyűlöl bennünket, ahogy mi is a világot. De nem vagyunk elszigetelve tőletek, normális halandóktól. Hosszú évek óta várunk erre a pillanatra. Ha győzelemre viszitek a felkelést, ha Fargia eltűnik a föld színéről, talán nekünk is jobb lesz.

– Remélem, így lesz. – Midek nagyot nyelt. A vezér ekkor elengedte. Az ifjú megigazította a ruházatát, aztán ráemelte szemét vendéglátója eltorzult arcára. – Hallottatok a barátaimról, tudjátok, merre járnak most?

– A felkelők egyik csapata a Saliva-tó környékén lehet már. A többiek még nem értek oda.

– Hogyan? Különváltak volna?

– Úgy tudom, ez valami stratégiai húzás. Így jobban tudnak manőverezni, ezzel elterelik a figyelmet a lassabban közeledő nagy seregről. Az előőrsöt valami Fabio nevű itoleni vezeti.

– Igen. Tudom, kiről van szó – mosolyodott el a fiatal lázadó. Barátjának neve őszinte örömmel töltötte el. A hullarablók feje figyelmesen szemlélte az ifjú finom vonásait. Akaratlanul is összehasonlította saját visszataszító ábrázatával a szépen ívelt orrot, a selymes aranyszőke fürtöket, és úgy döntött, a fiúnak mennie kell.

– Ha igaz, a varázslónők gyöngye küldött nekem valamit – szólalt meg újra. Midek lecsatolta övéről a mesterien megmunkált tört. A durva vonások borzalmas vigyorba torzultak. A vezér összes sárgás foga kilátszott. Göcsörtös, megnyomorított ujjai remegve vették át a tört. Ekkor fekete leplekbe burkolózott lány lépett be a fülledt terembe. A beszélgetés elhalkult.

– Krull katonák jöttek. A felkelőnek mennie kell. Nemsokára ideérnek. Moisés felnyergelte a lovakat.

– A fegyverért cserébe egy kísért kapsz, aki kivezet a sivatagból, és segít eligazodni a homokcsapdák között. Ne feledd, lázadó: számíthatsz ránk. A béna koldus, aki a Várban lebzsel a kutak körül, hullarabló. Néhanap hoz nekünk ezt-azt. Évek óta ott él. Megszokta a klímát. Vele üzenj, ha kellünk. Ha gyorsak vagytok, négy nap alatt a Saliva tóhoz értek. Moisés egy másik kijáraton visz el innen. Sok szerencsét, kapitány! Sok szerencsét!

15. FEJEZET

ÚJRA EGYÜTT

Fabio végigvezette közel ezer emberét a széles földgáton. A tó olyan hatalmas volt, hogy nem látták az északi végét. Nagytestű, szürke halak ficáinkoltak a mély vízben, és éles fejhangon sívítottak, amikor észrevették az embereket. Nyaktörő mutatványaik harsány nevetést váltottak ki az elfáradt vándorokból. Napok óta nem látták az ellenséget. Senki sem követte őket. Viszonylag zökkenőmentesen hagyták el a Pogány-fennsíkot. A helyi lakosok egy emberként álltak melléjük. Szekereiket roskadásig megpakolták élő szárnyasokkal és gyümölcsökkel. Szerzete-seiket pedig hiába marasztalták a megüresedett templomokban, azok hűségesen követték a felkelőket.

– Javier! Mit gondolsz, letáborozhatunk?

A fiatal harcos a tó partján állt. Kutya virgoncan rohangált körülötte és a mókás halakat ugatta. Aztán nagy egy ugrással ő is belevetette magát a hús habokba.

– Igen. A víz iható. Jeff reggel megnézte a térképet, és szerintem már igen közel járunk Castelot hegyeihez.

– Tehát, még legalább két hét. – nyugtázta fanyar mosollyal Fabio. Az itoleni tolvajfejedelem megveregette lova erős nyakát. A többiek távolabb várakoztak a fák árnyékában. Sokan közülük ültő helyükben elaludtak a fáradságtól. Fabio tudta, hogy embertelenség lenne, ha tovább kéne menniük.

– Kurt és Stanley merre járnak?

– Kurt a hágó felől jön, Stanley és csapata pedig délnyugatról közelíti meg a térséget. Néhány nap és itt lesznek. Addig előkészítjük a táborhelyet. Estére felverjük a sátrakat. A partszakasz jól védhető.

Az őrszemek két óránként váltották egymást. Eseménytelenül telt el az első éjszaka.

A keménymag Kurt vezetésével három nap múlva érkezett meg. Velük együtt már kétezeröttszázan lettek. Lelkendezve mesélték hogy egy kőlavina elzárta mögöttük az egyetlen hágót. Így üldözőik nagy kerülőre kényszerülnek. Még hallották a szitkozódó kiáltásokat, aztán a szörnyű robaj elvágta a hangokat. Csupán egy lovuk veszett oda, amelyik az

utolsó szekér után volt kötve. A harcosok egész nap a vízben úszkáltak, gyermekek módjára játszottak a barátságos, nagyra nőtt halakkal. Jó volt látni, milyen önfeledten örülnek ezek a vérben és fájdalomban edzett, komor férfiak, akik félték, hogy már el is felejtettek mosolyogni. A végső csata fenyegető árnya messze úszott, senki sem gondolt most a halállal, mindenki az életet ünnepelte. Talán ilyen lehetett a szabadság, ami után mindannyian áhítoztak.

Stanley és a maradék sereg újabb három nap elteltével bukkant fel a tó északi oldalán. Lana előrehaladott állapota aggasztotta az egykori rabszolgát. Féltette kedvesét, noha Lana egyetlen szóval sem panaszkodott a kimerítő úton. Mindenki biztos volt abban, hogy fiuk születik, és Jill esténként együtt imádkozott Lanával, miközben alig tudta elfojtani feltörni készülő könnyeit. Ő maga is gyermeket várt, és ez a boldog állapot állandóan Midekre emlékeztette. Szekéren utaztak, Stanley nem engedte őket a sziklás fennsíkon lovagolni. Jill apró ruhácskákat varrt, melyekre a medálba faragott sást hímezte. Lana pedig falovacskákat faragott és befestette őket az útközben gyűjtött növények nedvével. Wulf a szekerek mellett lovagolt. Patrik halála után nem találta a helyét, a két nő pedig elfogadta a gondoskodását. Afféle kisöcsként minden kívánságukat teljesítette. A tó maga volt a paradicsom a Rongyosok számára: a béke illúziója a halál torkában.

Egy füledt délutánon 20 állig felfegyverzett lovas bukkant fel. Az éber őrszemek azonnal megállították őket. Az elől haladó, megnyerő mosolyú, hórihorgas férfi leszállt a nyeregből, és harsány hangon előadta jövetele célját. Renegadi Kurt régi jóbarátja volt. A jobbán lovagoló idősebb férfit, akinek fél szemét fekete kötés takarta, Ackin McGann néven mutatta be. Kurt éppen a kardvágás helyes technikáját tanította egy csapat lelkes fiatalnak, amikor a színes társaság belovagolt a sátrakkal körbevett gyakorlótérre. A tarka inget viselő ifjú leányékolta a szemét, aztán szélesen elvigyorodott.

– Sol! Sol Andersen! Ezer éve nem hallottam rólad, testvérem! Légy üdvözlölve a felkelők között.

– Légy üdvözlölve, Kurt, öreg cimbora! Hosszú utat tettem meg, hogy végre utolérjelek.

– Vérdíjat tűztek ki rád a nyugati helytartóságokban. Kerek ötezer aranyat.

– Valóban? Feladnál ennyi pénzért? Egy egész kis falut vehetnél rajta – felelte kacagva az elegáns öltözetű kalandor.

– Téged, barátom? Nincs az a pénz, amennyiért megvehetnének tőlem. – Nevetve ölelkeztek össze. Kurt bemutatta Stanley-t és Fabiót, aztán gyorsan csapra vertek egy boroshordót.

Sol Andersen kalandozó prémvadász volt. A Kontinens leghírhedtebb bérgyilkosa, aki megölte egyik ügyfelét, mert az nem fizette meg a munkáját. Történetesen egy nemesember volt a helytartóságról, aki nem akarta beszennyezni finom kezét ellenfele vérével, ezért az agyafűrt kalandort kérte fel a munkára. Andersen teljesítette a megbízást, aztán elment a megbeszélte kocsmába. Csakhogy pénz helyett hat számszerűjával találta magát szemben. Bosszúja kegyetlen volt, de azóta folyton a nyomában voltak a helytartósági katonák.

– Ez a helyzet, barátom. Most nekem lenne szükségem a te segítségedre. A gyarmatokra tartok. Oda talán nem jönnek utánam.

– Kik a társaid, Sol?

– Tengeri kalózkodok. Valaha nekik is megtettem ezt-azt, így most magukkal vinnének. De nem ingyen. Azt azonban nem tudják, hogy jelenleg semmim sincs. Tudod, hogy mindig alkalmi munkákból éltem. Ez az utóbbi nagy érvágás volt.

Kurt alaposan megnézte a barátját. Amikor az apja kitagadta, csak tizenhat éves volt. Sol karolta fel és tanította meg a túlélés művészetére. Szinte édestestvérekként szerették egymást. Öt éve találkoztak utoljára. Sol valamikor szerelmes volt Jillbe, aki két évvel Kurt után érkezett meg akkori szállásukra. Egy boldogtalan házasság fenyegető réme elől szökött meg. Neki is tetszett a jóképű prémvadász, de Sol egy nap szó nélkül eltűnt. Andersen valaha szénfekete hajába most ősz szálak vegyültek, arcát többnapos borosta fedte. Szürke szeme körül megszaporodtak a szarkalábak.

– Mikor akarsz indulni?

– Két héten belül. Ackin emberei sem érzik többé biztonságban magukat a szárazföldön. Hallottam híreket, Kurt. Valóságos legenda övezi a felkelést. Jon Corly óta nem volt ekkora felhajtás a lázadások körül.

– Jon példakép lett. Mártírhalálát a mai napig megünneplik, persze a legnagyobb titokban. Pedig már százhusz éve volt.

– Van valami hírek Midek felől?

– Semmi. Jill egészen belebetegedett. Mostanra azonban ő irányítja a velünk utazó nőket. Nem hittem, hogy ilyen jól össze tudja tartani őket.

– Jill is itt van?

– Kezdetől fogva. Gyermekeket vár. Midek gyermekét.

– A kicsi Jill. Mit gondolsz, neheztel még rám?

– Szerzetesnő akart lenni, miután elmentél.

– Nagyon szerettem őt, de mellettem nem lett volna biztonságban. Állandóan veszélyben forgott az életem. Az izgalom volt az én igazi társam.

– Maradj itt pár napig, Sol. Szükségünk lenne a tanácsaidra. A te módszereidet tanítom most az újaknak.

– Jó. El tudtok valahol szállásolni? Ackin és a társai visszamennek a hajójukra. Nekem csak később kell csatlakoznom hozzájuk.

Jill az árnyékban ült. Lana és ő közös sátorban laktak, mióta Midek eltűnt. Mandolinon játszott egy altatódalt és halkán énekelt hozzá. Mellette nagy kosár szövet feküdt és néhány kész ingecske. Andersen nesztelenül sétált oda hozzá, majd könnyedén megcsókolta az ámuló lányt. Jill könnyes szemmel borult rá.

– Sol, kedvesem!

– Ne sírj, Jill. Szomorú lesz a gyermeked – csitíttatta kedvesen a prémvadász.

– De hiszen örömben sírok. Nézd, a szemem mosolyog – törölte le a könnyeit a lány. – Itt maradsz?

– Egy darabig. Tovább kell mennem a gyarmatokra.

– Kurt hallotta, hogy a távollétedben halálra ítélték.

– Már nincs város, ahová mehetnék – mosolyodott el Andersen. – Ez a hírnév átka.

– Ne bolondozz! Mindig ilyen voltál. Még a legnagyobb tragédiából is viccet csináltál.

Stanley közben megkereste az ikreket. Soren és Moren az egyik öbölben horgászott. Feketére süttek a napon. Harsány hahotázás közepette integettek a közeledő férfinak. A mellettük heverő kosárban jókora halak fickándoztak. Moren egy fadarabot dobott be a vízbe, és a mindig mosolygósnak látszó szürke halak egyike sipítva lökte vissza pufók orrával. Stanley letelepedett melléjük.

– Fiúk, nem láttátok Wulfot?

– Reggel óta nem. A lovát itatta lent a pataknál. Hívtuk horgászni, de azt mondta, nincs hozzá kedve. Talán majd holnap.

– Szükségem lenne rá. Keressétek meg, legyetek szívesek.

– Lionel hol van?

– A holnapi vadászatra toboroz embereket.

– Mindjárt indulunk, de akkor neked kell visszavinned a halakat.

– Bízátok rám őket. Lana majd megsüti nektek.

Estefelé tértek vissza, egyedül. Többen lóra kaptak, fáklyákkal és fegyverekkel indultak az eltűnt fiú keresésére. Éjfél felé találták meg, egészen véletlenül. Egy kiszáradt vízmosás partján feküdt, testét zúzódások és véraláfutások borították. Ájultan hevert az éles köveken. Nehéz percekbe telt, amíg magatehetetlen testét fel tudták hozni onnan.

Bevitték a táborba. A szerzetes órákig imádkozott a fiú ágya mellett. Jill csak nagy nehezen tudott életet verni belé. A fiú szürke szemében elmondhatatlan félelem ült. Hiába faggatták, egyetlen szót sem tudtak kihúzni belőle. Kurt behívatta a papot, biztos volt benne, hogy a fiú megőrült, de Wulf tekintete szemernyi sem változott. Stanley komoran járkált a sátrak között. Nem tudta mire vélni ezt a megmagyarázhatatlan eseményt. Két lehetséges verzión gondolkodott. A fiú vagy leesett a lóról, úgy szerezte a csúnya sérüléseket, vagy rettenetesen összeverték. Magának sem merte bevallani, hogy a nyomok az utóbbira utalnak. De kik tehették? Az őrszemeik rendszeresen járőröztek a vidéken, de egyszer sem jelezték ellenséges csapatok jelenlétét. Kurt egyszer csak kijött a sátorból.

– Stanley, a fiú téged akar.

– Mondott valamit?

– Nem, de egyfolytában a ruháidat bámulja. Menj be hozzá és küldd ki a papot.

Stanley nehéz szívvel lépett be. A kopaszra nyírt szerzetes csak rápillantott és szó nélkül átengedte neki a helyét. Wulf közömbösen nézte a szerepcserét. Az egykori rabszolga egy ideig mozdulatlanul nézte a fiatal gyermeket, aztán felhúzta combján a nadrágját. Végigsimította a halvány heget.

– Fiam. Ha nem beszélsz, nem tudunk segíteni. Megtámadtak, igaz? Mit tettek veled? Én ismerem a szenvedést, gyermekkorom óta ebben éltem. Igazából nem sokat tudunk rólad, de sohasem faggattunk. Patrik lehetett az egyetlen, aki valamivel többet tudhatott, de ő már nem él. Látod ezt a sebhelyet? Egykoron bélyeg volt. Megszöktem a gazdámtól, mert halálra akart éheztetni. Akkor égettette bele a bőrömbe. Majdnem belehaltam a sebfertőzésbe. Csak az akaraterőm tartott életben. És a gondolat, hogy egy nap mindenért megfizet.

– Nem tudom, kik voltak... – Csupán halk suttogás volt a válasz. Wulf üveges szemébe lassan visszatért az élet.

– Hogy történt?

– Csak arra emlékszem, hogy leestem a lóról. A földön feküdtem, amikor egy súlyos szövet zuhant rám. Aztán már csak az ütlegetek éreztem. Meg az az asszony... Végig beszélt hozzám.

– Milyen asszony, Wulf?

– Nagyon sápadt volt, úgy ragyogott a ruhája, olyan fényesen, hogy mindent elvakított. Azt mondta, hogy én leszek a fia, mert az övéi még nem térhetnek meg hozzá.

– Nem csak a fájdalom miatt képzelte ezt? – Letörölgette a fiú izzadt arcát. Wulf remegve szorította meg a kezét.

– Hívott magához. Olyan erősen, hogy kiáltanom kellett. Nem akartam hozzá menni. Olyan hideg fénnel ragyogott, olyan szomorú volt. Azt mondta, még eljön hozzám.

– Valami történik körülöttünk. Valami rossz. Napok óta érzem.

– Nem akarok meghalni, Stanley! – Wulf minden ízében remegve csimpaszkodott belé.

– Nem fogsz. Próbálj meg aludni egyet. Reggel minden más lesz, meglátod.

Másnap kiürült a tábor. Akik nem a vadászokkal tartottak, meghúzták magukat a hús sátrakban és aludtak. Őreik is elnyúlva heverték az árnyékos fák alatt, jobb híján kockázással múltatták az időt. A lovak békésen legelésztek erős pányváikon. Csend és béke honolt a környéken. A nők az egyik kis öbölben mostak, előkészítették az új ingeket harcosaik számára.

Stanley Kurt sátra előtt üldögélt és a nehéz kardokat élesítette. Ole a mellette levő sátorban aludt, horkolása időnként riadt csipogást váltott ki az ágakon tanyázó madarakból. Stan egy pajzán dalocskát füttyörészett munkája közben, amit még Pell kocsmájában daloltak oly sokan. Elmerengett volt munkaadója felett. Kedvelte a nyílt, melegszívű kocsmárost, aki mindig jó volt hozzá. Igazság szerint Pell volt addig az egyetlen ember, aki egyenrangúként bánt vele. A rövid emlékezés után újra dúdolgatni kezdett. Szemügyre vette a kardokat és a késeket, majd lehajolt egy újabb fenőköért. Elég sok idő eltelt, mire észrevette, hogy kétszólamú lett a dalocska. Körülnézett. Senki sem volt a közelében. Ezen elcsodálkozott, majd a biztonság kedvéért közelebb húzta a saját fegyverét. Ole horkolása kihallatszott a sátorból. Az óriástól elhordhatták volna az egész tábor. Ő nem lehetett a hang gazdája. Ekkor a füttyező újból felharsant. Stanley elképedt. Ezt a nótát kevesen ismerték. Kurt például nem. Fabio sem. Csak azok, akik a krynnemi kocsmában dolgoztak. De Jonas elment a többiekkel, Lana lent volt a tóparton, Midek pedig...

Feszülten figyelt. Lopva végigsimította a fegyverét. A dallamos füttyező egyre közelebből hallatszott. Stanley felpattant és vadul megsuhogtatta a kardját. Bárki is legyen az, aki csúfot űz belőle, megemlegeti, ha közelebb jön. Jobbra tőle megreccsentek az ágak. Felhorkant dühében. Ujjai ráfeszültek a markolatra. Az ágak halkan szétváltak.

– Stanley, csak nem fogsz megölni?!

Az egykori rabszolgának földbe gyökerezett a lába, olyan képet vágott, mintha egy emberevő szörny bukkant volna fel előtte, vértől csöpögő pofával. Kidüldött szemmel bámulta a karcsú, vadászzekét viselő, fiatal

férfit. Egészen olyan volt, mint elveszett barátja. Az arca, a haja, a mozdulatai.

– Ez nem létezik. A mágia játszik velem. Távozz tőlem, gonosz szellem... – nyögte ki végül elfúló hangon.

– Nem a képzeleted játszik veled, barátom – felelte az ifjú vadász, és levette a fejéről madártollal díszített kalapját. Rövidre nyírt hajában megcsillant a napfény. Aranyló szikrákat vetett az arca körül.

– Tényleg te vagy az? Midek! – Óvatosan megérintette a férfi karját, majd visszakarta a kezét, mintha attól félne, mégiscsak eltűnik előle.

– Visszajöttem, Stanley. Élve. Ideje volt már. Mindent el fogok mondani, de előbb, kérlek, válaszolj... Jill hol van? – Elcsuklott a hangja. Eddig keményen tartotta magát. Szorosan megölelték egymást. Stanley csaknem kiszorította belőle a szuszt. Végül felkapta és megforgatta, kacagva, akár egy gyermek.

– Azt hittem, soha többé nem látlak viszont. Mindenki azt hitte.

– Bent voltam a Várban. Találkoztam a herceggel és a nagyúrral is. Ez utóbbiba kis híján belehaltam.

– Éhes vagy? Hát persze! Gyere, adok az enyémből. Az istenekre, hiszen te élsz! – ismételtette újra és újra Stanley, mint aki nem tud betelni az örömteli hírral.

Hamarosan vidám kiáltások verték fel a nyugodt csendet. Kurt visszatért az itoleni tolvajokkal, mert Lionel kifecskendezte a bokáját. Fabio jobbról, a rennegadi nemes pedig balról támogatta a sziszegő lótolvajt, aki még kínjai közepette sem feledkezett meg a jókedvéről.

– Átrendeztem a sátramát – szólt büszkén, ahogy ott ugrált közöttük.

– Nocsak, és hogyan? – Fabio vigyorogva pillantott át Kurtra. Lionel nem maradt adós a válasszal.

– Fordítva fekszem az ágyamon.

Kurt öblösen felnevetett, aztán szabadon maradt kezével intett Stanleynek, hogy segítsen nekik. Barátja azonban meglehetősen zavarban lépett közelebb, falféhr arccal fogadta őket.

– Jobb lesz, ha leültök. Akkor már nem eshettek olyan nagyot. Fabio értetlenül bámulta vezértársát, majd Kurt felé fordult. A rennegadi megvonta a vállát és letelepedett az egyik fatörzsre. Lionel feldagadt bokáját szorongatta, egyelőre minden figyelmét lekötötte saját szenvedése.

Stanley közben bement a sátorba, piszmogott valamin, aztán rövidesen visszatért. De nem egyedül. Kurt akkorát ordított, hogy a lovak rémülten próbálták eltérni szoros pályváikat. Fabio hápogva kapkodta a levegőt, aztán megelőzve Kurtot, Midek karjába vetette magát. Ole álmosan támolgott ki, bosszúsan nézte a kacagva forgó párost.

– Megőrültetek? Tőletek egyetlen percet sem pihenhet az ember! – morogta.

– Mindjárt kimegy a szemedből az álom, vén medve! – harsogta a tolvajfejedelem, és átölelve Midek vállát odasétált hozzá. Ole szó szerint megnémult. Ezt már Midek sem állta meg nevetés nélkül.

– Velünk vannak az istenek! – harsogta Kurt és vad táncba fogott a kardja körül.

Glenda látta meg először a gáton sétáló férfiakat. Négyen voltak. Kurt, Stanley, Fabio, de a negyediknek nem látta jól a vonásait, mert Kurt felé fordulva beszélt. Stanley a szeme elé emelte a kezét, és amikor meglátta a nőket, vadul integetni kezdett. Glenda félig felemelkedett a vízből, ekkor az ismeretlen is feléjük fordult. A lány egy pillanatig azt hitte, rosszul lát. Remegő kézzel tette le a tisztára mosott ruhákat és hátrafordult. Jill éppen a bátyja egyik ingét szappanozta.

– Jill, csak... óvatosan – hebegte. Barátnője felnézett rá. Glenda sápadt arca félelemmel töltötte el. Felnézett a gáton álldogáló férfiakra. Kezéből kiejtette a ruhákat. Halkan felsikoltott és a szívére szorította a kezét, attól félt, hogy a boldogságától kiugrik.

Midek később nem emlékezett arra, hogyan került oda a lányhoz. A hazatérés örömétől részegen fúrta bele fejét a gömbölyű karokba. Jill zokogva szorította arcát az aranyló fűtökre. Ajkuk éhes csókban találkozott. Egyre többen gyűltek köréjük, de ők csak egymást látták. Több százan akarták Mideket megérinteni, látni. A fiatal lázadó azonban szelíden mosolyogva ölbe kapta asszonyát és elindult vele a tábor felé. Kurt vidáman közölte a tolongó sokasággal, hogy Midek a vacsoránál mindent el fog mondani. Ünnepe lesz este.

Bent a sátor meghitt félhomályában Jill levette Midek ingét. A fiatalember arcán fájdalmas árnyék suhant át, megállította szerelme kezét.

– Jill, nézz rám! Ezt tették velem.

Mellkasa tele volt fehér hegekkel, karja égési forradásokkal. Jill szeme teleszaladt könnyel. Torkát mély nyögés hagyta el, és forró csókokkal hintette tele a sebhelyeket. Midek átölelte a lányt, arcát a rövid barna hajon nyugtatta. Aztán végigsimította a karcsú nyakat, a pihegő melleket, míg végül tenyere rásimult az enyhén domborodó hasra. Belenézett a ragyogó szempárba, melyből most néma könnyek hullottak alá.

– Apa leszek – suttogta meghatottan. Letérdelt a lány elé, és óvatosan ráhajította arcát hasának meleg bőrére. Jill akkor már hangosan sírt.

– Meg akartam halni. Nélküled nem tudtam volna élni. Akkor tudtam meg, hogy gyermekem lesz. Kislány. Tél végén fog megszületni.

– Most már veled maradok, Jill. A felkelés győzni fog. Rengetegen segítenek minket. Északon is.

Akkor Jill gyengéden megcsókolta, majd lefektette az állatbőrökre, és bevizezett egy hófehér rongyot. Végtelen gyengédséggel mosdatta le tetőtől-talpig, nemcsak a hosszú út porától tisztította meg, hanem a szenvedésektől is, melyek akár az alvadt vér, úgy tűntek el és enyésztek el végleg a hazatérés boldogságában. Így mosdatták annak idején férjeiket és fiukat a régi korok asszonyai egy-egy győztes csata után. Amikor a fiatal férfi elaludt, Jill visszaakasztotta nyakába a medált. A lobogó lángok meleg fényénél nézte a kedves vonásokat, és akkor fedezte fel a szembetűnő változásokat. Midek arcáról nem múltak el nyomtalanul a Fekete Völgy árnyai, az elvesztett ártatlanság fájdalma még álmában is ott villódzott kipirult bőrén. Visszakapta őt, de hogy valóban visszatért-e hozzá, azt majd a harcok végeztével tudja meg. Tartott tőle, hogy az ifjú lelkének egy darabkája még most is siránkozva bolyong a könyörtelen falak fogságában, nem találja börtönéből a kiutat.

A csaknem háromezer harcos ott szorongott a tisztáson. Midek jól látható helyen ült, Kurt és Fabio társaságában. Stanley Lanával maradt, mert a lány gyengélkedett. Helyette viszont ott üldögélt a még mindig megviselt külsejű Wulf, aki éberén figyelt, nehogy egyetlen szót is elmulasszon a beszédből. Midek mesélt a Völgyről, a kis városokról, majd unalomig ecsetelte a Várat. Fogolytársaitól tudott meg mindent, mert néhányuk bejáratos volt a Vár termeibe, amíg nem jött Fargia. Beszélt a hegyi vadászokról, és a hullarablókról is megemlékezett, akik csak a jelre várnak, hogy elárasszák a Várat halált hozó nyilaikkal.

Sol Andersen elgondolkozva hallgatta a beszámolót. Addigra mindenki tudott a fiú testét borító sebekről, és hogy inkább vállalta a halált, mintsem akár egyetlen szóval is elárulja a társait. Tetszett neki a fiatalember. Amikor Midek egy időre elhallgatott, szót kért. Ő ezen a napon nem tartott a vadászokkal, hanem a kalózokkal tárgyalt. Kurt rámosolygott régi cimborájára. Sol felemelkedett.

– Ma beszéltem a kalózokkal. Úgy döntöttem, nem megyek velük. Üzletet ajánlottam nekik. Belementek, hogy elviszik háromszáz embereteket a Prentner-folyó torkolatához, ha a csata után megkapják a még életben maradt lovakat. Csak ennyit kérnek. Holnap kell választ adnom nekik. Ez lényegesen megkönnyítené az utatokat Észak felé.

– Mennyire megbízható ez az Ackin? – kérdezte Midek.

– Többször dolgoztam neki. Üzletfélnek kitűnő. Talán mert hasonló foglalkozást üzünk mindketten – felelte Sol. Vidám mosoly bujkált a szemében.

– A hajóik jó minőségűek? Nem szeretném, ha ennyi derék emberünk végezné hullámsírban.

– Hajón jöttem idáig. Ezeken a vizeken Ackin úgy manőverezik három hajójával, mint senki más. Én is velük mennék.

– Megegyeztünk, Sol. Nagy segítség lesz ez nekünk. A folyó egyébként végig hajózható.

– Ezt ők is tudják. De ha elfogadjuk az ajánlatukat, akkor is kitesznek minket az öbölnél. Ezt a saját biztonságuk érdekében teszik.

– Jó. Holnap akkor beszélj velük. Vidd magaddal Kurtot és Stanley-t is. Tanúnak.

Aznap éjjel Midek egy szemernyit sem aludt. Jill lágy testét tartotta a karjai közt és a jövőn rágódott. A fülledt nyárutónak nemsokára vége. A felkelést talán be tudják fejezni még a tél előtt, de a nőekkel akkor is védett helyre kell vonulniuk. Lana kisbabája nem fogja megvárni a békét. Kurt néhány napon belül újra útra kel. Nekivágnak a Haresh fennsíknak. A hullarablók nem sok jót meséltek róla. Három település található a fennsíkon, lakóik az északiakkal kereskednek. Nem tudhatják, milyen fogadtatásban részesítik őket. De ez az egyetlen út Észak hegyei felé. Ackin hajói ott fogják várni őket.

16. FEJEZET

ÉSZAK VÁLASZA

Landon végiglovagolt a várdombon. Fekete hajába belekapott a szél. Robosztus termetű lova engedelmesen poroszkált a meredek domboldalon. Valérió távolabbról követte póniján. Nagy kerek szemével félénken figyelte gazdáját. Előző nap melegebb vizet hozott neki a mosakodáshoz, mire a herceg kíméletlenül elverte. Csak az vigasztalta, hogy a nővérével tölthette a délutánt.

– Valérió! Gyere mellém, kölyök. Mondani akarok valamit. – A kemény hangra a fiúcska összerázkódott, de meggyorsította a lovát.

– Láttad a felkelőt?

– Igen, Nagyuram. Amikor átvitték a toronyszobába. Mindenki látta őt. – A gyerek felbátorodott. Az ő szemében Midek hős volt. Olyan ember, aki szembe mert szállni a félelmetes uralkodóval. Órákig suttoztak róla a nővérével. Landon félszemmel a kis rab reakcióját figyelte.

– Mit tudsz róla? – A herceg félvállról odavetett kérdésében feszültség bujkált.

– Csak annyit, hogy halász volt. A katonák olyan tisztelettel nézték, amelyet csak Dessaille kapitány felé mutatnak. Pedig ő nem is látta őket.

– Mit gondolsz, hol lehet most?

– Valahol az erdőben. Vagy visszatért a társaihoz. Herceg úr! Dessaille kapitány közeledik – mutatott a kisfiú a városba vezető út irányába.

Az északi kapitány fedetlen fővel vágatott a poros úton. Köpenye fodrozódva lobogott széles vállán. Messziről intett a barátjának. Landon megugrasztotta a hátasát, a gyerek alig tudta követni.

– Uram! Igen közel járnak a hegyekhez. Heteken belül elérik a Völgy határát. Itt az idő. – Zihálva állította meg a lovát. – A helytartóságokon állandó a készültség.

– A követeink milyen híreket hoztak?

– A gyarmatokról a napokban érkezik meg a nyolcszáz zsoldoskatona. A mi embereinkkel együtt összesen kilencezren leszünk. Ebből itt az összes helytartósági thrán zsoldos. Csak annyian maradtak, hogy a további lázongásokat megelőzhessék. Hűek Északhoz és a koronához. Várni fogjuk a csöcseléket.

– Csak ne becsüld le őket, kapitányom. Ha csak a fele olyan, mint a vezérük, akkor lesz egy kis gond. Mi a helyzet a városainkkal?

– A nőket és a gyerekeket időben elköltöztetjük onnan, a férfiakat pedig behozzuk a várba.

– Gyűjts össze mindenkit, aki elbírja a kardot. A rabszolgák pedig vágják ki az összes fát a városok körül, csak az egészen fiatal hajtásokat hagyják meg. Ha végeztek, itt is ugyanez lesz a feladatuk. Utána farkasvermet készítünk, és feltöltjük a várárkot.

– Igen, herceg úr. Egy héten belül végzünk a feladattal.

– Ha minden készen lesz, megnézzük a környéket, hol a legalkalmasabb a hely a harcra. Most menj. Nincs több mondanivalóm.

Dessaille tisztelgett és elvágtatott. Landon lenézett a csendesen várakozó fiúcskára. Ijedt szemek néztek vissza rá. A herceg lehajolt. A gyermekben meghűlt a vér. Remegni kezdett.

– Ne félj, Valérió. Nem bántalak. Visszamegyünk a várba. – A kis szolga elkerekedett szemmel nézte. Landon ugyanis elmosolyodott, de ez a mosoly nélkülözött minden kegyetlenséget. Aztán megsimította a gyerek sápadt arcát, és halkán megindította lovát. Valérió azt hitte, álmodik. Ezt feltétlenül elmondja a nővérenek, gondolta, és egészen picit ő is elmosolyodott. Egyenes tartással poroszkált ura és parancsolója mögött.

Landon belépett a képcsarnokba és bezárta maga mögött a nehéz ajtót. Körülnézett a félhomályos teremben. Hirtelen elhatározással odasietett a sötét bársonyfüggönyökhöz és elrántotta őket. Vakító napfény ömlött szét a rideg teremben. Néma áhítattal sétált végig ősei képei előtt. Nagypja szigorú arccal nézett vissza rá. Az ifjú tudta, hogy az öreg Lardan nagyszerű hadvezér volt. Az elmúlt hetekben épp eleget tanulmányozta a csataterveit. Végül egy igen ritkán alkalmazott felállás mellett döntött. Richard még nem látta a vázlatokat. Nagyot nyelt. Apja jóképű portréja előtt állt. A koronázási ruhájában festették le a fiatal uralkodót. Huszonnégy éves volt akkor. Kék szemében vidám mosoly bujkált, keze erősen markolta farkasfejjel díszített, aranyozott kardját.

– Drága apám. Veszélyben a Völgy. Szükségem lenne a tanácsaidra. Ez lesz az első alkalom, hogy szembe kell szállnom az ellenséggel. A quercusok felett csak diplomáciai győzelmet arattam. Egész életemben erre a pillanatra készítették fel, most mégis... Elbizonytalanodtam. – Lehajtotta a fejét. Fekete tincseiben kékes fények ragyogtak. Mélyen meghajolt a festmény előtt és továbbment. Ahhoz a képhez, ami előtt oly sokat üldögélt gyermekkorában, várva, hogy a kedves alakok lelépjenek végre és magukhoz öleljék. Az életnagyságú képen a hercegi párt az esküvő után festették meg. Anyja ragyogó mosolya láttán könnybe lábadt a szeme. Leült a karosszékekbe. A napfény csalóka játékot játszott a finom

vonásokon. Percenként változott a mimikájuk, ruháik redői hullámozni látszottak. Landon nehéz szívvel hunyta le a pilláit.

– A lázadó él. – Önkéntelenül mondta ki ezeket a szavakat. Ráemelte tekintetét anyja bájos arcára. – Anya, nem akartam megöletni őt. Fargia akarta. De neki sem sikerült. Akkor ott, a toronyszobában, történt velem valami. Legszívesebben eloldoztam volna a bilincseit, szabadon engedtem volna. Él és most ellenem vezeti a seregeit. Ha újra szembekerülünk egymással, többé nem hallgatok az érzéseimre. Tudod, amikor Richard közölte velem, hogy eltűnt a holtest, nagyon kellett uralkodnom magamon, nehogy meglássa az arcomon az örömet. – Önkéntelenül is a nyakában függő láncot kereste. Lekapcsolta és odatartotta a néma portré elé.

– Látod, anyám? A trúbiai sólyom képe van beleütve. Szép, aprólékos munka, a készítője valamiért erősen ragaszkodik hozzá. A Kontinensen nem fészkel ez a fajta, a lázadó mégis ismeri valahonnan.

Enyhe virágillat terjengett a dohos levegőben. Szoknyasuhogást hallott. Hátrafordult, de csak a nehéz függönyök mozogtak. Talán az egyik ablak mégis nyitva van, gondolta, és felkelt a székből. Sorra végigjárta az ablaktáblákat, de ahogy a terem végéhez ért, látta, hogy mind zárva van.

– Ki van ott? – kérdezte nyugodtan. Arcát lehelletfinoman végigsimította valami. Pókhálóbá keveredtem, gondolta, miközben dühödt mozdulatokkal szedegette le magáról a nem létező szálakat. Halk léptekkel közeledett felé valami. Landon elsápadt. Érezte, hogy nincs egyedül a teremben, annak ellenére, hogy egyetlen teremtetett lelket sem látott maga körül. Előrántotta a törét. Az ujjai szinte elfehéredtek a szorítástól.

– Fiam! Elég erős vagy ahhoz, hogy ellenállj a mágiának. Hamarosan jóra fordul minden... – suttogta a fülébe egy földöntúli hang. Landon hátratántorodott. Derengő fény jelent meg előtte. Megigézve bámulta a gyönyörű jelenést. Karcsú női alak finom sziluettje bontakozott ki a fényből. Az ifjú percekig nem tért magához. A szíve elszorult. Badarság, morfondírozott magában. Ahogy azonban kísértalt a teremből, megfogadta, hogy az előbbi megfoghatatlan tüneményről nem tesz említést a nagybátyja előtt.

Fargia ezalatt a toronyszobában ült. Dühödt arccal dobálta üvegcséit a lobogó tűzbe. Jéghideg ujjait még az eleven forráság sem tudta felmelegíteni. Senki, egyetlen szolga sem mert bemenni a döglesztő szagot árasztó üregbe, hogy megnézzze, hogyan is szökött el a felkelő. Hiába faggatta a lánykát is, hiába csonkította meg fája fiatal ágait, a quercus fogoly néma maradt. A nagyúr most először tehetetlen volt. A

lázadót mintha a föld nyelte volna el. Senki sem tudta, hová tűnt. Felidézte magában utolsó beszélgetését nevelt fiával. A bástyákon álltak és az előkészületeket figyelték.

– Egy ideje kerülsz engem, Landon. Nem értem a viselkedésedet.

– Nem akartalak fölöslegesen zaklatni a készülődés fárasztó részleteivel – felelte nevelt fia anélkül, hogy ránézett volna. Fargia vidámság nélkül nevetett fel.

– Ne mondj ekkora sületlenséget, gyermekem.

Az ifjú érezhetően megremegett a szóra, de nyugalmat erőltetett magára. A nagyúr közelebb lépett hozzá. Landon farkasszemet nézett vele.

– Egy nap majd hálás leszel nekem mindazért, amit érted tettem, fiam. Szeretném, ha befejeznék a tanításodat. Van még néhány dolog, amit feltétlenül tudnod kell. Hamarosan nagy hasznát veszed majd.

– Dessaille a városba hívott. Az előjárókkal fogunk beszélni. Holnap szabad vagyok.

– Menj csak. Elhalasztjuk – válaszolta Fargia.

Kezd kicsúszni a kezeim közül, gondolta dühödten. Az emlékkép túlságosan feldühítette.

– Sietnem kell. – mormolta maga elé. – Ha elvesztem fölötte az uralmam, minden összedőlhet.

Nesztelen léptekkel sétált le a lakosztályok emeletére. A kódíszek faragott szobrai mintha mozdulni látszottak volna. Landon szobája az elsők között volt. Úgy haladt el előtte, hogy egyetlen pillantást sem vetett rá. Üresség és csend honolt a tágas folyosón. Általában üresek voltak a szobák, csak a kapitány szállt meg olykor valamelyikben, ha késő éjjelig tárgyalt Landonnal. A félhomályba burkolózott folyosó közepén volt az a szoba, amit még senki sem látott nyitva. A szolgálknak tilos volt megközelíteniük, még maga a herceg sem érdeklődött utána soha. Tudomásul vette, hogy az a szoba mindenki elől el van zárva. Igazából nem is érdekelte a miéértje. Fargia most megállt az ajtó előtt. Félhangosan elmormolt pár szót, mire az évek óta nem használt zsanérok pattogva engedtek, az ajtó nehézkesen feltárult. A természetellenes csendbe élesen hasított bele a szokatlan nyikorgás. Fargia belépett. A ráolvasás, amit két évtizede suttogott el a bezárt szoba ajtaja előtt, hatásos volt. Sehol a por és az enyészet romboló hatása. Minden érintetlen volt azóta a véres hajnal óta. Fagyos tekintete az ágyra tévedt. Aznap jártak itt utoljára a szolgák, hogy rendbe tegyék a feldúlt szobát. Még két óráig éltek utána. Senki sem maradt, aki tudott volna a történekről. Senki, csak ő. Kitérta az ablakokat. A betörő friss levegő meglebbentette az ágytakarók aranyozott rojtjait. A

tükör előtt még ott heverték a pipereszerek, a ruhásláda teteje félrecsúszott, ahogy a riadt szobalányok visszadobálták a gyerekruhákat. Fargia végigsimította a tükör előtti párnázott ülökét. Aranda szobája.

Levette a ládáról a tetőt. Trúbiai versikét faragtak a mitikus rajzok közé. Szétdobálta a ruhácskákat. Sapkák, ingek, apró nadrágok heverték előtte nagy halomban. Drasen annak idején jól látta. Valaki nagy sietve kiválogatott néhány darabot belőlük, de nem az újszülött számára. Akkor kinek?! Grindola rég elporladt már a tömegsírban, ő erre nem adhatott választ. Igaz, hogy találtak a szolgák szállásán egy frissen szült nőt, aki a vérveszteségtől tiltakozni sem tudott, de a nő csecsemőjét nem lelték sehol. Talán a szobalány azért vitt el ruhákat, hogy megmentse az újszülöttet.

Felidézte a szépséges hercegnét. A makacs büszkeséget, amivel szembeszállt vele. Két krullnak kellett felcipelnie őt a szobájába. Belenézett a tükörbe. Vajon mit titkolhatott előle Aranda? Hiszen kivetette a kártyáit még Keleten, hogy biztos legyen abban, az utód megfelel a céljainak. Landon valóban tehetséges tanítványnak bizonyult, de valami hiányzott belőle. A veleszületett fogékonyság a mágia iránt. Neki mindent gyötrelmes munkával kellett megtanulnia. Fargia emiatt kicsit csalódott volt, de egy idő után beletörődött. Talán majd Landon gyermeke rendelkezni fog a megfelelő adottságokkal. Becsukta az ablaktáblákat. Felvett a földről egy ingecskét. Apró trúbiai életképet hímeztek rá, csakúgy mint a félbehagyott gobelinre. Egy lovászfiú legeltette a lovait. Két csikó ugrándozott körülötte. Egy aranyszörű és egy éjfekete. Homlokukon ezüstcsillag fénylett. Fargia dühödten belehajította a ládába, majd elhagyta a néma szobát. Az ajtó bezárult mögötte, tovább őrizve titkát. Elhaladt az oszlopsor mellett, amíg az udvarra néző falhoz nem ért. Kilépett az erkélyre. A quercus lány ketrece tőle jobbra állt, mélyen lent az udvaron. A lány eszébe juttatta a lázadók kapitányát. Ki lehet ez a fiatalember? Nem véletlenül bukkant fel, tudta jól. Egyszerű életút, semmi rendkívüli. Mégis érezhető veszélyt jelentett rá. Rá és a hercegre. Köze van Landonhoz. Van kettejük között egy számára megmagyarázhatatlan kapcsolat, ami elég erős volt ahhoz, hogy ellene fordítsa nevelt fiát. Landon még sohasem mondott nemet neki. Soha, csak ott a toronyszobában. Idejön egy taknyos kölyök, mire a herceg, feledve gyámapja minden tanítását, kifordul önmagából. Egy félnótás senki, egy halász valami poros faluból, aki eltökélte, hogy akár az élete árán is, de megtámadja Észak Várát. De vajon miért? Mi lehet a szándéka? Mi a célja a támadással? Vissza fog térni hamarosan. És akkor kiszedi belőle mindazt, amit mélyen eltemetett odabent. Utána pedig megöli. Ha nem teszi meg, a lázadó fogja őt elpusztítani.

Soldanella csukott szemmel feküdt egyszerű szalmazsákján. Halk hangon énekelt az ifjúról, aki egy szép napon megszabadítja majd a láncaitól. Emil, az egyik északi katona közeledett a ketrecéhez egy korsó vízzel. A lányka bágyadtan ült fel. Elrongyolódott ruháiban is bájos jelenség volt. A fiatal katona kinyitotta a faketrec ajtaját.

– Friss vizet hoztam – szólította meg mély, kellemes hangján. Kezük egy pillanatra összeért. A barna és fehér ujjak megsimították egymást. Soldanella szégyenlősen kapta félre a tekintetét, de a fiatal katona csak mosolygott. Aztán megütközve vette szemügyre a lánykát.

– Soldanella, hiszen te vérzel!

– A Fekete Nagyúr tette ezt a fámmal. Ha ő szenved, én is érzem a kínjait – felelte szomorúan a fogoly. Karjain számtalan apró vágás díszelgett, alvadt vér borította a szélüket. Emil ekkor levette saját ingét és a lány sovány vállára terítette. Jó illata volt a meleg szövetnek, Soldanella hálásan burkolózott bele. A katona elhatározta, hogy ezentúl mindig ő fogja az ételt hozni, akkor pár szót válthatnak egymással. Soldanella hosszasan nézett utána. Boldogtalan szívét egy addig ismeretlen érzés kezdte melengetni.

Ahogy Dessaille kapitány megígérte, egy héten belül elkészültek a vár és környéke megerősítésével. A farkasverem, nevéhez méltóan a tömeges mészárlást szolgálta. A több száz kihegyezett karó a biztos halált hirdette, amíg meg nem nyitották a zsilipeket. A víz hömpölyögve vette birtokába a kiszáradt várárkot. Hamarosan ellepte a karókat és hullámszó felszíne elrejtette a kegyetlen kínhalál türelmes végrehajtóit.

Haresh fennsík. A lázadók négy napja vonultak már Észak felé, de még egyetlen teremtetett lélekkel sem találkoztak. Midek elől lovagolt Kurt és Stanley társaságában, míg Fabio a tolvajokkal tartott. Kurt megvakarta naptól felsebzett állát.

– Nem tetszik ez nekem, barátaim. Mintha a pokol végtelen sivatagaiban lovagolnánk. Az állatok sem bírják már sokáig. Legfeljebb két napi ivóvizünk maradt.

– A térkép szerint nemsokára el kell érünk az első települést – felelte Stanley, miközben az erősen megkopott bőrdarabot fürkészte.

– Csak abban bízhatunk, hogy ezek a falvak nem estek áldozatul a krullok vérengzésének – nézett körül Midek. Lova türelmetlenül kapta félre a fejét. Midek beletúrt az állat izzadságtól ragadó sörényébe, megveregette izmos nyakát, de az csak nem akart megnyugodni. Hűvös szél kavarta fel a forró homokot. Hangos kiáltozás hallatszott a szekerek

mögül, majd felbukkant Lionel és az öreg Mikhal apó. Midek leugrott és eléjük sietett.

– Az öreg beszélni akar veletek – kiáltotta Lionel, mert addigra a szél bömbölve süvített körülöttük. Midek odahajolt a reszketeg férfi szája elé, miközben ingével takarta be az apó védtelen fejét.

– Meg kell állnunk, fiam! Rossz fénnel kelt ma a nap. Vihar lesz, azaz miket is beszélek, már itt is van. Láttam már ilyet, még gyerekkoromban. A hold hamarosan bekebelezi a napot. Éjjeli sötétség lesz!

– Mit tegyünk? Itt az égvilágon semmi sincs, ahová megbújhatnánk.

– A szekereket... egymás mellé kell tenni, közéjük a lovakat és az... asszonyokat. Mi pedig a földre fekszünk. Ha forgószeél jön, talán így túléljük mindannyian.

– Jó. Ezt tesszük.

– Siessünk!

Stanley, amint Midek eltátogta, amit az öregember mondott, dacolva a nehéz porral elindult, hogy a rémülten várakozó embereket megnyugtassa és továbbítsa a parancsot. A nők zokogva váltak el kedveseiktől, húzódtak a szekerek biztonságába. A levegő rohamosan lehűlt, hamarosan olyan hideg lett, hogy lehelletük fehér felhőket képzett ajkuk körül. A lovak tomboltak félelmükben. Fabio és az óriás tehetetlenül botorkált közöttük, végül a tolvajfejedelem ráfektette izzadt arcát az egyik ló széles nyakára és szorosan hozzásimult.

Midek kézjelekkel kommunikált Lionellel, aki a szekerek mögül irányította a többieket. Széles mozdulatokkal jelezte, hogy a nők biztonságban vannak. Az ostorként csapkodó szél felvisített. Midek dühödten nézte a gomolygó felhőket.

Fabio erős hangját hallotta, ahogy torka szakadtából ordít az embereinek.

– Le a földre! A földre!

Megbabonázva bámulták a szemük előtt kibontakozó természeti jelenséget. Midek térdre borult a rikoltó szélben, és olyat tett, amit már gyermekora óta nem: imádkozott. Szentül meg volt győződve, hogy az elemek elpusztítják őket. Kurt mellé kúszott és lerántotta őt maga mellé. Percek alatt játszódott le minden. Abban a pillanatban, ahogy a nap éltető fénye kialudt, kísérteties fények ébredtek évszázados álmukból. Az üvöltő vihar elcsendesedett, csak az ima monoton hangjai hallatszottak mindenfelől. Megváltozott a táj, hegyek emelkedtek és süllyedtek el másodpercek alatt. Halott emberek sikolyai remegtek a szürkés légben. Kurt felemelte a fejét, aztán felnyögött rémületében. A gomolygó párák közből katonák bukkantak elő. Katonák, akiknek a szeme helyén csak egy üreg világított. Borzalmas szagokat hozott feléjük a kacagó szél. Stanley

előrántotta a kardját és melléjük kúszott. Iszonyodva nézték a lassan, de biztosan feléjük tartó élőhalottakat. Midek suttogva mondott néhány szót, aztán felugrott és a szekerek felé rohant. Akkor már mindenki meglátta a halottak undorító seregét, a kezükben villogtak a kardok. A folytonosan változó fények megzavarták az embereket, de nemsokára kialakultak a hosszú hetek alatt begyakorolt formák. Midek visszatért. Kezében ott ragyogott az egyenlőtlen szárú íj, amit végig megőriztek a számára. Hátára csatolt tegezéből kivett három nyílveesszőt és leszúrta őket maga elé. Fabio megsuhogtatta kétélű kardját. Andersen az itoleni mellett állt, immár felkészülten várták a támadást.

– Adjatok nekik! – ordította Kurt, meglegette súlyos kardját és előreugrott. Midek lehunyta egyik szemét, majd rövid célzás után útjára küldte az első nyílveesszőt, ami szinte szétvágta az egyik groteszk figura nyakát. A hulla, fej nélkül is tovább mozgott, tétován kereste a célpontokat. Sol elszáguldott Midek mellett és nagyot rikoltva esett neki egy foszladozó harcosnak. A fegyelmezett, húszfős csapatok módszeresen irtották büzlő ellenfeleiket. Stanley a csata hevében elvesztette a kardját, így pusztá kézzel esett neki az egyik rothadó cafatokkal borított, sisakos katonának. Dühödt ordítását elnyomta a kardok csengése. Midek hidegvérrel lőtte a társai felé araszó élőhalottakat, mígnem elfogytak a nyilai. Akkor ő is felkapott egy gazdátlan kardot és belevetette magát a sűrűjébe. Lionel egy apró termetű, de annál szívósabb, felpuffadt tetemmel birkózott, nagy darabokat tépett ki a hullából. Stanley közben már Javiert ráncigálta ki egy nagy csapat mozgó végtag alól. A fiatal harcos átkozódva söpörgette le magáról a fehér húsdarabokat, aztán Stanley oldalán tovább rohant. Sol borzalmas pusztítást végzett maga körül, mígnem egy makacs halott kirántotta kezéből a saját kardját és megindult felé. A prémvadász ide-oda hajolgatott a süvítő csapások előtt, de világosan látta, hogy saját csapdája fogja elpusztítani. Elég egy szemmel nem látható karcolás, máris holtan esik össze. Kétségbeesetten integetett társai felé. Midek észrevette a szorongatott helyzetben lévő bérgyilkost, kikapta Tedd kezéből vértől csatakos kardját, majd az Andersent sakkban tartó, hiányos állkapcsú katona felé hajította. Abban a pillanatban, amikor az Sol szívét megcélozva előrelelendült, a kard felrobbantotta a húsát. Andersent beborították a bomló belső szervek, de vigyorgva hajolt meg feléjük.

Aldon, Maurice és Jeff hármában harcoltak egy hatfős alakulattal. Jeff mindkét kezében tartott egy kardot és ördögi ügyességgel forgatta őket, majd üldözőbe vette az egyik menekülő hullát. Mikor visszatért, ujjongó üdvörlégzés fogadta, majd rögtön ezután újabb ellenfelek után néztek. Azonban a hajdani katonák serege nemhogy csökkent volna, hanem

egyre nőtt. Újabb és újabb élőhalottak bukkantak fel körülöttük, kihasználta a felkelők emberi tulajdonságát, a fáradékonyságot. Míg ők maguk fel sem vették a harccal járó kimerültséget, Midek és emberei láthatóan fáradni kezdtek. Mozdulataik tétovák lettek, egyre inkább hátrálni kényszerültek támadóik elől.

Most már azért harcoltak, hogy az élőhalottak makacs serege ne jusson be a szekerekkel elkerített, védett udvarra. Glenda, megőrizve hidegvérét, felkészítette nőtársait az esetleges támadásra Jill elhatározta, hogy Midek segítségére indul. Egy óvatlan pillanatban kiszökött a szekértáborból és a küzdők felé lopózott. Szerencsére Stanley idejében észrevette, és még mielőtt Midek megláthatta volna, visszaterelte a leányzót a nők közé. Lana rettenetesen dühös lett.

– Ha már magadra nem gondolsz, gondolj legalább a gyerekedre! – kiáltotta neki. Jill értetlenül nézte a barátnőjét. Hiszen az ő szerelme is kint harcolt. De végül belátta, hogy csak zavart okozna a harcosok között.

Közben alig észrevehetően világosodni kezdett. A nap arany korongja lassan újra láthatóvá vált. Narancsszín lángnyelvek csaptak ki gömbjéből, ahogy a hold tovaúszott. A túlvilági fények elenyésztek, ahogy a pokol mélyéről feljött holtak is. Stanley dermedten nézte, ahogy ellenfele köddé válik a kezei között. Kurt is csodálkozva vagdalkozott még egy ideig, mire felhevült vére lecsillapodott. Midek zihálva ült a földön, mert utoljára még öltre ment egy jól megtermett, félkarú vitézzel.

– Illúzió volt az egész! Csak a képzeletünk játszott velünk – hebegte az itoleni tolvajvezér, miközben fájó oldalát tapogatta. Ott, ahol egy jókora vágásnak kellett volna tátonganania, nem volt semmi. Sem vérfolt, sem szakadás a tarka anyagon. Tanácstalanul néztek egymásra. Közben lassan visszatért a nappali fény. Jill futva érkezett meg és Midek karjába vetette magát.

– Elmúlt, kedvesem! Nem fognak visszajönni. Képzeltünk csak, de mind ugyanazt. Talán a vihar felel ezért, talán a kimerültség. Közel járunk már Északhoz, azért történt mindez. Az égi vagy alvilági istenek figyelmeztetnek minket arra, ami ott várhat ránk.

– Nagyon féltünk, Midek. Nem tudtuk, vajon túlélitek-e ezt a támadást. Nem evilági lények ellen küzdeni mindig kockázatos.

– Ha nem tesszük, talán most mind halottak lennénk, Fargia csinos kis csapatát boldogítanánk. – Megcsókolta a lányt, átölelte a vállát és a gyülekező Rongyosokhoz sétáltak.

– Azt hiszem, ma már nem kell több ilyen közjátékra számítanunk. Továbbmehetünk a falvak felé. Sötétedés előtt oda kell érünk. A lovak megvannak?

– Semmi bajuk. Útra készek – lépett elő Wulf. Még ő is kétélű törét szorongatta, amit Patrik ajándékozott neki barátságuk kezdetén. Stanley felborzolta a fiú rövid, világosbarna üstökét, együtt sétáltak el a szekerekhez, ahol Lana várta őket, kezét domborodó pocakján nyugtatva.

Sol négy lelkes felkelővel előrelovagolt a Haresh nyugati partjaihoz. Ackin a megbeszéltek szerint várja őket a hajókkal. Az ethless-i ifjak közül hárman még sohasem látták a tengert. Gyermekek módjára örültek a végtelen víznek, ahogy akár egy engedelmes szerető, körülölelte a bokájukat. Sol letáborozott velük, hogy megkezdjék a várakozást. Ekkora már mindenki pontosan tudta a feladatát. Előző este heves vitában dőlt el, ki kivel megy. A négy vezér először különbözött össze egymással.

Végül Midek csöndesen beszélni kezdett. Ez mindig hatott. Hamarosan mindenki elhallgatott és őt figyelte.

– Három nagy csapatra oszlunk. Stanley elindul az övéivel és a nőkkal a hegyi vadászok falujába. A vadászokkal együtt könnyen hátba tudják támadni a Várat, onnan, ahonnan senki sem számít majd rájuk. Kurt követi a hajósokat a szárazföldön. A hullarablókhoz elmegy Maurice. Tudni fogják, mi a dolguk. Rengetegen vannak, erős lovakkal és képzett harcosokkal. Lionel pedig felhajózik, Sollal együtt indul el a Prentner mentén. Félúton fogtok találkozni Kurttal. Fabio és én pedig behatolunk a Várba és előkészítjük nektek a terepet.

– Egy pillanat! Én sem akarok kimaradni ebből a remek szórakozásból!
– csattant fel Javier, majd Harald is csatlakozott hozzá. Midek egy másodpercig elgondolkodva nézte őket, aztán bólintott.

– Rendben van. Ti ketten vásárolónak öltöztök, adunk mellétek húszt és lovat. A legszebbeket, amiket csak nélkülözhetünk. Úgy tesztek majd, mintha a vásárra vinnétek őket. Így többé-kevésbé észrevétlenül fogtok átjutni a városokon. Tudjatok meg mindent, és ha lehet, vigyétek be az állatokat a vár területére. Próbáljatok összebarátkozni néhány északi katonával.

– Erre mi vagyunk a legmegfelelőbbek. Testhezálló feladat lenne számunkra. Elkísérjük a fiúkat, csak mi bort viszünk. Bort és szép álmokat. Inkább, mint karba tett kézzel várjunk rátok – szólalt meg szerényen Aldon. A két színész ragyogó szemmel várta, mit határoz Midek.

– Úgy látom, mindenki főszerepet akar kapni. Vándorszínészeink legnagyobb alakításukra készülnek. Az öreg koldus, hullarabló. Ha minden igaz, mostanra már vár bennünket. Évek óta ott lakik a várban. Lépjetek vele kapcsolatba, az álombort csempésszétek a kutakba. Ez egyszer már bevált. Nem hiszem, hogy két rongyos komédiásra nagyon

gyanakodnának. Sereget várnak, nem magányos harcosokat. Ole, te Kurt jobbkeze leszel. Szüksége lesz egy ilyen hatalmas testőrré, mint te vagy. Van még kérdés?

– Minket persze kihagytál volna! – szólalt meg mellette egy gúnyos női hang. Glenda és Anja egymásra nevettek. – Szolgálólányra mindig szükség van.

– Nem, lányok! Ezt nem engedhetem meg nektek. Túl kockázatos lenne rátok nézve.

– Nem mennénk egyedül. Hanna és Callista is velünk jönne, na meg Wulf, mint a kisöcsénk. Lovásziúnak pont jó lesz.

– Férfi módjára harcoltuk végig a csatákat, most sem akarunk kimaradni. Ti itt mindannyian vásárra viszitek a bőrtöket. Együtt kezdtük, együtt is fejezzük be. Ez így tisztességes – vette át a szót Anja. Nagy, komoly szemében eltántoríthatatlan konokság ült. Midek megadóan bólintott. Kurt csapatával fognak menni, döntötte el, majd a városok közelében szétválnak.

– Van még itt egy fontos kérdés, amit meg kell beszélnünk. – szólt csöndesen Stanley. Valamennyien odafordultak felé.

– Ne csigázz minket – csattant fel tréfás hangon Fabio. Lionel felpillantott Stanley mellől, mire a tolvajfejedelem kacsintott egyet. Barátja boldogan elvigyorodott, aztán tovább kötözte töre díszes szalagjait.

– Tegyük fel, hogy túléljük a döntő ütközetet és győzünk. Fargiát megöljük, Landon herceget pedig száműzzük.

– Szerényen fogalmaztál, Stan. – Kurt töre villogó kört írt le.

– Folytatom. A nagy kérdés az, ki fog uralkodni?

Döbrent csend támadt. Stanley nem is számított másra. A Rongyosok zavartan forgatták a fejüket. Az egykori szakács bólintott.

– Azt hiszem, valamennyiünk közül Kurt barátunk lenne a legmegfelelőbb erre a feladatra.

Most a rennegadi fenegyereken volt az elképedés sora.

– Ugyan már, Midek sokkal rátermettebb.

Midek azonban megrázta a fejét.

– Stanley-nek igaza van. Én csak egy halász vagyok, a tengeren sokkal inkább eligazodom, mint a szárazföldön. Nem így gondolod?

– Más is lehetne! Itt van például Fabio...

Az itoleni úgy kacagott, hogy a csillagok kíváncsian villogtak rájuk, ugyan ki zavarta meg a szendergésüket.

– Hová jutna a birodalom, ha egy tolvaj kormányozná? Lásd be, Kurt, hogy lehetetlent kívánsz tőlem.

Mindenki nevetett. Fabio azonban mélyen belül meghatódott a felkéréstől. Ha másra nem is, erre egész életében büszke lesz, gondolta elérzékenyülten. Kurt ekkor odafordult legjobb barátjához.

– Na és te, Stan?

A kért szemeztetést nem számított erre. Fülén vörösödött és zavarában szemlesütve válaszolt, bajusza alatt mormolta a halk szavakat.

– Ugyan, mit tudhat egy szakács, aki egész életében rabszolga volt? Kurt, te nemesember vagy, a véredben van minden. Elém tennének három villát, és azt sem tudnám, melyikkel egyek.

– Csak egyféle villa van, barátom.

Stanley, Fabio és Midek most az egyszer mosolytalan maradt. Kurt tudta, hogy néma üzenetük immár csak neki szól. Fordíthat a sorsán, melytől megfosztották, pusztán azért, mert másodiknak született. Megköszöri a torkát.

– Nem tudom. Sohasem szakadt még meg a hercegi vérvonal. Ha a nép akarata érvényesülne, akkor is ott vannak még a helytartók, akiknek dönteniük kell.

Stanley ekkor ránézett. Olyan rajongó pillantással, amelyet még nem láttak tőle a barátai.

– Egyenrangú vagy velük. Ugyan ki lenne nálad rátermettebb?

– Ha így is van, meg kell várnunk, mit hoz a csata napja.

Maurice még az este útra kelt, övében vitte az üzenetet és az arannyal teli tarsolyt. Midek pontosan elmondta neki az útvonalat. A fiú Kurt egyik legmegbízhatóbb embere volt. Az ezüstíjas tudta, hogy Maurice végrehajtja a feladatot, bármi történjen is. Benne nem csalódhatnak. A tábor csöndes volt, már csak az őrszemek voltak talpon.

– Ne forogj már, Lionel! Elszédülök tőled. – Fabio ragyogó szeme végigpásztázta barátja aggódó arcát. A lótolvaj ledobta magáról köpenyét, amivel addig takarózott.

– Nem tehetek róla, képtelen vagyok elaludni. Muszáj külön mennetek?

– Sajna. Különböznél Midek az életben nem jut be a Várba. Ez egyszer igazán magasztos cél érdekében fogok dolgozni. Csakhogy most nem el-, hanem belopok. Becsempészem a kapitányt. – A feje alá tette a karját és a sátorlapon villózó fényeket nézte.

– Légy óvatos! – Lionel hangja szokatlan komolyságról tanúskodott. Fabio odafordult felé.

– Nem ismersz eléggé, Lio. De azért köszönöm. És ha most nem alszol rögtön, a szádra ülök! – Barackot nyomott a fiú kócos üstökére és visszaterítette rá a köpenyt.

17. FEJEZET

AZ OSTROM

Három hajó úszott a Salach-tenger smaragdzöld hullámain. A sokat próbált kalózok, ha éppen nem a vitorlákkal kellett bajlódniuk, szívesen beszélgettek a felkelőkkel. Lionel az első hajón utazott, Ackin társaságában. A lótolvajt kegyetlen tengeribetegség gyötörte, de azért ott volt minden jelentősebb eseménynél, igaz olyan zöld arccal, mintha éretlen gyümölcs lenne a feje helyén. Ackin bátorítóan veregette meg széles vállát.

– Már csak hét nap és elérjük az északi vizeket. Ezek a hajók nagyon gyorsak, ezért is rettegnek tőlünk a kereskedők. Nincs olyan uszály vagy bárka, amit ne érnének utol. Minket ellenben még sohasem kaptak el.

– Ez nagyon biztató. De mit nem adnék, ha újra szilárd talajt éreznék a lábam alatt – csuklott Lionel és áthajolt a vastag párkányon.

Andersen, Harald és Javier a középső hajón utaztak, a két ifjú kópé hamarosan úgy mászott a vitorlaköteleken, mint a matrózok. Megtanulták a zászlókkal váltott jeleket, harsány nevetés kíséretében kommunikáltak az elöl haladókkal. A harmadik hajón vitték a lovakat és a fegyvereket. A Rongyosok többi tagja és a két színész serényen dolgoztak a tengerészekkel együtt, hogy le ne maradjanak a vezérhajó mögött. Egy alkalommal félelmetes viharba kerültek, a három hajó nagyon közel sodródott egymáshoz. Kormányosaik káromkodva szidták az égieket. A lázadók azonban bizakodóak voltak: ha élve kerülnek ki a méteres hullámokból, a felkelés is győzedelmeskedni fog. Végre felragyogott az istenek hírnöke, az ezerszínű szivárvány. Ujjongó kiáltozás fogadta mindhárom hajón. A távolban pedig feltűntek Észak sziklás partjai. Tizennégy napja vártak erre a látványra. Andersen nekitámaszkodott a főárbocnak. Egyre élesebben rajzolódtak ki a részletek. Már látszottak a kikötő apró házai. A hajók úgy hasították a vizet, mint azok a barátságos, megtermett halak a Saliva-tó hatalmas öblében. Mindenki készülődni kezdett. Lionel összeszedte magát, a gyengeség legkisebb jele nélkül még egyszer elmondta a keze alatt lévő harcosoknak a feladatukat.

Először Andersen fog partra szállni ötven emberével, megkezdik a kikötő ostromát. Biztosítaniuk kell a partot a többiek nyugodt partraszállásához. A bérgyilkos személyesen válogatta ki a legmerészebb

embereket, akik ha arra kerülne a sor, nem haboznának hidegvérrel ölni. Az érzelmeknek most már nem volt helye. Ackin intésére felvonták a kalózok jellegzetes lobogóját, a vörös posztón fehéren világító farkasfejet. Az állat kitátott pofájában vértől csatagos fogak ragyogtak, tudtára adva az embereknek, mi járatban vannak a hajó utasai. Lionel végigfuttatta tekintetét a partokon. Sehol sem látta a mozgásnak még csak a legkisebb jelét sem. Aldon és Garth közben felkészült a távozásra. Ők is az elsők között lesznek, akik partra szállnak, aztán az erdőkön keresztül egy másik útvonalon indulnak a város felé. Harald és Javier türelmetlenül nézelődtek. Lovaik a második hajón voltak, de nekik meg kellett várniuk Andersen jelét az indulásra.

Kurt és és harcosai néhány nap alatt feljutottak Castelot északi dombjaira. A hullarablók további százhusz embert adtak nekik, velük rengeteg fegyvert és harminc gyorslábú lovat. Maurice az elnyomorított testű nyomkövetővel lovagolt, szorosan Kurt nyomában. Csatabárdok, éles szuronyok és kétélű acélkardok képezték a hullarablók fegyverzetét, de nem maradt el a nyílpuska és az egyszerű, de hatásos parittyája sem. Midek pontosan elmondta, amit Zig annak idején látott a rabszállító résein keresztül. A városok egyike sem volt akkora, mint a Kontinens mezővárosai, lakóik földművesek és rabszolgák voltak. Katonákat csak a Várban és annak a közvetlen környezetében látott. A támadást valószínűleg a tengerpart felől várják, míg ők az északi helytartóság középső részén fognak betörni. Ha hinni lehet a mágia által tönkretett emberi roncsnak, akkor a lakók nagy része szimpatizál a felkelőkkel. Nem lesz nehéz továbbmenniük. A nők és az őket kísérő Wulf napokkal előbb különváltak tőlük, és most valahol a külső részeken lovagolhattak. Kurt nagyon ideges volt, mert Glenda nem hagyta magát lebeszélni a veszélyes vállalkozásról. Akkor döbbsent csak rá a rennegadi, mennyire fontos neki a cserfes lány. Addig csak játszadoztak egymással, de az elválás napján, Kurt félretéve minden büszkeségét, szerelmet vallott a lánynak. Glenda válaszul forró csókkal némította el a zavartan hebegő nemeset, akinek az égvilágon semmije sem volt. A szerelmén kívül. Most pedig ki tudja, milyen veszélyek leselkednek rájuk.

Stanley a tartalék haddal és a hátramaradó nőkkel együtt ekkor már a hegyi vadászok biztonságos rejtekén tartózkodott. Nekik nem volt egyéb dolguk, mint várni a követet a hírről, hogy a Vár a felkelők kezére került.

Midek hátrafordult. Fabio kissé lemaradva baktatott utána. Hátukon két zsákot cipeltek, amelyben az élelmen kívül a könnyű fegyvereket és azokat a kábító főzettel alaposan bekent tüket rejtették, amiket Jill

készített. Amikor az éjszaka közepén a legnagyobb csöndben útra keltek, csak a legszükségesebb dolgokat vitték magukkal. Midek jól mondta annak idején: csak egyetlen ember volt képes arra, hogy kijátssza az őrség éberségét és becsempéssze őt a Várba. Az itoleni mestertolvaj szó nélkül elvállalta a veszélyes küldetést. Tudta, hogy a végzet ezt az utat jelölte ki a számára. A nagy kaland ím, a végéhez közeledett, már csak a dicsőséges befejezés váratott magára...

A nap már magasan járt, amikor végigvágattak a hullarablók vigasztalan vidékén. Az arcuk elé kendőt kötöttek, hogy az alattomos szél ne szórja tele a szemüket-szájukat aranyló homokkal. Nem akadt senki, aki útjukat állta volna, bár Midek magán érezte az ott élők éber tekintetét, ahogy a buckák és kiszáradt vízmosások között lovagoltak. Lovait a láb határában hagyták, csak elnyelte volna őket a mocsár, túlságosan értékesek voltak a számukra. Bizonyára értük jönnek a szövetségeseik és védett helyre viszik őket. Egy éjszakát a szabad ég alatt töltöttek, szárított húst rágszálva a másnapon tűnődtek.

Fabio a végtelen sötétséget fürkészte. Barna szeme elnyelte a csillagok fényét, hogy sokkal ékebben tündököljön, mint az égi lámpások. Arcán borongós mosoly ült. Kisvártatva odafordult barátja felé.

– Hamarosan megtudjuk, mit forral Észak ura. Tudod, nem is olyan rég, kalandra vágytam, soha nem feledhető izgalmakra. Azt hiszem, erről a csatáról még az unokáink is beszélni fognak.

– Hogyan is mondta Sol? Ez a legnagyobb felkelés Jon Corly óta.

– És milyen igaza volt. Tudod, örülök, hogy most itt lehetek. Talán az emberek máshogy fognak rám emlékezni.

– Ezt most miért mondod?

Fabio megforgatta szeme előtt a kezét.

– Valaha a mesterem válaszút elé állított. Megvolt a lehetőségem arra, hogy azt a másik életet válasszam, de én mégis úgy döntöttem, tolvaj leszek. Rövid és dicsőséges életút, ez állt a jövőmben. Nagy tettek, melyeket nem sorvaszt el a múltó idő. De az istenek semmit sem adnak ingyen, még a magamfajtának sem. Nagy árat fizettem a hírnévért. Túl nagy árat... – Fájdalmas mosoly suhant át az arcán. Dideregve húzta össze magán a köpenyét.

– De most... Ha katonaként esem el, hősi halálom feledteti majd azt, hogy tolvajként éltem.

– Messze még a halál, barátom.

– Észak Völgye is messze volt tőlünk, most mégis oda igyekszünk.

Egy kis ideig mindketten az áthatolhatatlan sötét melengető függönyét bámulták, aztán Fabio szégyenlősen odafordult a barátjához.

– Kérnék valamit, arra az esetre, ha külön kéne válnunk.

Midek bólintott.

– Gondoskodj a fiúkról, főleg... Lionelról. Nem búcsúztam el tőle. Ha megteszem, talán rávett volna, hogy maradjak. Szeretem azt a bolondos fiút, nem akarom, hogy ugyanúgy végezze, ahogy én. Taníttasd, próbáld megértetni vele, hogy neki még van választása.

– Ne aggódj. Gondom lesz rájuk. De azért jobb lenne, ha mindezt te mondanád el nekik. – Mosolygott.

Hajnalfelé Midek hirtelen felriadt. Fabio eltűnt mellőle. Ahogy káprázó szemmel körbenézett a hűvös éjszakából ébredező tájon, megkönnyeb-bülten sóhajtott fel. Barátja nem ment messzire, ott térdepelt a kialudt tűz mellett és a lassan világosodó tájat nézte. Az arcán könnyek peregtek. Midek nem értette a halk szavakat, mert az itoleni a saját nyelvét használta, de gyanította, hogy a tolvaj imádkozik. Igaza lehet, gondolta csöppnyi szomorúsággal a szívében. Eljött a könnyörgés ideje. Fabio kisvártatva leporolta a ruháját és immáron megnyugodva tért vissza hozzá. Ettek egy keveset és a rózsás hajnal könnyű selyme alatt tovább indultak.

Most, hogy Midek már ismerte az utat, nagyon gyorsan haladtak. Fabio vízhatlan bőrtasokban több adag lőport is hozott magával. Bízta abban, hogy mire a Várba érnek, a barátaik már odabent lesznek, megkönnyítik számukra a támadás finomabb részleteinek a kidolgozását. A tolvaj csodálta Midek helyismeretét és biztos tájékozódását. Egyszer sem estek bele az áhítózza cuppogó mocsárba, egyszer sem tévedtek le a helyes útról. Midek titokban reménykedett a farkasok felbukkanásában, bár tudta, hogy ennek igen kevés esélye van.

Egy színpompás alkonyon érték el a Holtak Gödrének ágakkal elfedett nyílását. Pont akkor, amikor a két csapat, Kurt és Lionel seregei találkoztak. Andersenék két napos kemény küzdelem árán bevették az északi kikötőt, de ekkor érte őket az első meglepetés. Azt tervezték, hogy partraszállásuk után ostromtornyokat építenek, amiket aztán a lovak fel tudnak húzni egészen a városok határáig. Csakhogy egyetlen valamire-való fa sem akadt több mérföldes sugárban. Lionel rögtön rájött, mi ennek az oka. A völgybéliek meg akarták akadályozni az építést. Ekkor Sol remek ötlettel állt elő. A vízen ugyanis még ott ringatózott mindhárom bárka.

Ackin először hallani sem akart a prémvadász tervéről, de miután Sol busás jutalmat ígért neki, engedett. Annál is inkább, mert már magát is a felkelők közé sorolhatta. Így az összes matróz nekiesett a legnagyobb hajónak és a lázadók segítségével aprófát csináltak belőle. Nem egészen három nap alatt az ácsok jóvoltából el is készült a rendhagyó ostromtornyok egyike. Most már semmi sem állíthatta meg őket. Megkezdődött a Kontinens eddigi legnagyobb csatája.

Fabio alaposan bekente magát az Andersontól kapott csodakencével. Midek már végzett és a nyílást ellenőrizte. Az erős mentolszagot árasztó, síkos krém közömbösítette a temetőgödörben terjengő borzalmas szagokat.

– Fabio, várj csak. Ezt most látom először. – Közelebb lépett a félmeztelen tolvajhoz és a fáklya fényénél alaposan szemügyre vette. – Mutasd magad. Tele vagy hegekkel és forradásokkal. Az északiak tették?

– Ó, nem. Nem, barátom. Egy régi ismerősömnek köszönhetem. Örökké magamon viselem a kézjegyét, tett róla. – Fabio szája keserű mosolyra húzódott. Végigsimította a hasán látható jókora, halvány forradást. Aztán zavartan nézett Midekre. Az ifjú vezér szemében a saját fájdalmát látta viszont.

– Ismerem?

– Adj hálát az isteneknek, hogy még sohasem hallottad a nevét. És ha rajtam múlik, ezután sem fogod – zárta le a beszélgetést Fabio. – Elég a múlt árnyaiból. Dologra.

Leereszkedtek, majd fáklyát gyújtottak. Kis ideig zavartalanul tudtak előre haladni a szétdobált kövek között, aztán a látvány megállította őket. Fabio öklendezve vonult félre, idegen szitkozódásából Midek pontosan kihallotta a „minek is jöttem ide” kezdetű monológot. Aztán a tolvaj-fejedelem összeszedte magát és nagyokat nyögve ugyan, de továbbment a barátjával. Jól félórás gyaloglás után, ami még az erős idegzetű itolenit is alaposan megviselte, elérték a vastag ajtót. Friss hulla hevert előttük. Néhány napos lehetett csak. Midek megpróbálta kinyitni az ajtót. Néhány sikertelen próbálkozás után Fabio megkérte, hogy álljon félre. Vigyorogva vette elő rég használt eszközeit, amelyeket mindig magánál hordott. Rövid tanakodás után munkához látott. Midek ámulva figyelte a nesztelen, pontos munkát. A mestertolvaj finom ujjai nyomán nemsokára alig hallhatóan pattant a zár és engedett az ajtó. Esteledett. Egy ideig még várakozniuk kellett, egy résen figyelték az esti készülődést. Fabio jól látta a komor erődként magasodó Várat és az istállókat. Midek ekkorra úgy begyakoroltatta vele a feladatát, hogy vakon is odatalált volna bárhová. De igazából most szembesült először a tényekkel. Elkápráztatta őt a hatalmas épület és a rengeteg katona. Egyszerű életet élt, nélkülözött minden fényűzést. Állandó harcban állt a törvénnyel, folyton menekülnie kellett. Most végre visszaadhatta mindazt a kellemetlenséget, amit a katonák okoztak neki. Nem akart ő tolvaj lenni, az élet kényszerítette erre az útra. Hirtelen felrémllett előtte a keleti helytartóság egyik épülete. Látta a konyhát és az emeletre vezető lépcsősort. Valaki várt ott rá.

Összerázkódott és elhessegette a baljóslatú képet. Felzaklatott képzelete tréfálta csak meg. Midek suttogva fordult felé.

– Figyelj rám, barátom. Sötétedés után indulunk. Az első percek a legjobbak, amikor még nem szokta meg a szemük a sötétet. De mi előnyben vagyunk velük szemben. Akkor, ahogy megbeszéltük, te a kazamatákhoz mész. Bejutni könnyű lesz, kijönni annál nehezebb. Keresd meg Aleket. Ő segíteni fog. Örök alig vannak odalent. Én a Várhoz megyek. A szolgák szállásán át fogok bemenni. A többi már a szerencsén múlik. Ne feledd, testvér, jó ügyért harcolunk. Riáért, apámért és mindenkiért, akit Észak tönkretett.

Megszorították egymás kezét. A tolvaj csillogó szeme szeretettel villant Midekre. Amit kellett, azt már elmondták egymásnak. Az a réges-régi krynnemi hajnal megpecsételte a barátságukat. Találkozniuk kellett, ez nem is történhetett volna másként. Élet és halál kapujában álltak, tudták jól. Bármit tesznek is, ettől a perctől fogva az istenek jóindulatán múlik sorsuk. Halkan kinyitották az ajtót és kiosontak a kamrából. Senki sem vette észre őket. Egy ideig halálos csöndben lapultak a szekerek alatt, aztán egy alkalmas pillanatban különváltak.

Fabio a sokéves vándoréletnek köszönhetette, hogy észrevétlen, akár az árnyék, oda tudott lopózni a tűztől villogó várfalhoz. Szorosan nekilapult a köveknek, szemét lehunyta, csak a hallására hagyatkozott. A krullok dörmögve ballagtak el mellette, kapatosak voltak a bortól, amit a két mulatságos vándorszínész hozott nekik. Egész délután az ő kacagtató paródiáikat nézték, közben bőségesen fogyasztottak a borból. Hogyan is mondta a barátja? A kazamaták ajtaja mélyen ül a vastag falban, két katona őrzi. Elindult hát. Arcát eltakarta köpenyével, halk morgással haladt végig azon az úton, ahonnan a krull katonák is jöttek. Útközben felkapott egy borral telt korsót és a köpenye alá rejtette. Már látta a börtön vastag ajtaját, amikor hirtelen megállították.

– Engedjete! Bort hoztam az ajtónállóknak – mordult fel dühödten és elrántotta a vállát.

– Jól van, cimbora, vidd csak. Ma úgyis ünnep van. Elkaptunk két lázadót – röhögtek durván. – Ej, de furcsa öltözkéded van. Hol szerezted?

– Egy fogatlan öregasszonytól, aki egy éjszakát kért érte cserébe – felelte sötéten a tolvaj.

– Te jó ég, hogy bűzlesz!

– Ugye? A nőnek sem volt jobb szaga. Csoda, hogy túléltem – kacintott Fabio és továbbment. A két őrrel könnyebb dolga volt. A bor nagyobb ajándéknak számított, mintha egy lánykát hozott volna a falusiaktól. Hamarosan megeredt a nyelvük.

– Az ám. Két lázadót hoztak. De azokat nem itt őrzik, hanem a külső várudvar kápolnájában. Holnap délben lógni fognak.

– Legalább megtudják végre, hol a helyük – szolt Fabio. Közben felmérte a két férfi erőnlétét. Ha harcra kerülne a sor, nem érheti meglepetés. Az egyik katona nekiszegezte mellkasának piszkos körmű ujját.

– Északot nem lehet legyőzni. A Kontinens szíve dobog ezek között a falak között. Senki sem támadhatja meg büntetlenül.

– Igazad van. De most engedj. Viszek bort a többieknek is. – Fabio kezdte kényelmetlenül érezni magát ellenségei körében. Igazán örült neki, amikor becsukódott mögötte a nehéz ajtó. Elindult a fáklyákkal díszített kőlépcsőn a kazamaták belseje felé.

Midek várt még néhány percig, aztán kimászott a szekér alól. Pontos térképet hordott a fejében. Hála börtönbéli társainak, a belső vár és az emeletek minden szegletét ismerte. A szolgák házai felé lopakodott. Nesztelenül mászott be az egyik nyitott ablakon, puhán ért földet, mint egy macska. Szeme hozzászokott már a sötéthez, így anélkül, hogy egyetlen alvóra is rálépett volna, áthaladt a szobán és leért a legalsó szintre. A konyhába. Nehéz ételszag terjengett a levegőben, a tűz még lobogott a kemencékben. Láta a lakoma maradványait, érezte az ínycsiklandó sültök illatát. De ez nem az ő világa volt, hanem egy olyan környezet, ami neki csak fájdalmat jelentett. Ezért elfordult a fényűző maradványoktól és indult tovább, fel az emeleti szobákhoz. Gyűlölte ezt a helyet, mégis érzett valami meg nem magyarázható belső vonzalmat. Egyszerre borzongott tőle és vágyta vissza, azóta, hogy oly szerencsésen megszökött. Bejutott a főlépcsőhöz. Hanem itt gondolkodóba esett. Említettek neki egy rejtett feljárót, még Lardan herceg idejéből. Nézegetni kezdte a köveket. Mind egyformának tűntek. Hirtelen ötlettől vezérelve, megnyomta az egyik követ. Semmi. Sorra végigtapogatta a fáklyák alatti nagyméretű, díszített köveket, de csak azt érte el, hogy egyre beljebb jutott a lovagteremben. Ekkor közeledő hangokat hallott. Tudta, hogy másodpercek alatt felfedezik őt. Kétségbeesetten nézett körül, hová bújhatna, amikor tapogatózó keze beleakadt egy kiálló falikarba. Véletlenül rántotta meg, de az igazi meglepetés csak ezután érte. A fal hangtalanul elfordult, kis fekete üreget tárt fel. Midek nem tévovázott sokat, villámgyorsan becsusszant és zihálva nekilapult a bezáruló falnak. Abban a pillanatban jelent meg a két szolga, amikor a fal a helyére siklott. Óvatosan előre tolta a lábát és szinte azonnal egy lépcsőfokba ütközött. Zakatoló szívvel indult felfelé a vaksötét járatban. Kezét mereven maga előtt tartva araszolt egyre feljebb. Dohos, áporodott szag ülte meg a fojtogatóan nehéz levegőt. A

függőleges járat olyan szűk volt, hogy még ő is nehezen fért el a fal mellett. Vakon tapogatózó keze egyszer egy patkány szőrös testét simította végig. Beharapta az ajkát, hogy ne üvöltjön fel. A bezártság és a bűz még elviselhető volt, de egy patkány... Ám az állat nem bántotta. Ugyanolyan észrevétlen tűnt el, ahogy felbukkant. A következő fordulónál megszűnt az érdes várfal. Simára csiszolt köveket érintett meg. Ez lehetett az első emeleti rejtekajtó. Ám neki följebb kellett mennie, a lakosztályokhoz. Megtörölte a homlokát. Nem hitte, hogy ennyire nehéz lesz. Fabióra gondolt, aki azóta már lehet, hogy kiszabadította a foglyokat. Tovább kellett mennie. Hamarosan elérte az újabb átjárót. Csak sejtette, hol lehet az ajtó, elővette a törét, de a karistolás elviselhetetlenül hangos volt ebben az önkéntes börtönben. Nekifeszült az ajtót formázó köveknek, de azok meg sem moccantak. Akkor módszeresen átkutatta a sima falat, hátha talál rajta valami szokatlant. Halkan szitkozódott tehetetlenségében. A füledt meleg kezdett igen fojtogatóvá válni. Mélyeket lélegzett, megpróbált nem gondolni a hőség szorító ölelésére. Remegő kézzel törölte meg a homlokát, aztán újra végigsimította maga előtt a falat. Apró kiemelkedés állította meg. Valószínű volt, hogy már az előbb is elsiklott felette, de akkor nem tulajdonított neki különösebb jelentőséget. Az ajtó lassan kinyílt. A folyosót bevilágították a fáklyák. Midek előlépett az üregből és feszülten várakozott. De senki sem ugrott felé az oszlopok takarásából, így megkezdhette a keresést. A nagyúr szobájába kellett mennie. A hosszú folyosó néptelen volt. Az ajtók zárva, faragott díszeken finom porréteg ült. Régóta nem használhatták már őket, gondolta. Vendégszobák lehettek valamikor, előkelő urakat szállásolhattak el bennük, egy-egy vadászat után. Sorra próbálta az összeset, de mindegyikkel kudarcot vallott. Aztán a hatodik szoba kilincse végre engedett, erőlködés nélkül ki tudta nyitni. Odabent is égtek a gyertyák. Női szoba volt, azt a berendezéséből látta. A finoman megmunkált bútorok és a gyönyörűen hímzett terítők azt sugallták, mintha tulajdonosa csak az imént hagyta volna el a szobát. Az enyhe virágillat ismerős volt neki. Lassan odasétált az öltözködőasztalkához és végigsimította remegő ujjával a kerek, ezüstözött szélű tükröt és a fénylő kagylóhéjból készült fésűket. Aranylő hajszálak voltak bennük. Odalépett a félig befejezett faliképhez. Ismeretlen tájat ábrázolt, repülő madarakkal. Önkéntelenül is a nyakához kapott. Aztán belenézett az embernagyságú tükörbe. De akkor már késő volt...

– Lám, lám! A holtak visszatérnek. És épp ide, ebbe a szobába. Nem különös, ifjú kapitány? – Fargia ott állt mögötte. Maszkszerű vonásai eltorzultak, miközben kacagott.

– Hol a herceg? – kérdezte Midek kimérten. A hangja tökéletesen nyugodt volt.

– Ráérsz vele később is foglalkozni. Kövess. Idebent mégsem illő, hogy a véredet vegyem. Ütött az órád, fiam. Végre kettesben vagyunk. Te és én.

Midek úgy tett, ahogy a nagyúr mondta. Ismerte már a hatalmát ahhoz, hogy ne vesztegesse feleslegesen az energiáját. Összegyűjtötte minden tudását, és ahogy a kiszélesedő folyosóra érték, jobbában megvillant a kard. Fargia ledobta a köpenyét, magas, szikár teste jól látható célpontként ingerelte a fiút. A mágus csupán egy hosszú éles tört szorított kesztyűbe bújtatott ujjai között. Hirtelen hátravetette a fejét és vérfagyasztó kacagásban tört ki.

– Valóban ilyen ostoba lennél? Azt hiszed, karddal legyőzhetsz? Nincs az az isteni vagy ördögi hatalom, ami megmenthetné az életedet! Itt pusztulsz, ostoba kölyök, az elbizakodottságod romjain...

– Ugyan, mit ér az élet, ha a tükrében a te förtelmes képed vigyorg?!

A halk szavak hallatán Fargia dühödten villantotta rá a szemét. Azonnal támadott, Midek zekéje felszakadt a vágás nyomán. Nem volt túl mély a seb, éppen csak megkarcolta a bőrét. Végighúzta a kezét a felszakadt szöveten, a ragacsos vér meggyőzte arról, hogy a végső játszma immáron kezdetét vette. Kardja suhogva hárította a következő alattomos vágást, miközben jobbra, balra mozogva, megpróbálta kicsalogatni ellenfelét az oszlopok takarásából.

– Látom, mire készülsz, fiam. De hidd el, az idő nekem dolgozik.

Midek egyetlen szót sem szólt, hanem előrontott a lépcsősor felé. A pengék szikrázva csaptak össze. Fargia jól látta a rövid szőke hajban megcsillanó fényeket, aztán tekintete tovább vándorolt az ifjú arcára. Midek kerekre nyílt szemében nyoma sem volt a félelemnek. Halál lobogott benne – halál és bosszú. De mégis, kiért? A nagyúr egy végtelenül hosszú pillanatra belefeledkezett a barna szempár sodró örvényébe, a múlt kódén át felderengett előtte egy másik, könnyfátyolos pillantás...

Üvöltve verte vissza az erejével vetekedő támadást. Midek lendülete ekkor hirtelen megtört, kardja anélkül zúgott el a férfi oldala mellett, hogy megsebezte volna. Az ifjú csodálkozva nézett maga elé. Szédült és émelygett, noha semmi sem magyarázta a rosszulletét. Kénytelen volt hátrálni, mert összefolyt előtte a folyosó képe, ami megrémítette. Fargia, bár most könnyedén megölhette volna, meglepő módon nem követte, hanem egyhelyben maradt. Midek megpróbálta kirázni karjaiból az egyre súlyosbodó fáradtságot. Hullámozott körülötte minden, a repkénnyel befuttatott erkély, a boltíves csarnok, és a legnagyobb rémületére, maga a

célpont is. Fargia kacagni kezdett, mire az ifjú végre megértette. Az azonnali vágás, a figyelemre sem méltó kis seb, nagyon is elérte a célját.

– Nincs merszed kiállni ellenem! Az ócska trükkjeid csak azt bizonyítják, hogy férfi ellen képtelen vagy győzni! Ha nincsenek láncok és porok tehetetlen vagy... – ordította Midek, miközben két kézzel markolta a kardot, nehogy kiessen remegő ujjai közül. Dülöngélve próbált megállni, fogódzkodót keresni, de minden elszaladt előle, olyan távol, amennyire csak a kő szaladni képes. Lihegve próbálta elérni a huncut menekülőket, de ujjai csak a levegőt markolhatták. Fargia továbbra is mozdulatlanul állt, csupán akkor lépett lassan közelebb, amikor Midek, minden erőfeszítése dacára, nekiesett a díszes korlátnak, csupán a masszív kőfal tartotta meg. Azonban még a rettegett nagyúr sem tudta, mire képes az elszánt akarát. Ahogy egészen közel lépett, az ifjú karjai megmoccantak, elengedték a korlátot, és Midek szinte egész testével belezuhant a szűrásba. Fargia könnyedén félreütötte a kardot és messzire eltaszította. Midek akkor már a földön hevert, de ennek ellenére is megpróbált felkelni, körmei végigkaristolták a köveget, ám végül elhagyta az ereje. Tágra nyílt szemmel nézte a közeledő csizmákat. Az egészben az volt a legrémisztőbb, hogy tiszta fejjel tudott gondolkodni, csak a teste hagyta cserben.

A körfolyosó felől csattogó léptek zaja hallatszott, jól kivehetővé váltak az imbolygó árnyak. A krull katonák sebes léptekkel közeledtek uruk felé. Mindegyikük szőrös kezében dárda és kard fénylett. Mikor észrevették a lázadók kapitányát felüvöltöttek és megsziporázták a lépteiket. Csak Fargia alig hallható szava állította meg őket. Midek, bár moccanni sem tudott, vicsorogva fogadta ellenségeit. Fargia fölé lépett és kegyetlenül hasba rúgta.

– Elég legyen. Nem gondoltam, hogy visszatér! Elkapták a másikat is. A seregek a mezőn gyülekeznek. Reggel támadunk – szólalt meg fölötte egy hűvös, mély hang. Landon herceg volt az. Mögötte ott tolongtak az emberei. Intett nekik. Felrántották a földről az ifjút. A herceg szánt-szándékkal nem nézett a lázadó szemébe. Háttal állt neki, mialatt bilincsbe verték és elvezették. Amikor egyedül maradtak a nagyúrral, a fiatal uralkodó szorosan elé lépett. A hangja olyan volt, akár a metsző acél.

– Holnap délben meghal. Ezt akartad. Nekem most más dolgom van, de a kivégzésen jelen leszek. Vége van. Mától én uralkodom. Véglegesen. Ne feledd, a herceg fia vagyok!

Fargia gúnyosan elmosolyodott, majd meghajtotta magát. Landon keményen nézett rá. Nem érzett semmit.

– Igen, Uram. Az lesz, amit te mondasz. De jegyezd meg, ha én nem vagyok, most te ülnél ott lent a férgek között.

– Nincs több mondanivalóm. Délig senki se merészelje háborgatni a foglyot. Senki, érted, bácsikám?

– Jó éjt, Landon! – Fargia gúnyos mosollyal egészen a lépcsőfordulóig hátrált, aztán eltűnt. Csak az égett szag maradt utána. Landon lenézett a vérrel bemoszatolt kövezetre. Nem volt életveszélyes a lázadó sérülése. Nem a vágásba fog belehalni...

Belökték a cellába. Két ór az ajtónál maradt. Midek halk sóhajtozást hallott a sarokból. Közelebb mászott, bár láncai minden egyes mozdulatára fájdalmasan belevágtak a végtagjaiba. Megrendülten ölelte fel a poshadt szalmán heverő foglyot. Fabio volt az.

– Midek! Nem tudtam kihozni őket. Lent vártak. El... Eltörték a lábaimat. – A tolvaj beletemette a fejét barátja vállába és fáradtan zokogott. A szenvedés elszívta minden erejét, kimerülten feküdt Midek ölelésében. Az ifjú fogcsikorgatva nézte Fabio rettentő sebeit.

– Ha nem térünk vissza, Stanley tudni fogja, mi történt. Ez a jel a csatlakozásra. Így beszéltük meg. Kurt és a többiek azonban befejezik azt, amit mi elképzeltünk. Hősként halunk meg, barátom.

Fabio kacagott, bár hangja nélkülözött minden vidámságot.

– Hősként? Holnap felkötnek minket. Fardon Greg mondta, mielőtt eltörte a lábamat. Alek volt a csali. Valaki elárult minket, Midek. Valaki, akiben végig megbíztunk.

– Tudom – felelte szomorúan Midek. – Wulf volt az. Kezdetől gyanítottam, hogy nem véletlenül bukkant fel. De szerencsére csak erről tudott. Szándékosan beszéltem ezekről a tervekről előtte. A többiről nem tud. Így tereltem el a figyelmét a nagy seregről.

– Miért nem ölted meg, amikor megtudtad, miben mesterkedik? – fakadt ki keserűen Fabio.

– Gyerek még. Talán megbánja majd, ami tett. Valószínűleg kényszeríthették. Magától nem hiszem, hogy árulóvá válna egy gyerek.

– Most már mindegy. Ha tud így tovább élni, ám legyen. Én befejeztem. Elfáradtam, Midek. Elvesztettem mindent és mindenkit, aki valaha kedves volt nekem. Nézz rám, barátom! Az arcom fiatal ugyan, de belül aggastyánnak érzem magam. Kegyetlen halállal fogok meghalni, és tudom, hogy megérdemlem. Az ember végül mindenért megfizet... De magam miatt nem is fáj a fejem. Csak érted. Azt hittem, mindent jól elterveztem. – Hirtelen elsápadt és összerázkódott a fájdalomtól.

– Segíts! Kérlek!

Midek lehajolt és óvatosan végigtapogatta a duzzadt végtagokat. Semmit sem tehetett, csaknem szilánkokra törték a tolvaj lábait. Csak azért nem érezte, mert ájult lehetett. Magához ölelte a fekete fürtös fejet.

– Lionel... – motyogta Fabio, miközben forró könnyei végigcsorogtak barátja arcán. – Vigyázz rá, helyettem is... Ő az én meg nem született fiam.

Midek szíve fájdalmasan összeszorult a reményvesztett szavak hallatán. A tolvajfejedelem haldoklott. Mindketten jól tudták. Észak tett arról, hogy a végső órái pokoli kínok közt teljenek. Az éjszakát ébren töltötték. Nem történt semmi, csak Fabio kínlódó nyögései szakították fel időről-időre a nyomasztó csendet.

Egyetlen felhő sem volt az égen, hétágra tűzött a nap. A Prentner hajjai szelíden fodrozódtak a magas gátak oltalmában. Vize nemsokára vörösre színeződik majd, halálról mesél az alant élő lényeknek. Arról a halálról, mely elragadja a Kontinens derék fiait, azokat, akik Észak ellen vonultak, és azokat is, akik védik a Völgyet. Odalenn a hús habokban egy lesz a sorsuk.

Gyönyörű vidék. Szívesen letelepednék itt. Persze, ha nem vadász-nának rám többé, gondolta Andersen, miközben végigjárta a sátrakat. A sereg készülődött. Távobbb tőlük ott magasodott a három óriási ostromtorony, készen arra, hogy a győztes csata után a Várhoz cipeljék. Kurt fel s alá száguldozott a lován és gyors utasításokat osztogatott, még egyszer utoljára. Lionel idegesen igazgatta tegezét. Átpillantott bajtársaira. A felkelők nyugodtan fogadták életük talán utolsó napját. Kardjaikon még néhányszor végigsimítottak a fenőkövekkel, többen letérdeltek imádkozni, mások a lándzsáikat csókolgatták, akár egy hű szeretőt. Előző este a tábornokok mellett régi történetekkel és számtalan apró hazugsággal szórakoztatták egymást. Harcokról, melyekből rendre győztesen kerültek ki, és hódításokról, melyeket a gyönyörű asszonyok karjaiban éltek át.

A két sereg farkasszemet nézett egymással. Csupán egy sík terület választotta el őket egymástól. Már csak a kürtök szavára vártak. Dessaille kapitány magabiztosan lovagolt végig vezérei előtt. Vértje ezüstösen csillogott a napfényben. Felemelte fekete kesztyűbe bújtatott kezét, mire minden szem rá szegeződött.

– Északiak! Eljött a döntő ütközet ideje. Nem akarok foglyokat. Ez a koszos csürhe azt képzelte, hogy megdöntheti a hercegséget. Nagyot tévedtek! Öljétek meg őket! Az utolsó szálig.

Izgatott morajlás futott végig a katonák hosszú sorain. Kurt szótlánul nézte a háromszoros túlerőt. Midek és Fabio nem tértek vissza, Stanley csapata pedig még az erdőben volt. Ole nyugodtan lovagolt oda hozzá.

Egymásra pillantottak. Mindkettejük tekintete ugyanazt mondta a másiknak. A csata, bár még el sem kezdődött, eleve kudarcra ítéltetett. Szedett-vedett felszerelésük és egész szívüket kitöltő vágyuk volt egyetlen fegyverük az északi seregek ellen. Egy álom, egy ábránd, hogy szabadon élhetnek.

– Ne várjunk tovább. Ha mi támadunk elsőnek, az a meglepetés erejével fog hatni. Ezek ott, nyulaknak néznek minket – szólt Ole csendesen Kurthoz. Ő megragadta az óriás vaskos karját. Aztán kirántotta a kardját.

– Senki sem gondolta, hogy eljuthatunk idáig! – Hangja erősen, dallamosan szárnyalt a várakozó légben. – Porba tapostak minket, lemészárolták a szeretteinket, a családunkat! Rabszolgasorba taszítottak, akár az állatokat! Nincs köztünk olyan, akit ne nyomorítottak volna meg! De ennek a rémálomnak ma vége. Húsz éve mérgezi életünket Észak Völgye! Tudom, hogy félték, hisz én sem érzek másként! Harcolunk, amíg utolsót dobban a szívünk. Megfizetünk minden egyes szenvedőért, a kínokért és a könnyekért! Az istenek mellénk állnak a végítélet előtt! Úzzuk el a Kontinens egéről a gyűlölet fekete felhőit, akár az életünk árán is! Bosszú! – üvöltötte a rennegadi helytartó fia és belevágta csizmáját a lova oldalába.

A Rongyosok serege, ami a hónapokig tartó úton igazi egységgé kovácsolódott, megindult, akár egy tarkabarka lávafolyam. Kard, pallos, parittyá vagy dárda, egyre ment. A gyilkolás eszközei voltak, hogy vér és halál árán, de megszerezzék a hőn áhított szabadságot. Nemesek és tolvajok, a nép egyszerű gyermekei, munkások és rabszolgák, férfiak és nők fogtak össze egyetlen cél érdekében, fittyet hányva a többszörös túlerőre. A lovasság csakhamar levált a nagy seregről, áttörte az északiak gyengébben megerősített balszélső vonalát, aztán nyaktörő iramban vágattak tovább a Vár felé. Közben a hullarablók embere, akiről mindenki megfélemedezett, rikoltozva felkapott egy baltát és egészen addig vagdosta a gátat megerősítő palánkokat, amíg recsegve meg nem hajoltak az akarata előtt. A Vár őrségére kirendelt katonák szinte azonnal felkoncolták és beledobták holttestét a vízbe, de a súlyos károkat már nem tudták helyreállítani. A víz kiszabadult börtönéből, áttörte a külső gátat és visszahúzódott eredeti medrébe, így jól láthatóvá váltak a gyilkos karók. Egyetlen felkelő sem volt olyan ostoba, hogy a közelükbe menjen. Az északiak dühödten látták, hogy pompás tervük csődöt mondott. Így nyílzáporral tartották távol a lovasokat, akik a nem várt sebesülések miatt kénytelenek voltak visszafordulni. Ám Kurt még ezt a meglepő fordulatot is képes volt a maga hasznára fordítani, hátba tudták támadni az északi katonákat, és a saját emberei is kaptak egy szusszanásnyi időt, hogy

átcsoportosítsák az erőiket. Kurt jól tudta, és igyekezett elmondani az embereinek is, hogy maga a csata rövid ideig tart. A megfélemlítés az, ami diadalt arat. Ez és a kimerültség. Ők nem féltek semmitől és alaposan kipihenték magukat az éjjel. Háromszoros túlerő? Egész életükben túlerő ellen küzdöttek, csak fegyver nélkül. Itt az idő, hogy kipróbálják magukat katonaként is.

Midek nekidőlt a nyirkos falnak. Az ébredő nap fényeit bámulta, ahogy körbefutottak cellájuk falán. Az utolsó reggel aranyló fényei... Megtörölte az arcát. Észrevétlen hullottak a szeméből a könnyek, noha a szíve már nem kesergett a sorsa miatt. A lánc megzörrent a mozdulatra, és ő csodálkozva nézett le rá. Egy hosszú pillanatra el is felejtette, hogy fogoly. Maga alá húzta a lábát. Fabio eszméletlenül hevert mellette, hősies küzdelme az emberfeletti fájdalommal végül elbukott. Legalább most nem szenvedett. Midek érezte a barátaira leselkedő halált és tehetetlenül várakozott. Együtt harcolt a többiekkel, fegyver nélkül, a képzeletére bízott mindent. A felkelők a végsőig elszánták magukat. Nem létezett már se fájdalom, se félelem, a harc hevében feloldódott minden. Készen álltak, hogy az annyira áhított szabadság oltárán feláldozzanak mindent: az álmaikat, szerelmüket, az életüket.

Rengetegen gyűltek össze a belső téren kialakított vesztőhely körül. Észak városainak majd' minden lakója ott tolongott, nem számítva a rengeteg katonát, akik a gyilkjárókra szorultak fel, vagy a várfalakra. Az állandó mormolás hirtelen elhallgatott. A vár feldíszített erkélyén megjelent Landon herceg és a nagyúr. Az emberek babonás félelemmel nézték a két félelmetes hírű alakot. Landon jelt adott. Elővezették az elítélteket. Összesen tizenhárman voltak. Egyszerű fehér inget és nadrágot viseltek. Sokukat, köztük Fabiót is, úgy kellett átvonszolni az udvaron. Midek utolsónak érkezett. Egykedvűen lépkedett őrei között, amíg az emelvény elé nem értek. Landon ekkor beszélni kezdett.

– Völgylakók! Eljött az igazság napja. Ezek az elítéltek most elnyerik méltó büntetésüket. Mindannyian súlyos vétkeket követtek el, olyanokat, amiket Észak nem tűr el. Gyilkosok, haramiák és lázadók állnak előttetek. Testük intő példaként lesz kint három napig.

Éljenzés tört ki. Szitkok és átkok záporoztak a foglyokra. A tömegben megbúvó Rongyosok nem hittek a szemüknek. A vezérük és az itoleni a vesztőhelyen. Glenda majdnem elárulta magát, de szerencsére kétségbeesett sikolya elveszett a hangos éljenzésben. Nem tehettek mást, várniuk kellett. Az örök egyenként rángatták el a foglyokat kivégzésük színhelyére. Midek és Fabio némán búcsúztak egymástól. A tolvaj mellett álló halálraítéltet ekkor megragadták és egy szurokkal vastagon bekent

oszlopokhoz kötözték, négyet a frissen vágott farönkök elé térdepeltettek, hatot az akasztófákhoz hurcoltak. Fabiót kétfelől támogatták a marcona örök és a mestertolvaj halottsápadt arca jól mutatta micsoda emberfeletti erőfeszítésébe kerül még segítséggel is tartania magát. Már csak Midek és ő maradtak a katonák között. A sokaság találgatta, vajon ennek a fiatal férfinak milyen halált szántak. Ujjal mutogattak rá. Midek félelem nélkül nézte őket. Barna szeme végigpásztázott a színes tömegben. Tudta, hogy eljön ez a pillanat, felkészült rá. Aztán egyszer csak az elől állók kiáltozni kezdtek.

– A kerék! Jön a kerék! – adták tovább egymásnak a hírt. Valóban. Hatalmas kereket gurítottak elő, majd nagy robajjal lefektették. Az ácsok egyenest az ilyen alkalmakra készítették Óriási zűrzavar tört ki. Mindenki tisztában volt azzal, mit lát. A fiatal kapitánynak szánták a legkegyetlenebb halálnemet, amit csak el lehetett képzelni. Él még, amikor péppé verik a csontjait, majd meggyújtják alatta a kereket. Aldon megtapogatta ruhája alatt a kardot. Javier keresztülverekedte magát a tömegben, hogy a gyilokjáró alsó lépcsőfokához jusson. Rövid kései halálos nyugalomban vártak hűvös kezének érintésére. De az örök nem sok időt adott a találgatásokra. Durván megragadták a kapitányt, majd leszaggatták róla az inget. Kötelet kötöttek a csuklójára és letérdepeltették a tömeg elé. Erős, fiatal testen végigfutott a nap. Szinte ragyogott. Szőke haját szelíden borzolta a szél. Mintha egy ifjú titán, nem egy halni készülő nyomorult állt volna előttük. Ötven korbácsütésre ítélték. Ötven ütés a háromágú korbáccsal. Az alatt állók révületben számolták a suhogó csapásokat. Midek mindeközben egyetlen hangot sem ejtett. Fabio arca eltorzult barátja szenvedése láttán. Végül a hóhér befejezte. Ledobta a vértől ragacsos korbácsot és intett az öröknek, akik megragadták a félig eszméletlen ifjút és az erkély alá vitték. Midek belenézett Landon kék szemébe.

– Mi az utolsó kívánságod?

– Legyen elég az én halálom! A társam életét hagyd meg.

Landon kacagni kezdett.

– Ha bort kértél volna, fiú, szívesen adtam volna. Akár még az én kupámból is. De lehetetlen kérsz tőlem. Hisz ugyanolyan bűnös, mint te magad vagy! Vigyétek!

Midek állta megfeszült. Utolsó reménye is elszállt. Fabio rezzenéstelen arccal figyelte, ahogy barátját rákötözték a kerékre.

– Istenem, adj neki gyors halált – rebegte.

Landon ekkor megálljt intett.

– Nem vagyok szívtelen. A barátod fog elsőnek meghalni.

Fabio békésen hagyta, hogy elvonszolják a szájtáti népség szeme elől. Gyűlölte őket, mert a halálán akartak szórakozni. A csata zaja egyre erősebb morajként hatolt a fülébe. Felpillantott a körfolyosókon strázsáló katonákra. Már tudta, mi a végső úticél. A gyilkójára viszik. Halála elrettentő például fog szolgálni a lázadók számára. Nagyot dobbant a szíve. Kérése tehát végül teljesül, az emberek feledik majd előző életét, és nem tolvajként fognak emlékezni rá...

Mindeközben Greg utánuk sietett, megállította egy percre a céltudatos menetet és szurokkal kente be Fabio szakadozott ruháját, ahol csak érte. Jutott belőle az arcára is, de Fabio ezt már csöppet sem bánta. Láta a harcoló embereket, ahogy egyre közelebb verekszik magukat a falakhoz. Bízott benne, hogy kevesen vesztek oda, mert fájó volt barátai halálára gondolnia. Békésen hagyta, hogy szorosan az oszlophoz kötözzék, és amikor Greg, pillantásával az egyenletesre vagdosott hasábokra mutatott, megkönnyebbült hála öntötte el szívét. A napfény megcsillant a sebtiben összehordott kis máglyán. Megfullad, mielőtt a lángok elérnék a testét.

Midek az eget nézte. Felidézte magában a tüzet. Az égető meleg végigszázguldott ereiben. Füst! Legyen füst, ne kelljen a tolvajfejedelemnek megélnie az égő hús pokoli fájdalmát. Barátja mosolygott, ahogy fellobbantak a lángok. A tönkretett lábaiban őrzőgő fájdalom elenyészett, köddé vált, akár egy rossz álom. Már nem jutottak el hozzá a zajongó sokaság becsmérő kiáltásai. Ria jelent meg előtte. Ott táncolt a gomolygó füstben. Gyönyörű volt. Széttárta a karját, egyre közeledett. Tekintete szinte égette az arcát. Vörösén izzó haja eggyé vált a tűzzel. Fabio kezei megrándultak, mintha ölelni akarna. Ria forró ajkai rátapadtak a szájára. Tudta, hogy ez a csók örökké tart majd...

Lionel a zűrzavar kellős közepén hirtelen megszédült. Tágra nyílt szemmel nézett maga elé, de igazából nem látott semmit. Csak mélyen legbelül, ott érezte a fojtogató füstöt és az emésztő forróságot. Kardja csaknem önállósította magát és beleszaladt az őt támadó északi katona bal combjába, de észre sem vette. Kirántotta fegyverét a vérző sebből, és anélkül, hogy tudomást vett volna az előtte fetrengő sebesültről, tántorogva utat vágott magának a tömött sorokban harcoló, nekivadult ellenfelek között. Felnézett a ragyogó napfénytől aranyló égre, és akkor észrevette a vár külső falán lobogó máglyát. Nekik szánták elrettentésül a szörnyű látványt, lám erre a sorsra jut minden lázadó. De a hősi halált halt ismeretlen tisztelete csak még jobban megacélozta elszántságukat. Akkor megpillantott még valamit. Egy a vakító égen szállongó madarat. A színeit nem láthatta, de az alakjáról és gyors, cikázó röptéről biztosan felismerte. Egy szarka volt. Lionel megbűvölten nézte a tolvajok istenének kedves hírnökét. Üresség kúszott szíve köré, üresség és megmagyarázhatatlan

szomorúság. Azon tűnődött, vajon mit jelenthet a madár felbukkanása. De már rohantak is felé, így el kellett szakítania tekintetét az aprócska ponttól, hogy tovább harcoljon barátai oldalán.

A másik máglya is lángolt már. A hozzá kötözött szerencsétlen égő fáklyaként tekergett a kötelékeiben. Az üvöltését hamar elfojtotta a szürkés köd. A fejek sorra lehullottak. Az alatt álló tömeg üdvrivalgásban tört ki. Válogatott szitkokat vágtak a vértől csöpögő, dárdára tűzött fejekhez. Hamarosan már csak Midek volt életben. Vértől csatakos háta nekiragadt a kerék pilléreihez. Nem érzett fájdalmat, csak mélységes szomorúságot. Jill és a gyerek jutottak az eszébe. És az elszalasztott évek. Nem látta, ahogy a balján álló katona meglengette súlyos kőkalapácsát, hogy apró darabokra zúzza a vállát. Nem látta azt sem, ahogy a lendület üteme megtörik, csak a tompa puffanást hallotta. A katona holtan hevert mellette. Torkából vastag sugárban dőlt a vér. Egy vörös tollú nyílvesző állt ki belőle. Majd még egy szelte át a levegőt, leterítette a következő katonát is. Mennydörgő kiáltás hasított a rémült csendbe.

– Megállj!

Az emberek utat engedtek egy vörös lovon ülő, csuklyás alaknak. Callista felismerte a lovast. Randall volt az, a vadász. Hogy került most ide?! Hiszen délnek ment tovább. A férfi végiglovagolt a tömegben. Kezét magasra emelte. Egyetlen pillantása elég volt ahhoz, hogy az északi őrség továbbengedje. Landon érdeklődve emelkedett fel a trónjából, miközben az íjászaik készenlétben álltak.

– Landon herceg! Halálos bűnt követsz el! Lakolni fogsz ezért.

– Bűn az, ha egy semmirekellő lázadó meghal?! – kiáltott fel a herceg dühödten.

– Bűn akkor, ha a saját testvéredet öleted meg!

A nép felbolydult, hitetlenkedő kiáltások hallatszottak mindenfelől. Fargia is előrehajolt. A csuklyás alak ekkor lerántotta fejéről az álcát. A nagyúr halálra váltan kapaszkodott meg a széles erkélykövekben.

– Golo! – hörögte. A férfi elvigyorodott.

– Reméltem, hogy még emlékszel a nevemre! Logen üdvözetét küldi a másvilágról! – Gyors kört írt le a jobb kezével. Senki sem látta igazán, mi történt. Fargia a nyakához kapott, majd feltépett torokkal zuhant le a trón mellé. Gurgulázó, fuldokló hangok szakadtak fel véres gégejéből, aztán kiszenvedett. A tör ezüstös markolata visszaverte a máglyák fényét. Landon ekkor kirántotta a mellette álló apród kezéből a rábízott kardot és leszáguldott az emelvényről. Katonái szétkergették a tömeget. A felbőszült herceg megállt Midek fölött.

– Nekem nincs öcsém! Sohasem volt. – Elvágta a Midek végtagjait tartó kötelet. – Talpra, kutya! Vívj meg velem. Itt a ragyogó alkalom, hogy személyesen küldjelek a pokolra!

Midek imbolyogva állt előtte. A vérveszteségtől és a fájdalomtól alig volt magánál. Homályosan érzékelte, hogy kezébe nyomtak egy kardot, de igazából jelen sem volt. Hátrálni kezdett. Ereje összes tartalékára szüksége volt. Landon teljesen megvadult. Örjöngve szúrt, vágott felé, súlyos sebeket ejtett rajta. Midek kimerülten tántorgott előtte, csak ösztönösen emelgette a karját. Aztán lerogyott a porba. Nehezen a hátára fordult és felkínálta magát az utolsó szúrásnak.

– Gyerünk, essünk túl rajta! – hörögte.

Landon lassan felemelte a kardját. Ujjai fehéren szorították az aranyozott markolatot. Apja egykori fegyverét. Ekkor a várfalról kiáltás harsant.

– Légy átkozott, herceg! Bátyám és a népem szenvedése bosszúért kiált! – Wulf állt fent az egyik bástyán. Nyílát az uralkodóra szegezte. Landon lelki szemei előtt ekkor megjelent a trúbiai asszony alakja, amint megátkozza gyermeke gyilkosát. Katonái futva közeledtek felé, de mintha álomban mozogtak volna.

– Paquito! – suttogetta a herceg. Keze közül lassan kicsúszott a véres kard. A nyíl azonban célt tévesztett. A gyermeket akkor lötték le, amikor célzott. Így a halálos nyílvessző a herceg bal válla alá fúródott be. Ráesett Midekre. Arcuk egymáson feküdt. Landon szeme lassan becsukódott. Midek összerándult.

– Testvérem... – suttogetta még, aztán minden elsötétült előtte.

18. FEJEZET

LOGEN FIAI

Közben a két sereg véres harcot vívott egymással. Az utolsó nagy roham előtt végre megérkeztek a Rongyosok maradék erői is, húsz lovas és úgy százötven gyalogos. A felkelők lassan, de módszeresen irtották az idegen zsoldosokat, akik egy idő után, megelégtették a vérontást és fejvesztve menekültek előlük. Kurt és Lionel megmaradt emberei bekerítették a szövetségesek nélkül maradt északiakat, akik elszántan harcoltak, hogy megtartsák a pozíciójukat. Távolabb tőlük, Ole és Dessaille vívta élet-halálharcát. A kapitány markolatig dőfte kardját Ole hasába. Az óriás felnyögött fájdalmában. Emberfeletti erővel megragadta gyilkosa kezét és lassan összeroppantotta kesztyűbe bújtatott ujjait. Dessaille szemében akkor jelent meg először a halálfélelem. Vérfagyasztó üvöltés szakadt fel a torkából. A körülötte harcolók megdermedtek félelmükben. Ole dülöngélve ült toporzékoló lován. Szájából dőlt a vér. Utolsó erejével elővette törét és belevágta gyűlölt ellenfele vállába.

– Bosszú! – mondta akadozva. – Bosszú az elesettekért! A családomért... Az egész boldogtalan életemért! – Lebukott a lóról. Dessaille átkozódva terelgette hátasát, de az okos állat összezavarodott. Nem érezte többé az irányítást, hiszen gazdája egykor oly erős kezei bénán csüngtek az oldala mellett. A katonák gyorsan körbevették a vezérüket, aki villámló szemmel osztogatta az utasításokat. Ekkor azonban feltűnt neki valami. A felkelők körbezárták őket. Az emberei elkeseredett küzdelmet vívtak az oly nagyon alábecsült lázadókkal.

– Ott! Arra ki tudunk törni! – ordította. Egyik segédje mellé lovagolt és elkapta a lova feleslegesen csüngő kantárszíját. Ám mielőtt elindulhattak volna, a katona nyilaktól átluggatva borult rá gőzölgő testű hátasára. Dessaille hátrafordult. Még látta szélvészként elrobogó támadóját, aztán már csak a lasszó szorítását érezte a nyakán. Lerántották a lóról. Borzalmas reccsenés hallatszott, ahogy a végtelennek tűnő zuhanás után földet ért. Teste átfordult, aztán elvesztette az eszméletét...

Fent, magasan a vérbe borult égen, ott köröztek az északi fenyvesek ragadozómadarai. A felkelők életben maradt tagjai túlélők után kutattak. Mindegy volt már, hogy ellenség vagy barát. A harc véget ért.

Óriási veszteségei voltak mindkét félnek. A herceg és Midek élet és halál között lebegett. Dessaille teljesen lebénult, csak a fejét tudta mozgatni. Fabio sorsa is beteljesedett, a tűz végül felemésztette. Tudta jól, hogy az élete így ér véget és talán nem is bánta. Ha a híre eljutott a túlvilágra is, hiába lakatolják le azokat a kapukat. Bizonyára ott áll már előttük és szemtelen mosollyal méregeti az agyafűrt zárat. Pont ő maradna ki egy ekkora mulatságból?

Kurt ráborult Ole vérbe fagyott, mozdulatlan testére és jajveszékelve zokogott. Úgy kellett őt onnan elvonszolni. Északi és déli harcosok együtt cipelték sebesültjeiket a Vár kápolnájába, hogy a haldoklók megkapják végső útravalójukat. Lionel a sárga földig leitta magát és üvöltve kereste elválaszthatatlan barátját. Nem akarta tudomásul venni a fájdalmas igazságot, nekiugrott mindenkinek, aki ellenkezni mert vele. Vonítva lödörgött a vesztőhely körül, mígnem az északi katonák, nem törődve a kapálózásával, megkötözték és erőszakkal magukkal vitték, hogy kialudja magát. A városiak előbújtak rejtekükről és segítettek a katonáknak. Egész éjjel temettek, csak hajnalra fejezték be a sírásást.

Golo is virrasztott. A lovagteremben ült, Logen herceg valamikori trónszékében és üres tekintettel bámult a lobogó lángokba.

– Látod, herceg úr, nem hallgattál rám. Még ma is élhetnél, ha nem vagy olyan önfejű! Mindez nem történt volna meg, ha akkor megfogadod a tanácsomat. Most téged szólítalak! Adj erőt a fiaidnak, hogy megküzdjenek a halállal. Ne hívd őket még magadhoz. Csak ha eljön az ideje. Legyen ez csak lecke mindkettejüknek!

Valéria odalépett mellé. Bort hozott az idős katonának és odakuporodott mellé. A férfi szeretettel simította meg sápadt kis arcát.

– Az öcséd?

– Andersen magával vitte. A kalózhajó hajnalban kifut.

– Siess utánuk. A tenger a felkelő nap fényénél a legszebb. Olyan mintha aranyló tűzzel izzana. A láthatáron túl pedig ott vár az elvesztett otthon. Lélekben veletek leszek, gyermekem. Hosszú és boldog életet kívánok mindkettőtöknek!

A nyilvánvaló, amely megsebezte a herceget, majdnem a halálát okozta. Elszánt makacssága azonban legyőzte a sebet, de nagyon lassan gyógyult. Midek sem volt jobb állapotban, hiszen bőrét lenyúzta a korbács. A karja megsérült a párbajban, a szerzetes szerint időbe telik majd, míg újra használni tudja. Mégis, egy hét után már felkelhetett, hogy megnézzé azt az embert, aki majdnem kioltotta az életét. Ketten támogatták ki a szobából, de szerencsére csak a szomszédba kellett mennie.

Landon abban a szobában feküdt, ahol születtek. Húsz évig még megközelíteni is tilos volt ezt a szobát. Senki sem tudta, mi lehet odabent. Midek volt az első, aki beléphetett, hogy megvívja harcát a sötétség urával. Milyen rég volt! Aztán Golo kinyitatta az ablakokat és ide hozták be a súlyosan sebesült ifjú uralkodót. Landon néha eszméletre tért, ilyenkor tekintete anyja tárgyaira esett. Nagybátyja hol vele, hol az ikertestvérével volt, most azonban sétára indult a belső kertekben. Mikor az ifjú megjelent a szoba ajtajában, az apácák váltottak vele néhány szót. Midek figyelmesen hallgatta őket, de már türelmetlen volt. Amikor magára hagyták végre, óvatosan becsukta az ajtót, megsimította a képzeletében oly sokszor látott kilincset. Nagyokat lélegzett, és amikor elég erőt érzett magában, lassan megfordult. A szoba csodaszép volt, épp olyan, mint az álmaiban. Meleg, barátságos és akármerre nézett, megnyugvás töltötte el. Nem mozdult, csak némán nézelődött. Ahogy a kedves tárgyakra pillantott, elfutották szemét a könnyek. Mielőtt Fargia álnok módon meglepte, épp itt állt. A tükör előtt. Az előtt a tükör előtt, ami álmában is megmutatta magát. Most újra belenézett. Láta benne saját magát, látta a baldachinos ágyon fekvő fiatal uralkodót is. A fivérét. A két arc egyszerre jelent meg. Hiszen ők egyek voltak. Ezért nem tudták elpusztítani egymást, ezért szegült szembe önkéntelenül is a herceg Fargia akaratával. Midek letörölte a könnyeit, és ahogy a földre szegezte tekintetét, meglátta a gyermekruhákat tartalmazó díszes ládát. Gondosan helyére illesztett fedelén pedig ott röpködtek faragott szárnyaikon a medálionról jól ismert madáralakok. A trübiai sólymok, Aranda kedves madarai. Tükörképe nyakában ott függött a medál. Jill adta vissza neki még a fennsíkron, hogy segítse a gyógyulását. Tekintete most megpihent a gobelinképen. Milyen ostoba volt Fargia, gondolta végtelen megnyugvással, hiszen a képen ott volt minden. Csak értő szem kellett hozzá. A két csikó a mezőn... Végül odafordult az ágy felé.

Landon mélyen aludt. Az arca most nem tűnt olyan kegyetlennek. Gyűlölnie kellett volna, mert meg akarta öletni. Halovány mosoly futott át az arcán. Képtelen volt rá. Hogyan is gyűlölné azt, akiért ennyit szenvedett... Attól a perctől fogva, hogy először találkoztak, sejtette, hogy ennek így kellett történnie. A találkozás minden gyötrelmével együtt. Lassú mozdulatokkal az ágyhoz sétált és nehézkesen odafordította a karosszéket. Leült az alvó mellé. Kereste a közös vonásokat fivére arcán, amik arra utalnak, hogy valóban testvérek. De nem hasonlítottak egymásra. Ikrek voltak ugyan, de nem egyformák. A kezébe hajtotta a fejét. Landon ekkor nyitotta ki a szemét. Azonnal felismerte a szőke fürtös fejet. Elmosolyodott. De ez már nem a jól ismert, cinikus mosoly volt. Landon, ott a halál küszöbén, rádöbbsent egész elhibázott életére. Minden felborult

körülötte. Semmit sem értett. Hiába rendelte be Golót, az idős férfi csak annyit mondott, várjon, amíg teljesen rendbe jön. Így a herceg türelmetlenül siettetta a gyógyulást. Megbökte a fiú vállát. Midek ránézett. Szótlanul szemlélték egymást. Soha ilyen közel nem voltak még egymáshoz, eltekintve a toronyszobában lejátszódó jelenettől, de akkor a felkelők ifjú kapitánya alig volt eszméleténél. Midek jól láthatóan feszengett. Ő még mindig az uralkodót látta a fivérében. Landon egyszer csak halkán megszólalt.

– Lázadó! Hoznál nekem egy korsó vizet?!

Midek megkönnyebbülten állt fel. Nehezen mozgott, inge alatt jól látszottak a kötések. Landon eddig sohasem érzett még mást, mint gyűlöletet. Most megrémült a rátörő új érzésektől. Arra gondolt, milyen jó, hogy nem ölette meg. Midek természetes egyszerűséggel emelte meg a herceg fejét és itatott vele pár kortyot.

– Köszönöm, Midek. – Ez volt az első alkalom, hogy Landon a nevéen szólította. Az ifjú őzbarna szeme ránevetett. A kör bezárult. Ugyanaz a gesztus bukkant fel újra, amit már a toronyszobában megtapasztaltak, a legemberibb cselekvés, ami csak létezik. Landon ekkor észrevette a medált. Kinyújtotta felé a kezét. Midek egy pillanatra hátrahőkölt, nem tudta, mire számítsen, aztán zavartan elvörösödött és bocsánatot kért. Azonnal kikapcsolta a láncot és átadta az uralkodónak. A herceg nehezen tudta palástolni a megrendültségét. Anélkül, hogy elengedte volna, előhúzta inge alól a saját láncát. Midek felismerte a kis lapocskát.

– A krull katona, úgy látszik, komolyan vette a feladatot – szólalt meg rekedtes hangon. Landon bólintott és a láncot odanyújtotta a testvéreinek. Midek átbújtatta fején a herceg nyakláncát, aztán segített, hogy a másikat felvehesse Landon.

– A szomszéd szobában leszek, ha szükséged van valamire, Nagyuram.

Landon nem válaszolt. Csak nézte a fiút. Oly sok mindent tudott, egész eddigi életét a tanulásnak és a harcoknak szentelte, mégis tanítói egyetlen dolgot elmulasztottak. Nem tanították meg arra, hogyan kell szeretni. Élete legnehezebb leckéje előtt állt. Tudta magáról, hogy egy másik harcosnak remek bajtársa lehet a küzdelemben, de azt nem tudta, hogyan viselkedjen saját testvérével szemben. Idegen volt számára, mégis tudta, hogy mindig rá várt. Midek volt az, aki végül megtalálta a hozzá vezető utat, és ezen az úton most már ketten kell elindulniuk. Fargia ármánykodása elszakíthatta őket egymástól védtelen gyermekként, ám férfiként már nem bírta velük. Kinyílt az ajtó. A szelíd lelkületű apácák tértek vissza. Egyikük odalépett Midekhez.

– Jöjj, uram. Át kell kötözni a sebeidet. Később majd visszajöhetsz.

Pár nappal később Landon herceg először állt kint az erkélyen. Lenézett a tisztára söpört udvarra, ahol már semmi sem emlékeztetett az egykori tragédiára. A gyógyító napsütés körbefonta magas alakját. Golo odalépett hozzá. Átölelte széles vállát.

– Hogy érzed magad?

Az ifjú uralkodó fülig vörösödve elnevette magát. Nagybátyja kedvtelve nézte őt. Tudta, hogy nem csak a teste, hanem a lelke is gyógyulófélben van. Igaz, hosszadalmas lesz a gyógyulás, hiszen annyi mindent kell bepótolnia. De Golo tudta azt, amiben Midek is már oly régóta hitt: Landon méltó apja trónjára, erőskezű és bölcs uralkodó lesz, most hogy visszatért a halál torkából. És már nincs egyedül. Eddig csak árnyéka volt önmagának, egy báb, de ennek már vége.

– Ó hol van? – kérdezte a herceg hirtelen.

Golo széttárta a karját. De a szeme egészen másról mesélt.

– Az öcséd? Eltűnt. Reggel óta nem találják.

– Ezt még meg kell szoknom.

– Tudom. Az apácák mit mondanak? Elvinnélek egy rövid sétára. – A főköthős nővérek bólintottak. Lassan sétáltak egymás mellett a viruló parkokon keresztül. Ősz volt már. A levelek, mintha csak nekik akartak volna kedveskedni, bolondos táncot járva hullottak alá. Golo Arandáról mesélt, ahogy hetek óta mindig. Az ikrek nem győztek betelni a rég halott szüleikről szóló történetekkel. Hirtelen örömteli kiáltás szakította félbe az egykori kapitányt. Landon nekitámaszkodott az egyik fának, úgy figyelte a kis tó partján üldögélő fiatal férfit. Midek térdig feltűrt nadrágban ült, lábait belelógatta a vízbe, és egy kezdetleges, maga által eszkábált horgászbottal, meg egy meglehetősen virgonc hallal birkózott. Egy kézzel elég nehéz volt a művelet, de őt ez egyáltalán nem zavarta. Golo intett a hercegnek. Az még visszafordult.

– Illik ilyet tennie egy nemesúrnak? – kérdezte.

– Ne feledd, ő sokáig halász volt. Ezt most az aranyhalaid bánják. Midek!

Midek hátrafordult. Bátyja határozott léptekkel közeledett felé. Midek felkelt a tavacska mellől és meghajolt előtte. Zavartan egymásra néztek, aztán Landon kacagni kezdett.

– A díszhalaim! Mit műveltél velük?

– Kifogtam a vacsorát. Elegem van már a sok levesből és püréből, amit az apácák etetnek velem – felelte Midek és felemelte a három jól megtermett halat.

Golo közben odasétált hozzájuk és megtekintette a fogást. Szíve összeszorult, ahogy a kipirult arcú ifjút nézte. Midek anyja tökéletes mása

volt, ugyanaz a törékeny báj sütött az arcáról, mint egykoron a hűgáéról. A szilaj tekintetű Landon hercegben pedig mintha csak szeretett urát látta volna viszont.

– Gyertek velem. Szeretnék Mideknek mutatni valamit, de ehhez te is kellesz, hercegem. Ideje, hogy a lázadó megismerje a múltját, amit oly sóvárogva keresett.

Midek elsápadt. Minden vér kifutott az arcából. Golo szelíden átkarolta, úgy vezette fel a széles kőlépcsőn, mintha csak az apja lenne. Landon mellettük lépkedett, a gondolataiba mélyedt. A képtárhoz mentek. Golo és Landon előrement, míg Midek tétován álldogált a nyitott ajtóban. Mi lesz, ha a kapitány tévedett? Ha csak illúzió az egész? Golo még nem bizonyított be semmit. Kétségek gyötörték, miközben nagyot sóhajtva csukta be maga mögött az ajtót. Lenyűgözve bámulta a hatalmas csarnokot. Generációkra visszavezetve, ott volt minden őse, akiknek csontjai a családi kriptában nyugodtak. Kivéve a szüleiét. Fargia máglyán égette el a holttestüket, hogy a gyermeküket végleg megszerezze. Golo halkan beszélt a fiúhoz, néhány szóval elmondta a legfontosabbakat az első képekről. Végül odaértek Lardan herceghez, az ikrek nagyapjához. Midek fejet hajtott a festmény előtt. Sokáig állt előtte, nem mert továbbmenni. Lardan bölcs, öreg arca mintha egyenesen felé fordult volna. Golo ekkor határozottan továbbvezette.

Landon félrehúzódtott. A testvérét figyelte. Olyan furcsa volt ez a szó. Nincs többé egyedül. Megszűnt az a nyomasztó üresség, ami mindig is körülvette. Hányszor menekült ebbe a terembe a magány és az elkeseredettség elől. A festett arcokban keresett vigaszt, miközben azt, aki élt, el akarta veszejteni. Gyűlölte és imádta ezt a termet, és most itt kapta vissza a családját.

Közben azok ketten odaértek a közös festményhez. Midek alig látott a szemét elhomályosító könnyektől. Szégyenlősen fordult el. Golo megértette őt, az ablakhoz sétált. Midek lassan felemelte a fejét. Logen herceg barátságos mosollyal nézte őt. A délceg, fiatal uralkodó, aki büszkén állt előkelő koronázási palástjában, hátára vetve fekete fűrtjeit, az apja volt. Megpróbált arra az emberre gondolni, aki felnevelte, de csak homályos emlékképek jutottak az eszébe. A kis déli falu elérhetetlen távolságba került mostanra. Aztán dobogó szívvel fordult oda a másik alakhoz, aki szerelmesen simult az ifjú uralkodóhoz. Aranda gyönyörű, szőke haja világító felhőként lett kettejük köré festve. Belenézett a gyönyörű asszony szemébe, amit ő örökölt, és felidézte magában az álmokat: „Szeresd őt, mert szüksége van rád!” Teljesítette hát a küldetését, amiért az életét kockáztatta.

Megmentette az ismeretlent a sötétség fogságából. Tulajdon bátyját, akit a mágia csaknem végérvényesen megrontott. Hosszú útja immár végetért. Megtalálta a múltját és világosan látta a jövőjét is. A sok nélkülözés, szenvedés és olykor kilátástalannak tűnő küzdelem meghozta a gyümölcsét. Térdre rogyott az életnagyságú festmény előtt és feltört belőle a megkönnyebbült zokogás. Tehát, igaz. Nemesi vér csörgedezik az ereiben, ahogy azt az útonállók és a többiek is jól látták. Nem merte elhinni, nem hihette el. Hiszen olyan mélyről érkezett. Sajgó szívvel gondolt újra a nevelőapjára, és Garnira, aki mindvégig hitte, Midek valami másra született. Landon mellé térdelt. A két oly nagyon különböző fivér néma áhítattal nézte a különös fényben ragyogó alakokat.

Később, az átélt megrázkódtatástól még mindig zaklatottan, bátyja társaságában ült a lovagteremben egy nagy korsó forralt bor mellett. Golót várták. Landon mesélt neki a gyermekkoráról és egyetlen barátjáról, Dessaille kapitányról, akit Midek már épp eléggé ismert. Hangja szomorúan csengett az üres teremben. Dessaille a halálán volt. Mióta megbénult, nem akart többé élni, egyre csak azt várta, hogy az ura lemelessen hozzá. Még látni akarta, utoljára. Golo megérkezett. Átvette a felé nyújtott kupát és letelepedett közéjük.

– Aznap Logen nagyon ideges volt. Áthajóztunk a szoroson, de a partraszállás nem úgy ment, ahogy elterveztük. Fargia krulljai nemhogy segítettek volna, hanem hátráltattak minket. Az embereim alig akarták a parancsokat teljesíteni, ezért aztán minél előbb haza akartunk jutni. Követeket küldtem előre a hírrel. Akkor már több mint öt hónapja nem láttuk a szeretteinket. Én a menyasszonyomat, apátok viselős feleségét hagytam hátra. Olyan tempót diktáltunk a lovaknak, hogy szegény párok valószínűleg elátkoztak bennünket. Apátok a Vár felé vezető úton előrevágtatott. Én, mit tehettem egyebet, követtem. Már láttuk a leeresztett hidat és az azon tolongó népet. Logen észrevette Arandát és integetni kezdett neki. Mint később rájöttem, ez volt a jel. Hamarosan utolértek minket a többiek, majd körbevettek. A lovam megvadult, alig tudtam lecsillapítani. Aztán csak arra emlékszem, hogy iszonyú fájdalom terjed szét a mellkasomban, ugyanakkor láttam, ahogy Logen több szúrást kap. Saját katonáink ellen kellett életre-halálra megküzdenünk. A herceg utolsó erejével még ledöfte egyik gyilkosát, aztán eltűnt a lovak alatt. Én sem tudtam sokáig harcolni. Eltapostak a lovak. Valamikor hajnalban tértem magamhoz. Mindenem fáj, alig kaptam levegőt. Láttam, ahogy Fargia megmutatta a népnek az újszülöttet. Téged, Landon. De a másik gyermek nem volt sehol. Aranda ugyanis elárulta nekem, hogy ikreket vár. Az indulásunk napján még félrehívott. Megeskett, hogy ha

vele valami történne, vigyázok a fiaira. Azt is elmondta, hogy ha a sors úgy hozza, elválasztja a gyermekeket egymástól, hogy mindkettő biztonságban nőjön fel. De akkor fel kell kutatnom azt, akit elvitet. Mintha csak megérezte volna a szomorú jövőt. Én azonban semmit sem tehettem. Azt sem tudhattam, vajon él-e a másik újszülött, vagy Fargia elpusztította. Hamarosan katonák jöttek, és mivel halottnak tettem magamat, belöktek a kamrába engem is. A szerelmemet holtan láttam viszont, a kamrában. Majdnem beleőrültem a fájdalomba. De nekem élnem kellett. Napokig tartott, amíg kijutottam. Átvergődtem a mocsáron, és csaknem az éhhalál szélén tántorogtam, amikor végre rámtaláltak a vadászok. Ők mentettek meg. Miután rendbejöttem, két kísérelével elindultam. Évekig éltem Keleten, mindent megtanultam, amit a mágiáról tudni kell. Egy éjjel furcsa álmot láttam. Grindola volt bent a hűgomnál, majd nem sokkal később egy fekete árnyat láttam elvágtatni a fal mellett. Ennyi volt az álom. Akkor már tudtam, hogy a csecsemőt kivitték a várból, és hogy ebben Grindola segített.

Közben eltelt húsz év, de én még mindig nem akadtam semmi nyomra. Aztán eljutottam Krynnebe. A Rongyosok akkor már elhagyták a várost, de a legenda ott maradt. Egy délről jött halászlegényről meséltek, aki egymaga pusztította el a vízi szörnyet. Ez volt az első jel. Rájöttem, hogy a hűgom azt a gyereket vitette ki a várból, amelyik rendelkezett az ő képességeivel. Aranda varázslatos, nem evilági lény volt. Attól kezdve követtem a lázadók csapatait, de még mielőtt utolérhettem volna őket, Mideknek nyoma veszett. Viszont ott volt Jill, aki megmutatta a nyakláncot. Aranda medálionját. Rajta a trúbiai versikével: Egy nap karomba zárlak, kis gyermekem, szívemen nyugszik majd szép fejed, tiéd az álmom, az életem, angyal vigyázza lelkedet.

Akkor már biztos voltam benne, hogy a nyomodra akadtam. De az, hogy Észak fogságába estél, újabb csapdát jelentett. A sors azonban néha megismétli önmagát. Ugyanazon az úton szöktél meg, amin egykor én. A többi pedig mindketten tudjátok. Landon. Az életben maradt felkelőket a vendégszobákban szállásoltuk el. Sok a nő közöttük. Sőt már egy babával is gyarapodtak. Stanley, ha jól emlékszem a nevére, most újságolta el, hogy fia született.

Az udvarról örömjongás hallatszott fel. Midek az ablakhoz lépett, aztán hátrafordult a bátyjához.

– Most te gyere velem, herceg úr. Köszöntsük az újszülöttet.

Landon nem ellenkezhetett. Midek társaságában lesétált a lépcsőn és megvárta, amíg az udvaron állók egyenként megölelik az öccsét. Aztán sorra fejet hajtottak előtte. Elvégre ő volt az uralkodó. Stanley büszkén mutatta meg nekik csöppnyi fiát. A Fabio nevet adta neki, de vigyorgva

hozzátette, nem szeretné, ha belőle is olyan zseniális tolvaj válna, mint a névrokonából. Jill az ablakból kiáltozott Mideknek. Amíg kedvese ápolásra szorult, ő is ott serénykedett a betegágya körül, igaz, csak akkor, amikor Midek nem láthatta. Kurt a városokat járta, ismerkedett az emberekkel. Lionel az ikrekkel együtt a gyakorlótéren volt. A többiek fent strázsáltak, a legnagyobb egyetértésben az északi katonákkal. Landon csendesen félrevonult Golóval. A nagybátyja tudta, hogy egyelőre nyomasztja őt ez a sok ember. De valami mégis visszavonhatatlanul megváltozott a fiatal hercegben. Az évek alatt felrakódott vastag páncél több helyen töredezni kezdett a szívéen.

Aznap este Landon bevitte Mideket Dessaille kapitány szobájába. Az északi hadtestek rettegett kapitánya mozdulatlanul hevert a kötéseiben. A Rongyosok vándorló szerzetese ott térdelt az ágya fejénél. Richard reggel óta eszméletlen volt, de most magához tért. Felismerte az urát. Ajkai remegve nyíltak szét. Landon odalépett hozzá. Erős, meleg tenyerébe vette a kapitány élettelen ujjait. Dessaille mosolyogni próbált.

– Meghalok, barátom! Igazságtalan az élet. Akkor kell elmenne, amikor minden jóra fordul – lehelte szaggatottan. – A lázadó?

– Itt van, Richard.

– Szeretnék beszélni vele – nyögte a férfi. Homlokán hideg verejtékcseppek gyöngyöztek. Egykor markáns arca ijesztően beesett.

Mideknek egészen közel kellett hajolnia hozzá.

– Gyűlöltelek! – zihálta a férfi, miközben az ifjú arcát fürkészte. – Mindig erősebb voltál nálam. Játszva legyűrted a seregeimet és engem is.

– Csak élni akartam, kapitány. Ha máskor találkoztunk volna, más helyen, talán nem így alakulnak a dolgok.

– Sohasem láttam még nálad bátrabb embert. Mélyen belül tiszteltem benned ezt az erőt. De katona voltam elsősorban, akinek a parancs mindennél fontosabb. Teljesítenem kellett.

– Én is tiszteltelek. Mindketten egy eszmének engedelmeskedtünk, csak az indíték volt más. Méltó ellenfelek voltunk.

Dessaille arca ekkor fájdalmas görcsbe rándult. Landon a szerzetesre nézett. Az némán bólintott és vízzel a férfi homlokára rajzolta a halni készülő szent jeleit.

– Bocsánat a bűneimért! – kiáltott fel hirtelen a kapitány.

Midek ekkor kezei közé fogta a kintől szűkülő férfi arcát.

– Megbocsátok neked. Ha újra találkozunk, megismerjük majd egymást, testvér. Kísérjenek utadon védő szellemek. Hősként éltél, úgy is kell elmenned. Légy erős, hogy azok, akiket itt hagysz, büszkén emlegessék a nevedet.

Midek a spatterdami szertartás szerint búcsúztatta a kapitányt. Dessaille ekkor elcsendesedett. Csodálkozva nézte a két fivért. Végül urára emelte a szemét. Könnyek csillogtak benne, majd lassan kicsordultak. Landon felnyögött a búcsú kibírhatatlan fájdalmától.

– Landon... A hegyen temetess el. A lovammal együtt.

– Úgy lesz, Richard. Hiányozni fogsz nekem.

– Te is, herceg úr. Te... is. Reméltem, hogy békében öregszem... meg. De... nem így történt.

– Pihenj, kapitány. Örülök, hogy a barátod lehettem.

Az uralkodó arcán patakokban folytak a könnyek. Életében másodszor történt meg vele, hogy legyőzte a szíve. Bármit megtett volna, hogy a barátját megmentse. De a Holtak ura még magának Észak hercegének sem engedett. Szorosan tartotta a férfi kezét, és a haldoklót nézte. Dessaille lehunyta a szemét. Feszült vonásai kisimultak. Most sokkal fiatalabbnak látszott, mint rendszeren. Haját rövidre nyírták súlyos sérülései miatt. Légzése meglassult. Nem ébredt fel többé.

Mikor az utolsó légvétel is elhagyta a kapitány ajkát és kihűlt körülötte a levegő, Landon ráterítette hercegi köpenyét. Midek megrendülten segített a testet kivinni a feldíszített halotti szekérre. A kapitány óriási hátasát a szekér után kötötték. Ott temették el őket, ahol annak idején először találkoztak egymással. Akkor mindketten be akarták bizonyítani, hogy erősebbek a másiknál. A herceg kamasz volt és Dessaille akkor került Északra. Fiatalkorú és forrófejű katona volt. Még nem ismerte a leendő uralkodót. Azt hitte, csak egy városi kölyök. Landon pedig nem mondta el az igazat. Óriási verekedés lett a dologból. Feldagadt arccal és fájó tagokkal vánszorogtak vissza a Várba, de életreszóló barátságot kötöttek. Landon lehajtott fejjel állt a sírhely mellett. Bevetették fűvel a dombot. Csak egy farkasfejes kopja mutatta az északi kapitány nyughelyét.

Egy hónap telt el. A Fekete Vár megtelt élettel. Sorra érkeztek a városokból a szolgálók, akik most örömet vállalkoztak a munkára, hisz nem kellett attól rettegniük, hogy egy éjjel elrabolják a gyermeküket, mert ők visszautasítottak egy részeg katonát. A lázadók nagy része ott telepedett le a városokban, sokan pedig beálltak a Fekete Vár seregébe. Landon megkérte Kurtot, hogy vegye át Dessaille megüresedett helyét. A rennegadi fenegyerek örömet vállalta a megtisztelő feladatot. Jill addig rágta Stanley fülét, amíg az egykori rabszolga fel nem kereste Golót. A kapitány behívta a markáns felkelőt egyszerű szobájába és leültette a székebe. Stanley nehezen kezdett bele a mondandójába.

– Jill szerint hasonlítunk egymásra. Az anyám... valaha itt élt Északon. Társalkodónő volt a helytartóságon. Ötéves voltam, amikor egy nap

elvittek minket és eladtak egy rabszolgakereskedőnek. Anyám nem sokáig élt. Tizenennyolc évesen szöktem el, de csak annyit tudtam meg, hogy egy északi katona lehetett az apám... – Nem tudta folytatni. Kinézett az ablakon. Golo szemügyre vette őt. Arca elkomorult, majd megragadta a férfi vállát.

– Az anyádat nem... Mandy-nek hívták?

– De ez volt a neve! – nyögte ki Stanley.

– Istenem! Van egy fiam! – Golo magához ölelte a hatalmas termetű szakácsot. – Mutasd magad! Milyen rég volt. Anyád egy nap nem fogadott többé. Egyszerűen kidobott. Hetekig jártam vissza hozzá, de tudomást sem vett rólam. Azt hittem, mást szeret. Közben csak téged várt. Gyönyörű asszony volt. Később megismertem a herceget és az udvarába szegődtem. Akkor találkoztam Grindolával. Meghalt, mielőtt az asszonyom lehetett volna. Stanley! Micsoda boldogság ért öreg napjaimra! Nemcsak apa lettem, hanem rögtön nagyapa is. Vigyél a fiadhoz. Hadd öleljem meg!

Landon és Midek nem hitt a fülének, de őszintén örültek. A legfontosabbat kapták meg az élettől, a családot. De még hátra volt egy nagy esemény. A herceg követeket küldött szét a Kontinens helytartóságaiba, hogy meghívja az előkelőségeket az ünnepi szertartásra. Ő egyedül akarta felkészíteni öccsét a nagy eseményre. Midek oly hamar beletanult új szerepébe, mintha az elrongyolódott gúnyák alatt mindvégig ott rejtőzött volna a nemes.

Rengetegen jöttek el, még a gyarmatokról is. A kis kápolnában gyülekeztek a legelőkelőbb főurak. Landon az emelvényen állt. Midek az első sorban ült, Jill, Stanley, Lana, Kurt és Glenda társaságban. Amikor belépett az idős szerzetes, mindenki felállt. Landon megvárta, amíg odaért mellé, aztán felemelte a kezét. A tömeg elnémult. Landon röviden felvázolta a történetet. Beszélt az árulásról, amellyel a nagyúr magához ragadta a hatalmat, beszélt a népről, mely annyit szenvedett miatta. Végül elmondta az ünnepség célját. Végre meglelt testvérét lovaggá kívánja ütni és átadni az őt megillető javakat. A fivérek egyforma ruhát viseltek. Landon felhívta magához az öccsét, aki letérdelt előtte. Az uralkodó leemelte a bársonypárnáról a szent kelyhet.

– Akarod-e, az istenek nevében, alázatosan megkapni a lovagi méltóságot és legjobb akaratoddal megtartani a neked szóról-szóra elmagyarázott szavakat?

– Akarom! – felelte tisztán és érthetően Midek.

– Ismételd utánam! Én, a krynnemi lovagság fejedelme, esküszöm a jelre, amelyet megérintek, hogy megtartom a törvényeket!

Jill halkan sírni kezdett. Glenda átölelte őt. Felemelő pillanat volt, ahogy a herceg elvégezte a szertartást, majd a két fivér eltérően a többi szabálytól, nevetve összeölelkezett a nyilvánosság előtt. A herceg szemében ott csillogott a végre megtalált boldogság. Csak ölelték egymást, ügyet sem vetettek a körülöttük éljenző sokaságra. Háromnapos ünnepség vette kezdetét, amelyen vándorló komédiásnak öltözve Midek is szerepelt. Úgy ahogy egyszer régen, a kis faluról énekelt, boldog szemét a családján nyugtatva. Landon egy ideig hallgatta a dalt, aztán figyelmét elvonta valami. Igéző zöld szempár ragyogott rá a sokaságból. Gyönyörű fekete loboncú lány ült csaknem vele szemben. Stanley észrevette a herceg kezdődő vonzalmát, és halkan megsúgta a lány nevét. De figyelmeztette az uralkodót, hogy vigyáznia kell: Anja az egyik legtüzesebb lázadó mindannyiuk közül. Landon mosolyogva bólintott, és kupáját a szintén mosolygó lány felé emelte.

Hideg téli este volt. Landon erőteljes léptekkel sétálgatott fel s alá a vígan lobogó tűz előtt. Bal kezében egy gőzölgő kupát tartott. Egyedül volt a lovagteremben, Kurt nemrég hagyta magára, miután megbeszélték az újabb hadjárat terveit. Elégedetten kortyolt bele az erősen fűszerezett italba. Hirtelen kivágódott az ajtó és Midek jelent meg feldúlt arccal.

– Elkezdődött! A bába szerint még hajnal előtt megszületik!

– Ennél jobb hírt nem is hozhattál volna, öcsém! Ígyunk hát a gyermek egészségére! – szól mosolyogva a herceg és a hordóhoz lépett. Rohanó lábak zaja verte fel a kinti csendet, aztán megérkezett Stanley is Lionel kíséretében.

– Csakhogy megvagytok végre! Tűvé tettük értetek az egész várat. Követek érkeztek a Völgybe!

– Ilyenkor?!

– A quercusok népe küldte őket. Velük van az északi katona, Emil is.

– Vezessétek őket a vendégszobákba. Pihenjék ki a hosszú út fáradalmait. Holnap reggel majd tárgyalunk velük. Most fontosabb dolgunk van – szögezte le az ifjú uralkodó.

Stanley ránézett Midek sápadt arcára. Néhány pillanat múlva széles mosoly ömlött végig markáns vonásain.

– Ezért tessékelt ki Lana engem a hitvesi ágyból! Lionel! Kerítsd elő Kurt barátunkat. Akár a föld alól is!

Az idő ólomlábakon vánszorgott. Az öt férfi tanácstalanul meredt egymásra, de hiába faggatták az időnként felbukkanó szolgákat, azok nem árulták el nekik, mi történik a lakosztály mélyén. Stanley csendesen elmesélte, hogy Itolenben megkezdték a munkálatokat, hogy beváltsák Lionel egykori jóslatát: szobrot emelnek a Kontinens valaha élt legna-

gyobb tolvajának. Persze, azt mindenki tudta, hogy a helytartóság ebbe sohasem egyezne bele, így a számukra elfogadható indok a hősie harc és a bátor halál volt. Felemelték a kupáikat és ittak a tolvajfejedlem emlékére. Landon ekkor odalépett Lionelhez, felé nyújtotta a jobbát. A lótolvaj szeme megtelt könnyel, aztán lehajtott fejjel elfogadta a bocsánatkérést. Midek szótlanul bámulta a táncoló lángokat, távoli isteneihez imádkozott. Gyermeke születik. Megfoghatatlan csoda volt ez a számára. Részese akart lenni ennek a pillanatnak, de konok elutasításban volt része. Az asszonyok hajthatatlannak mutatkoztak.

A leghosszabb éjszaka, később csak így emlékezett rá. A hajnal első sugarai már bíborszín palástba öltöztették a távoli hegyeket, amikor megjelent az ajtóban Glenda. Arca könnyektől csillogott. Kurt imbolyogva tápázkodott fel az asztaltól. Midek fojtott hangon váltott néhány szót a lánnyal, aztán rohanni kezdett a lakosztály felé.

Remegő kézzel nyitotta ki az ajtót. Halk beszélgetés fogadta, aztán Lana egyenesen a karjába röpült. Összecsókolta elkínzott arcát, majd szelíden kézen fogta és az elfüggönyözött ágyhoz vezette. Jill mélyen aludt. Hófehér ruhájában törékenyebbnek tűnt, mint valaha. Teste meglepően kislányos lett újra. Karjában pedig ott szendergett az újszülött. Egyedül maradtak a szobában. Midek letérdelt az ágy mellé és néma köszönetet mondott. Csak remélni tudta, hogy megérdemli ezt a boldogságot, ő, aki már oly sokat szenvedett. Jill nemsokára felébredt és a karjába adta a kislányát. A szőke, angyalfürtös csöppség mozdulatlanul feküdt a szíve fölött. Az Aranda nevet kapta. Jill könnyes szemmel nézte azt a két embert, akiket a világon mindennél jobban szeretett. A hópelyhek táncoló köröket írtak le a jégvirágos ablakok előtt. Midek nekiszorította arcát a jólesően hűs üvegtáblának és a családjára gondolt. A szüleire, akiket sosem láthatott, és a fivérére, Észak hercegére. Az idő észrevétlen repült. Landon valahol a városban járt, Stanley és Kurt kíséretében. Lana a körfolyosón sétált apró fiával. Csönd és nyugalom honolt a Fekete Vár szobáiban. Könnyed érintést érzett vállán, de nem nézett hátra

– Jól cselekedtél, fiam! Vigyázz a békére. Ne feledd, a világ tele van szenvedőkkel. Valaha te is közéjük tartoztál. Ég veled, gyermekem!

Messze az erdőben farkasfalka üvöltött. Talán a nagy hímfarkas vezette vadászatra a társait, miközben égő szemével a völgyet kémlelte. Midek visszafordult az övéihez. Megcsókolta az alvókat. Aztán lesétált a díszes kőlépcsőn, hogy fogadja a quercusok követét. Az északi katona elmondta, hogy Soldanella épségben hazatért és elültetett egy fácskát a spatterdami halászegény emlékére.

VÉGE

Titkok és talányok, a múlt sötét bugyraiban rejtőző elfeledett évszázadok. Vajon igazak-e a suttogva elmesélt történetek, túl életen és halálon? Vajon akad-e olyan bátor kalandor, aki megfejtí azokat, vagy továbbra is csak az idő morzsolja őket könnyörtelen vasfogával? Kockára teszi-e testi épségét, ép eszét egy legendáért, ami lehet, hogy nem is létezik... a következő történet erről mesél majd. De előbb töltsd tele a flaskámat gyöngyöző itoleni borral cimborám!

A következő regény címe: Rejtőzködő múlt

A szerzőtől megjelent:
A Tolvajfejedelem